
Beletristică
Lisa Jackson
FIORUL MORȚII

Maestră a suspansului și a intrigilor, LISA JACKSON, autoarea romanului *O minte diabolică*, revine în *Fiorul morții* cu o poveste incitantă, ce o are în centru pe Abby Chastain, o tânără care pare a fi cheia dublelor asasinate dintr-un orășel din Louisiana. Victimele sunt ucise în perechi, aparent fără nicio legătură între ele, niciun motiv și niciun indiciu.

Este un joc bolnav, ca un puzzle, care de-abia a început, iar Abby, alături de detectivul Reuben Montoya, se angajează într-o cursă disperată pentru a-l prinde pe ucigașul ale cărui crime scot la iveală o revelație șocantă: *Păcatele trecutului trebuie plătite...*

O poveste palpitantă, încărcată de acțiune, suspans, intrigă și mister, care îl va ține pe cititor în priză până la ultima filă.

ISBN 978-973-629-226-2

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

LISA JACKSON

FIORUL MORȚII

LISA JACKSON

Fiorul morții

Traducere: PETRUȚA IONESCU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LISA JACKSON
Fiorul morții / Lisa Jackson ; trad.: Petruța Ionescu. București : Lider, 2009
ISBN 978-973-629-226-2

I. Ionescu, Petruța (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: Eugenia Ionescu
Tehnoredactor: Florian Bulmez
Coperta: Claudia Costache
Bun de tipar: Emilia Leancă

SHIVER

O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, București
Tel./Fax: 021.316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Pentru Jack și Betty,
părinți incredibili, prieteni minunați,
oameni care au crezut că sunt în stare
de absolut orice.
Mulțumesc, mamă, mulțumesc, tată!

Mulțumiri

La realizarea acestei cărți au contribuit mai multe persoane cât se poate de integre. Vreau să-i mulțumesc editorului meu, John Scognamiglio, pentru discernământul, viziunea și energia sa, ajutorul și răbdarea de care a dat dovadă. Doamne, cât a mai lucrat la romanul acesta! Așa cum a făcut și sora mea, Nancy Bush, editorul meu personal, care a preluat și celelalte sarcini ale existenței mele, ocupându-se de ele la modul concret, fără a-și pierde niciun moment entuziasmul. Mulțumesc mult, Nan.

De asemenea, trebuie să-i mulțumesc incredibilului meu agent, Robin Rue, și celorlați angajați ai editurii Kensington Books, în special, lui Laurie Parkin, care a lucrat din greu la acest volum.

În afară de asta, aș dori să-i amintesc pe toți cei care mi-au fost alături și m-au ajutat: Ken, Bush, Kelly Bush, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harrington, Danielle Katcher, Marilyn Katcher, Ken Melum, Roz Noonan, Kathy Okano, Samantha Santistevan, Mike Sidel și Larry Sparks.

În caz că am trecut cu vederea pe cineva, îmi cer scuze. Toți ați fost minunați.

Nota autorului

Pentru romanul de față, am studiat o parte din regulile de procedură ale poliției și am creat o secție de poliție fictivă.

Acest volum a fost scris înainte de apariția uraganului Katrina, înainte ca incredibilul oraș New Orleans și împrejurimile Golfului Coast să fie devastate de furtună. Sper că am reușit să surprind esența unică a New Orleansului, așa cum a fost odată și cum va continua totuși să fie și de acum înainte.

Prolog

Cu douăzeci de ani în urmă.
Spitalul „A noastră Doamnă a Virtuților"
În apropiere de New Orleans, Louisiana

Ea îi simți răsuflarea.

Caldă.

Seducătoare.

De un erotism sălbatic.

O prezență care îi ridica părul de pe ceafă și îi furnica pielea, în timp ce de-a lungul coloanei i se prelingeau picături de sudoare.

Inima ei bătu cu putere și abia dacă fu în stare să se miște, rămânând pe întuneric, în timp ce cerceta cu nerăbdare colțurile umbrite ale camerei ei. Prin fereastra deschisă, auzi cântecul reverberant al broaștelor aflate în apele din apropiere și șuieratul unui tren pe o cale ferată aflată mult mai departe.

Dar în secunda aceea, în acea încăpere, el se afla alături de ea.

Pleacă, încercă ea să spună, dar se răzgândi, sperând că el nu va băga de seamă că ea se afla chiar lângă fereastră. Dincolo de ochiurile de apă, lămpile de securitate aruncau peste terenuri o lumină palidă și tulbure. Ea constată uimită că trupul ei, îmbrăcat doar într-o cămașă de noapte subțire, se cutremura înfiorat, fiind scos în evidență de luminile fantomatice.

Bineînțeles că o putea zări și găsi pe întuneric.

Reușea întotdeauna lucrul acesta.

Simțindu-și gâtul uscat, ea făcu un pas înapoi, punând o palmă pe fereastră ca să-și regăsească echilibrul. Poate că prezența lui se datora doar imaginației ei. Poate că nici nu auzise ușa aceea deschizându-se. Poate că se trezise prea brusc dintr-un somn indus de somnifere. La urma urmelor, nu era târziu, era abia opt seara.

Poate că în încăperea asta, în camera *ei*, era în siguranță, aceasta fiind situată la etajul trei.

Poate.

Tocmai se pregătea să aprindă veioza de pe noptieră în secunda în care auzi fâșâitul materialului de piele pe lemnul tare.

Gâtul i se crispă, prinzând înăuntru un strigăt mut.

Adaptată deja la semiobscuritate, privirea ei se fixă asupra așternuturilor mototolite, dovada somnului ei profund. Pe măsuța de toaletă se aflau veioza și o ramă pentru fotografii în care se aflau niște imagini micuțe, înfățișându-le pe cele două fiice ale sale. În partea opusă a încăperii era un șemineu. Îi putea vedea brâul decorat, grilajul, iar deasupra, un spațiu gol, decolorat, în care odată se aflase o oglindă.

Prin urmare, unde se afla el? Privi spre ferestrele înalte. Dincolo de ele, noaptea de octombrie era toridă și înăbușitoare. Reuși să-și zărească în ochiurile de geam propria imagine: o siluetă cu oase mici, doi ochi plini de tristețe, pomeți înalți, păr roșcat și lucios dat pe spate. Iar în spatele ei... o siluetă care se apropia încetișor...

Sau era doar închipuirea ei?

Asta era problema. Uneori, el se ascundea.

Dar se afla mereu prin preajmă. Întotdeauna. Ea reușea să-i *sesizeze* prezența, să-i audă pașii ușori, dar hotărâți, să-i inspire parfumul – un amestec de sudoare și de miros masculin. Observă cum umbra rapidă și grăbită trecu prin dreptul ei.

Nu avea cum să scape de el. Niciodată. Nici măcar în zorii zilei. El era extrem de satisfăcut atunci când o lua prin surprindere, furișându-se lângă ea când ea stătea la birou sau aplecându-se spre ea în clipa când era îngenuncheată lângă pat. Era întotdeauna pregătit să-și lipească fața de ceafa ei, să se posteze în fața ei și să-i mângâie sânii, excitând-o, cu toate că ea i se împotrivea, s-o lipească de el pentru ca ea să-i simtă erecția. Nu era în siguranță nici sub jetul subțire al dușului și nici sub așternutul patului ei îngust.

Ce ironie că o internaseră aici... ca să fie în siguranță.

– Pleacă, șopti ea, în timp ce tâmplele îi pulsau, iar gândurile i se destrămau. Lasă-mă în pace!

Clipi, încercând să se concentreze.

Unde se afla el?

Agitată, își mută încet privirea spre o ascunzătare anume: dulapul. Își trecu limba peste buze. Ușa din lemn era puțin întredeschisă, dar suficient ca o persoană aflată înăuntrul dulapului să poată privi pe crăpătură.

În întunecimea din interiorul dulapului, păru să strălucească ceva. O siluetă? O pereche de ochi?

O, Doamne.

Poate că el era înăuntru. Așteptând.

Se înfioră brusc. Ar trebui să strige după ajutor, dar, dacă o făcea, urma să fie ținută sub observație, să i se administreze o anumită medicație sau poate că i se va întâmpla ceva cu mult mai rău. *Încetează, Faith, nu trebuie să devii paranoică!* Dar ochii aceia scânteietori din dulap erau ațintiți asupra ei. Îi simțea. Punând un braț în jurul taliei, și pe celălalt deasupra, își zgârie cu unghiile pielea unui cot.

Cranț, cranț, cranț.

Era posibil să fie vorba doar de un vis urât. De un coșmar. Nu obișnuiau oare maicile să o asigure că despre asta-i vorba, șoptindu-i cuvinte pline de blândețe, în timp ce o băteau ușor pe brațe, privind-o cu compasiune și neîncredere? Un vis urât. Da! Un coșmar de proporții uriașe, plin de emoții. Până și asistenta fusese de acord cu măicuțele, spunându-i că acele viziuni nu aveau legătură cu realitatea. Iar doctorul, calculat, adoptând o atitudine profesională, îi vorbise ca unei fetițe idioate.

„Gata, gata, Faith, nu te urmărește nimeni“, spusese el, afișând un surâs glacial și arogant. „Nu se uită nimeni la tine. Știi asta. Ești... ești confuză, asta-i tot. Aici te afli în siguranță. Să nu uiți că de acum încolo, asta e casa ta.“

Ochii i se umplură de lacrimi fierbinți și se zgârie cu o frenezie și mai mare, unghiile sale scurte alergând pe pielea netedă a antebrațului. Casa ei? Locul acesta monstruos? Ea închise ochii, apucându-se de tablia patului pentru a-și regăsi echilibrul.

Oare era chiar atât de bolnavă cum credeau ei? Oare vedea

fel și fel de oameni care nu se aflau acolo? Îi repetau mereu lucrul acesta, pentru a-i demonstra că ea nu mai făcea diferența între realitate și ficțiune. Poate că ăsta era modul în care ei complotau împotriva ei, pentru a o face să creadă că era la fel de nebună pe cât insistau ei că ar fi.

Auzind un pas, ridică într-o clipă privirea. Simți cum i se ridică perișorul de pe brațe.

Începu să tremure, observând cum ușa se deschide puțin mai mult.

– Iisuse! Tremurând, ea se dădu mai în spate, fără a-și lua ochii de la dulap, zgâriindu-și energic brațul. Ușa se deschise încetișor.

– Pleacă! șopti, simțind un nod în stomac, în timp ce frica punea stăpânire pe ea.

O armă! Ai nevoie de o armă!

Privi în jur cuprinsă de agitație, la încăperea aceea în care semiobscuritatea era la ea acasă.

Ia cuțitașul pentru scrisori! Acum!

Făcu un pas spre birou, înainte să-și amintească faptul că măicuța Madeline îi confiscase cuterul pentru corespondență.

Veioza de pe noptieră!

Dar aceasta era trântită la pământ.

Apăsă întrerupătorul.

Click.

Nu se ivi nicio lumină. Nerăbdătoare, îl apăsă din nou. Iar și iar.

Țac! Tac! Țac! Țac!

Ridică ochii și în secunda aceea îl zări. Un bărbat înalt stătea în fața ușii ce dădea spre coridor. Era mult prea întuneric pentru a-i vedea trăsăturile, dar fu convinsă că surâsul acela viclean era la locul lui, și ochii îi străluceau datorită acelei dorințe diavolești.

Era încarnarea lui Satan. Iar ea nu avea cum să fugă de el. Niciodată nu reușise să-i scape.

– Te rog, nu, îl imploră, vocea ei stinsă având un ton patetic, în timp ce se retrase cu picioarele tremurându-i ca varga.

– Te rog, nu ce?

Nu mă atinge... Nu-mi atinge cu degetele nicio parte a trupului... nu-mi spune că sunt frumoasă... nu mă săruta...

– Pleacă în clipa asta, insistă ea. Doamne, nu exista acolo nicio armă, ceva care să-l oprească?

– Să plec și dacă nu o fac, ce se va întâmpla?

– O să țip și o să chem gărzile.

– Gărzile, repetă el, pe tonul acela scăzut, amuzat și aproape hipnotic. Aici? El pocni din limbă precum un copil neascultător. Ai mai încercat asta și altădată.

Ea știa că încercarea era zadarnică, că i se va supune din nou.

Așa cum o făcea întotdeauna.

– Data trecută, paznicii te-au crezut?

Bineînțeles că nu. De ce-ar fi făcut așa ceva? Slabănogii aceia doi nu ascunseseră niciodată faptul că o considerau nebună. Cel puțin, asta insinuaseră, cu toate că folosiseră niște cuvinte elegante... *confuză, paranoică, schizofrenică...*

Sau spuseseră ceva? Poate că nu. Poate că doar o priviseră cu ochii aceia compătimitori și totuși lacomi. Nu-i spusese unul dintre ei că e sexy? Celălalt n-o apucase de una dintre fese... sau poate că... poate că fusese doar un coșmar oribil de care avusese parte în timpul nopții?

Scârț, scârț, scârț. Simți cum unghiile ei îi zgârie carnea.

O cuprinse umilința. Se îndepărtă puțin de agresorul ei. Ea era vinovată pentru ceea ce i se întâmpla. Ea păcătuise, într-un fel, aducând necazul acesta asupra ei. Ea era cea rea. Ea ceruse pedeapsa lui Dumnezeu. Ea trebuia să o ia asupra ei.

– Pleacă, șopti ea iar, înfigându-și și mai tare unghiile în carnea brațului.

– Faith, nu face asta, o avertiză el, cu o voce îngrozitor de calmă. Faptul că-ți faci singură rău nu schimbă cu nimic situația. Mă aflu aici ca să te ajut. Știi asta.

Să o *ajute?* Nu... nu, nu!

Voia să se ghemuiască pe podea, să-și lepede vina, să nu mai simtă mâncărimea, neastâmpărul acela.

Luptă! îi comandă o voce interioară. *Nu-l lăsa să te oblige să faci ceva ce știi că nu e bine! Ai voință. Nu trebuie să-i dai voie să-ți facă asta!*

Dar era deja prea târziu.

Stând aproape de ea, el pocni din nou din limbă. Ea zări vârful acela ascuțit, roz și umed care se sprijinea de partea interioară a danturii.

Șoptind răgușit, el spuse:

– Oh, oh, Faith, cred că ai fost din nou o fetiță nesuferită.

– Nu. Începuse să scâncească. Era acolo... acel fior îngrozitor al încântării ce creștea încet-încet înăuntrul ei.

– Ah, Faith, tu nu știi că minciuna e un păcat?

Ea își aruncă privirea spre perete, acolo unde crucifixul cu Iisus răstignit era încastrat în tencuială. Oare se mișca? Clipind, își închipui că Iisus o privea atent, ochii lui fiind blânzi, dar, totodată, acuzatori în semiîntunericul încăperii.

Nu, Faith. Nu se poate. Adună-te, ce Dumnezeu.

E doar o pictură, atâta tot.

Respirând sacadat, își mută privirea de la chipul chinuit al lui Hristos, la șemineu... care acum era înghețat, nemaiavând nici vreascuri, dar nici oglinda care fusese așezată deasupra lui, în locul ei existând acum un spațiu gol, cu marginile vizibile pe tapetul imprimat cu boboci de trandafir. Ei spuseseră că ea spărsese oglinda într-un atac de furie și că se tăiase. Se panicase, văzându-și propriul chip reflectat în oglindă.

Dar el făcuse asta, nu-i așa? Diavolul ăsta care nu-și dorea altceva decât s-o chinuie? Nu fusese ea martora momentului respectiv? Ea încercase să-l refuze, iar el izbise cu pumnul în oglindă. Țăndările oglinzii săriseră în toate părțile, căzând apoi pe podea precum niște cuțite strălucitoare.

Așa se petrecuseră lucrurile.

Adevărat?

Sau poate că nu? Acum, simțind sângele de sub unghii, nu mai era atât de sigură.

Ce e cu mine?

Își privi palmele pătate de sânge. Unghiile ei, care altădată erau îngrijite și date cu lac, erau acum rupte. Palmele le avea

pline de zgârieturi, și ceva mai sus de încheieturi, erau niște cicatrice. Oare ea și le făcuse? Revăzu cu ochii minți cum își împreunase mâinile deasupra unei ciob de sticlă, în vreme ce sângele i se scurgea peste degete.

Fiindcă voiai să-l ucizi... încercând să te aperi!

Închise ochii și slobozi un strigăt lung și plin de jale. Era adevărat. Nu mai știa ce să creadă. Adevărul și minciunile se amestecaseră, realitatea și ficțiunea se contopiseră, viața ei, care altădată fusesese atât de obișnuită, de previzibilă, se fragmentase. Se erodase. Și asta doar din cauza ei.

Se retrase și mai mult, apropiindu-se de fereastră, îndepărtându-se și mai tare de el, de tentație și de păcat.

Unde erau oare soțul, fetele ei, ce se întâmplase cu ele?

Frica îi cuprinse inima. Confuză și cuprinsă de panică, clipi des, încercând să raționeze. Ei erau în siguranță. Trebuiau să fie.

Concentrează-te, Faith. Adună-te! Zoey și Abby sunt cu Jacques. Seara vin în vizită, ții minte? Azi e ziua ta.

Sau nu era adevărat? Totul era o minciună? Un joc macabru al imaginației ei?

Făcu încă un pas în spate.

– Tu ești nedumerită, Faith, dar eu am posibilitatea să te ajut, îi zise el încet, ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic între ei, ca și cum tot ce trăise nu fusese decât rodul imaginației ei, ca și cum el n-ar fi atins-o niciodată.

Doamne, oare până unde ajunsese nebunia ei?

Se roti repede în sens opus, degetul piciorului ei prinzându-se în ciucurele de la capătul covorului. Aplecându-se în față, își văzu din nou imaginea reflectându-se în sticla ferestrei. Observând cum el se repede înainte, și simți cum mâinile lui îi cuprind trupul.

– Nu! țipă ea, prăbușindu-se.

Geamul se crăpă.

Sări cât colo în secunda în care umărul ei se lovi de toc.

Geamul se sparse în mii de țăndări. Cedă.

Scoțând un scârțâit metalic, înfundat, grilajul din fier forjat se desprinse cu totul de la locul său.

Ea țipă și se trezi plutind în aer, încercând să se agațe de pervazul ferestrei, de balustrada filigranată care atârna de unul dintre bolțurile elicolidale, de orice se putea! Dar era mult prea târziu. Trupul ei trecu rapid dincolo de lemnăria spartă, bucățile de sticlă și de lemn agățându-se de brațele ei, sfâșiindu-i cămașa de noapte și zgâriindu-i picioarele goale.

Într-o miime de secundă, realiză că totul se sfârșise. Că n-avea s-o mai doară absolut nimic.

Închizând ochii, Faith Chastain se avântă în întunericul acelei nopți toride care se lăsase deasupra statului Louisiana.

1

Douăzeci de ani mai târziu,
Cambrai, Louisiana

Am vrut doar să-ți dau telefon și să-ți urez „La mulți ani!" spuse sora ei, lăsându-i mesajul pe robotul telefonului.

Abby rămase nemișcată în mijlocul bucătăriei ei micuțe. Ascultând, se întrebă dacă ar fi trebuit să ridice receptorul, dar se răzgândi imediat. Pur și simplu, nu avea dispoziția necesară. Își petrecuse mare parte din zi la atelierul ei din New Orleans, încercând să facă față unor copii care aveau propria lor idee despre cum ar fi trebuit să arate sărbătoarea Crăciunului. În secunda aceea avea nevoie de un pahar de vin, Poate chiar de două pahare. Nu de lungul mesaj aniversar al surorii ei.

– Deci... dă-mi și mie un apel când ajungi acasă. Aici, pe Coasta de Vest e încă devreme, știi bine. Eu, ah, aș vrea să stau de vorbă cu tine, Abby. Treizeci și cinci de ani e o vârstă importantă, nu glumă.

Din mai multe puncte de vedere, își zise Abby, căutând în frigider și scoțând de acolo o sticlă de Chardonnay, pe care o cumpărase cu aproape o lună în urmă, atunci când își închipuise că prietena ei, Alicia, va veni în vizită în Louisiana.

– OK... deci... când vei asculta mesajul, adică, presupunând că nu-l asculți chiar în secunda asta, refuzând mai departe să stai de vorbă cu mine, să mă suni, da? Zoey mai așteptă puțin. A trecut o groază de vreme, Abby. A venit timpul să îngropăm securea.

Abby nu era atât de sigură. Ea răsuci robinetul, auzind cum conductele vechi încep să huruie, în timp ce spăla un pahar pentru vin care se prăfuise în dulap, vreme de doi ani.

– Știi, Abby, nu e vorba doar despre tine, îi reaminti Zoey prin intermediul micului microfon al robotului telefonic.

Bineînțeles că nu. Despre tine e vorba.

– Și pentru mine e o zi grea azi. Era și mama mea.

Abby strânse din dinți, gândindu-se să ridice receptorul, dar se decise să nu o facă. Ar fi fost o greșeală să discute azi cu Zoey. Simțea asta până în măduva oaselor. Căutând în sertar, găsi un tirbușon, pe care îl avea de pe vremea colegiului și începu să desfacă sticla.

– Pe bune, Abs, eu chiar sper, sper din suflet că tu nu ești acum acasă de una singură, ascultând ce spun.... Trebuie să sărbătorești undeva.

Asta încerc să fac.

Telefonul făcu „țac", când Zoey întrerupse convorbirea. Abby expiră lung, rezemându-se de blatul dulapului. Poate că ar fi trebuit să răspundă, să facă față acelor urări stufoase, acelei veselii de complezență, acelui „nu-i așa că suntem o familie mare și fericită?" dar nu era în stare. Nu azi. Fiindcă Zoey nu ar fi renunțat ușor. Ar fi existat și acea discuție inevitabilă legată de mama lor și despre cele întâmplate acum douăzeci de ani, urmată apoi de acele întrebări ciudate și stânjenitoare în privința lui Luke.

Puse alături dopul din plută.

Era al dracului de greu s-o ierte pe sora ei, după ce aceasta se culcase cu Luke. Mda, asta se întâmplase cu mult timp în urmă, înainte ca ei doi să se căsătorească, însă se întâmplase, și acel obstacol stătuse între ele două în ultimii cinci ani, chiar din clipa în care Abby descoperise aventura lor.

Dar Zoey fusese prima care avusese o relație cu el, nu?

Si ce dacă? Abby își turnă vinul, urmărind cum lichidul auriu și rece se scurge în pahar. În momentul acela, conștiința ei avu o tresărire ușoară, cu toate că era conștientă că Luke Gierman se dovedise un prieten de doi bani și un soț și mai jalnic. Un neisprăvit.

Și cu toate că Abby divorțase de el, Zoey era sora ei. Asta nu avea cum să se schimbe. Poate că ar fi trebuit să lase trecutul deoparte o dată pentru totdeauna. Privi spre fereastra întredeschisă prin care se strecura o boare de vânt care mirosea puternic a pământ reavan și a baltă.

Seara abia se așternea în această regiune a Louisianei, iar greierii țârâiau și stelele începeau clipească pe cerul în nuanțe mov, precum levănțica. Era o regiune frumoasă, chiar dacă puțin cam izolată, o regiune căreia ea și Luke plănuiseră să i se alăture, pentru a deveni asemenea celorlalte familii tipic americane, cu doi sau trei copii, cu un gard de culoare albă și o minicamionetă parcată pe alee, în fața casei.

Fuseseră atâtea visuri.

Ea deschise ceva mai mult fereastra, sperând că astfel căldura se va mai diminua.

La mulți ani...

Vântul părea să ofteze acest refren blestemat printre crengile stejarilor viguroși, făcând mușchiul spaniol să foșnească, în vreme ce crepusculul se adâncea și mai mult în pădure. Ceva mai departe, auzi huruitul trenului. Ceva mai aproape, la unul dintre vecinii care locuiau la capătul acestui drum de provincie, lătra un câine. Ea urmări imaginea fantomatică a lunii ce se ridica dintre copaci.

Aparatul foto de 35 de milimetri se afla pe blatul bucătăriei, aproape de partea interioară a ușii, iar amurgul era atât de nemișcat, de liniștit, încât se gândi să facă câteva fotografii pentru a termina filmul care se afla în aparat de multă vreme, fiindcă acum folosea mult mai des aparatul foto digital. Lăsând paharul pe blat, luă camera și blițul, pornind apoi către ușile glisante care se aflau în capătul dinspre exterior al sălii de mese. Ieșind afară, se cocoță pe dalele din piatră.

Ansel, pisoiul ei, o urmă afară și se urcă pe o băncuță aflată sub o tufă de magnolii. Abby potrivi imaginea și trase cele din urmă poziții de pe film, având ca fundal pădurea învăluită în întuneric. Pisoiul stătea cu spatele la casă, cu urechile ciulite, uitându-se atent la pâlcul de arbori. Blana îi era mângâiată de ultimele raze ale amurgului.

– Bună, amice, îi zise ea, iar motanul privi peste umăr tocmai în secunda în care ea făcea acele ultime două fotografii, blițul reflectându-se în ochii aurii ai lui Ansel. De ce să nu aibă și câteva fotografii de la această aniversare, cea de-a treizeci și cincea a vieții ei? se întrebă, răsucindu-se și pregătindu-se să reintre înăuntru.

Trosc!

O crenguță se frânse în păduricea din apropiere.

Inima i se ridică în gât.

Abby se răsuci, așteptându-se să zărească o siluetă în penumbra pădurii. Cercetă întunericul, străduindu-se să vadă dincolo de aracii viței-de-vie, de tufișuri și de frunzișul arborilor. Simți cum i se furnică pielea, în vreme ce pulsul îi bubuia în urechi.

Dar nicio siluetă nu se ivi brusc, nicio figură întunecată nu păși în fâșiile de lumină ce răzbăteau prin ferestre.

Încetează, își zise ea, respirând sacadat. *Încetează... odată.* Toată ziua fusese prost dispusă, nervoasă și nemulțumită. Și asta nu se datora neapărat faptului că astăzi era ziua ei. Cui îi păsa că a mai trecut încă un an? Faptul că împlinea treizeci și cinci, nu însemna că era bătrână. Dar faptul că astăzi se împlineau douăzeci de ani de la decesul mamei, era un lucru care *o amăra profund.*

Încă speriată, intră în casă, strigându-și pisoiul prin ușile rămase deschise.

Ansel nici n-o băgă în seamă. Rămase nemișcat și foarte atent, urmărind cu privirea locul unde ea credea că s-ar afla o creatură a nopții. Aceeași care se plimbase pe acolo, rupând o creangă. *O creatură masivă.*

– Haide, Ansel. Hai să punem capăt acestei zile, îl îndemnă ea.

Pisoiul sâsâi și blana de pe spinare i se ridică brusc. Urechile i se turtiră, iar ochii i se dilatară. Asemenea unui fulger, traversă veranda, luând-o apoi după colț, spre atelier. Nu aveai nicio șansă să-l mai prinzi din urmă.

– Ah, da, mare scofală, glumi ea, dar, în timp ce zăvorî ușa din spatele ei, simți că nu-și poate controla nervii. Cu toate că nu zărise niciodată pe nimeni pe terenul din spatele casei, exista întotdeauna această posibilitate să o facă. Lăsând aparatul pe masă, se întoarse din nou în bucătăre, unde, dând cu ochii de beculețul roșu al robotului telefonic, ce clipea intermitent, își aduse aminte de Zoey.

Abby și sora ei nu fuseseră niciodată apropiate, din câte își amintea ea.

Naiba să te ia, Zoey, gândi ea, sorbind lung din pahar. Oare de ce nu putea exista o legătură specială între Abby și sora ei, acea prietenie deosebită pe care se pare că o putea avea toată lumea? Poate pentru că Zoey și Abby erau atât de apropiate ca vârstă, între ele fiind doar o diferență de un an și două luni? Sau pentru că Zoey era atât de competitivă în privința lui „fac orice ca să câștig“, fără a-și asuma niciun fel de compromis? Ori poate că, aceasta fiind doar o posibilitate, antagonismul acesta se datora atât lui Abby, cât și surorii ei.

– Blasfemie, mormăi ea, simțind cum vinul ușor efervescent alunecă ușor pe gâtul ei, cu toate că nu reușea s-o răcorească cine știe ce.

Era foarte cald. Umed. Ventilatoarele casei, care se apropia deja de un secol, nu puteau face față căldurii, un adevărat zăduf în această regiune de pădure. Își șterse picăturile de sudoare de pe frunte cu capătul prosopului de bucătărie.

Oare trebuia să răspundă la apelul acela stupid?

Nuuu. Abby nu era pregătită pentru asta. Astăzi nu. Posibil, niciodată.

Azi se împlineau douăzeci de ani...

Își reaminti versurile unei melodii a formației Beatles, favorita mamei ei. Nu, își zise ea. Nu avea rost să retrăiască trecutul, așa cum procedase în ultimii douăzeci de ani. Venise vremea să meargă mai departe. În seara asta, jură ea, va porni

pe un drum nou. Venise momentul ca Abby Chastain să intre în cea de-a doua fază a existenței sale. Încercase să dea uitării că într-o zi identică cu aceasta, cu douăzeci de ani în urmă, ziua în care mama ei împlinea treizeci și cinci de ani – exact ca și Abby astăzi – Faith Chastain pusese capăt vieții ei chinuite. Într-un mod oribil. Tragic.

– Oh, Doamne, mami, zise ea, închizând ochii. Amintirea pe care se străduise atât de mult s-o dea uitării reapăru la suprafață, încetul cu încetul. Își aminti cum sedanul tatălui ei trecuse dincolo de porțile de fier forjat. Traversase peluzele îngrijite îndreptându-se spre clădirea înaltă, din cărămidă roșie. Aleea cotea în dreptul unei fântâni reprezentând trei îngeri ce aruncau apa spre cerul plin de stele. Abby, care pe vremea aceea era deja preocupată de băieți, gândindu-se cum o să-i ceară lui Trey Hilliard s-o însoțească în vinerea aceea dansantă de la Sadie Hawkins, sărise din mașină imediat ce tatăl său oprise motorul. Ținând în brațe o cutie care avea o panglică roșu-aprins, ridicase privirea spre fereastra de la etajul trei, acolo unde era camera mamei ei.

Dar înăuntru nu se vedea nicio lumină, camera fiind cufundată în întuneric.

Și, în secunda aceea, Abby avusese o senzație stranie. O adiere ușoară îi atinse părul de la ceafă și inima ei încetă parcă să mai bată. Ceva nu era în regulă. Se întâmplase ceva groaznic.

– Mami? șoptise ea, rostind acel nume pe care nu-l mai folosise de aproape zece ani, atunci când se referea la mama sa.

Tocmai se îndrepta spre treptele largi din fața intrării spitalului în secunda în care se auzi trosnetul.

Ridicase rapid capul.

Cioburile zburau în toate părțile. Bucățile acelea mici se zăreau în lumina albăstruie.

Un strigăt oribil spărsese liniștea nopții și un corp învăluit în întuneric se prăbuși din ceruri și se izbi de pământ cu o bufnitură înfundată de oase zdrobite.

Frica se scursese în adâncul ei.

Negarea faptului i se urcă spre gât.

– Nu! Nu! Nuuuu! Abby aruncase cutia la pământ, coborând în fugă treptele și îndreptându-se spre silueta aceea micuță care zăcea pe ciment, cu fața în sus. Pe sub capul mamei ei începuse să se scurgă sângele, închis la culoare. Doi ochi ficși de culoarea coniacului priveau în sus, fără a vedea.

Abby se ghemui lângă corpul nemișcat și contorsionat.

– Abby!

Își auzise numele ca și cum ar fi fost strigată de la capătul opus al unui tunel foarte lung. Vocea tatălui ei, tensionată și cuprinsă de disperare.

– Abby, nu! O, Doamne! Să cheme cineva ajutoare! Faith!

Ea căzuse în genunchi. Ochii i se umpluseră de lacrimi, în vreme ce teama o pătrunsese până în adâncul inimii.

– Mami, mami! țipase, până când niște brațe puternice o smulseseră de acolo, în timp ce ea se zbătea.

Acum clipi scuturând capul pentru a alunga din minte acea imagine.

– Iisuse, șopti ea, îndepărtând imaginea oribilă care o bântuise vreme de douăzeci de ani. Brusc își dădu seama că apa care curgea de la robinet umpluse chiuveta și acum se scurgea dincolo de aceasta. În loc să micșoreze presiunea apei, ea deschise robinetul la maximum. Rapid, își făcu palmele căuș sub jetul de apă, răcorindu-și apoi obrajii, respingând amintirea aceea care-i frigea inima, sperând că va reuși să spele definitiv urmele acelei nopți.

Tremurând, smulse prosopul de vase, ștergându-și fața. Ce se întâmpla cu ea? Nu hotărâse acum câteva clipe că nu-și va aminti din nou acel moment dureros?

– Proasto, murmură ea, împăturind prosopul, luând seama la paharul de vin de pe blat, pe jumătate băut, simțind că amintirea aceea nu era neapărat în ordine.

– Termină, se readmonestă ea, apucând din nou paharul și privind o clipă în străfundurile lui sclipitoare. La mulți ani, mamă, șopti ea spre încăperea aceea goală, ridicând paharul cu picior ca și cum Faith ar fi fost prezentă. Luă o înghițitură

din acel Chardonnay înțepător. În cinstea noastră. Mama sa îi spusese mereu că ea era deosebită că, născându-se la aceeași dată, între ele se crease o legătură unică, că erau „două boabe în aceeași păstaie".

În fine... nu chiar.

Nu pentru multă vreme.

Pentru foarte multă vreme.

– Acum, te rog... pleacă, șopti ea. Lasă-mă singură.

Goli paharul, așeză dopul la locul lui și puse apoi sticla în frigider, pe raftul ușii. Nu mai avea timp pentru acele coșmaruri nocturne și năucitoare, pentru un trecut care adesea o devora. În seara asta, se sfârșise totul.

Hotărâtă să o ia pe drumul cel drept, ea așeză mult prea repede paharul pe tejghea. Acesta se crăpă, bucățelele de sticlă risipindu-se și tăindu-i partea superioară a degetului mare.

– Grozav, mormăi ea, în timp ce sângele ieși încet la suprafață. Exact ce-mi trebuia, își zise ea, tristă. Deschizând un dulăpior, descoperi un leucoplast. În timp ce sângele picura, ea dădu la o parte cartonul micuț, descoperind o bucățică de leucoplast înăuntru. Va trebui să-i ajungă. O scoase din ambalajul steril, răsucind-o de două ori în jurul degetului.

Reuși să șteargă blatul și să arunce cioburile în coșul de gunoi, după care traversă o încăpere murdară, aprinzând apoi lumina din garaj. Acolo, rezemată de un maldăr de lemne, se afla o plăcuță a cărei inscripție spunea absolut totul: PROPRIETARUL PUNE CASA ÎN VÂNZARE. O luă și o duse până la capătul aleii din fața casei, una destul de lungă și o agață de țărușul pe care-l bătuse în după-amiaza aceea în grădină.

– Perfect, își zise ea, cu toate că vinderea acestei case îi provoca oarecare nostalgie. Nu fusese oare acest mic bungalow locul în care încercase s-o ia de la capăt cu ceva timp în urmă, un paradis ales, locul ideal pentru a reface un mariaj destrămat, un loc liniștit unde ea își făcuse o mulțime de speranțe, atâtea visuri? Când ea și Luke cumpăraseră casă, sperase să aibă mult noroc. Se rugase ca în locul acesta să-și poată găsi fericirea.

Cât de proastă fusese. Acum, că întunericul se accentuase, în vreme ce peste pământ se lăsau niște umbre vinetii, își aținti ochii spre cabană, o căsuță din șindrilă și țiglă, construită în urmă cu aproape o sută de ani, situată ceva mai departe de șoseaua de provincie bătută de vânt. Structura originală fusese renovată, înălțată și îmbunătățită, astfel că partea centrală a casei consta în două dormitoare, o baie și un pod din care se vedea albastrul luminos al cerului, un spațiu pe care reușise să-l transforme în biroul ei de acasă. Clădirea, lipită de casă, fusese odată apartamentul soacrei ei, iar Abby îl transformase în studio foto, cameră obscură și a doua sală de baie.

Cu cinci ani în urmă, ea și Luke descoperiseră proprietatea asta. O declaraseră „perfectă" și petrecuseră aici câțiva ani, înainte ca totul să ia sfârșit. În cele din urmă, el plecase de acasă, mutându-se la cealaltă femeie... nu, ia stai. Fusese exact invers. Mai întâi, existaseră femeile. Începând cu Zoey. Înaintea nunții lor.

Oricum, nu mai avea nicio importanță.

Luke Gierman, altădată un prezentator de știri și disk-jockey respectat, devenise, aici, în New Orleans, opusul lui Haward Stern și un capitol al vieții ei pe care îl încheiase definitiv. Trecuse mai mult de un an de când semnaseră actele finale, judecătorul declarând mariajul desfăcut în mod oficial.

Apucând toporul, pe care îl lăsase mai devreme acolo, Abby făcu un pas în spate pentru a studia pancarta, și a se asigura că aceasta stă în poziția corectă, și citi încă o dată textul care preciza că această casă era de vânzare.

Era hotărâtă să-și pună viața în ordine, gândindu-se la tot ceea ce-i sugeraseră specialiștii, cu toate că, în realitate, considera că sfatul lor nu-i fusese de mare folos. Ea încercase să salveze mariajul lor, dându-i o nouă șansă, dar încercarea fusese în zadar. Se despărțiseră. Ei îi rămăsese casa. Toți prietenii o avertizaseră că va suferi fiind singură în perioada sărbătorilor și la aniversări, cuprinsă de nostalgie, dar aceste momente trecuseră deja, unele nefiind chiar atât de rele. Supraviețuise cât se poate de bine. Și asta se datora probabil faptului că a doua oară nu-i mai dăruise lui Luke inima ei. De

altfel, nu fusese atât de surprinsă în clipa în care înclinația lui către alte femei ieșise iar la suprafață.

Luke suferea, probabil, de infidelitate cronică.

Trosc!

În tufișuri trosni o crenguță. Din nou! Uitându-se cu mare atenție în direcția în care se auzise zgomotul, Abby se aștepta să vadă vreun raton, care se foia de colo colo la lumina difuză a singurului bec din garaj.

Dar în afara liniștii, acolo nu era nimic. Apoi își dădu seama că greierii nu mai cântau, iar broaștele nu mai orăcăiau. Bătăile inimii i se înteţiră, şi ea îşi îndreptă spatele, ascultând, căutând acele sunete neobişnuite.

Brusc, se simți extrem de vulnerabilă în regiunea aceea izolată.

Străpungând întunericul cu privirea, se simți studiată, supravegheată de niște ochi invizibili. Un fior slab îi alunecă pe coloană. Se admonestă singură pentru încordarea care pusese stăpânire pe ea. Era ziua ei, nu avea pe nimeni alături, iar acele amintiri legate de moartea mamei ei o surescitaseră la maximum.

Calmează-te, își spuse ea. *Intră în casă. E întuneric, iar anunțul e în sfârșit la locul lui.*

Cu coada ochiului, sesiză o mișcare în tufișuri, o răscolire de frunze uscate. Îngheță, cu nervii întinși.

O secundă mai târziu, o umbră se strecură pe sub frunzișuri. Inima ei tresări puternic.

Apoi, Ansel sări din ascunzătoarea lui, aflată sub crengi, lângă trunchiul unui copac și lângă o capră de lemn. Ajungând la picioarele ei, el se răsuci, se uită spre tufișurile unde stătuse ascuns, sâsâind puternic.

Ea tresări, speriată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, murmură, punându-și palma în dreptul inimii care o luase la goană. Potolește-te! Ce încerci să faci, să-mi provoci un infarct? Ei bine, erai gata să reușești! Ea se apleca, încercând să ridice pisoiul. Cred că și tu ești nervos. Ce zici de ceva de băut? Vin pentru mine. Iar pentru tine apă proaspătă.

Înainte să-l poată prinde, Ansel străbătu aleea, trecând dincolo de ușa garajului. La o distanță de aproape două sute cincizeci de metri, câinele vecinilor începu să latre tare.

Neliniștea o devora pur și simplu. Degetele i se crispară pe mânerul toporului și, în mod ridicol, se simți din nou privită. *Nu te transforma într-o paranoică. Nu face așa ceva. Nu ești asemenea mamei tale... nu ești nebună.* Da, rottweilerul familiei Pomeroy latră. Și ce-i cu asta?

Alungând neliniștea, o porni spre casă, pantofii ei strivind primele frunze ce căzuseră la pământ. În garaj, apăsă butonul aflat cel mai aproape de ușă, traversând magazia care ducea către bucătărie, acolo unde Ansel stătea cocoțat pe pervazul aflat deasupra chiuvetei, privind țintă afară, în timp ce mișca nervos din coadă.

– Ce e, amice? întrebă ea.

Pisoiul supraveghea priveliștea cu aceeași vigilență.

– Știi bine că nu ai voie acolo.

Nicio reacție.

Abby rămase lângă chiuvetă, uitându-se prin fereastră în noaptea de afară. Arborii înalți și negri împrejmuiau mica grădină și curtea casei. Fereastra era întredeschisă, înăuntru pătrunzând briza și zgomotele nopții.

Câinele lătră iar. În clipa aceea, căsuța se zgudui, și căpriorii vechi trosniră. Speriată, Abby goni motanul de pe pervaz, închizând fereastra și punând piedica. Cu toate că nu se speria ușor, câteodată se simțea cuprinsă de neliniște, nemulțumită de faptul că locuia singură într-o regiune izolată.

Dar lucrul acesta avea să se schimbe în curând.

Dacă accepta invitația Aliciei de a se muta la San Francisco, aveau să fie din nou colege de cameră, la fel ca pe vremea colegiului – cu excepția faptului că amândouă erau divorțate, iar Alicia avea un copil de cinci ani, care mergea la grădiniță

– Tentant, nu? îl întrebă ea pe motan care, alungat de lângă fereastră, se refugiase în ascunzătoarea sa de sub masă. Perfect, Ansel, îmbufnează-te. Rănește-mă și mai mult.

Se auzi soneria telefonului. Simțindu-se încă vinovată

pentru că ignorase apelul surorii ei, ridică receptorul, fără a verifica, mai întâi, identitatea apelantului.

– Alo, răspunse ea, îndreptându-se spre sufragerie.

– La mulți ani!

Abby rămase locului, inima ei tresărind puternic, în secunda în care auzi vocea lui Luke.

– Mulțumesc,

– Probabil că ești surprinsă de apelul meu.

Aceasta era declarația anului.

– Mai degrabă uimită peste măsură. Erai ultima persoană la care m-aș fi gândit că va suna.

– Abs, zise el, pronunțând numele ei de alint, astfel încât acesta suna aproape ca o mângâiere. Uite, știu că tu ai o zi grea azi, din pricina mamei tale.

Ea nu mușcă momeala. Îl știa de prea multă vreme.

– M-ai sunat ca să mă simt mai bine?

– Mdda.

– Sunt OK. O spuse cu convingere.

– Oh! În fine. Asta-i bine, zise el, surprins, ca și cum ar fi crezut că ea încă nu-și revenise și era sfărâmată în mii și mii de bucățele. Foarte bine.

– Mulțam. Pa.

– Stai! Nu închide.

Sesiză tonul lui impacientat, imaginându-și cum mâna lui liberă gesticulează, ca și cum ar fi vrut s-o împiedice să așeze aparatul la locul lui. De câte ori dorea ceva, repeta acel gest, mai ales atunci când credea că ea nu-l asculta.

– Ce e, Luke? Stătea în mijlocul livingului, în camera unde cu ceva vreme în urmă se uitaseră împreună la televizor, mâncaseră floricele de porumb și discutaseră evenimentele aflate la ordinea zilei.

Sau în care se certaseră. Se certaseră binișor de tot.

– Uite ce e, mai păstrezi lucrurile pe care le-am lăsat acolo? întrebă el în cele din urmă, ajungând la motivul real al apelului său.

– Care lucruri?

– Ei, știi tu, zise el pe un ton nepăsător, ca și cum abia

acum s-ar fi gândit la asta. Ustensilele de pescuit, trusa de scule. Un set de golf mai vechi. Echipamentul de scufundare.

– Nu.

– Cum?

– Au dispărut. Toate.

Ea aruncă o privire spre cutia unde fotografiile făcute la nuntă stăteau la un loc cu celelalte albume.

Urmă o pauză, iar ea realiză că el își pierduse definitiv elanul.

– Cum adică „au dispărut"? întrebă el, în timp ce ea și-l imagină îngustându-și privirea. Doar nu le-ai aruncat, nu-i așa? Vocea lui se răcise brusc. Tonul era unul plin de suspiciune. Acuzator.

– Da, bineînțeles că le-am aruncat, răspunse ea, fără nici cel mai mic sentiment de vinovăție. Ți-am lăsat la dispoziție șase luni ca să vii să-ți aduni lucrurile, Luke. Și a fost mai mult decât aș fi vrut eu. Mult mai mult. Văzând că nu apari, am sunat la Armata Salvării. Au luat totul, inclusiv restul de haine și toate porcăriile alea din garaj, din pod și din dulapuri.

– Iisuse, Abby! Erau acolo și lucruri de valoare! Nu toate erau „porcării".

– Atunci, ar fi trebuit să vii după ele.

Urmă o pauză, cât o bătaie a inimii, timp în care ea își cuprinse mijlocul cu brațul.

– Ia stai. Doar nu mi-ai aruncat și schiurile. N-ai îndrăzni să faci una ca asta. Rossignols-urile sunt încă în pod, nu? Ea sesiză tonul lui neîncrezător. Întorcându-se în bucătărie, deschise ușa frigiderului și scoase sticla de vin. Iisuse, Abby, chestiile alea m-au costat o avere. Nu-mi vine să cred că tu... o, Hristoase, spune-mi că placa e încă în garaj. Placa pentru surf.

– Nu prea cred, zise ea, clătinând din cap. Sunt convinsă că nici ea nu mai e aici.

– Am cumpărat-o din Hawaii! Și canoea?

– Cred că a ajuns la spital, la o licitație, la „A noastră Doamnă a Virtuților"

– La „A noastră Doamnă a Virtuților"? Spitalul unde mama ta...

– A fost o donație pentru biserică, îl întrerupse ea. Spitalul e închis de ani de zile.

– Ești dusă complet, Abby, o acuză el. Ești la fel de nebună ca ea!

Stomacul lui Abby se strânse, însă nu reacționă. Nu răspunse. Nu mușcă momeala. Scoțând tirbușonul din sertar, sprijinind telefonul între umăr și cap, ea simți cum degetul rănit începe să-i pulseze. Nu era nebună. Nici gând de așa ceva. Singura dată când ajunsese aproape nebună fusese acel moment în care acceptase să se mărite cu Luke. Acel „Da" poate să afecteze vertiginos rezistența coloanei vertebrale. Dar altfel, să batem în lemn, era în deplinătatea facultăților mentale. Nu? Lăsând la o parte acea ușoară paranoia ce părea să-i dea uneori târcoale.

– E un coșmar! Un coșmar blestemat. Bănuiesc că ai aruncat și treizeci și optul tatălui meu? Văzând că nu răspunde, el o lămuri: Știi despre ce vorbesc, Abby, despre armă, nu?

– Știu la ce te referi. Nu se mai obosi să ia un pahar, ci își luă cana favorită și crăpată pentru cafea.

– Era a tatălui meu! El... el a avut-o ani de zile. A fost polițist, la naiba, și ea a căpătat o valoare sentimentală. Nu ai fi fost în stare să te descotorosești de ea!

– Hmmm. Își turnă vinul, fără a-i păsa că o parte din el se scursese pe blatul de lemn. Asta te face să te întrebi oare de ce au vrut-o cei de la Armata Salvării.

– Ei *nu* iau arme de foc!

– Pe bune? Sorbi o înghițitură zdravănă de vin. Atunci poate că au luat-o măicuțele de la Așezământ. Nu mai țin minte bine.

– Nici măcar nu știi cum a fost? Era de-a dreptul uluit. Ai dat cuiva arma mea, și nici măcar nu știi cui anume! Iisuse Hristoase, Abby, pistolul acela e înregistrat pe numele meu! Dacă va fi folosit la comiterea unei crime...

– Hei, nu știu sigur, așa că nu lua în seamă vorbele mele, dar nu cred că Maica superioară conduce un grup de infractori.

– Nu-i deloc amuzant!

– Ba da, Luke. E al dracului de amuzant.

– Eu vorbesc de lucrurile mele. *Ale mele!* Ea își imagină cum duce degetul mare la piept, agitându-l frenetic și plin de furie. Nu aveai niciun drept să le dai altcuiva!

– Deci, dă-mă în judecată, Luke.

– Așa voi face, zise el, cu năduf.

– Uite ce e, nu mă cheamă MAGAZINUL TĂU, ai priceput? Nu sunt un recipient de păstrare a lucrurilor *tale*. Dacă erau atât de valoroase, trebuia să le iei cu tine când ne-am despărțit sau, de ce nu, în următoarele șase-șapte luni, n-am dreptate?

– Nu-mi vine să cred una ca asta!

– Atunci, n-o face, Luke. N-ai decât să nu crezi.

– E josnic faptul că ai dat altcuiva lucrurile mele, Abby. Iar noi doi o să mai discutăm despre asta. Cred că următorul articol al lui *Gierman's Groaners* va vorbi despre răzbunarea fostelor și despre atitudinea pe care trebuie să o abordăm față de ele.

– Fă ce vrei. Nu mă amestec. Ea închise telefonul, scrâșnind din dinți. Se admonestă fiindcă nu verificase identitatea apelantului înainte de a prelua apelul. N-o să mai fac așa ceva, își promise ea, luând o altă înghițitură de Chardonnay, sperând că vinul va avea un efect rapid și îi va amorți furia care simțea că îi face sângele să fiarbă. Luke avea acea abilitate nefirească de-a o determina să vadă roșu în fața ochilor atunci când nimeni nu reușea acest lucru. Se așteptase să simtă un soi de satisfacție în clipa când el descoperise că ea îi aruncase comorile, dar simțea un gol. Se simțea buimăcită. Cum puteau să ajungă la un asemenea stadiu doi oameni care își juraseră iubire?

– Nu-l lăsa să te distrugă, se autoavertiză ea, mergând în sufragerie unde, în ciuda faptului că era cald, apucă un aprinzător folosit cu ocazia grătarelor și aprinse focul în cămin.

Flăcările trosniră îndată, înălțându-se, topind ziarul și vreascurile pe care ea le îndesase mai devreme înăuntru. Păstra mereu lemne pe grătar, pregătite pentru aprindere, în cazul unei întreruperi bruște de energie electrică. Dar în seara asta

era cu totul altfel. Avea un ritual, la care se gândise cu mult înainte de apelul neașteptat al lui Luke. Cu toate că afară era o vreme caldă, ea avea de pus pe foc câteva gunoaie.

Luă albumul cu fotografii de la nunta ei, de pe raftul aflat lângă căminul din piatră. Așa cum hotărâse, îl păstrase încă un an după pronunțarea divorțului, dar acum venise, în sfârșit, timpul să facă un gest final și deloc plăcut. Telefonul lui Luke nu făcuse altceva decât să-i întărească planul pe care-l concepuse.

Deschise coperta îmbrăcată în piele. Un gol imens o cuprinse în secunda în care extrase dinăuntru prima fotografie.

Iată-i pe ei doi, proaspeți însurăței, păstrați pentru eternitate sub învelișul acela de plastic. Mirele și mireasa. Luke cu înfățișarea lui chipeșă și atletică, cu ochii albaștri și scânteietori și cu un surâs aproape strălucitor, ținând-o pe Abby de talie, ea fiind cu aproape treizeci și unu de centimetri mai scundă. Părul ei blond-roșcat lăsat liber îi încadra chipul în formă de inimă, în timp ce ea surâdea sincer, iar ochii îi străluceau încrezători în viitor.

– Scutește-mă, mormăi Abby, smulgând fotografia de la locul ei și aruncând-o în foc. Sorbi încet din paharul cu vin, urmărind cum marginile pozei se îndoaie și devin maronii, înainte de a se strânge și a deveni flacără. Cuplul acela surâzător și fericit fu topit cât ai clipi de foc, transformându-se la propriu într-o dâră de fum.

– Până ce moartea ne va despărți, zise ea în bătaie de joc. Mda, chiar așa.

Ea privi din nou spre album. Următoarea fotografie era una de familie. O fotografie de grup. Ea alături de tatăl și de sora ei; el alături de mândrii lui părinți și cei doi frați ai lui, mai scunzi și cu mult mai puțin succes decât el, Adam și Lex. Sora lui, Anna, și soțul acesteia erau și ei prezenți în fotografie.

– Nu e timp pentru nostalgii, zise ea, în timp ce Ansel intră pâș-pâș în încăpere și sări pe canapea. Ea aruncă fotografia printre vreascuri. Flăcările lacome descoperiră o nouă hrană uscată, așa că foaia se îndoi rapid, transformându-se în scrum.

Încă o înghițitură de vin și următoarea fotografie, de data asta una în care apărea doar Luke, înalt și mândru în costumul lui. Era chipeș; nu avea cum să nu recunoască. Încruntându-se, acceptă că mai demult îl iubise, dar asta părea să fi fost cu foarte mult timp în urmă. El era pe vremea aceea crainic de știri în Seattle, popularitatea sa fiind în creștere. Venise la studioul ei pentru un nou set de fotografii.

Atracția fusese una imediată. El glumise, iar ea îl ironizase, fără a se arăta impresionată de faptul că el era un fel de vedetă locală. Dezinteresul ei fusese cel care-l intrigase.

Abia mai târziu, la șase luni după întâlnirea lor inițială, după ce el o ceruse, iar ea acceptase, reușise să afle motivul pentru care el venise atunci la studioul ei foto. Aflase numele ei de la o colegă, o asistentă de producție, sora ei, Zoey. Nimeni nu pomenise că cei doi avuseseră o relație. Oh, nu. Asta ieșise la iveală mult mai târziu, la aproape o lună de zile de la nunta lui Abby, la care Zoey prinsese buchetul ei de mireasă. Abby aflase despre ei doi chiar în dormitorul lor conjugal, acolo unde Luke rostise numele celeilalte, din greșeală. Cu toate că atât Luke, cât și Zoey juraseră că relația lor luase sfârșit cu mult înainte de nuntă, Abby nu-i crezuse niciodată.

– Nu-i așa că e perfect, îi zise ea lui Ansel. El se sui pe spătarul micii canapele, cuibărindu-se pe cuvertura lucrată de bunica ei. Căscând, își descoperi colții mici, așa că Abby scose rapid toate fotografiile așezate cuminți în foliile plastifiate. Una câte una, ea aruncă fotografiile în foc, urmărind cum se curbează, iau foc și apoi ard.

– Cenușă din cenușă, praf din praf, murmură ea, în timp ce focul se stingea încet. Terminându-și vinul, ea își jură în tăcere că în noaptea asta viața ei se schimbase pentru totdeauna.

Habar n-avea că vorbele sale erau perfect adevărate.

El se strecură printre stinghiile rupte ale gardului, uitându-se la clădirea unde se întâmplase totul cu mult timp în urmă. Un fior îl străbătu în secunda în care păși dincolo de tufișurile acelea înalte. Pânzele de păianjen umede i se lipiră

de faţă. Inhală aroma aceea umedă şi rece de pământ şi de putreziciune.

Insectele se roteau şi bâzâiau, înviorând noaptea. Lumina difuză a lunii care se lăsa din ce în ce mai jos se întindea peste pământ şi pe deasupra cărămizilor crăpate, a fântânilor secate şi ciobite şi peste vegetaţia înaltă.

Gardul viu de altădată, verde şi îngrijit, apele limpezi acoperite de liliacul de baltă fuseseră înlocuite de ruine şi de paragină. Cărămizile roşii şi ornamentale, de la baza casei cu ferestrele ei acum lăsate şi întunecate, sugerând un schelet care fusese odată o lady plină de prestanţă.

Închise o clipă ochii, amintindu-şi imaginea şi mirosurile acelea de spital, cu faţada lui impunătoare şi cu secretele sale murdare. Rugile fuseseră rostite în şoaptă, ţipetele încremeniseră într-un loc unde sălăşluia atât Dumnezeu, cât şi Satana.

Cămin.

Deschizând ochii, păşi uşor pe aleea cu pavajul ciobit, care, fără îndoială, fusese demult dată uitării.

Dar nu şi de el.

Douăzeci de ani însemna o nouă generaţie.

Douăzeci de ani, cât o viaţă de om.

Douăzeci de ani, cât o sentinţă.

În plus, douăzeci de ani erau suficienţi ca să dai uitării.

Acum venise vremea aducerii aminte.

Scoase din buzunar un breloc cu mai multe chei, îndreptându-se rapid spre uşa de serviciu din spatele casei. Una dintre chei alunecă în broasca ruginită şi veche şi se răsuci uşor. Intră în casă şi, cu ajutorul unei lanterne-creion, îşi lumină calea. Se obişnuia din nou cu spaţiul respectiv, acela în care ar fi trebuit să intre acum aproape două luni. Atât îi fuse necesar pentru a-şi reveni şi pentru a se pregăti.

În tăcere, pătrunse într-un coridor, ajungând în dreptul unei uşi încuiate care ducea la subsol. El o depăşi, cotind-o apoi la dreapta, urcând cele două trepte din faţa bucătăriei vechi, cu scurgerile ei ruginite, cu plita înnegrită şi stricată. Traversând plăcile de teracotă crăpate, îşi făcu drum spre un

hol larg unde se servea de obicei cina. Apoi intră în bătrânul foaier, la capătul de jos al scării, acolo unde ceasul bunicului măsurase scurgerea clipelor vieții lui.

Înăuntru era întuneric. Lanterna sa arunca o lumină slabă, dar în ultimele săptămâni se reobișnuise cu coridoarele întunecate și umede, cu podelele din lemn și cu ferestrele crăpate. Urcă scara în fugă, cu pași ușori, răsuflând sacadat, apropiindu-se de locul în care fereastra-vitraliu avea sticla, în mod miraculos, încă intactă. Luminând o secundă sticla colorată, simți fiorul unei amintiri anume, imaginându-și pentru o miime de secundă silueta ei luminată din spate de vitraliul Madonna.

Nu trebuia să stea pe gânduri. Trebuia să acționeze. Cu o mișcare rapidă, se răsuci, urcând și ultimele trepte care-l conduceau spre cel de-al treilea etaj.

Gâtul i se strânse ca într-o menghină și simți cum sângele îi pulsează în vene, în vreme ce amintiri fragmentate îi străpunseră creierul. Își mușcă buza, amintindu-și părul ei bogat și roșcat, ochii ei aurii, luminoși, care se roteau atât de seducător când el o lua prin surprindere, pomeții obrajilor ei, curba gâtului pe care o sărutase îndelung și o mușcase.

Își aminti de sânii ei, mari și fermi, împingând în față materialul bluzelor pe care le purta, desfăcând nasturii, oferind instantanee ale unui decolteu generos. Uneori, ea purta pantaloni, însă avea o fustă care lui îi aducea aminte de piersicile pârguite. Își amintea și acum cum tivul fustei se balansa în jurul gleznelor ei zvelte și musculoase, ridicându-se până sub genunchi, în momentul în care ea urca scara.

Se crispă, gândindu-se la forma curbată a picioarelor ei, la balansul acelui material transparent, la felul cum ea se uita peste umăr pentru a observa cum o urmărea, urcând treptele vechi, în timp ce bătrânul orologiu număra secundele vieții lui, *ticăind ritmic.*

Pe vremea aceea, dorința lui era imensă, îi învolbura sângele, bubuind în creierul său.

Nu dorise niciodată pe nimeni așa cum o dorise pe Faith.

O simți din nou, durerea aceea ascuțită care pornea dintre

picioare, răspândindu-se apoi insistent în tot corpul. Pe frunte și pe umeri îi apărură broboane de sudoare. Dintr-odată, crăcana pantalonilor deveni strâmtă și inconfortabilă.

El se grăbi spre etajul de sus, cu inima bătându-i nebunește.

Camera 307 se afla la mijlocul coridorului, poziționată sus de tot, la cotitura drumului cu formă circulară, un spațiu mic și intim unde viața lui se schimbase pentru totdeauna.

Cu grijă și fără zgomot, el descuie ușa. Se strecură ușor înăuntru, rămânând apoi nemișcat în încăperea unde se petrecuse totul.

Lumina stelelor se strecura prin fereastră, dând un aer eteric acelui spațiu familiar. Arșița zilei se strecurase adânc în cărămizile vechi ale unei clădiri care, prin vârsta sa centenară, avusese multe întrebuințări. Unele de bun-augur, altele având un caracter malefic, moștenit și de netăgăduit.

Nu trecuse chiar atât de mult timp...

Închizând ochii și concentrându-se, luă seama la zgomotele ce răzbăteau de pe coridoare, la scârțâitul cărucioarelor, la hârșâitul celor care dormeau, la vaietele disperate și la țipetele acelor suflete chinuite, care nu veniseră de bunăvoie la spitalul „A noastră Doamnă a Virtuților". Zgomotele acelea fuseseră reduse la tăcere de ritmul rugăciunilor și de ecoul ceasului ce număra secundele.

Dar Faith locuise aici. Frumoasa Faith. Înfricoșata Faith. Înfiorata Faith.

Amintirile îl năpădiră din nou.

Dureros.

Precis.

Fără a fi estompate de cei douăzeci de ani care trecuseră.

Sub forma unui detaliu complicat, el rememoră parfumul pielii ei, aerul jucăuș și răutăcios al zâmbetului, dulceața și tonul întunecat al vocii, pasul ei sexy, în timp ce fesele se balansau pe sub veșminte.

Strânse din dinți. Durerea din adâncul său îi înfierbântă sângele, aprinzând dorințe mai vechi, bubuind apoi în tâmplele lui.

N-ar fi trebuit s-o dorească.
Fusese un păcat.
N-ar fi trebuit s-o sărute.
Fusese un păcat.
Nu trebuia să-i fi tras cămașa în jos, dezgolindu-i astfel sânii.
Fusese un păcat.
N-ar fi trebuit să se culce cu ea, cu mușchii scăldați în sudoare, în timp ce palmele ei îi apucaseră strâns umerii, țipând din pricina plăcerii și a durerii.
Fusese un adevărat paradis.
Și un iad.
Pumnii lui se învârtiră în agonie, amintindu-și toate astea. Faptul că o dorise atât de mult, atât de dureros, pentru că-i sorbise sudoarea sărată a pielii, pentru că se îngropase adânc în miezul ei umed, pentru că paradisul acela dulce trebuise să fie înlăturat într-o manieră atât de violentă reprezentase ceva cumplit. Dinții lui scrâșniră până începu să-l doară falca.
Traversă camera, cu brațele pe lângă corp, strângând agitat pumnii. *Faith. Ah, Faith. Tu trebuie să fii răzbunată.*
Cu grijă, aproape ceremonios, atinse tocul umflat al ferestrei, privind spre locul în care fusese patul ei. Își aminti cum în cameră mirosea vag a liliac și a trandafiri, cum soarele pătrundea prin ferestrele înalte sub formă de arcadă, în timp ce perdelele transparente fluturau adesea, mângâiate de briza caldă a Louisianei.
Acum încăperea aceea micuță era goală.
Plimbă lanterna deasupra găurilor tocite în care se adânciseră picioarele din fier ale patului. Cochiliile sfărâmicioase și mici și bucăți de insecte moarte erau împrăștiate pe podea, ori erau prinse în pânze de păianjen. Praful acoperea fiecare centimetru al încăperii, iar vopseaua din jurul ferestrelor și cea cu care era pictată scândura ce mărginea pereții erau coșcovite. Tapetul floral își pierduse culoarea și începuse să se desprindă de pe pereți, îndoindu-se, câteva pete accentuate de nuanță maronie întinzându-se din tavan și până la stinghia de jos.

Atât de multă durere. Atât de multă teamă. Erau încă acolo. Buzele lui se strâmbară, simțind niște reproșuri tăcute în locul acelor acte reprobabile ce avuseseră loc între acei patru pereți. Atâtea lucruri rele se petrecuseră aici, atâtea fapte cumplite.

Furia, puternică și întunecată, se scurse cu viteza fulgerului prin venele lui.

În sfârșit, avea ocazia să îndrepte toate aceste fapte reprobabile.

Să ducă la îndeplinire propria răzbunare.

Și exact așa avea să se întâmple.

Începând chiar din seara aceea.

2

Abby depăși limita de viteză. Întârziase, astfel că încerca să recupereze timpul pierdut, îndreptându-se cu mașina spre oraș.

Când e să fie greu, atunci e greu, și gata.

Filosofia de viață a lui Jack Chastain îi apăru în minte, în timp ce ștergătoarele curățau picăturile de ploaie de pe parbrizul Hondei. Ea aprinse farurile pentru a vedea dincolo de perdeaua ploii și a întunericului pe care-l adusese furtuna.

Încercase să adopte atitudinea tatălui ei, așa cum făcuse Zoey, dar nu reușise să fie niciodată la fel de puternică ca tatăl ei... Ea semăna mai mult cu mama sa, atât ca înfățișare, cât și ca temperament.

Oricum, în clipa în care coti pe drumul care ducea spre New Orleans, ea asculta, prostește, emisiunea radio a fostului său soț. Își spusese că nu ar trebui să facă așa ceva, dar faptul că asculta emisiunea reprezenta un test pentru ea. Cât de mult reușea să înghită, se întrebase ea, hotărând că putea aplica, măcar într-o mică măsură, mottoul tatălui ei.

Ținându-se de promisiune, Luke alesese ca temă principală a emisiunii problemele fostelor soții, femei care, comentase

el, nu reușiseră niciodată să depășească amărăciunea provocată de respingerea pe care o suferiseră. Erau niște „perdante“ în jocul matrimonial, niște muieri care voiau cu disperare să se recăsătorească, dar nu aveau nici ceea mai mică șansă să reușească. Femei grase. Femei urâte. Cele mai mari scorpii care nu-și aflaseră rostul pe acest pământ.

Luke era încă supărat din pricina conversației pe care o purtaseră în seara aniversării ei, iar astăzi, încă furios, simțea nevoia să sară la gâtul cuiva. Se părea că nu-i pasă pe cine jignește. A lua peste picior femeile divorțate era la ordinea zilei.

Enervată, Abby ar fi vrut să-l sune în direct, să-i spună cât de mult greșea, deși în adâncul sufletului o știa și el. Scopul emisiunii „Punctul lui de vedere“ era acela de a face raiting, atât lui, cât și celor de la postul de radio fiindu-le indiferent dacă ascultătorii săi îl simpatizau, îl urau sau dacă erau prea puțin fascinați de opiniile sale scandaloase.

Cauciucurile glisau pe carosabilul umed. Un stol de pelicani zbura spre norii de culoarea oțelului, în timp ce la orizont New Orleansul devenea vizibil.

Ea asculta emisiunea din acea zi pentru a-i dovedi că se făcea de râs în direct. Din momentul în care el o avertizase în conversația telefonică că o va pune pe jar, cum spune proverbul, ea își dorise să asculte emisiunea, nu să primească telefoane de la prieteni, care să-i povestească toate răutățile auzite.

Ea nu găsea că emisiunea lui este câtuși de puțin atrăgătoare, dar probabil că raiting-ul infirma această constatare. Luke Gierman era un nume cunoscut în New Orleans, programul lui de radio urmând să fie înscris în sindicat, dacă zvonurile care circulau erau cumva adevărate. Asta însemna că nu va mai fi umilită doar la nivel local, ci și la nivel național, își zicea, ceea ce nu spunea nimic bun despre gustul publicului american.

L-ai ascultat, nu-i așa? se admonestă ea. De când se pronunțase divorțul, evitase constant să-l asculte pe Luke Mincinosul. În anul care trecuse ascultase doar din întâmplare mizeriile lui, în timp ce căuta diverse posturi pe scala aparatului de radio.

„Mda, fosta mea soție e o adevărată bijuterie, declara el, vorbind pe un ton zeflemitor. Datorită ei, Mata Hari seamănă izbitor cu Fecioara Maria."

Hohotele de râs se înteţiră.

– Ce haz ai, Luke, mormăi Abby, strângând volanul, până ce încheieturile degetelor i se albiră. Cum de îl iubise pe nemernicul acesta?

„La divorț, m-a curățat de toate și a avut tupeul ca tot ea să se supere pe chestia asta! Și de ce? Presupun că nouăzeci și nouă la sută din avere nu i-a fost de ajuns."

„Voia să te pună la zid", interveni Maury, partenerul lui de emisiune.

Ar fi trebuit să-l dea pe nemernic în judecată pe motiv de mediocritate, dar el ar fi făcut din chestiunea respectivă un nou circ, asigurându-și și mai multă publicitate în rolul victimei.

Își privi geanta, întrebându-se dacă era cazul să ia telefonul mobil, să sune și să se apere. Reușise întotdeauna să-i facă față într-o conversație și, în plus, își dorea al dracului de tare să-și spună punctul de vedere, atât în nume propriu, cât și în numele fiecărei persoane de pe planetă care trecuse printr-un divorț, fie ea femeie, fie bărbat, care avea parte de un partener infidel și mincinos.

Roțile Hondei alunecară ușor în clipa în care luă o curbă mult prea repede.

– Nu-l lăsa să te enerveze. Era furioasă pe sine mai mult ca niciodată, iar vocea lui Luke, cea care pe vremuri șoptea vorbe de alint, rostea glume pline de spirit sau se agita în dezbateri politice referitoare la tinerii aleși ai momentului, în clipa aceea o enerva prin tonul ridicat și plin de nesimțire.

„... știți voi, se adresa el audienței. Cred că toți cei care divorțează își pierd o vreme mințile. Iar la femei e și mai rău. Unele dintre ele, ca, de exemplu, fosta mea nevastă, devin niște sociopate sau, în cazuri extreme, niște ființe iraționale. Paranoice."

Cretinul de Maury pufni în râs.

„Nu o să vă vină a crede ce a făcut fosta mea soție."
Lucrurile evoluau. Abby se crispă.
„A avut tupeul să arunce tot. Schiurile – Rossignol, instrumentele mele pentru golf, o placă de surf, lucrată manual și cumpărată din Hawaii... Le-a dat pe toate la Armata Salvării."
„Nu!" Maury răsuflă în microfon. Abby și-l imagină pe tipul acela chel ducându-și palma în dreptul inimii, prefăcându-se îngrozit.
„Mda. Și asta mă îngrijorează, înțelegi?"
Mdda, ce să zic. Abby privi în oglinda retrovizoare și observă o mașină de poliție. Simți un gol în suflet. Fusese atât de atentă la emisiune, încât nu ținuse cont de viteză. Uitându-se la kilometraj, observă că circula cu zece kilometri pe oră peste limita de viteză. Încetini exact în secunda în care polițistul aprinse farurile și porni sirena. *Grozav.* Ce noroc pe capul ei! Viră spre dreapta, căutând un loc în care să parcheze. Luminile colorate sclipiră, sirena scoase un vaiet, și mașina poliției o depăși.
Abby răsuflă ușurată.
Așa-ți trebuie dacă asculți emisiunea de doi bani a lui Luke!
Tocmai se pregătea să rotească butonul, când Luke zise:
„Să nu mă înțelegi greșit. E o femeie frumoasă. A naibii de sexy. Și deșteaptă. Dar, uneori, mi se pare că s-a țicnit."
„S-a măritat cu tine, nu?" glumi coprezentatorul, intenționând să destindă atmosfera.
– Idioții, mormăi Abby, accelerând.
Luke râse.
„Ei, mda, aici ai dreptate și, în plus, mama ei a fost internată, să știi. Nu glumesc."
– Bădăran josnic și nebun ce ești! Abby încremenise din pricina uimirii. Declarația lui era mai mult decât josnică.
„OK, ce ziceți dacă facem așa, dragi ascultători, sunați-mă și spuneți-ne dacă fostele neveste au fost capabile de nebunii de felul acesta. Când mi-am sunat fosta nevastă, aseară, ca să-i urez *La mulți ani* și să-i comunic că trec pe acolo să-mi

iau restul lucrurilor, ce credeți că s-a întâmplat? Abia atunci mi-a mărturisit că s-a descotorosit de ele! Inclusiv de schiurile mele marca Rossignol... deși știa că în iarna asta intenționez să plec în excursie, așa că spuneți-mi cât de răzbunător vi se pare gestul acesta?“

„Ahhh.“ Maury era în elementul lui, adăugând încă o răutate. „N-o iei și pe iubita ta în excursia asta?“

„Bineînțeles că nu.“

„Și nu e cu douăzeci de ani mai tânără decât fosta ta soție?“

„Cu cincisprezece.“

„De două ori *Ah.*“

Abby strânse cu putere volanul.

Luke continuă.

„Noi doi am avut o înțelegere, și anume că ea o să păstreze o parte din lucrurile mele, inclusiv schiurile, până voi reuși să mă mut într-un spațiu mai mare, din moment ce ea a obținut în urma divorțului casa, mașina, studioul foto și toate proprietățile noastre comune.“

– Mincinos nemernic, zise Abby printre dinți. Îi plătise partea lui de casă și de studio, era *proprietara* de drept a acestei mașini, această Honda micuță, el având un Lexus SUV! Totul fusese împărțit în două. Ea strânse din dinți, fornăind furioasă. Dacă ar avea măcar un rest de creier, ar închide radioul sau ar căuta un post cu muzică clasică, liniștitoare.

„Așa că ascultați aici, fosta mea pretinde că a dăruit toate lucrurile mele, inclusiv o amintire de familie, care din întâmplare era o armă. Mi-a declarat că a donat absolut totul, de la zăvor până la butoi, ca să zicem așa, la un așezământ de caritate.“

„De caritate?“ Idiotul se prefăcu iarăși îngrozit.

Ce cretin!

„Ca și cum eu aș crede că orice organizație caritabilă acceptă o armă de foc. Bineînțeles că a fost o minciună. Dar cât de sigur pot fi, știind că fosta mea nevastă, o psihotică, mă

amenință la propriu cu arma din dotare a tatălui meu, o armă care a fost luată chiar de la o secție de poliție."

„E bine să-ți schimbi adresa."

„Sau să îmi împachetez propria furie, zise Luke, în timp ce Maury clacă, zgomotos."

Abby nu mai suportă. Scotoci în geantă, scoase dinăuntru telefonul mobil și formă rapid numărul postului de radio, care făcea legătura cu cei aflați în emisie.

Apelul fu preluat de o femeie cu o voce lipsită de intonație.

– WSLJ: Emisiunea Nemulțumiții lui Gierman.

Abby se opri la timp. Înainte de a rosti o vorbă, închise telefonul. *Nu-l angaja în nicio conversație. Nu-i da de înțeles că i-ai ascultat emisiunea. Nu mai asculta chestia asta patetică pe care el o numește emisiune de divertisment sau comentariu social. Altfel, el e cel care câștigă.*

Dezgustată, opri radioul, dându-și seama că a rătăcit drumul spre oraș, unde era așteptată pentru a fi consultată în privința unei nunți. Având de făcut cale întoarsă, întârzie zece minute înainte de a parca pe aleea aflată în fața unei vile cochete, din Districtul Garden, construită cu două secole în urmă. Zugrăvită într-o nuanță verde-deschis și înconjurată de straturi de flori care nu-și pierduseră încă vioiciunea culorii, casa avea trei etaje și se afla pe un teren vast.

În timp ce ieșea din mașină, telefonul mobil porni să sune, și ea privi spre ecranul luminat al acestuia. O altă companie imobiliară. Era, probabil, cea de a douăzecea companie care o apelase de când dăduse anunțul în presă și afișase în grădina casei plăcuța aceea pe care scria „PROPRIETARUL PUNE CASA ÎN VÂNZARE".

Lăsă ca apelul să fie preluat de căsuța vocală și închise telefonul. Apoi luând portofoliul foto de pe bancheta din spate a automobilului, porni prin ploaia caldă, pe aleea din cărămidă care ducea către intrarea casei spre a-i întâlni pe cei doi miri și, fără îndoială, și pe mama miresei.

Ce ironie, cugetă ea. Își arsese propriile fotografii,

ocupându-se, în schimb, cu cea mai mare grijă, de organizarea și realizarea ședințelor foto a mai multor duzini de noi însurăței.

Cine spunea că Dumnezeu nu are simțul umorului?

Unde o ducea?

Legată fedeleș, inclusiv la ochi și cu căluș în gură, Mary LaBelle se ruga întruna la Dumnezeu.

Să o ajute.

Să o elibereze.

Să o salveze.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, udând călușul care fusese îndesat în gură cu un gest violent. Simțea că-i venea să vomite, dar reuși să alunge senzația. Nu voia să se înece cu propria vomă.

Era întuneric. Nu vedea absolut nimic. Simți că se află într-un vehicul, ceva asemănător unui camion, judecând după felul în care acesta rula și după sunetul motorului. Nu reușise să-l vadă, când el o împinsese pe bancheta din spate cu tapițerie din plastic. Șoferul, care sărise asupra ei pe la spate, în timp ce ea făcea jogging pe aleile marcate ale campusului All Saints, apăruse din spatele unui gard viu care se întindea de-a lungul clădirilor de folosință comună, chiar în clipa în care ploaia începuse să cadă. Nerăbdătoare să revină în dormitor, Mary nu-i văzuse, decât o părticică a chipului, ca o străfulgerare. Îi simțise greutatea, în timp ce el o apuca pe la spate, aruncându-i un sac de plastic pe cap, determinând-o să se supună, răsucindu-i brațul și aruncând-o în genunchi. Ea încercase să țipe, dar el îi ținuse arma la tâmplă; simțea și acum cerculețul acela metalic lipit de pielea ei. Închise gura, acceptându-și soarta.

Dumnezeu o va salva.

EL o făcea întotdeauna.

Dacă nu se va întâmpla așa, însemna că EL o chema acasă. Credința avea să-i fie sprijin... și cu toate astea, ascultând huruitul cauciucurilor pe carosabilul umed, ea simți că era condamnată.

Te rog, Tată Ceresc, încă nu... Sunt tânără... Mai am încă atâtea de oferit. Mai am atâtea de făcut, slujindu-Te.

Ea alungă lacrimile și suspinele, cu gândul la părinții săi. Îi iubea atât de mult. Nu putea muri în noaptea asta. Nu! Ea era o luptătoare și, oricât de puțin ar fi contat, avea o constituție atletică. În timpul liceului, făcuse parte din echipa de tenis și, în afară de asta, avusese grijă de condiția sa fizică.

Dar pe măsură ce camionul înainta învăluit în noapte, speranțele ei se năruiră. Unde o ducea nebunul ăsta? De ce o alesese tocmai pe ea? Sau fusese mâna hazardului? Se aflase la locul nepotrivit în momentul nepotrivit? Toate avertizările părinților, toate sugestiile lor legate de siguranță le ignorase convinsă că Dumnezeu o va apăra. Și acum... acum ce?

Nu era suficient de naivă ca să nu presupună care era intenția lui – s-o violeze și apoi s-o ucidă. Dar ea nu putea permite una ca asta. Nu o va face. Luptându-se cu lacrimile și cu panica, se concentră asupra benzii adezive care-i ținea mâinile legate la spate și gleznele lipite una de alta. Dacă reușea să se elibereze, poate va găsi o cale de a ajunge la scaunul din față ca să-l rănească, poate chiar să-l stranguleze cu banda adezivă cu care el o legase.

Dar crima e un păcat, Mary ... să nu uiți. Și dacă încerci să-i faci rău, e posibil ca el să piardă controlul mașinii. Și amândoi să vă accidentați.

Și ce dacă erau accidentați, gândi ea, în disperare de cauză. Iar dacă omora pe cineva în legitimă apărare, Dumnezeu va înțelege asta. Te rog, Iisuse, te rog.

Chiar și niște răni grave și o coliziune reprezentau o variantă mult mai bună decât ceea ce plănuia el.

Mary era sigură de asta.

Dar legăturile ei nu cedau, nici măcar o fracțiune de centimetru, indiferent cât ar fi tras de ele, oricât de mare ar fi fost disperarea cu care se străduia.

Panica ei se intensifică.

Pierdea timp. El nu avea să stea o veșnicie la volan. Se strădui în continuare, trăgând de frânghii și întinzând banda aceea adezivă, în vreme ce kilometrii, kilometrii aceia

blestemați se scurgeau sub roțiile mașinii. Se îndepărtau din ce în ce mai mult de Baton Rouge. Șansele ca ea să se salveze deveneau astfel din ce în ce mai mici.

Frica îi pătrunse în oase.

Brațele o dureau, picioarele îi erau încordate și neputincioase.

Mami, te iubesc și m-am alăturat acestui Ordin pentru ca tu să fii mândră de mine.

Tati, te rog să mă ierți fiindcă am fost proastă și m-am lăsat prinsă de maniacul ăsta. Voi mi-ați spus să am întotdeauna asupra mea telefonul mobil și să nu alerg niciodată după lăsarea întunericului. Mi-ați dat o armă, dar eu am refuzat-o... Îmi pare foarte rău...

Simți cum camioneta încetinește, în timp ce el părăsea, probabil, șoseaua principală, pornind-o pe un drum ocolitor și apropiindu-se astfel de destinația finală a călătoriei. Teama o cuprinse din nou și încercă să-și elibereze unul dintre brațe de sub banda adezivă. Inima îi bătea cu putere, în timp ce sudoarea îi scălda trupul.

Eliberează-te, Mary. Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri!

– N-are rost, zise el, trăgând de ea. Din momentul atacului nu scoase o vorbă. Vocea lui, surprinzător de calmă, o sperie și mai tare. Nu ai cum să scapi.

Simți din nou că e pe punctul să vomite. Cine era nebunul ăsta? De ce o alesese pe ea? Vocea lui nu-i era cunoscută, deși în clipa aceea nu mai era sigură de nimic. De-abia reușea să-și țină în frâu panica.

– Mai durează doar câteva minute.

Doamne Sfinte, nu. Te rog, oprește toate astea. Intervino în favoarea mea. Dacă mă vrei lângă Tine, lasă-mă să ajung acolo altfel, nu ajutată de un sadic, de un nebun plin de cruzime.

Tremurând, ea se gândi la sfinții martiri, care muriseră în chinuri groaznice de dragul credinței lor. Încercă să se întărească, să-și regăsească credința. Dacă momentul acesta era o probă sau adevărata voința a Domnului, atunci așa să fie. Va muri, punându-și întreaga credință în Bunul Dumnezeu.

Te chem, Sfântă Fecioară Maria, Domnul este alături de cei care...

Simți cum camioneta încetinește și virează rapid de pe drumul drept. Roțile începură să sară și să tremure, ca și cum ar fi trecut peste pietre și gropi. Ea se strădui să audă dincolo de huruitul motorului, sperând să perceapă zgomotul traficului, căutând semne care să-i certifice că nu erau atât de singuri și de izolați așa cum credea ea. Dar huruitul acela familiar al mașinilor care trec pe lângă automobil, al țipetelor și al claxoanelor dispăruse, iar ultima speranță pe care o mai avea dispăru.

Fii binecuvântată Tu între femei și fie binecuvântat și fructul pântecului Tău, Iisus...

Pentru un timp ce părea ore, cu toate că fuseseră probabil mai puțin de cinci minute, el continuă să conducă, până ce, în cele din urmă, apasă cu putere pe frână, și camioneta se opri. Ea fu aruncată în față și căzu apoi înapoi.

Sfântă Fecioară, mamă a lui Iisus, roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre...

Se auzi țăcănitul unei portiere care se deschidea, iar ea simți cum căldura înăbușitoare a nopții pătrunde înăuntru, în vreme ce el cobora din camion. Auzi scârțâitul cizmelor sau al pantofilor lui pe pavajul umed. Auzi zgomotul scaunului din față împins înainte.

O secundă mai târziu, fu trasă cu o mișcare violentă din mașină.

Tenișii ei pentru jogging se afundară adânc în noroi, iar ea fu gata să se prăbușească. Mirosul de mosc și de mlaștină o asaltă îndată, ducând-o cu gândul la șerpi și la aligatori, niște prădători nemiloși care, în comparație cu monstrul care o răpise, păreau niște bieți copilași. Ea începu să se agite, încercând să scape din strânsoarea lui.

– Încetează, țipă el, iar ea se simți cuprinsă de panică. Dacă lui nu-i era teamă să vorbească atât de tare și pe un ton atât de răstit, însemna că erau singuri... completamente singuri. Oh, Doamne, asta era! O să moară aici, în întuneric.

– Am să-ți dezleg picioarele, dar, dacă încerci să fugi... El îi presă din nou pe frunte țeava de oțel a armei... O să te omor. Avea de gând s-o ucidă. Era conștientă de lucrul acesta. Deci, dacă o să aibă ocazia, va încerca să fugă. Mai bine să fii împușcat pe la spate, decât să te violeze cineva ceasuri întregi, brutalizându-te sub diverse forme, una mai bolnăvicioasă decât alta. Trebuia neapărat să scape. Trebuia. Odată ce îi va elibera picioarele...

Dar el îi anticipă planul. Cu o mișcare rapidă tăie banda adezivă înfășurată în jurul gleznelor ei. Apoi se ridică în picioare, strecurându-și ușor mâna pe sub banda care-i lega încheieturile mâinilor, strângând-o de braț cu putere. Încă o mai dureau articulațiile umerilor din cauza faptului că mâinile ei stătuseră îndoite la spate, dar senzația aceea, atingerea lui era ceva cu mult mai rău.

– Nici să nu te gândești, zise el, de parcă ar fi presimțit că ea voia să o rupă la fugă, și o strânse apoi atât de dureros de braț, încât ea scoase un geamăt, prăbușindu-se în genunchi.

El o ridică de jos cu o mișcare bruscă.

– Să mergem. Îndemnând-o cu țeava rece a revolverului și strângând-o de braț cu degetele lui puternice, el o obligă să înainteze.

Ea auzi țârâitul greierilor și orăcăitul broaștelor, simți noroiul moale și covorul compact al frunzelor sub tălpi, ca și picăturile calde de ploaie care i se scurgeau pe ceafă, picurând din părul strâns în coadă de cal.

I se păru că simte zgomotul unui râu ce curgea în apropiere, dar nu era sigură și cedă nervos plângând în hohote, aproape împiedicându-se de ceva tare și fix. Un copac? O piatră? Totul era doar un coșmar, cu siguranță asta era. Un coșmar oribil.

Însă era trează.

– Urcă, îi ordonă el la ureche, iar ea îl ascultă, împiedicându-se în vreme ce urcă cele două trepte, după care-l auzi cum deschide o ușă.

Oh, Doamne, acesta era locul unde o va ucide.

Gâtlejul i se crispă când simți mirosul de mucegai al

încăperii. I se păru că aude zgomotul unor gheare micuțe, ca și cum niște șoricei își căutau ascunzătoarea, și o străbătu un fior de teamă.

Ușa batantă pocni în urma lor, iar ea tresări.

Ar fi vrut să țipe, să se repeadă asupra lui și să se revolte împotriva lui Dumnezeu, fiindcă o abandonase, în timp ce răpitorul o împinse, făcând-o să înainteze în încăperea în care aerul era stătut, ca și cum aceasta n-ar mai fi fost utilizată de ani și ani de zile. Scândurile scârțâiau sub tălpile ei.

Groaza o copleși din nou. Îl auzi cum se apropia de o ușă grea. O împinse în față, și ea se întrebă dacă nu se va prăbuși în gol într-un hău întunecat, într-o pivniță situată la mare adâncime și va fi lăsată să moară acolo. Scâncind, abia abținându-se să nu urineze, ea păși cu teamă înainte, ca apoi să audă... un zgomot înfundat, ca și cum în încăperea aceea ar mai fi fost cineva.

Fu gata să leșine.

Doamne, el o adusese într-un loc unde mai așteptau și alți bărbați? Frica o năpădi cu și mai multă putere. Stomacul ei se strânse, iar ea adulmecă ceva, pe *cineva.*

Un amestec de sudoare, de furnicături și de teroare o cuprinse.

Ea auzise despre diverse barbarii ritualice comise împotriva femeilor, așa că își cuprinse trupul cu brațele, încercând să se apere de ceea ce va urma.

– OK, acum te rog să te comporți ca o fetiță ascultătoare, îi șopti el lângă ureche, respirația lui fierbinte atingându-i ușor ceafa. Fă totul conform indicațiillor mele și n-am să-ți fac niciun rău. O să fii în siguranță.

Nu-l crezu nici măcar o clipă.

Vorbele lui mieroase erau o capcană. O capcană în care nu avea de gând să cadă.

– Dezbracă-te!

Ea înghețǎ. Simți cum i se face rău.

El lipi arma de pieptul ei și, preț de un minut, ea se gândi să nu i se supună, însă, în cele din urmă, făcu ceea ce i se ceruse. Conștientă că pistolul era ațintit asupra ei, își scoase

mai întâi bluza și apoi pantalonii scurți. Nu se simțise niciodată mai vulnerabilă ca în secunda aceea. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Frica îi paraliza măruntaiele. Oare câți, câți bărbați o priveau? Câți aveau să o atingă? Stomacul i se strânse și avu impresia că va leșina.

– Bravo.

Ea îngheță, rămânând doar în sutien și în chiloți.

Nu trebuia să se dezbrace de tot, nu-i așa?

– Acum pune-ți asta pe tine. Auzi zgomotul făcut de un fermoar care tocmai era deschis, după care i se dădu ceva moale și mătăsos – o rochie, poate? Neîndemânatică, cu niște degete aproape neputincioase, ea potrivi repede materialul neted, găsind o cale de a intra înăuntrul acestuia. Habar nu avea ce era, dar urma să-i acopere goliciunea și, pentru moment, ăsta era singurul lucru care conta.

– Invers, îi ordonă el, în timp ce ea apucă și răsuci materialul fără a vedea absolut nimic. Întoarse apoi în față corsajul rochiei, trăgându-l peste talie și mai sus, pentru a-și acoperi sânii. Nimeri mânecile lungi și își vârî brațele în ele. El o apucă de braț și închise fermoarul rochiei. Respirația lui era fierbinte. Supărătoare. Aproape umedă în clipa în care îi atinse ceafa.

Acum... dacă ar fi reușit să-l oprească. Dar era de-a dreptul imposibil.

Încet, încă ținând-o cu o mână, el plimbă butoiașul revolverului pe pielea ei, metalul rece mângâindu-i gâtul.

Dacă s-ar întorce rapid spre el, l-ar putea lua prin surprindere, lovind arma pe care el o ținea în mână. Și-ar fi îndepărtat fâșia care-i acoperea ochii și apoi ar fi luat-o la fugă ca o nebună. Era rapidă. Și cum adrenalina i se revărsase deja în sânge, putea să alerge cel puțin cinci-șase mile fără să se oprească pentru a-și trage sufletul.

– Ah, ah, ahhh, murmură el atât de aproape, încât îi simți pieptul lipit de spatele ei și erecția prin faldurile mătăsoase ale rochiei.

Bărbia ei tremură. Avea de gând s-o violeze.... Probabil

că și ceilalți bărbați, care așteptau în tăcere în încăpere, vor face exact același lucru.

De ce, Tată Ceresc, de ce?

Fugi, Mary! Riscă! Poate că revolverul lui nu va funcționa?

Brațul care se odihnea strâns pe umărul ei se strecură în jurul taliei, lipind-o și mai mult de el.

– Acum, Mary, spuse el cu o voce aspră, și ea aproape că se răsuci, dându-și seama că el îi știa numele. Nu fusese victima unei răpiri. El o voise chiar *pe ea* pentru a-și aduce la îndeplinire planurile diavolești. Uite, ceea ce urmează să faci va însemna salvarea ta. Mă asculți?

Ea dădu din cap, urându-se. Urându-l pe el.

– O să iei arma asta și apoi o să țintești într-o pernă.

Cum?

– Exact, eu am s-o așez în mâna ta, dar tu n-ai să te întorci spre mine să mă omori, ne-am înțeles? Nu o să permit una ca asta. Mâna mea va sta deasupra mâinii tale. Uite așa, vezi... El presă arma în palma ei tremurândă și lac de sudoare, îndoindu-i arătătorul peste trăgaci. Strânsoarea lui puternică îi ghidă poziția și, în clipa în care ea încercă să îndrepte revolverul în altă parte, el o forță să-l țină drept înainte.

– Tu nu trebuie decât să apeși.

Întregul ei trup începu să tremure. Era o nebunie. Nu avea de gând să tragă la întâmplare, fără să vadă absolut nimic. Preț de o secundă, se întrebă dacă el nu era cumva vreun derbedeu, un elev de liceu țăcănit, unul dintre cei care deveneau faimoși, fiindcă făceau parte din tot soiul de frății, dar nu i se păru credibil. Ea nu solicitase locuință în cadrul campusului și, oricum, avea să plece în curând de la Colegiul *All Saints*. În afară de asta, nu era vorba de vreo glumă.

– Haide, o îndemnă el, șoptind sacadat. Ea auzi din nou plânsul acela înfundat – sau fusese râs? Groază? De unde venea? De aproape? De departe? Cineva închis într-un dulap, care o urmărea? O singură persoană? Două? Douăsprezece?

Speriată și tremurând din tot corpul, ea își dădu seama că

de n-ar fi fost degetele acelea de oțel strânse peste ale ei, ar fi scăpat arma pe podea.

Ce bine ar fi fost să fie doar un coșmar!

Ce bine ar fi fost să se trezească din somn în camera ei!

– Ai la dispoziție cinci secunde.

Nu! Zgomotul acela înfundat se repetă.

Cinci.

Te rog, Doamne, ajută-mă.

– Patru.

Nu mă abandona, te rog.

– Trei.

Sunt umila ta servitoare.

– Doi.

Fie-Ți milă de sufletul meu!

– Unu.

El apăsă pe trăgaci în locul ei.

– Bum! Arma scoase un zgomot puternic, zgâlțâindu-se în mâna ei.

De undeva din apropiere se auzi un vaiet.

Simți mirose de lemn, de material ars și de încă ceva... mirosul înțepător al urinei?

Încă un vaiet chinuit și sugrumat.

O nouă teamă își făcu apariția.

Doamne, oare tocmai împușcase un om?

Te rog, te rog, nu!

Ce era asta? Începu să tremure, luptându-se să scape, dar nebunul o ținu și mai strâns, punându-și mâinile peste ale ei și desfăcându-i repede legătura de la ochi.

Ea se zbătu, îndată ce răpitorul ei îi scoase călușul.

La lumina unei lanterne mici, ea observă ce făcuse. Un bărbat pe care-l cunoștea din vedere ședea așezat pe un scaun, având o pernă mică legată în jurul torsului. Avea mâinile legate la spate, iar gleznele, de picioarele din metal ale scaunului. Stătea aplecat, iar dedesubt, formând o baltă, sângele se scurgea din trupul său.

Mary vomită pe podea și pe rochia albă pe care el o

forțase să o îmbrace. Țipă și plânse, tremurând toată, în timp ce îl privea murind pe bărbatul acela. Ochii lui sclipiră în lumina aceea galbenă și slabă, în timp ce Mary, hohotind plină de disperare, fu convinsă că vede cum sufletul acelui om îi părăsește trupul.

Doamne, Dumnezeule, omorâse un om nevinovat, legat de un scaun. Ea își mută privirea, ațintind-o asupra micului revolver, care se mai afla încă în mâna ei crispată. Era arma ei... revolverul cel mic, pe care tatăl ei i-l oferise ca să se poată apăra.

Și tocmai cu arma asta, ea ucisese un om.

Nu, Mary. Nu ai fost tu. Ci monstrul care te-a răpit. Ia arma. E încă în mâna ta, întoarce-o spre el. Dumnezeu nu te va pedepsi niciodată că iei o viață ca a lui, mizerabilă și plină de păcate.

Tocmai când gândul acela îi trecu prin minte, el îi strânse brațul cu și mai multă putere. O trase înapoi, astfel că trupul ei se lipi de cel al bărbatului, erecția lui în creștere împingându-se din nou în despărțitura feselor ei. Inima ei bubuia cu putere. O groază fără margini o paraliză pur și simplu.

– Să ucizi reprezintă un păcat. Respirația lui era fierbinte. Dar tu știi asta deja, n-am dreptate?

Ea nu răspunse, simțind doar ploaia lacrimilor pe obraji. Nu avea importanță ce ar fi spus. Era de-a dreptul buimacă. O știa. Nu avea cum să scape.

– Tocmai ai comis un pacat, Mary, șopti el cu o voce seducătoare, iar ea înghiți cu greu. Căută cu disperare, în adâncul sufletului, forța ei interioară. Știa ce avea să urmeze.

– Și știm cu toții că un păcat se răzbună prin moarte...

Iartă-mă, Tată Ceresc...

El îi roti ușor mâna într-a lui, lipindu-i de tâmplă țeava propriului ei pistol.

3

La ora trei ar fi foarte bine, zise Abby, ținând telefonul între ureche și umăr. După ce în urmă cu două zile ascultase emisiunea lui Luke și făcuse un plan pentru ceremonia nupțială a familiilor Nolan și Smythe, Abby ținea în brațe atât sacoșa cu cumpărături de la magazinul alimentar, cât și portofoliul ei fotografic. Petrecuse mare parte din zi, în afara primelor ceasuri ale dimineții, la studioul ei din oraș, ocupându-se de facturi și discutând cu câțiva elevi din ultima clasă de liceu despre fotografiile lor de absolvire, ca apoi să facă o escală la magazin și să se îndrepte în fugă spre casă.

Își aruncă geanta pe blatul bucătăriei, acolo unde stătea și Ansel, dând din coadă, în timp ce urmărea niște păsări care zburau în jurul burlanului.

– Sigur, îi șopti ea femeii de la telefon, aceasta stabilind o dată la care putea veni să-i vadă casa.

Plăcuța aceea cu PROPRIETARUL PUNE CASA ÎN VÂNZARE atârna acolo de vreo șaptesprezece ore, iar ea primise câteva apeluri din partea unor potențiali cumpărători, dar aceasta fusese prima care voia într-adevăr „să viziteze casa“, după ce aflase prețul și celelalte date.

După ce Ansel se întinse pe tejghea, ignorând ordinul ei de a sări imediat pe podea, Abby intră în sufragerie, și puse portofoliul pe o măsuță împletită pentru servit.

– Îmi puteți repeta numele dumneavoastră? Și numărul de telefon? întrebă ea. Grăbindu-se din nou spre bucătărie, scoase un creion din geantă și scrise apoi datele potențialei cliente pe un blocnotes pe care-l păstra lângă telefon.

Abby închise telefonul și-și consultă ceasul. Potențiala ei cumpărătoare va fi aici în mai puțin de patru ceasuri.

Nu s-ar fi putut spune că locuința arăta rău. Asta dacă nu luai în seamă smocurile de păr gri ale motanului, atârnate peste tot și, mai ales, adunate prin colțuri. Cu toate că se străduia să aspire cât mai bine, abia dacă putea ține pasul cu Ansel, a cărui blană era exagerat de mare.

– Poate că în loc de un aspirator pentru curățenia casei, mi-ar trebui un aparat electric de tuns pentru tine, ce zici? Ea luă pisoiul din culcușul de lângă fereastră, îi mângâie blănița moale și îi șopti la ureche: Orice ar fi, te iubesc. Cu toate că știm amândoi, că atunci când vrei, poți fi un mare nesimțit. El își frecă creștetul capului de bărbia ei, torcând atât de tare, încât ea simți cum vibrațiile corpului lui trec într-al ei.

Era atât de plăcut să petreci câteva secunde spunând stupizenii unei pisici.

Ultimele două zile fuseseră aglomerate, ea abia reușind să-și tragă sufletul. Se plimbase de la o locație la alta și, din fericire, nu avusese timp să se gândească prea mult la Luke sau la defăimarea ei publică.

Abby decisese să nu se lase afectată de diatribele „live“ ale lui Luke.

– Pur și simplu, nu merită. Sărută pisicul între urechi, apoi îl așeză pe podea, verificându-i castronul cu apă. Era pe jumătate plin. El păși ușor către ușa din spatele casei, se învârti, miorlăind până ce ea veni să-i deschidă. Ieșind glonț afară, Ansel se duse direct spre copacul de lângă streașina pe care stăteau păsările. Vremea caldă a lui octombrie se ghicea în briza blândă, cu miros de pământ și de mlaștină, ce se strecura încet înăuntru.

Abby ieși pe verandă. Soarele se străduia să străpungă perdeaua apoasă a norilor. Preț de o clipă, ei i se păru că zărește dâra palidă a curcubeului, dar imaginea dispăru la fel de rapid cum apăruse.

– O idee înțeleaptă, șopti ea, intrând în casă și închizând ușa. Aruncând o privire în jur, ea își dădu seama că era cazul să facă ordine înainte de vizionare.

În dormitor, își scoase pantalonii și bluza, îmbrăcând rapid „costumul pentru curățenie“, o pereche foarte dragă de blugi jerpeliți și un tricou pe care se vedeau nu doar urme de cafea, ci și pete apărute în urma decolorării materialului. După ce își strânse părul într-o coadă de cal, se apucă de treabă, lustruind

mesele, ștergând ferestrele, frecând blaturile și spălând podelele vechi din lemn de molid.

Dând drumul televizorului, pentru a crea un fond sonor, ascultă o știre legată de o furtună tropicală ce tocmai se forma în Oceanul Atlantic, amenințând să intre în golf peste câteva zile. După alte câteva informații meteorologice, urmă o pauză de publicitate, iar în momentul în care se reluară știrile, Abby, care tocmai curăța un pervaz, ascultă o frântură de frază care o îngheța de fiecare dată:

„Așezământul *A noastră Doamnă a Virtuților...*"

Abby ridică brusc capul și își concentră atenția asupra micuțului aparat așezat pe un raft de bibliotecă. Pe ecran o doamnă-reporter cu o înfățișare îndrăzneață, machiaj perfect și un păr negru tuns scurt, se afla în fața fostului spital, locul unde Faith Chastain își găsise sfârșitul.

„...acest spital a fost un punct de reper al regiunii pentru aproape un secol", declara reporterul în vârstă de douăzeci și ceva de ani, în timp ce vântul îi flutura pletele. „Clădirea din spatele meu a suferit numeroase transformări în decursul lungii ei existențe, istoria sa fiind marcată și de câteva scandaluri."

„Oh, Doamne, nu vor vorbi iar de pățania mamei, nu-i așa?

Abby simți cum fiecare mușchi al corpului i se încordează, ca și cum s-ar fi așteptat la o lovitură.

„Având ca primă destinație un orfelinat, clădirea principală a fost transformată în spital, după cel de-al Doilea Război Mondial, condus, încă de la început, de un ordin catolic de călugărițe." Camera de filmat își mută atenția de la reporter spre clădire.

Inima lui Abby se strânse, în timp ce privea spre aleea aceea largă, năpădită acum de buruieni, care străbătea peluzele altădată îngrijite și tunse, ca apoi să o cotească pe lângă fântână. Abby stătuse pe bordura ei lată, privind tufele de liliac, în timp ce razele soarelui se reflectau, iar stropii fântânii îi sărutau ușor pielea. Reușise, din această poziție avantajoasă, să-și înalțe ochii spre dormitorul mamei ei, situat la cel de-al treilea etaj, în spatele unei ferestre boltite.

Abby înghiți cu greu. Câte ceasuri petrecuse lângă fântâna aceea? Acum interiorul ei era uscat și crăpat, iar îngerii sculptați, acoperiți cu un mușchi de culoare verde, sub forma unor dâre ce păreau că se preling din ochii lor, asemenea lacrimilor.

„În anii din urmă, clădirea «A noastră Doamnă a Virtuților» a fost utilizată ca spital pentru pacienții cu afecțiuni psihice și, cu toate că proprietarul său era o persoană fizică, a avut și el de suferit în momentul reducerii fondurilor federale. Din cauza speculațiilor legate de comiterea unui viol și de aparenta sinucidere a uneia dintre paciente, spitalul a fost închis acum aproape optsprezece ani..."

Gâtul lui Abby se strânse brusc. Ea scăpă din mână buretele, urmărind mai departe fragmentul acela al știrilor ce părea supranatural.

Deasupra televizorului, cocoțată pe unul dintre rafturile de lângă șemineu, se afla poza mamei ei făcută cu optsprezece ani în urmă, zâmbind, cu părul închis la culoare, dat la o parte de pe fața ei frumoasă, fără a se zări nici cea mai mică urmă a acelui suflet chinuit care se ascundea în spatele ochilor ei mari, de culoarea ambrei.

Înghițind cu greu, Abby se îndreptă spre bibliotecă, luând fotografia de la locul ei de odihnă. O tristețe profundă se strecură în sufletul ei. O cuprinse dorul, în timp ce se uita la surâsul delicat al mamei ei, simțind parcă cum palmele ei reci îi strângeau mâinile, iar aroma delicată a parfumului mamei o înconjura.

„... urmând a fi demolat, la mijlocul anului viitor, dacă totul se va desfășura conform planului."

Capul lui Abby se răsuci din nou spre ecranul televizorului. Aveau de gând să dărâme fostul spital?

O schemă a unei clădiri cu două etaje, extrem de asemănătoare ca înfățișare cu vechiul spital, dar mult mai modernă, apăru îndată pe ecran. Dispăruseră geamurile în stil clasic și verandele largi. Cărămida urma să fie înlocuită cu lambriuri din lemn, ferestrele aveau să fie mult mai largi, iar în locul fântânii cu îngeri era prevăzută o construcție „futuristă" din piatră și metal.

Pe ecran apăru din nou studioul Știrilor, acolo unde crainicul, Mel Isely, era așezat în spatele unui brâu în formă circulară. Într-un colț al ecranului era inserată imaginea reporterei prezente la locația fostului spital. Ea își continua relatarea.

„Intenția este ca această instituție să devină un cămin pentru bătrâni, care să cuprindă locuințe deservite de personal medical și toate dotările necesare unei unități sanitare."

„Îți mulțumim, Daria", zise reporterul, în timp ce imaginea aceea micuță dispăru de pe ecran, toate camerele de luat vederi concentrându-se din nou asupra biroului și asupra lui Isely, un bărbat pe care-l întâlnise de câteva ori, pe vremea când era măritată cu Luke. Un lingușitor, așa îl caracterizase ea la vremea aceea. Era chipeș, dar puțin cam plinuț, pentru gusturile lui Abby în materie de bărbați. „Urmează... știrile sportive" spunea Isely, zâmbind larg spre cameră. Ei i se păru că făcea cu ochiul. Își aminti un eveniment de binefacere, organizat cu ocazia unui Crăciun, când el, după ce consumase ceva mai multe păhărele, se dăduse la ea. În clipa aceea, el își luă hârtiile de pe birou, declarând:

„Imediat după pauză, revenim cu noutăți de la Colegiul All Saints!"

– Scutește-mă. Abby apăsă pe butonul televizorului, astfel încât chipul lui Mel, cu ochii aceia albaștri și strălucitori, dispăru.

Ea expiră cu putere, reflectând asupra celor prezentate la Știri.

Și ce dacă urma să fie demolat spitalul unde murise mama ei? Ce dacă urma să fie înlocuit cu o clădire nouă? Acestea erau efectele progresului, nu?

Așezând pe raft fotografia mamei, se duse în bucătărie și deschise frigiderul. Nu mai avea nicio sticlă cu apă.

– Ah, la dracu'. Luă un pahar din dulap și roti robinetul, ascultând huruitul nemulțumit al conductelor. Rezemându-se cu șoldul de tejgea, umplu paharul, reflectând la motivele care o determinaseră să revină în Louisiana.

Ea nu-și dorise foarte tare să se întoarcă aici.

În realitate, se gândise la Seattle – cu apele lui pline de

viață, cu clima sa răcoroasă, cu vârfurile lui muntoase acoperite de zăpadă, la care ai fi putut ajunge deplasându-te cu automobilul pe o distanță mică, la istoria lui zbuciumată, și, cel mai important, la faptul că se afla la două mii de kilometri distanță de Louisiana – ca fiind alegerea perfectă.

În fine... cu excepția lui Zoey și a acelei indiscreții supărătoare comise de Luke. Bău cu nesaț din pahar.

Fii sinceră, Abby, o admonestă conștiința, *relația dintre Luke și Zoey nu a fost doar o mică indiscreție, a fost o aventură urâtă care te-a rănit și a ieșit brusc și cu putere la suprafață!*

– Nemernicul, murmură ea, golind paharul și așezându-l în suportul pentru veselă.

Ar fi trebui să divorțeze de Luke imediat ce descoperise că el o înșelase în timpul logodnei, dar, ah, nu, ea fusese suficient de idioată pentru a acorda o nouă șansă căsătoriei lor. El jurase că se va purta cu totul altfel dacă ea se va muta împreună cu el în New Orleans.

Abby avusese îndoieli în privința resuscitării mariajului lor, desigur, dar tentația unui nou început fusese mult prea puternică pentru a-i rezista. La momentul acela fusese destul de idioată, încât să-și închipuie că încă își iubea soțul.

– Idioată, mormăi ea printre dinți, revenind în sufragerie, acolo unde cârpa de praf zăcea pe pervazul ferestrei. Mai exista un motiv care o determinase să se mute în New Orleans sau în împrejurimile acestuia. Nu-și promisese ea mereu că va reveni în regiunea aceea în care viața ei se schimbase pentru totdeauna atunci când Faith Chastain își găsise moartea? Nu hotărâse oare Abby că metoda cea mai bună de îngropare definitivă a fantomelor trecutului era o vizită la spital, pentru a-l fotografia, pentru a reanaliza seara aceea pe care și-o amintea doar fragmentar?

– Oh, mami, rosti ea, luând din nou fotografia care înfățișa chipul mamei ei, privind atent în ochii care semănau atât de tare cu ai săi. Ea aruncă o privire fugară spre șemineu, acolo unde, cu câteva seri în urmă, aruncase în foc fotografiile ei de nuntă. Câteva rămășițe înnegrite erau și acum agățate de grătarul protector.

Se auzi soneria telefonului ei mobil. Îl auzea cântând în poșeta ei, așezată în sufragerie, lângă portofoliu. Se apropie repede de geantă, extrăgând de acolo telefonul subțire și deschizându-l cât ai clipi.

– Alo?

– Salut, Abby. Maury la telefon, zise apelantul. Abby simți cum inima îi stă în loc. Maury Taylor, mă ții minte. Sunt coleg cu Luke.

– Sigur, mi-a aduc aminte. Vocea ei căpătă un ton distant. Maury Idiotul.

– Auzi, presupun că nu ai vești de la Luke, nu-i așa?

– Nu, zise ea încet, sesizând o capcană. Poate era vorba de o șmecherie pusă la cale de fostul ei soț. Era cunoscut pentru obiceiul lui de a lua peste picioor pe alții în timpul emisiunii, ca apoi să lase pe toată lumea să facă glume pe seama „victimelor". Chiar dacă emisiunea nu se transmitea în direct în momentul respectiv, el putea să înregistreze răspunsurile „victimei" și să le transmită apoi pe post în timpul emisiunii live. Stomacul ei se strânse.

– Ești sigură?

– Bineînțeles că sunt. Dar de ce să fi avut vești de la el?

– Nu știu. Vocea lui Maury era puțin agitată. Era îngrijorat? Panicat? El, uh, nu a venit ieri la radio. A lipsit pe parcursul întregii emisiuni. A trebuit să difuzăm o emisiune înregistrată vara trecută.

Ea nu-l credea și nici nu-i păsa. Nu mai avea nicio legătură cu Luke Gierman.

– Și de ce îți imaginezi că eu aș ști unde se află?

– Nu știu. Mă gândeam că e posibil să fi ascultat emisiunea pe care am transmis-o la începutul săptămânii, cea care a avut ca temă fostele soții.

Ea nu răspunse, dar simți cum îi ia foc ceafa. Nemernicul, își zise ea, imaginându-și-l pe Luke la microfon, scuipându-și minciunile. Degetele i se crispară pe telefon.

– El, hmmm, probabil că deja ai auzit că el „a șters cu tine pe jos".

– Și chestia asta m-ar fi determinat să stau de vorbă cu

el? întrebă ea, reușind cumva să-și țină în frâu enervarea. Încă nu se convinsese că nu era vorba de o înscenare. Ce om fermecător. Habar nu am unde e. Pa.

– Nu, stai, Abby, zise el grăbit, ca și cum s-ar fi temut că ea are să-i închidă telefonul în nas. Îmi pare rău. Emisiunea a fost... exagerată, știu, dar asta e ceea ce place publicului său, la asta reacționează.

– Deci?

– Deci, după program, Luke a dispărut. Nu a apărut la clubul SPA, iar tu știi că el se antrenează întotdeauna după emisiune.

Ea știa acest lucru. Nu comentă însă nimic despre obsesia lui Luke de a se menține în formă. Nu era vorba despre simpla dorință de a arăta și a se simți bine, ci despre o adevărată manie.

– Nimeni nu știe nimic despre el. M-am dus până la casa lui din oraș, dar nu mi-a răspuns nimeni la ușă.

– O să apară el, zise Abby, refuzând să se mai amestece în viața lui Luke, în trucurile sale.

– Dar...

– Nu m-am întâlnit cu el. OK? Și așa cum a certificat și el cu atâta precizie în mod public, nu mai sunt nevasta lui. Acum era furioasă, iar limba ei ar fi vrut să se dezlănțuie. Nu-i țin socoteală. De ce nu discuți cu iubita lui?

– Nia... mda... Luke și Nia...

Văzându-l că ezită, ea întrebă:

– Ce?

– Nia habar nu are unde e.

Ea era sigură că el voia să spună cu totul altceva. Indiferent despre ce era vorba, ei nu-i păsa câtuși de puțin.

– Poate știe, dar nu vrea să spună.

– Pe el nu-l caracterizează o asemenea atitudine. Maury părea îngrijorat. Îngrijorat cu adevărat.

Perfect. Să-l lăsăm să fiarbă, întrebându-se unde putea fi Luke. Lui Abby nu-i păsa deloc de intențiile lui Luke sau de viața lui amoroasă. Și nici nu-și făcea griji în privința lui. Luke era cunoscut pentru trucurile diverse la care apela pentru

a-și face publicitate. Era genul acela de om care și-ar fi înscenat propria moarte în scopul creșterii raitingului emisiunii.

– Nu l-am mai întâlnit pe Luke din weekendul trecut, când a venit să-l ia pe Hershey, cățelul de care avem amândoi grijă. Îmi pare rău, nu am cum să te ajut. Iar el ar face bine să aibă grijă de câinele meu.

– Bine, bine, dar, dacă ai vești de la el, spune-i să sune imediat la radio. Producătorul e pregătit să-i facă lui Luke o nouă ofertă.

– O, grozav. Exact de vestea asta avea nevoie. Ea închise, refuzând să reflecteze la planurile lui Luke. Nu mai conta. Divorțaseră. Punct.

Iar lucrurile lui nu mai erau în garaj.

Cu toate acestea se duse în dormitor, deschizând apoi al doilea sertar al noptierei, pe partea aceea de pat care fusese a lui Luke.

Acolo se afla, ca și cum ar fi zăcut de ani de zile, arma de serviciu a tatălui lui. Luând în mână arma de calibrul 38, se simți vinovată, fiindcă îl mințise pe fostul soț în privința armei, dar remușcarea avu viață scurtă.

Deocamdată, ea avea să păstreze arma.

– OK, ... deci, ce avem aici? Detectivul Reuben Montoya, purtând o pereche de jeanși, un tricou și o haină de piele neagră, păși cu grijă spre ușa căbănuței din poiană. Razele soarelui matinal se strecurau dincolo de copaci și de tufișuri, alungând ultimele rămășițe ale ceții căzute în timpul nopții. Mirosul puternic de mlaștină îi pătrundea adânc în nări: apă care băltea, vegetație crescută și încă ceva, un miros urât, acela de carne în putrefacție. Stomacul lui se întoarse o clipă pe dos, dar el reuși să se abțină. În general, reușise să-și controleze emoțiile, să facă față momentului, fără a vomita.

– Se pare c-a fost vorba de o sinucidere, teoretiză Don Spencer, ajutorul de șerif. Era scund, avea ochii de un albastru-spălăcit și un păr roșcat, tuns ca la armată. Dar nu toate detaliile duc la această concluzie. Încă mai căutăm răspunsuri. Cei de la Omucideri sunt prezenți aici de aproape un ceas.

Montoya aprobă, aruncând o privire în jur. Câțiva ofițeri de poliție împrejmuiseră zona cu bandă galbenă și se aflau în jurul perimetrului micii cabane, plasată în mijlocul acelui ținut pustiu.

– Tu ai sosit primul? întrebă Montoya, semnând raportul de securizare.

– Mda. Am primit un apel la dispecerat de la un pescar care a recunoscut că a încalcat legea proprietății private. Tocmai se îndrepta spre râu, când a observat ușa deschisă și a intrat.

– Mai e aici?

Polițistul aprobă.

– E în dubiță, cea de-acolo. Spencer își mișcă bărbia în direcția unui Dodge uzat care odată fusese roșu, dar care-și pierduse culoarea din cauza numeroaselor drumuri sub soarele Louisianei. În remorcă se aflau o canoe micuță și un echipament pentru pescuit. Montoya aruncă o privire în cabină și observă că la volan se afla un bărbat de culoare.

– Numele lui e Ray Watson. Locuiește cam la șase kilometri în amontele râului. Nu are cazier.

– E unicul martor?

– Până acum, da.

– Fă-l să rămână pe aproape. Vreau să-i adresez câteva întrebări.

– S-a făcut.

Dorindu-și o țigară, Montoya își puse apărătoarele pentru pantofi, făcându-și drum către casă, atent să nu-l incomodeze pe unul dintre anchetatorii care făcea câteva poze spațiului de deasupra ușii. Iarba fusese călcată, frunzele fuseseră spulberate, și era evident că o parte din amprente duceau spre trepte.

Montoya o porni spre ușa deschisă, dar se opri brusc.

– Ce dracu' e asta? întrebă el simțind cum i se strânge stomacul.

Luminile puternice iluminau încăperea mică unde sângele, penele, voma și noroiul se amestecau pe podea. Aerul era îmbâcsit de mirosul de sânge, de salivă, de urină și de praf. Anchetatorii filmau și măsurau, ridicând amprente, căutând dovezi ale crimei.

În centrul încăperii, se afla locul unde muriseră două victime. Una dintre ele, un alb cu o constituție solidă, părea să aibă puțin peste patruzeci de ani. Zăcea întins gol, așa cum venise pe lume, și cu fața în sus. Sângele îi țâșnise din gaura pe care o avea în piept, dar nu chiar atât de mult cum s-ar fi așteptat Montoya. Bărbatul murise repede.

– Iisuse, mormăi Montoya.

A doua victimă, o femeie tânără, purtând o rochie albă de mireasă, din mătase și cu broderie, era întinsă deasupra bărbatului mort. Se pare că ea căzuse din cauza unei răni la cap, ce părea a fi provocată de un singur glonț. Părul lung stătea desfăcut pe spatele ei gol. O parte din șuvițele ei erau năclăite și încâlcite din pricina rănii de la cap.

Unul dintre fotografi trăgea imagine după imagine, blițul lui luminând o scenă și așa macabră, în vreme ce Bonita Washington, anchetatorul principal al echipei de criminaliști, era ocupată cu efectuarea măsurătorilor în jurul cadavrelor. Părul ei negru era ridicat într-un coc strâns la baza craniului. Ochii i se plimbau agale pe podea, în timp ce trasa perimetrul din jurul victimelor.

– Ai semnat codul, Montoya? întrebă ea. Purtând niște ochelari pentru presbiți și având întipărită pe chip o expresie sobră, ea se ridică în picioare, îndepărtându-se de desenul pe care-l făcuse. Îl țintui cu privirea aceea gen: „Nu te pune cu mine, te rog". De origine afro-americană, un lucru de care era extrem de mândră, Bonita conducea echipa criminaliștilor cu o mână de fier și un ochi ager.

– Ce părere ai?

– Verific. Nimeni nu intră aici până nu semnează codul meu de securitate. Vreau să cunosc fiecare persoană care intră aici, am o evidență a acestora. Una dintre sprâncenele ei negre se arcui și pe deasupra ochelarilor fără ramă, ochii ei căprui îl fixară fără să clipească: Se știe că tu încalci aproape toate regulile, chiar și cele care nu te privesc. Azi nu admitea nici cea mai mică abatere.

– Am semnat. OK?

– Bravo. Unde-i Bentz?

– În vacanță, cu soția. Vegas. Bentz era partenerul lui Montoya de ani buni, de când se mutase acolo din L.A. și Montoya era la începutul carierei sale de detectiv. Singurele luni în care nu lucraseră împreună fuseseră în perioada în care Montoya absentase din New Orleans pentru a lucra la un caz în Savannah. Simți un gust amar, ducându-se cu gândul la acele săptămâni dureroase, dar alungă orice fel de amintire, concentrându-se asupra prezentului. Iar ceea ce vedea aici era groaznic. Bentz se întoarce peste câteva zile, zise frecându-și bărbuța-cioc care-i acoperea bărbia. Rânji spre doamna Washington. Deocamdată va trebui să lucrezi cu mine.

– Cum de am avut parte de un așa noroc? spuse ea cu cea mai fină nuanță de umor posibilă, adoptând imediat o mimică aspră și arătând spre cele două cadavre cu guma de la capătul creionului său. Fii atent pe unde calci și ce atingi. Încă mai avem de colectat amprente digitale și urme.

Montoya îi aruncă o privire scurtă, scoțându-și un carnețel din buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Am mai fost în zeci de locuri în care s-au comis crime, Washington.

– În regulă. Ea era tot încruntată, dar aprobă scurt, devenind puțin mai prietenoasă. Am făcut ancheta preliminară. Se pare că totul s-a petrecut în această încăpere. Judecând după cantitatea de sânge împrăștiat pe jos și după poziția cadavrului, se pare că victimele au fost ucise chiar aici. Ea arătă cu degetul spre podeaua cabanei. Era evident că nu se îndoia în privința locului de comitere a crimei, dar sprâncenele aveau aceeași poziție ridicată, ca semn al unei concentrări intense. Dar a fost vorba de o înscenare.

– Înscenare?

– Hmmm. E vorba de o sinucidere sau de un dublu asasinat. Nu mi-am dat seama încă. Dar o voi face.

El nu avea nicio urmă de îndoială că așa va fi.

– Cred că bărbatul a fost legat de scaunul acela. Arătă spre un scaun vechi din plastic și metal, care fusese aruncat într-un colț al încăperii. Are pe el urme de sânge și se poate observa că a fost târât prin praf... pe lângă dâre se observă și

amprenta pașilor. Pantofi. Bărbatul – arătă către victima care avea ochi sticloși și față buhăită – e completamente gol. Pentru o fată, urmele tălpilor sunt prea mari, așa că eu cred că a mai fost și o a treia persoană. Judecând după urmele din jur, o persoană cu o constituție masivă. O să-i spunem Mărimea Doisprezece.

– Ucigașul.

– Da, bărbatul-victimă are o înălțime de nouă picioare și jumătate, poate zece. Ceea ce văd îmi pare o înscenare, care nu a fost executată chiar atât de bine, ca să nu ne dăm seama imediat. După cum spuneam, fie ucigașul e un idiot, fie vrea să ne dăm seama că el a fost autorul; a făcut o demonstrație. Privirea ei se îngustă, uitându-se la Montoya pe deasupra ochelarilor. Pe brațele femeii există urme ale împușcăturilor și o cantitate mică de sânge, dar locul ăsta e însemnat peste tot.

– Cine a vomat?

– După cum arată veșmântul ei, ea a făcut-o.

– O rochie de mireasă. Oare tocmai se mărita?

– Nu știu. Nu cred... vezi mormanul acela de acolo? Adidași și tricou. S-a schimbat. Sau era deja schimbată, înainte de a fi ucisă. Sângele e împrăștiat pe toată suprafața rochiei.

– De ce să se fi schimbat?

– Habar n-am. Cute adânci îi încrețiră fruntea, iar ea se bătu cu creionul peste buze, meditând. Dar, indiferent cine e criminalul nostru, își dorește să observăm că bărbatul e gol pușcă, în timp ce fata tocmai se duce la propria nuntă... sau ceva de genul ăsta. Dă-ți seama....

Lui Montoya nu-i plăcea sugestia ei. Se uită la chipul bărbatului care zăcea cu fața în sus, în timp ce corpul femeii era întins deasupra lui. Ceva legat de el...

– Recunoști bărbatul? întrebă ea, arătând spre victimă.

– Ar trebui?

– Luke Gierman. Un soi de vedetă locală. Distracție șocantă.

– *Nemulțumiții lui Gierman,* zise Montoya, amintindu-și de controversata vedetă radio. Nu-l cunoscuse personal pe Gierman, dar îi văzuse fotografia în ziare de câteva ori.

– Avea asupra lui cartea de identitate. Banii și cărțile de credit erau la locul lor. Avea asupra lui două sute șase dolari și o chitanță ATM de la banca First Congressional, cu sediul în Decatur Street, pentru două sute de dolari, cu data zilei de ieri, ora 6:36 P.M.

– Poate că la ora aceea era deja răpit. Decise să verifice camerele de supraveghere ale băncii.

– Poate. Cât despre ea... Arătă cu degetul spre femeia care zăcea întinsă deasupra lui Gierman. Courtney LaBelle, conform legitimației de studentă pe care o avea în portofel. Nu purta geantă, ci doar un suport pentru legitimații și carduri, pe care l-a băgat într-un buzunar mic al pantalonilor pentru jogging. Nu avea cărți de credit, ci doar cinci dolari. În schimb, avea asupra ei permisul de conduce care demonstrează că locuiește în orașul nostru, adresa fiind în districtul Garden. Ea pocni tristă din limbă, clătinând din cap. Avea optsprezece ani. Strânse din dinți. Cei de la ME au făcut o analiză preliminară. Potrivit palorii, a rigidității trupurilor și a temperaturii acestora, transportul lor aici s-a făcut, probabil, aseară, între ora 10:00 P.M. și ora 03 A.M. a zilei de azi. Nu se poate certifica cu mai multă precizie.

– La puțin timp după ce Gierman a scos banii de la bancă.

– Mda.

– Ea îl cunoștea pe Gierman? întrebă Montoya, privind trupul tinerei femei. Pielea acesteia era ca de ceară, fața umflată, dar își imagină că fusese o fată frumoasă.

– Asta va trebui să descoperi tu. Lui Gierman îi plăceau femeile tinere, iar ea s-ar fi potrivit de minune.

Montoya lua deja notițe. Bonita Washington îl scotea adesea din sărite, dar era o profesionistă desăvârșită. A dracului de bună. Era greu să te cerți cu ea, dar și mai greu să o provoci.

– Arma o avem?

– Mda. Pusă în pungă și etichetată. Un pistol de calibrul 22, găsit în mâna femeii moarte.

El cercetă din nou podeaua. Fulgii, praful, mizeria acopereau suprafața de lemn.

– Ce-i cu fulgii ăștia.

– Sunt de la o pernă, probabil, înfășurată în jurul lui Gierman. Poate pentru a amortiza pocnitura, habar nu am, dar a fost lăsată lângă scaun. Ea arătă într-acolo, iar Montoya examină învelișul flasc al unei perne vechi. În centrul acesteia se observa o gaură. Fulgii dinăuntru erau înnegriți și pătați cu sânge.

– S-a tras de aproape. Montoya se uită atent la cele două cadavre, încercând să-și imagineze în ce poziție se găseau înainte de a muri și cum au ajuns să stea îmbrățișați, ca doi îndrăgostiți.

– După cum ziceam, bănuiesc, uitându-mă la urmele de pe brațele și de pe picioarele lui Gierman, acesta a avut gambele legate de picioarele scaunului, astfel se explică vânătăile de pe corpul său. Cu toate că în secunda asta nu mai există, cred că peste gură a avut lipită bandă adezivă. Are încă niște urme de lipici pe față.

Montoya privi mai de aproape, observând urmele de lipici de culoare gri de pe pomeții lui Gierman. Pe pielea palidă se observa o dungă de culoare roșie. Până și buzele păreau jupuite, ca și cum ar fi stat lipite una de alta, înainte ca banda adezivă să fie smulsă printr-o mișcare bruscă.

– Nu erau căsătoriți?

– El era holtei. Divorțat, cred. Despre ea, nu știu ce să spun, dar are o julitură urâtă pe inelarul mâinii stângi, ca și cum de acolo i-ar fi fost smuls un inel.

– Iisuse, mormăi Montoya, privind cu coada ochiului degetul vânăt și julit al tinerei.

– Cred că „Da“-ul nu se rostește prea ușor, mormăi Montoya, în glumă, ca să mai însenineze atmosfera.

Montoya văzuse o groază de crime bizare de când se angajase în poliție, dar asta părea a fi cea din capul listei.

– Crezi că a fost vorba de o nuntă falsă... că ucigașul a fost preotul, că inelul i-a fost pus cu forța pe deget, ca apoi să fie smuls... A fost găsit acest inel?

– Nicio bijuterie, în afară de lănțișorul care e și acum la gâtul victimei. Ea arătă spre lănțișorul din aur, de care era agățată o cruce micuță cu diamante. Așa părea la prima vedere.

– Pantofii lipsesc? întrebă el, căci victima era desculță.

– Amândoi purtau adidași. După câte se pare, amândoi veneau sau se duceau la vreun antrenament. Amândoi au purtat inițial tricouri, pantaloni scurți și adidași, dar el – arătă cu creionul spre decedat – a fost dezbrăcat complet, iar ea poartă o rochie de mireasă. Fără pantofi, ciorapi, voal și inel... O mare bizarerie, după părerea mea.

– Nu te contrazic.

Washington își strânse carnețelul la piept, plimbă guma creionului de-a lungul buzelor, și-l privi cu atenție pe Gierman.

– Știi, individul ăsta îi scotea pe mulți din sărite. Pe mulți. Pe cei care obișnuiesc să meargă la biserică. Chiar și cei de la FCC erau pe urmele lui. Din cauza popularității era, de asemenea, urât. Ea strânse din buze.

– Nu-l simpatizai.

– Da, mă încadram în categoria aceea, dar – ea privi spre tânără – cine să-l fi urât chiar atât de mult, încât să-i vrea moartea?

– Courtney LaBelle? propuse Montoya.

– Nuuu. Nu cred. Ce motiv ar fi avut o elevă de la Colegiu să-l aducă aici, să-l țină ostatic, după toate aparențele, ca apoi să-l trimită pe lumea cealaltă și să se sinucidă?

– Joc sexual? întrebă Montoya, exprimând un lucru care părea evident.

– El e dezbrăcat, dar ea nu. El a fost legat de scaun, bănuiesc, într-o poziție umilitoare, de supunere. Ochii ei căprui îl fixară din nou. Iar rochia albă de mireasă nu e veșmântul prin care poți domina.

Montoya întrebă:

– De unde știi asta?

– Hei, Montoya, tu nu știi multe lucruri despre mine. Zgărzile pentru câini, cravașele și mănușile dantelate sunt doar o parte. Ea îi zâmbi, pentru a-i da de înțeles că glumea, dar imediat ce-și reverifică desenul, expresia chipului ei deveni din nou una sobră. Eu pariez încă pe Domnul Doisprezece, însă vom afla mai multe după ce vom analiza în detaliu cum s-au petrecut lucrurile.

– Perfect.

– Așa că îți sugerez să afli cât mai multe despre victimele noastre.

Asta se înțelegea de la sine, dar în loc să se burzuluiască, el întrebă:

– Cum stau lucrurile în restul casei?

– Pare neatins, dar verificăm fiecare încăpere în parte, inclusiv podul.

– Încuietoarea?

– Veche și ruginită. Spartă. Cei care se ocupă cu amprentarea cercetează.

– Știe cineva cine e proprietarul cabanei?

Îi aruncă iar privirea aceea gen „nu te pune cu mine“.

– Careva știe, dar eu, nu. E un alt aspect pe care ai face bine să-l verifici. Ea începu din nou să deseneze, fără a deranja absolut nimic. Montoya privi la cele două victime, așezate în poziția aceea macabră în mijlocul încăperii, se uită la ceas, semnă de plecare și ieși afară. Cu toate că aerul dimineții era la fel de dens și de urât mirositor, el îl simți înghețat, în comparație cu atmosfera aceea stătută și încărcată din interiorul cabanei. Ocolind pe unul dintre anchetatori, care lua seama la urmele lăsate de cauciucurile unei camionete și la urmele de pași, se îndreptă spre furgoneta veche și roșie.

Un bărbat de culoare cu pieptul lat stătea pe scaunul șoferului, cu radioul pornit, bătând cu degetele lui scurte în volanul nemișcat, într-un ritm ce trăda nerăbdare.

– Ray Watson? întrebă Montoya, fluturându-și legitimația în fața geamului deschis al portierei. Aruncă o privire rapidă în partea din spate a furgonetei. Lângă canoe se aflau câteva coșuri pentru depozitarea peștilor și câteva prăjini, o cutie cu scule, râme și momeli. Totul era așezat cu fața în jos, în timp ce partea din spate a mașinii era deschisă, astfel încât canoea să aibă suficient spațiu.

– Eu sunt. Watson avea în jur de cincizeci de ani, o față turtită, ochi negri, iar dinții, atunci când vorbea, dădeau la iveală o parte îmbrăcată în aur. O șapcă Saints era lăsată jos de tot peste părul cărunt. Purta un halat de protecție mare pe

deasupra bluzei cu mâneci scurte. Bărbatul părea obosit și agitat. Pe scaunul de alături se aflau o pereche de cizme lungi până la șold, o lanternă și o cutie cu tutun de mestecat.

– Domnule Watson, îmi puteți spune cum i-ați descoperit? Cum s-a întâmplat?

– Ați văzut și dumneavoastră, zise Watson, rotindu-și ochii mari. Locul acela – arătă spre casă prin parbrizul plin de insecte – arată ca atunci când am deschis eu ușa. Am venit aici la pescuit, ca întotdeauna, dar de data asta, locul părea puțin altfel. Ceva nu era în regulă. M-am uitat în jur, am observat ușa deschisă și am pășit înăuntru. Atunci am dat cu ochii de ei, de cei doi morți. El clătină din cap. Nu mi-a venit să cred. Bărbatul era gol pușcă precum o pasăre jumulită, iar femeia era îmbrăcată, ca și cum tocmai avea de gând să meargă la propria sa nuntă. El își luă ochii de la cabană, privindu-l pe Montoya. Am aruncat o privire, am observat că erau morți, ca după aia să mă întorc la mașină și să folosesc telefonul mobil al soției pentru a suna la 911.

– Le cunoșteați pe vreuna dintre victime?

– Nu, domnule, zise el apăsat, clătinând din cap.

– Când s-a întâmplat asta?

– Cam acum o oră și jumătate, zise el, privindu-și ceasul. La cinci. Ca să pot pescui la orele dimineții am venit înainte de micul dejun. Afară era întuneric când am trecut prin dreptul casei, dar am îndreptat farurile spre ea, cum fac întotdeauna, și mi s-a părut că nu e în regulă ceva. Am avut o senzație ciudată, înțelegeți? Nu pot să vă explic, dar eu vin aici destul de des, așa că îmi pot da seama când ceva nu-i în ordine. Mi-am zis că ar fi mai bine să arunc o privire.

– Astfel că v-ați hotărât să intrați în casă.

– Exact. Nasul lui Watson se strâmbă, amintindu-și mirosul acela dezgustător. N-am mai văzut niciodată o imagine asemănătoare. Nu, domnule, niciodată.

– Știți cine e proprietarul casei?

– Acum nu mai știu. A fost al unui tip pe nume Bud Oxbow, un amic cu care mergeam la pescuit.

– Unde e Oxbow acum?

– A ieșit la pensie. Lucra la oficiul poștal din Mobile și s-a mutat în nord, undeva aproape de Chicago, cred, acum șase ani. N-a locuit niciodată aici, venea însă la pescuit, din când în când. Avea o locuință în Mobile, unde lucra. Watson își scărpină bărbia. Parcă mi-a zis că a moștenit casa asta de la un unchi, dar nu sunt sigur.

Montoya îl ceru lui Watson să reia cele declarate, iar acesta relată din nou întreaga poveste, fără a adăuga vreo informație nouă. Se declară de acord să le stea la dispoziție pentru alte întrebări, și că va telefona la secția de poliție dacă își va da seama că poate fi de folos și cu alte detalii.

Montoya îi dădu drumul martorului, bătând de două ori cu palma în aripa furgonetei. Watson învârti cheia în contact și porni în marșarier pe aleea acoperită de frunze. Soarele se înălțase mai sus pe cer, dar el zări câțiva nori negri la orizont. După ce mai discută câteva minute cu o parte din anchetatori, Montoya decise că aflase tot ce era posibil la locul faptei. Se strecură apoi în mașina personală și o porni spre oraș.

Ziua avea să fie una a dracului de grea. Două cadavre, și nu era nici măcar ora 12:00.

4

Încă o jumătate de milă, își promise Abby, înaintând pe marginea șoselei, în timp ce inima îi bătea cu putere, iar gambele începuseră să protesteze. Broboanele de sudoare îi alunecară în ochi și, cu toate că starea vremii se schimbase pe neașteptate, soarele fiind alungat de nori groși și vineți, ea se hotărâse să încerce o partidă de jogging. Trecuseră trei săptămâni de la ultima alergare, iar mușchii ei nu făceau față unei asemenea pedepse. Strânse din dinți și continuă cursa.

Pe vremea când locuia în Seattle, alerga de cel puțin trei ori pe săptămână, dar în New Orleans, dată fiind umiditatea, căldura excesivă și lățimea șoselei în zona în care locuia, unde greu puteau trece două mașini una pe lângă alta fără ca

pneurile uneia să atingă bordura șoselei, găsise un pretext pentru a amâna rutina exercițiului fizic.

Dar nu și de acum înainte.

Aniversarea zilei sale de naștere reprezentase un nou start, impulsionând-o să adopte din nou un anumit regim. Fie că avea să locuiască cu Alicia în zona golfului sau în regiunea asta, nu avea de gând să permită propriului corp să lenevească sau să se îngrașe. În clipa aceea, plămânii ei păreau că ard și un cârcel i se puse la un picior. Alungă durerea din minte, alergând până în dreptul cutiei poștale a familiei Pomeroy, punctul care indica parcurgerea a trei kilometri.

Încetini în momentul în care trecu prin dreptul porților masive și abia dacă aruncă o privire dincolo de baricada din cărămidă și fier forjat care îl fereau pe Asa Pomeroy, un multimilionar, de ochii curioșilor. Însurat cu cea de-a patra soție și baricadat într-o casă construită înainte de război, ce aducea cu Tara din *Pe aripile vântului*, el își punea proprietatea la dispoziția publicului de două ori pe an, o dată de Crăciun și a doua oară în Marțea Grasă. Deși erau vecini, ea nu fusese niciodată înăuntru.

Ea și Vanessa Pomeroy nu frecventau aceleași cercuri sociale.

Auzi un mârâit înfundat și își îndreptâ privirea spre gard. Rotweilerul familiei Pomeroy se plimba dincolo de grilaj. Era un animal uriaș, cu capul la fel de mare precum cel al unui urs. Din spatele gardului el începu să latre nebunește, suficient de tare pentru a trezi și morții din somnul de veci.

Ia mai lasă-mă, gândi Abby. Respirând greu, asudând atât de abundent, încât câteva șuvițe ude, care scăpaseră din coada de cal, îi încadrau chipul, ondulându-se, porni în pas grăbit spre propria casă, situată la capătul curbei, la vreo două sute cincizeci de metri distanță. Bluza roz cu mâneci scurte i se lipise de corp; până și adidașii erau îmbibați de sudoare. Trase de partea inferioară a bluzei, ștergându-și fața cu materialul decolorat al acesteia, dar imediat broboanele de transpirație apărură din nou.

Ea cedă și ajungând pe aleea din fața casei, se sprijini de

plăcuța pe care scria PROPRIETARUL PUNE CASA ÎN VÂNZARE, masându-și gambele și partea interioară a coapselor. În ciuda durerii, se simțea bine.

Apelul lui Maury referitor la Luke o enervase. Ce dracu' punea la cale fostul ei soț?

– Nu e treaba ta, zise ea cu voce tare, sprijinindu-și palmele în șolduri, aplecându-se înainte și înapoi, simțind cum mușchii se relaxează și se încordează.

Își petrecuse toată dimineața continuând curățenia, răspunzând la apelurie celor care voiau să vadă căsuța, strecurând apoi și această partidă de jogging, înainte de a se întâlni cu primul client la studioul său foto, la ora 13:30. Apoi, mai avea încă două ședințe foto și două vizionări ale casei. Un cuplu fusese și seara trecută, dar voiau să mai arunce o privire și în seara asta.

Niște vești excelente.

Își luă ziarul din cutia poștală, în vreme ce Ansel, cu un șoricel în gură tocmai apărea de după colț.

– Oh, Iisuse, ce ai acolo? întrebă ea, observând că mica rozătoare era încă în viață și se agita, ochii ei înrourați și ficși exprimând o teamă cumplită. Oh, Ansel, șopti Abby, nedorind să aibă de-a face cu un șoarece, fie el viu sau mort. Dă-i drumul, Ansel. Acum! Și să nu cumva să-l prinzi din nou sau să-l aduci la mine decapitat! Ansel! Pisoiul tocmai se pregătea să fugă în clipa în care văzu cum o mașină de poliție intra pe alee. Inima îi stătu în loc. Cum spunea tatăl ei? Poliția îți face o vizită doar din două motive, niciunul din ele bun.

Ori a murit cineva.

Ori urmează să fii arestat.

Își simți gura uscată.

Cu coada ochiului observă că șoarecele reușise cumva să scape, iar acum se îndrepta glonț spre tufișuri, urmărit de Ansel. Abby abia dacă luă seama la ei. Își concentrase atenția asupra mașinii de poliție și asupra bărbatului care tocmai cobora din ea. Polițistul era un bărbat înalt, cu o constituție atletică, cu trăsături latine. Avea o mustață înspicată, iar la una dintre urechi îi străluci în soare un cercel de aur.

– Abby Gierman? întrebă el, scoţându-şi ochelarii şi dând la iveală doi ochi negri şi o privire intensă, deasupra cărora planau nişte sprâncene dese, la fel de negre. Cu toate că nu avea acea frumuseţe hollywoodiană, era chipeş şi ceva din fiinţa lui îţi sugera ideea de pericol. Bărbatul îşi agăţă ochelarii de soare de gulerul rotund al cămăşii deschise la culoare.

Cu toate că se uita atent la ea, clipind din pricina ultimelor raze de soare, Abby era sigură că el vedea tot ce se petrecea în jurul său. Mimica lui spunea absolut totul: era aducătorul unor veşti proaste. Probabil, foarte proaste.

Se gândi la tatăl ei... care murea încet-încet din cauza complicaţiilor datorate emfizemului pulmonar şi cancerului. Nu, Doamne, nu permite ca tata să fi murit, Te rog! Inima îi bătea tare, iar nervii îi erau întinşi precum nişte fire de curent electric.

– Numele meu e Chastain. Abby Chastain.

El băgă mâna în buzunar şi scoase legitimaţia de poliţist.

– Dar înainte a fost Gierman, zise el şi adăugă: Detectiv Reuben Montoya, de la Departamentul de poliţie din New Orleans. Legitimaţia lui străluci în soare, confirmându-i identitatea.

– Pe mine mă căutaţi? întrebă ea, încrucişându-şi braţele la piept.

– Din nefericire, da. Poate că ar trebui să intrăm în casă.

– Ce s-a întâmplat, domnule detectiv? întrebă ea, după care îşi aminti de conversaţia avută cu Maury Taylor în ziua precedentă. Maury îşi făcea griji în privinţa lui Luke, iar poliţistul rostise numele purtat de ea în timpul căsătoriei. Până la urmă, nu era vorba despre tatăl ei! Oh, Doamne, e vorba de Luke, zise ea, ducându-şi rapid palma la gură. Ce s-a întâmplat?

– Domnişoară Chastain, el e mort. Îmi pare rău.

Ea oftă prelung şi, cu toate că nu realiză, genunchii începusră să-i tremure. Cu un gest rapid Montoya o prinse de braţ. Strânsoarea lui o ajută să rămână în picioare.

Mintea i se blocă. Simţi cum se rupe de ceea ce era în jur. Apoi imaginile cu Luke începură a se perinda prin mintea ei. Luke navigând pe Puget Sound, în timp ce părul îi flutura în bătaia vântului. Luke oferindu-i un trandafir în momentul în

care o ceruse de soție, în timp ce escaladau Munții Olimpici. Luke ieșind grăbit pe ușă, înainte de răsăritul zorilor, ducându-se să prezinte știrile la postul de radio din Seattle. Luke cel răvășit, ajungând acasă la o oră târzie, cu o scuză de doi bani și cu ochii strălucindu-i intens. Luke beat, povestindu-i despre relația cu Zoey....

Închise ochii. Se luptă cu lacrimile. Stomacul i se strânse și simți o greață puternică.

Mort? Murise? Luke? Imposibil. Nu putea muri. Era imposibil. Tocmai vorbise, se certase cu el la telefon acum două seri. Clipi rapid, încercând să alunge niște lacrimi fierbinți și nedorite.

– Nu... nu cred.

Chipul lui Montoya spunea totul.

Nu era o glumă, o șmecherie în favoarea publicității pusă la cale de cel mai priceput maestru al promovării imaginii proprii.

– Îmi pare rău, repetă el.

Ea inspiră adânc, dându-și părul la o parte din ochi, și sesiză că degetele puternice ale lui Montoya o strângeau în continuare de braț. Ca și cum și-ar fi dat seama și că o susținuse prea mult și că ea nu avea de gând să leșine, el îi dădu drumul.

– De ce ați crezut că m-am referit la Luke Gierman?

Ea înălță din umăr, dorindu-și ca ultima lor conversație să nu fi fost una tensionată și plină de furie.

– Fiindcă Maury Taylor m-a sunat ieri, întrebând de el. Maury era îngrijorat, credea că s-a întâmplat vreo grozăvie. Dar eu l-am repezit. Am crezut că e una dintre farsele lui Luke... Ea închise ochii, inspirând adânc. Era o greșeală. O mare greșeală. Nu-mi vine să cred. Trebuie să fie o greșeală, zise ea.

– Nu e o greșeală. Vocea lui Montoya era fermă și expresia feței lui convingătoare.

– Iisuse. Luke ... mort? Ea se luptă cu o repriză de lacrimi vărsate pentru un bărbat pe care nu-l mai iubea. Cum s-a întâmplat? întrebă ea, cu un ton straniu. Vorbele erau rostite corect, cu toate că păreau să aparțină altcuiva. Probabil că

avusese un accident cu afurisita aia de mașină a lui, asta se întâmplase.

– Cred că ar fi mai bine să intrăm în casă.

– De ce? întrebă ea, observând ceva în privirea lui Montoya, ceva de neînțeles, care trezea bănuieli și te înspăimânta. Inima începu să-i bată mai repede. Ce s-a întâmplat, domnule detectiv? întrebă ea, cu o voce puternică, în timp ce mintea i-o luase razna.

– A fost împușcat. De la o distanță mică.

– *Poftim?*

– A fost omorât.

– Nu! Opriți-vă! Ea se dădu câțiva pași înapoi. Nu, nu, nu! Cineva a tras asupra lui și l-a omorât?

– Exact.

Ea îl auzi, dar se părea că vorbele veneau de departe, străbătând un tunel lung.

– Doamne, Dumnezeule. Credeam – credeam că a fost vorba despre un accident de mașină... Se întoarse automat spre casă, făcându-și semnul crucii, în timp ce simțea cum conținutul stomacului i se ridică în gât. Ploaia începu să cadă cu picături mari, scurgându-se pe obrajii ei.

– Cine? De ce?

– Deocamdată nu știm.

– O, Doamne. Ea ridică ochii spre cer, fără a lua seama la picăturile ce i se prelingeau pe față și i se scurgeau apoi pe gât.

– Domnișoară Chastain, zise el, înaintând spre verandă. Ea ridică privirea, observând picăturile acelea limpezi ce se prinseseră în părul lui, strecurându-se apoi pe lângă guler și udând umerii cămășii.

– O, da... sigur, zise ea, realizând în cele din urmă că amândoi erau uzi leoarcă. Să mergem în casă. Amețită, ea înaintă spre ușa garajului, unde formă un cod electronic la yala ușii. Aceasta clipi, semnalizând eroarea. Încercă din nou. Ploaia deja zumzăia prin streșini. Încuietoarea clipi din nou, fără a deschide ușa. La naiba, mormăi ea. La a treia încercare ușa se ridică cu zgomot. Înainte ca aceasta să se

deschidă definitiv, ea se strecură înăuntru, invitându-l pe detectiv să o urmeze. Udă leoarcă, trecu pe lângă rafturile pline cu cutii de vopsea, ustensile de grădinărit, pungi cu mâncare pentru pisică, scoțându-și apoi pantofii și deschizând ușa din spate. Avându-l pe Montoya la un pas-doi în spatele său, se duse direct la chiuvetă, deschise robinetele și își clăti fața cu multă apă.

Luke era mort. Mort! *Ah, Iisuse.*

Nu-i venea să creadă. Totul părea ireal, incredibil.

Luând repede un prosop din sertar, își șterse fața de apă și odată cu ea: *Luke era mort. Luke era mort. Luke era mort!* Gândul acela explodă în mintea ei, provocându-i o durere de cap care începu să pulseze.

– Vă simțiți bine? Vocea lui Montoya era blândă, ca și cum i-ar fi păsat de ea, de sentimentele ei. Mai făcuse asta și înainte. Probabil, de zeci de ori. Era obișnuit să fie mesagerul unor vești rele. Cu toate acestea, ochii săi căprui nu pierdeau absolut nimic din vedere. Sexy și întunecați, ei îi observau fiecare reacție. Ea îi simțea și nu avea încredere în ei. Deloc.

– Să mă simt bine? Nu, în mod sigur *nu* mă simt bine. Scuturând din cap și simțind cum părul strâns în coadă se freacă de gât, se rezemă de blatul mesei, căutând un sprijin, și îi oferi prosopul.

– Nu, mulțumesc. Nu e nevoie.

– Nu-mi vine să cred, continuă ea, împăturind prosopul. Știu că am mai spus-o, dar mi-e foarte greu să accept așa ceva. Ritmul inimii își revenea ușor, dar ea era mai departe uimită peste măsură. Adică... am stat de vorbă cu el chiar aseară. Își aminti cum se certaseră pentru că ea se descotorisise de lucrurile lui și fața ei, despre care era convinsă că nu mai avea pic de culoare, deveni de un roșu-intens. Fu străbătută de un junghi al vinovăției, la gândul că ultimele vorbe pe care și le adresaseră fuseseră unele acuzatoare și pline de mânie. Reîmpături prosopul în mod automat.

– Despre ce ați discutat? El scoase un carnețel.

– Ah... Ea expiră prelung, clătinând din cap, rememorând acele momente. Ne-am certat. Bineînțeles. Întotdeauna făceam

la fel. De parcă nu ne-am fi împăcat cu faptul că am divorțat. De data asta a fost vorba de lucrurile pe care el le-a lăsat aici după ce s-a mutat. S-a supărat rău pentru că nu i le-am păstrat. Își feri privirea, nedorind să se uite direct în ochii aceia care păreau să știe totul. Apoi își dădu seama că trebuia să fie atentă la ce-i mărturisea acestui tip. Nu era prieten, nici pastor, nici măcar o cunoștință. Era polițist. Ea ținea în mână prosopul de bucătărie. De câte ori îl împăturise și-l despăturise? De patru ori? De cinci ori? Nu mai era conștientă de propriile-i gesturi?

– Oricum, nu a fost chip să ne înțelegem.

– Aveți copii?

Ea clătina din cap, încercând să nu arate cât de mult regreta acest lucru, și își șterse sudoarea de pe ceafă. Ea își dorise copii, sperând că, trecând timpul, vor reuși să fie o familie fericită. Cele două sarcini pierdute îi provocaseră o supărare imensă, dar, pentru că mariajul ei nu decursese așa cum sperase, ajunsese să creadă că incapacitatea ei de a păstra o sarcină mai mult de trei luni de zile fusese, de fapt, o binecuvântare.

– Doar un motan și un cățel, zise ea, alungând acea amintire dureroasă. După divorț, eu am rămas cu Ansel, motanul, iar Luke s-a ales cu Hershey, labradorul nostru ciocolatiu. Am suferit destul de mult atunci când am rămas fără cățea; nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă am fi avut copii. Gândindu-se la cățea, simți cum o cuprinde panica. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Oamenii noștri se află acum la casa din oraș a lui Gierman.

– Îmi vreau câinele înapoi, rosti ea apăsat.

– E cam mare pentru un apartament.

– Știu, știu. Voiam să-i păstrez pe amândoi, dar Luke nici nu a vrut să audă. Presupuneam că avea să-și găsească o locuință mai mare, o casă cu curte... cât de curând. Ea se încruntă, încercând să-și amintească. Cum fac să-mi recuperez cățeaua? O să mă duc chiar acum până acolo.

– Nu. El clătină din cap. Locuința lui Gierman e încă percheziționată.

– Cum? Dar Hershey...
– O să mă ocup personal.
– Ați fi atât de drăguț?
– Mda. Mai pe seară.

Simți un gol în stomac. Bunătatea demonstrată de polițistul acesta dur o impresionă.

– Mulțumesc, spuse ea, punându-și palma peste părul umed, pieptănat pe spate. Ea clipi înainte de a vărsa vreo lacrimă. Șocul întregii povești scădea ușor-ușor în intensitate.

– E cineva acum la apartamentul din oraș? Puteți da telefon pentru a verifica ce face Hershey?

– Am trecut pe acolo puțin mai devreme. Cățeaua e OK. El se uită în ochii ei. Unul dintre polițiști a scos-o afară și s-a plimbat cu ea, după care a băgat-o în țarc. În secunda în care ea vru să protesteze, el adăugă: Pe cuvânt.

– Bine, bine. Povestea asta e atât de... stranie. De tulburătoare. Aveți ideea cine e făptașul?

– Asta încercăm să descoperim.

– Deci, unde se afla el? Spuneți că tocmai cercetați apartamentul. A intrat careva prin efracție?

Capul ei era doldora de întrebări, iar ea îl simțea desprins de restul trupului, ca și cum toată povestea ar fi fost un coșmar. Dincolo de toate, simți cum detectivul o cercetează atent cu privirea; ca și cum ea ar fi avut ceva de ascuns. Ochii lui nu se desprinseră o secundă de pe chipul ei. Ei bine, n-avea decât s-o privească cât poftea.

– Haideți să ne așezăm.

Ea aprobă și, cu toate că își simțea picioarele moi, reuși să-l conducă în living, după care se așeză la locul ei favorit, în balansoarul pe care-l moștenise de la bunica. Abby așezase balansoarul în colțul de lângă fereastră, și se retrăgea adesea în el, ori de câte ori voia să reflecteze. Obișnuia să se legene ore în șir, privind pe fereastră la vegetația din jur sau la întunericul nopții.

Dar, în clipa asta, balansoarul rămase nemișcat. Ea își mușcă buza, luând seama la detectivul cu ochii aceia ca jadul care observau tot ce se petrece, la buzele lui subțiri și la

dantura lui regulată. Avea nasul lung, ușor coroiat, și ea ghici că fusese spart nu numai o dată, ci de câteva ori. Palmele erau mari, iar mânecile cămășii ridicate deasupra coatelor, dezvăluiau o piele aurie, acoperită de un perișor fin negru.

Era un bărbat chipeș, fără îndoială, și probabil că știa asta. Avea ceva anume care dădea de înțeles că își folosea sex-apeal-ul în favoarea sa, ca pe un instrument.

Nu era un detectiv tipic, cu mânecile lui suflecate, cu jeanși și cercei.

Dar nici nu se afla într-o misiune obișnuită.

Atunci de ce observa ea toate astea?

– Doriți să vă aduc un pahar cu apă sau altceva? se oferi el, dar ea scutură din cap.

– O să-mi revin. Era o minciună și amândoi știau asta, dar ea adăugă: Prin urmare, domnule detectiv, spuneți-mi ce a pățit Luke...

El se așeză pe unul dintre colțurile canapelei și îi povesti pe scurt cum Luke fusese găsit într-o cabană izolată, lângă o mlaștină aflată la aproximativ zece kilometri distanță de casa lui Abby. Un pescar observase că nu e în ordine ceva în locul respectiv, intrase să vadă despre ce e vorba și descoperise cadavrul lui Luke.

– .... problema e, continuă Montoya, ținându-și palmele între genunchi, că soțul dumneavoastră nu era...

– Fostul meu soț, îl corectă ea repede, cu toate că scena avea ceva ireal, cuvintele lui Montoya părând îndepărtate, ca și cum ea s-ar fi găsit într-o peșteră.

Montoya își drese glasul și, ca un făcut, privirea lui deveni și mai intensă, și mai atentă.

– Fostul dumneavoastră soț nu era singur. În cabană se mai afla încă un cadavru.

– Cum? întrebă ea, holbându-se la el. *Doi* oameni au fost uciși?

– Da. El dădu scurt din cap.

Ea simți că îngheață. Veștile rele nu se terminaseră.

– A mai fost omorâtă *încă* o persoană?

El ezită.

– Așa se pare.

– Cum anume?

– Nu știm sigur cum s-a întâmplat. Încă investigăm. A fost vorba de o înscenare, după părerea noastră, ca să pară un omor-sinucidere. În momentul acesta, pare un dublu asasinat, victimele fiind duse într-o cabană mică, la cincisprezece kilometri depărtare de oraș.

– Nu ați aflat?

– Nu, deocamdată nu. Atâta vreme cât luăm în calcul toate dovezile, nu excludem nicio variantă.

Ea era dărâmată.

– Deci... ce credeți că s-a întâmplat?

– După cum spuneam, nu suntem totalmente convinși...

– Știu ce ați spus, domnule detectiv, dar probabil că aveți o părere, o bănuială, nu? Nu așa spune toată lumea? Bănuieli? Un polițist care a văzut multe crime și locuri unde s-au făptuit acestea și a participat la multte anchete polițienești, ajunge să-și dea seama cum s-au petrecut lucrurile.

– Vom afla curând.

– E incredibil, șopti ea, simțind un fior rece care o pătrunse până la os, în ciuda temperaturii ridicate. Cine era cea de-a doua persoană? Oare urma să audă numele unei cunoștințe, al cuiva apropiat care, de asemenea, fusese ucis? Degetele se strânseră atât de tare pe brațele balansoarului, încât articulațiile acestora se albiră.

– O tânără de optsprezece ani, pe nume Courtney LaBelle. El se opri, ochii lui aproape negri cercetându-i chipul, căutând până și cea mai mică reacție. Era studentă, în anul I, la Colegiul All Saints din Baton Rouge.

Courtney LaBelle? Mai auzise numele asta undeva? Ceva legat de el îi zgândări ușor memoria, dar ea nu-și putea aminti de ce.

– O cunoașteți?

– Nu. Abby clătină ușor din cap, rotind numele respectiv în minte, fără a descoperi nimic. *Optsprezece ani? Fata aceea nu era nici măcar majoră? Oh, Luke... Idiotule!*

– Ea îl cunoștea pe fostul dumneavoastră soț?
– Nu știu.
Abby se gândi intens, încercând să descopere un nume și o față care să se potrivească, o fată pe care s-o fi cunoscut amândoi sau pe care s-o fi întâlnit la vreo petrecere, dar părea de-a dreptul imposibil... fata era mult prea tânără.
– Îmi pare rău. Eu și Luke am divorțat de un an și ceva. Nu am ținut evidența persoanelor cu care s-a întâlnit... sau... dacă era vorba de o prietenă, ori de-o simplă cunoștiță. Avea o iubită, Nia nu știu cum.
– Nia Penne, răspunse el, fără a-și verifica notițele. S-a descoperit că e, de fapt, fosta sa iubită. E în Toronto. A fost acolo toată săptămâna trecută.
Ea se gândi la apelul lui Maury. Deci asta vrusese el să-i spună. Nia și Luke se despărțiseră. Ea făcu o grimasă, amintindu-și panica din glasul amicului lui Luke, felul în care ea îl expediase, sigură că Luke plănuia un truc prin care să-și facă publicitate.
Abby clătină din cap, încercând să găsească un sens acestei povești.
– Maury nu mi-a spus acest lucru ieri, când mi-a telefonat. Maury Taylor e colegul lui Luke. Îl căuta.
– Avea vreun motiv anume pentru care credea că Luke urma să ia legătura cu dumneavoastră?
– N-am idee. Probabil că a discutat cu toți amicii lui Luke... dar nu sunt sigură de asta. Va trebui să-l întrebați.
– Așa voi face.
Abby nu se îndoia de lucrul acesta. Judecând după licărul din privirea lui Montoya, era convinsă că el va face tot posibilul pentru a afla cauzele morții lui Luke.
– Soțul dumneavoastră avea dușmani? întrebă el. Ea îl privi și aproape că pufni în râs.
– Și-a trăit viața pentru a-și face dușmani, detective. Știți asta. Sunt convinsă că, dacă mergeți la postul de radio, pentru a vorbi cu directorul sau cu producătorul emisiunii, veți descoperi o listă de un kilometru, plină cu cei care aveau ceva de zis împotriva lui.

– Dar dușmani de ordin personal?

Ea înălță din umeri, încercând să se concentreze, dar faptul că Luke era mort, că îl omorâse cineva, o împiedica să raționeze.

– Probabil. Eu... eu nu pot să mă gândesc la o persoană anume. Nu în secunda asta. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu era sigură că i-ar fi mărturisit. Montoya avea ceva care o irita; ceva încrâncenat și bănuitor; ceva oarecum periculos, ceva care sugera că el știa ce înseamnă să fii de partea legii și în afara ei; și ceva senzual și întunecat, ca și cum el ar fi știut ce anume o face să vibreze. Ca femeie. Ca suspect. Fostele neveste erau niște suspecte de mâna întâi. Ea se avertiză singură că trebuie să ia totul cu calm, să spună adevărul, dar să fie prevăzătoare.

Era ca și cum el, privind-o atât de intens, căuta niște semne ale decepției, iar în pauzele conversației se aștepta ca ea să umple acele goluri, să spună ceva ce ar fi putut regreta mai târziu.

Sau toate erau doar rodul închipuirii ei? Șocul morții lui Luke îi întinsese oare nervii la maximum?

– Cred că ar trebui să chemăm pe cineva care să rămână cu dumneavoastră. O prietenă? O rudă? Poate o vecină?

Ea se gândi la Vanessa Pomeroy, vecina de alături, sau la sora ei din Seattle, sau la Alicia, care stătea pe Costa de Vest, ori la tatăl ei, la Tanisha, studenta care lucra cu jumătate de normă în studioul foto pe care-l deținea Abby.

– Nu, o să mă descurc. Pe bune. Nu mai sunt îndrăgostită de el.

Una dintre sprâncenele lui se arcui, iar ea regretă cât ai clipi cele spuse. Simți că era datoare cu o explicație.

– Să vă spun ceva, domnule detectiv, faptul că m-a părăsit pentru alta, pentru o femeie mult mai tânără decât mine, nu înseamnă că-i port pică sau că, după plecarea dumitale, o să fiu completamente distrusă. Sentimentele mele pentru Luke au murit demult. Trist, dar adevărat. Ea își privi o clipă palmele, mușcându-și preț de o secundă buza de jos. Pauza apărută în conversație făcu ca sunetele din casă, trosniturile

lemnelor, o veveriță care sărea de-a lungul acoperișurilor, gâlgâitul constant al ploii care se scurgea de-a lungul burlanelor să devină mult mai evidente. Căsnicia noastră se sfârșise, probabil, cu mult înainte de mutarea la Seattle. Am încercat să-i dăm o nouă șansă, dar am eșuat. Ea dădu din cap ca pentru sine, iar mărturisirea adevăratelor ei sentimente o făcu să se simtă mult mai bine. Dincolo de asta, tot nu-mi vine să cred că a murit. Veni rîndul ei să îl privească atent. Sunteți sigur de asta, nu-i așa? Când am aflat prima dată de dispariția lui, mi-am zis că e vorba de un truc care să-i mărească publicitatea.

– Chiar și așa fiind, rezultatul a fost unul cât se poate de rău. Luke Gierman e mort. Credeți-mă.

În sufletul ei se așternu o tristețe adâncă. Chiar dacă ea și Luke erau la cuțite, nu putea suporta ideea că acesta fusese ucis, că viața lui fusese curmată la nici patruzeci de ani.

Montoya se ridică, căutându-și portofelul în buzunar. Ea îl privi, observând cum blugii făceau ca fundul lui să pară mult mai mare, după care își mută privirea. Doamne, ce era cu ea? Da, șoldurile tipului erau chiar în dreptul privirii ei, și ce-i cu asta? Oare moartea lui Luke îi mărise brusc libidoul? Cât de mizerabil era gândul asta? De ce se uita ea la fesele detectivului?

Asta era problema, ea nu putea să raționeze. Nu fusese în stare de asta nici mai devreme. În ciuda protestelor ei că nu fusese afectată de vestea morții fostului soț, era încă în stare de șoc.

Observase că detectivul arăta sexy. Și ce dacă? Nu era un capăt de țară. Pe deasupra, era conștientă că nu putea avea încredere în el fără a-și periclita existența.

El scrise ceva pe spatele unui cartonaș și, chiar dacă se prinsese că era măsurat, avu decența să nu o arate.

– Numărul meu de mobil, explică el. Dacă vă mai vine vreo idee, sunați-mă.

– Și dumneavoastră la fel. Ea se ridică, luă cartea de vizită pe care el i-o înmână. Vă rog, spuneți-mi că nu trebuie să merg la morgă pentru a identifica cadavrul, zise ea, și genunchii îi cedară iarăși pe neașteptate.

– Nu. Părinții lui sosesc în oraș.

Ea aprobă, nedorind să se gândească la foștii săi socri și la durerea care-i copleșea.

– Am văzut plăcuța de afară pe care scrie „De vânzare“. Sunteți pregătită să vă mutați?

– Da, după ce vând casa asta, zise ea, întrebându-se de ce simțea nevoia să se justifice, să fie în defensivă cu privire la acest aspect, ca și cum întrebarea adresată de el ar fi fost pusă unui suspect. Aproape că se aștepta ca el să-i facă cu ochiul, sfătuind-o să nu părăsească orașul, dar el lăsă deoparte tema respectivă, întrebând-o încă o dată dacă nu dorea să sune pe cineva pentru a-i fi alături și, cum ea refuză, el îi promise că va veni să-i aducă cățelușa.

Îl conduse până la ușă. Ploaia se oprise, lăsând câteva băltoace pe alee și picăturile care cădeau din copaci. Stând pe verandă, urmări cum el își strecoară silueta musculoasă în spatele volanului „crucișătorului“ său. Părul lui negru strălucea precum abanosul sub razele neputincioase ale soarelui, acoperit parțial de nori. El scoase vehiculul de pe aleea lungă din fața căsuței ei, cauciucurile împroșcând apa care se adunase acolo, ca apoi să se îndrepte cu zgomot spre șosea.

În momentul în care el dispăru din raza ei vizuală, ea se prăbuși pe verandă, lăsându-se pradă lacrimilor care se prelingeau de-a valma pe chipul ei. Era o prostie, într-adevăr. Nu-l mai iubea pe Luke de foarte multă vreme, dar faptul că el murise, că fusese ucis, că plecase pentru totdeauna de pe lumea asta, lăsa un gol imens în inima ei.

Cine îl omorâse? Oare el și-a cunoscut agresorul? Femeia fusese cea care apăsase pe trăgaci? Sau era vorba de altcineva, care se hotărâse să-i ucidă pe amândoi?

Montoya fusese oarecum reținut în privința detaliilor crimei respective și, în clipa aceea, după ce o parte din șoc dispăruse, ea avea o mulțime de întrebări. Cine îl omorâse pe Luke? În mod sigur, el avea duzini, dacă nu sute de dușmani, dar cine să fi fost atât de scandalizat și atât de furios, încât să-l omoare?

Dar pe tânăra aceea?

Numai dacă ei doi nu aveau, cumva, o relație amoroasă.

Așa devastată cum era, și-l putea totuși imagina pe Luke fascinat de o puștoică cu surâs inocent și strălucitor și cu un corp zvelt și tânăr. El fusese mereu atras de femeile tinere și poate că de data asta prețul fusese propria viață. Oare cum putuse să-l supună cineva? Fusese sechestrat? Și care să fi fost motivul?

Ștergându-și lacrimile acelea stupide, se forță să se ridice în picioare, și să intre în casă. *Stăpânește-te, Abby. Adună-te! El nu mai există și, uneori, chiar îți era antipatic!*

Răsucind cheia în broască, încuie ușa de la intrare, după care se duse la duș. Trebuia să se concentreze. Nu mai avea cum interveni asupra celor petrecute. Își verifică ceasul. Timpul rămas îi ajungea doar pentru un duș, după care avea să spele cada, ca apoi să-l întâmpine pe bărbatul acela neînsurat care-și exprimase dorința de a viziona casa.

Scoțându-și hainele, se îndreptă spre baie. Inima îi era grea, dar strânse din dinți, spunându-și că viața merge mai departe. Oricât de prost s-ar fi simțit, nu avea de gând să-și schimbe planurile.

Nu și de data asta.

Mantra tatălui ei își făcu din nou simțită prezența.

Când lucrurile merg greu...

– Mda, da, știu, zise ea, deschizând robinetele. Dușul tresări și tuși înainte ca picăturile de apă caldă să înceapă a curge din toate părțile pe trupul ei, alungând transpirația, lacrimile și șocul. Potrivind temperatura apei, o lăsă să curgă peste trupul ei, întinzându-se după sticla de șampon. Măcar acum ar fi trebuit să-și alunge din minte gândurile legate de Luke și de crima căreia el îi căzuse victimă.

5

Abby Chastain nu e totalmente sinceră, își zise Montoya, conducând spre oraș. În afară de asta, era a dracului de sexy, dar părea să ignore acest aspect. Cu toate că nu avea niciun

strop de machiaj, cu părul care-i scăpase pe lângă obraji, datorită tricoului ei lac de sudoare, îi ațâțase simțurile.

Lui nu-i plăcuse senzația aceea de conștientizare care prinsese viață înlăuntrul lui, în vreme ce urmărea cum picăturile de ploaie îi făceau părul să strălucească, și bluza să i se lipească de trup. El se uitase în fugă la sânii ei, ce se zăreau prin tricoul ud, observând cum o picătură de ploaie aluneca sinuos între ei. Remarcase părul ei ud, alunecos și dat peste cap, care încadra un chip în formă de inimă, și se gândise prostește și periculos la cum arată ea când iese de la duș.

La dracu'.

Observațiile lui, fie și trecătoare, nu avuseseră nici cea mai mică legătură cu activitatea sa.

Fuseseră totalmente deplasate.

Trecuse prea mult timp de când nu mai avusese o femeie, asta era problema. De la moartea Martei... El se crispă instantaneu, și palmele strânseră cu putere volanul rigid. Pornind sirenele și luminile de avertizare, el călcă accelerația, ca și cum astfel ar fi reușit să-și alunge gândurile și durerea.

Trecuseră aproape doi ani de când Marta fusese ucisă. Venise timpul să meargă mai departe. Poate că interesul pe care i-l stârnise fosta doamnă Gierman era de bun augur, un semnal că el redevenise cel de altădată.

Cu toate astea, trebuia să fie prevăzător.

Abby Chastain Gierman trebuia ținută departe. Cât mai departe. Cu toate că dovezile dădeau de înțeles că persoana prezentă la locul crimei fusese un bărbat, asta nu însemna că ea nu putea fi implicată; dacă nu în pregătirea crimei, atunci ca jucător din umbră. Lucrurile nu păreau să fie așa, dar până în momentul strângerii tuturor dovezilor, el nu putea elimina pe nimeni de pe lista suspecților. Mai ales pe o fostă soție.

Cine știe care era resortul adânc care o punea în mișcare pe Abby Chastain.

Furios pe el însuși, Montoya se forță să ia piciorul de pe accelerație. Opri și semnalele luminoase. La dracu'! Unde îi era mintea?

În clipa în care intră în cartierul Garden, ștergătoarele loviră din vreme în vreme picăturile ploii ce cădea din plin. Verificând oglinda retrovizoare, observă iritarea din ochii lui mijiți. El nu era de părere că Abby mințise de la un capăt la altul. Părea prea isteață ca să facă așa ceva. Știa însă mult mai mult decât mărturisea. Chiar dacă îi găsea scuze, fiindcă era șocată din pricina veștii morții soțului ei, tot nu era complet nevinovată. Simțea lucrul acesta.

Și faptul îl enerva peste măsură.

Încetini pentru a aștepta la semaforul de pe Avenue Charles. Pocnind din degete pe marginea volanului, văzu cum picăturile de ploaie căpătaseră o nuanță roșie datorită culorii semaforului, sigura rază de lumină în după-amiaza aceea ploioasă și gri. În timp ce aștepta să se schimbe culoarea, urmări cum trecătorii, purtând umbrele și pălării, coborau din mașinile care-i lăsau la marginea șoselei, traversând apoi în fugă strada și urcându-se pe trotuarele pavate și mărginite de copaci.

Studenții care mergeau la cursuri pe Bulevardul Tulane și pe Loyola traversau în grupuri. Râzând, discutând, având la ei paharele din hârtie cu cafea și ghiozdane de spate, înaintau grăbit pe aleile și pe peluzele largi ale facultăților aflate la mică distanță față de locuința lui Courtney LaBelle. Dacă s-ar fi decis să urmeze cursurile Universității Loyola, la colegiul catolic construit din cărămidă roșie, cu turnulețele și crenelurile sale ce semănau cu un castel medieval, ar fi fost astăzi în viață? Situat în cartierul Garden, Colegiul Loyola era situat foarte aproape de locuința familiei ei. Drumul putea fi străbătut pe jos. Un drum sigur.

Privind la studenții aceia veseli, care nu știau ce pățise Courtney LaBelle, el murmură printre dinți: Doamne, ce mult mă enervează cazul ăsta.

Avea nevoie de o țigară. Pentru a-și calma nervii. Se hotărî să se oprească la primul magazin care-i va ieși în cale pentru a-și cumpăra un pachet de țigări Marlboro. La dracu', în clipa aceea ar fi vrut să se lase pradă nicotinei. Să se lase de fumat fusese mai greu decât își închipuise vreodată. Își aminti că

acum câțiva ani îi făcuse zile fripte lui Bentz, străduindu-se să renunțe la fumat. Îl acuzase că era o bestie fiindcă lipea gumă sau plasture peste tot ceea ce-l putea tenta pe Montoya.

Acum înțelegea cum stăteau lucrurile.

La naiba.

Existau clipe ca acestea, când voia cu adevărat să reflecteze, pentru a cerceta cu de-amănuntul conversația cu un anumit martor, clipe în care își dorea să aprindă o țigară.

Faptul că o vizitase fusese o adevărată lovitură pentru el.

Acolo unde conta.

Chiar dacă nu mințise cu desăvârșire, ea îi ascunsese ceva. În ochii ei aurii se ascundea un anumit mister, un fel de secret. Ea nu se eschivase, părând o fire directă, și el rămăsese surprins de efectul pe care-l avusese ea asupra lui. Crezuse că se va prezenta acasă la ea, îi va da vestea cea rea, îi va urmări reacțiile și va găsi pe cineva care să rămână alături de ea, pentru a o ajuta să depășească șocul.

Dar nu se întâmplase astfel.

Femeia aceea îl fascinase.

Iar el, orbit, o lăsase să facă acest lucru.

Minionă, cu un trup bine făcut, cu toate curbele la locul lor.

El deschise în fugă radioul, spunându-și că va trebui să nu se mai gândească la trupul lui Abby Chastain. Iisuse, chiar nu învățase nimic în ultimii cinci ani? Maxilarul lui se crispă, iar el încetini pentru a lua o curbă. Mereu fusese acuzat că este un jucător, iar adevărul era că-i plăceau femeile, femeile de diferite feluri. Singura dată când se gândise să-și întemeieze o familie, lucrurile evoluaseră din ce în ce mai rău.

Măruntaiele lui se răscoliră în clipa în care gândul îi zbură din nou la Marta. Doamne, ce femeie frumoasă fusese, cu limba ei ascuțită și o pereche de ochi scânteietori și negri care-l captivaseră definitiv.

Crezuse că ea era aleasa, dacă exista într-adevăr așa ceva. Înainte nu crezuse asta și nici acum nu credea, dar în acea perioadă scurtă a vieții sale, chiar își dorise ca Marta Vasquez să devină mireasa sa.

– Fiu de cățea! Mormăi el în secunda care un bărbat care se afla la volanul unui RX7 de culoare roșie îi tăie fața. Montoya apăsă tare pe frână. În timp ce individul privi în oglinda retrovizoare, realizând evident că fusese gata-gata să intre în coliziune cu o mașină a poliției, micșoră viteza până la limita legală, devenind pe neașteptate Cetățeanul cel Bun, încarnarea șoferului perfect.

– Mda, ce să spun. Dacă ar fi avut posibilitatea, l-ar fi tras pe individ pe dreapta, i-ar fi citit drepturile, poate că l-ar fi și speriat puțin, trântindu-l de capota mașinii, ca apoi să-i scoată cătușele, nu înainte de a-i da o amendă care să-i facă individului ochii cât cepele.

Gândul acesta îl făcu să surâdă, după care se uită la ceas. Ploaia se porni din nou.

Nu avea timp de pierdut.

– Data viitoare, amice, îi zise Montoya în secunda în care automobilul sport o coti spre un loc de parcare.

Oftând, el se forță să se concentreze asupra sarcinii următoare: aceea de a-i informa pe domnul și pe doamna Clyde LaBelle că fiica lor nu se va mai întoarce niciodată acasă.

– La dracu' cu toate.

Asta era partea pe care o ura cel mai tare în profesia sa.

– ... Nu știu, zise Sean Erwin, mergând încet prin casa lui Abby. Prin ochelarii negri cu ramă subțire, privirea lui cercetă livingul de la un capăt la altul, în timp ce se îndreptau spre sufragerie. Era a treia trecere în revistă, iar Sean, un bărbat înalt și subțirel, cu părul cărunt și un nas grecesc, cu o pereche de sprâncene castanii deasupra unor ochi expresivi, nu era deloc fericit. Totuși nu avea de gând să plece. Problema e că nu o consider suficient de spațioasă. Lovindu-și buzele cu unul dintre degetele sale lungi, el se încruntă, făcând o grimasă de parcă tocmai ar fi supt dintr-o lămâie. Am niște piese de mobilier mari. Un șifonier de la bunica, o canapea voluminoasă, un pian mic, iar piesa de rezistență e chiar patul. El traversă rapid coridorul scurt, acolo unde baia separa cele

două dormitoare. Ajungând în camera lui Abby, se lovi peste frunte. Nu. Nu cred. Se pare că în dormitorul dumneavoastră nu ar avea cum să încapă patul, cele două noptiere *și* dulapul. Oftând cu durere, el extrase din buzunar un metru de tâmplărie. Cred că ar fi mai indicat să fac câteva măsurători.

– Sigur că da, poftiți. Dacă aveți nevoie de ceva, mă găsiți în bucătărie. Asta era tot ce putea face Abby pentru a-și păstra calmul. În vreme ce individul care făcea negoț cu opere de artă se plimba de colo-colo prin casă, de parcă ar fi fost deja proprietarul ei, fără a fi încântat de absolut nimic, ea se gândea la faptul că Luke fusese ucis. Într-un fel, aranjarea mobilierului lui Sean Erwin nu părea astăzi o chestiune chiar atât de importantă. Cuplul care sosise cu o oră în urmă, cercetase casa pentru a doua oară, dar nici ei nu păreau interesați s-o cumpere. Plecaseră fără a-i mai pune și alte întrebari.

Se auzi soneria telefonului, iar ea răspunse din bucătărie, acolo unde Ansel se ghemuise sub unul dintre scaune.

– Alo?

– Oh, Doamne. Spune-mi că nu-i adevărat! Vocea șocată a lui Zoey se auzi la capătul celălalt al firului. Spune-mi că Luke nu a pățit nimic!

– Nu pot.

– A fost omorât? El și o puștoaică?

Abby dădu aprobator din cap, cu toată că sora ei nu avea cum s-o vadă.

– Am aflat și eu cu aproape două ore în urmă. A trecut pe aici un detectiv de la poliție.

– Ești în regulă?

– Nu, dar cine ar fi? zise Abby, încercând să vorbească pe un ton scăzut, în clipa în care sesiză că Erwin era în baie, deschizând și închizând ușile dulapurilor. Tu cum ai aflat?

– Lucrez în departamentul Știrilor, ai uitat?

– Dar te afli pe Coasta de Vest.

– Seattle nu e chiat Timbuktu, iar noi primim o mulțime de vești din întreaga lume, să știi. S-a întâmplat să urmăresc o știre despre un dublu asasinat sau, poate, o sinucidere dublă,

petrecut în New Orleans și apoi... apoi am telefonat la un post local. Mi-au spus că nu au fost informate decât rudele apropiate, dar cineva de la postul tv avea o cunoștință la departamentul de poliție. Mi-a spus cine erau victimele. Oficil, poliția nu dezvăluie identitatea victimelor până ce nu sunt informate rudele, până la cele de gradul doi, dar eu m-am gândit că e vorba despre tine și despre părinții lui Luke. Ea expiră cu putere. Pur și simplu, nu-mi vine să cred.

– Amândurora nu ne vine a crede, zise Abby.

– Prin urmare, cum te descurci?

– Sunt încă șocată, dar mă simt bine.

– Ești sigură? Din vocea lui Zoey răzbătea îngrijorarea.

– Sigur că sunt, zise Abby, ușor enervată. Sentimentele ei față de Luke erau ambivalente, dar ar fi fost ridicol să le nege existența. Îl auzi pe Erwin ieșind din baie și verificând apoi ușa dulapului de pe coridor, cea care scârțâia întotdeauna.

– Uite, trebuie să întrerup conversația. Acum am aici un posibil cumpărător care vizionează casa. Te sun eu.

– Ar fi bine să-i dai un apel tatei. Și-ar dori să știe. L-a plăcut întotdeauna pe Luke.

Nu l-au plăcut mulți în familia noastră, își zise Abby.

– Așa voi face, promise ea, chiar în secunda în care Sean Erwin își vârî capul pe ușa bucătăriei. Gata să se apuce de măsurători și din ce în ce mai nerăbdător, el privi în jur, începând din prag și până pe veranda din spatele casei.

– Cămară nu aveți, nu-i așa? întrebă el, fără a băga de seamă că ea încă vorbea la telefon.

– Te sun eu, îi spuse ea surorii sale, și în secunda aceea, Erwin observă receptorul.

– Scuze, bâigui el, dar ea închisese deja.

– Nu-i nicio problemă. *Oh, Abby mare mincinoasă mai ești.* Ea era nervoasă și nu se putu abține să nu spună: și, este adevărat, nu am cămară. Nici pian, așa că nu mă preocupă că nu există loc pentru unul, iar patul meu, fiind mult mai mic, încape foarte bine.

El clipi ca și cum ar fi fost șocat. Ea hotărî că făcuse o alegere foarte bună, lucrând în arta fotografică și nu în

domeniul imobiliar. Dar ea era pornită, iar întrebările lui Erwin nu erau doar pline de curiozitate, ci și ușor agasante.

– Înțeleg, zise el uimit, dar încerc să iau în considerare întregul spațiu existent.

– În cazul acesta, continuați. Dar nu veți putea găsi mai mult spațiu în afară celui existent, cu excepția cazului în care ați dori să faceți un pasaj între casa propriu-zisă și studioul foto. Ea merse la ușa din spate și o deschise. Ansel ieși afară ca din pușcă. E descuiat, în cazul în care doriți să-l vedeți. Este situat dincolo de capătul opus al verandei.

– Am să-l vizitez. Mulțumesc. El ieși rapid din bucătărie, în timp ce Abby ar fi vrut să-l vadă plecat definitiv. Oricât de mult și-ar fi dorit să vândă căsuța, ziua aceasta nu era cea mai potrivită.

– ... o, Doamne, nu. Nu!Nu! Nu! Nu Mary! Vă rog, vă rog, trebuie să fie o greșeală! Virginia LaBelle tremura toată, ochii săi albaștri fiind ieșiți din orbite, în timp ce-și scutura violent capul dintr-o parte în alta, stând lângă soțul său. Fața îi era palidă, picioarele nu aveau stabilitate și dacă n-ar fi fost brațul puternic al soțului său, care să o susțină, s-ar fi prăbușit într-o clipă pe podeaua placată cu marmură a casei sale cu trei etaje, construită în stil victorian. Ochii îi înotau în lacrimi. Nu fetița mea, strigă ea, iar măruntaiele lui Montoya se răscoliră, în vreme ce el își înălță privirea de-a lungul scării curbate de lemn și apoi pe palierul unde era atârnat portretul unei tinere frumoase și pline de viață, într-o ramă aurie. Ochi albaștri și luminoși, păr blond cu irizații aurii, ce-i cădea, ondulându-se, dincolo de umeri, niște gropițe vizibile, încadrând un surâs strălucitor. O fată frumoasă. În mintea lui revăzu cadavrul acelei femei, cu chipul umflat ce căpătase o puternică nuanță gălbuie, și simți că i se face rău.

– Îmi pare rău, spuse Montoya, ceea ce era adevărat. Aceasta era partea cea mai neplăcută a profesiei sale. Cea mai cumplită. Era de preferat să ai de-a face cu cadavre, decât să aduci la cunoștință celor rămași în viață că pierduseră pentru totdeauna o ființă dragă. Mai ales un copil.

– Numele de pe cartea de identitate era Courtney.

– Ea alesese să i se spună Mary. Imediat ce a fost suficient de mare pentru a putea decide, cam prin clasa a V-a sau a VI-a, cred, zise tatăl ei, pe nume Clyde. Înalt, masiv, cu niște obraji bucălați deasupra unei bărbuțe mici și argintii, care se potrivea perfect cu părul său scurt, Clyde LaBelle îmbătrâni subit sub ochii lui Montoya. Umerii lui se gârboviră sub haina-sport de nuanță arămie, pielea își pierdu orice urmă de culoare, tenul căpătând o paloare bolnăvicioasă, în timp ce ochii săi albaștri, ascunși în spatele ochelarilor cu ramă de aur, păreau să-și fi pierdut expresivitatea.

– În clasa a III-a. O avea profesoară pe maica Penelope, zise Virginia, clipind pentru a-și alunga lacrimile, pe chipul său întipărindu-se clar refuzul de a accepta adevărul.

– Sunteți convins că e vorba despre fetița noastră? întrebă Clyde încet.

– Da, dar va trebui ca unul dintre dumneavoastră să identifice cadavrul.

Mama lui Courtney slobozi un alt vaiet cutremurător, pierzându-și controlul.

– Trebuie să fie vorba de o greșeală.

– O voi face eu. Un mușchi se crispă pe maxilarul lui Clyde, iar Montoya observă cum coloana bărbatului se înțepeni brusc.

– E imposibil, e imposibil, murmură Virginia.

– Gata... scumpo... gata. El își lipi buzele de părul ei, dar nu rosti minciuna aceea obișnuită: *totul va fi bine.*

Pentru că nu avea să fie. Pentru restul vieții lui, cuplul acesta atât de sudat avea să-și jelească fiica, nemaicontând nimic altceva. Scopul pentru care munciseră, ca să aibă casa asta solidă în stil vechi, terenurile întinse, Cadillacul argintiu parcat pe alee, totul nu va mai avea niciun rost.

– Poate că ar trebui să te întinzi, îi propuse Clyde soției lui, dar ea nu dorea să audă absolut nimic.

Ștergându-și ochii cu degetele, ea șopti:

– Vreau să ascult tot ce are de spus domnul polițist. E o greșeală, bineînțeles, dar trebuie să aflu totul.

– Ginny, detectivul Montoya nu s-ar fi prezentat aici dacă n-ar fi fost sigur...

– Dar trebuie să fie o greșeală. Amândoi știm asta. Ea inspiră cu sughițuri, după care se desprinse ușor din îmbrățișarea soțului său. Picioarele ei erau nesigure, dar reuși să se susțină pe ele, îndreptându-și brusc coloana.

– Vă rog să mă scuzați o secundă. Atingându-și părul ca și cum ar fi realizat că acesta era răvășit, ea se îndreptă spre ceea ce părea a fi sala de baie cea mai apropiată. Sandalele ei aurii țăcăniră pe podeaua din marmură.

– Sunt psihiatru, zise Clyde. Am să-i prescriu un tranchilizant. El se uită agitat spre sala destinată machiajului. Și am să-l chem pe pastorul ei confesor. Părintele Michael are un fel aparte de-a o calma.

Montoya luă seama la crucifixul din lemn sculptat care era fixat deasupra arcadei care făcea legătura cu spatele casei. O Biblie masivă îmbrăcată în piele se odihnea pe o măsuță postată chiar lângă piciorul scării. Tavanul holului de la intrare se înălța deasupra celor două etaje ale casei, permițând foaierului să se deschidă spre o galerie situată la cel de-al doilea etaj, acolo unde fuseseră expuse alte fotografii ale familiei LaBelle, aranjate într-o manieră artistică.

Ușa sălii pentru machiaj se deschise, iar Virginia LaBelle, care-și refăcuse machiajul, în timp ce părul de pe frunte nu mai era năclăit, reuși să ofere un surâs ușor, cu toate că acesta nu se reflecta neapărat și în privirea ei.

– Vă rog, domnule ofițer, fiți drăguț și urmați-mă în salonaș. Vocea ei tremura și, preț de o secundă, ea păru că e gata să se prăbușească din nou, pradă lacrimilor. Apoi trăgând de marginile mânecilor, își recăpătă suflul și rosti: Putem discuta mai pe larg acest subiect. Eu sunt convinsă că a fost vorba de o mare și îngrozitoare eroare.

Clyde aruncă o privire rapidă spre Montoya, urmându-și însă soția într-o încăpere primitoare, de culoarea piersicii, cu măsuțe ornate în stil antic și veioze din cristal. Apăsând pe buton, aprinse focul din șemineu, cu toate că în casă era destul de cald, ca apoi să se așeze pe marginea unei canapeluțe. Își

împreună mâinile în poală, străduindu-se să pară stăpână pe sine, să revină la blândețea Sudului, acolo unde Montoya bănuia că crescuse.

– Doriți ceva de băut? O putem pune pe Ada să pregătească niște ceai îndulcit.

– Nu e nevoie, mulțumesc, zise Montoya.

În timp ce soțul se așeză alături de ea, Montoya cercetă rapid încăperea. Deasupra șemineului se afla un alt portret uriaș al lui Courtney, iar dincolo de polița din marmură, exista o serie de fotografii ale fetei, în diverse etape ale vieții: când era abia un țânc, altele, la vârsta aceea ciudată când aparatele dentare îi străluceau în gură, în timp ce la ochi purta o pereche micuță de ochelari, asemenea unei bunicuțe, alături de alte instantanee, mult mai recente, care înfățișau o tânără cu un chip plin de prospețime și un surâs blând.

– Va deveni călugăriță, zise Virginia, cu o urmă de mândrie, atingându-și ușor crucea cu diamant ce atârna la gâtul ei și care semăna atât de mult cu cea găsită la gâtul fiicei sale.

O călugăriță?

Montoya nu se așteptase la întorsătura asta. El o privi atent pe mamă, întrebându-se dacă aceasta avea să sufere o nouă cădere nervoasă.

– Urma să devină membră a unui anumit ordin?

– Știm că nu e o alegere obișnuită pentru o tânără din epoca noastră și Dumnezeu ne e martor că noi doi am încercat să o determinăm să se răzgândească. Ea aruncă o privire cu subînțeles spre soțul său. Noi ne dorim nepoți, înțelegeți... Vocea ei se prăbuși din nou, când privi fotografiile singurului ei copil, aranjate deasupra poliței șemineului. O singură lacrimă se scurse pe obraz, pe la colțul ochiului.

Stomacul lui Montoya se strânse. El începu să explice, cât se poate de delicat, datele pe care le avea, atât cât putea spune. Despre cabană. Despre Gierman. Despre arma descoperită în mâna fiicei lor. Despre rochia de mireasă.

În ciuda situației, părinții lui Courtney LaBelle îl ascultară. Cu nesaț. Cu tristețe. Fără să comenteze. Ploaia lovea ferestrele

înalte, în timp ce gazul sâsâia în cămin. Virginia și Clyde stăteau strânși unul în altul, ținându-se de mână, în vreme ce lumina focului se reflecta în verighetele lor, iar ei nu scoteau un cuvânt. Era ca și cum s-ar fi adresat unor manechine. Doar în secunda în care pomeni de pistol, tatăl tresări și clipi, în timp ce sentimentul vinovăției i se citea în privire.

– I-am dat pistolul acela ca să se protejeze, șopti el cu o voce sugrumată. Nu mi-am imaginat niciodată că... Ooo, Iisuse. El își îngropă fața în palma liberă, în timp ce umerii începură să-i tresalte spasmodic.

În mod surprinzător, soția sa îi atinse umărul cu mâna liberă, ca și cum ar fi vrut să-l îmbărbăteze.

– Nu trebuia să i-l dau. Dacă nu i-l dădeam, azi era vie, zise el.

– Ssssât. Nu, Clyde. Indiferent ce s-a petrecut, nu a fost din vina ta. O să vezi. E o greșeală. Ea își întoarse iar privirea plină de tristețe spre Montoya. Mary nu-l cunoaște pe Luke Gierman. Sunt convinsă. El e tipul acela care face o emisiune îngrozitoare la radio, nu? Cel care a fost interzis cam peste tot.

– Lucra la WSLJ. Era cunoscut drept cel mai șocant moderator radio al postului lor.

– Ei bine, aveți dreptate. Mary nu-l cunoaște. N-are cum. Și nici nu are o rochie de mireasă, credeți-mă. Ați descoperit pe altcineva. Cineva care, din întâmplare, avea asupra ei cartea de identitate a fiicei noastre.

– În ultimele două zile ați luat legătura cu fiica dumneavoastră? întrebă Montoya, gândindu-se la fotografia victimei pe care o avea cu el, dar pe care nu îndrăznea să o scoată din buzunar.

– Ei bine, nu.

– Poza din buletin și cea din carnetul de student seamănă foarte bine cu femeia pe care am descoperit-o.

Gâtul Virginiei slobozi un strigăt scurt și ascuțit, în semn de protest.

– I-aș putea telefona chiar eu părintelui Michael, zise Montoya, conștient că azi nu va mai afla absolut nimic de la cei doi părinți nespus de îndurerați.

– Nu, nu... o să mă ocup chiar eu de asta. Virginia surâse cu tristețe, după care se îndreptă spre un birou, de unde luă un telefon și formă la repezeală numărul. Vorbi vreme de câteva minute la telefon, după care închise, mâna ei odihnindu-se pe receptor puțin mai mult decât ar fi fost necesar, ca și cum nu ar fi vrut să întrerupă conversația respectivă.

– Ați spus că Courtney, pardon, că Mary voia să se călugărească, zise Montoya, în timp ce mama fetei reveni pe canapeluță. Ea își găsi geanta și scoase o batistă dinăuntru. Când s-a hotărât să facă parte din ordinul respectiv?

Clyde se încruntă.

– Acum șase sau opt luni de zile, cred. O privi rapid pe soția lui, pentru confirmare.

– Crăciunul trecut. Virginia mototoli batista, privind pe fereastră, ca și cum ar fi așteptat să-și vadă fiica pășind pe aleea din fața casei. A fost în vizită la „A noastră Doamnă a Virtuților"

Montoya simți cum ceva face „clic" în mintea lui.

– Măcar ar fi fost aproape, zise mama ei din nou. Și, în plus, cred că suntem oarecum legați de ordinul respectiv. Clyde a lucrat acolo ca medic, iar eu ca asistent social. Acolo ne-am cunoscut. Surâsul ei era unul fugar, tremurat, și dispăru cât ai clipi. Au de gând să demoleze fostul spital, dar măicuțele vor rămâne mai departe la mănăstire. Am auzit că vor construi niște apartamente noi și un departament de asistență socială dotat cu toate facilitățile necesare, iar pe măsură ce măicuțele vor înainta în vârstă, vor beneficia de locuință și de asistență medicală gratuită. Asta după ce nu vor mai avea cum să se îngrijească singure sau nu vor mai putea beneficia de sprijinul ordinului bisericesc. Ea închise ochii oftând, mototolind și desfăcând batista pe care o avea în mână.

Montoya aflase de renovarea fostului spital. Mătușa lui se alăturase acestui ordin cu câțiva ani în urmă. Încă lucra acolo.

Clyde zise:

– Noi i-am cerut să mai stea încă un an la Colegiu, înainte să se călugărească, dar... ea se hotărâse deja.

– Cunoașteți motivul?

El avu o ezitare și îi aruncă o privire soției sale.

– Simțea că Dumnezeu stă de vorbă cu ea.

– Chiar EL?

– Da. Clyde aprobă, ferindu-și privirea.

Deci viitoarea soră Mary, alias Courtney, era posibil să nu fi fost chiar atât de întreagă la minte, până la urmă.

– Știu a ce sună chestia asta, domnule detectiv. Lucrez cu oameni care aud mereu voci...

– Nu era același lucru în cazul ei! interveni Virginia. Mary... credea, pur și simplu că Dumnezeu îi ascultă rugile, asta-i tot. Iisuse Hristoase, ea nu era o schizofrenică! Buzele ei se țuguiară în semn de dezaprobare. E o fată normală, sănătoasă și iubitoare.

Sigur. Ca și Ioana D'Arc.

Clyde își strecură brațul după umerii soției sale.

Montoya întrebă:

– Avea un iubit?

– Nimic serios.

– Sunteți sigur?

– Da. Cea care răspunse fu soția, însă amândoi dădură din cap în semn de aprobare.

– Posibil ca să fi fost interesat cineva de persoana ei, dar ea să nu-i întoarcă interesul?

– Mary se înțelege bine cu toată lumea, domnule polițist, zise Virginia. Cu toate că ar fi avut ocazia să se întâlnească cu mulți băieți, *cu o grămadă*, ea nu s-a întâlnit cu nimeni. Ea promisese deja că va fi a lui Dumnezeu. De aceea poartă inelul.

– Inelul?

– Cel pe care îl are la mâna stângă, adăugă Clyde, iar în mintea lui Montoya apăru cât ai clipi inelarul julit și vânăt al fetei ucise.

– Așa cum alte fete poartă inelul dăruit de iubiții lor, ori inelul de logodnă sau verigheta, Mary poartă un inel prin care promite să fie a lui Dumnezeu. E vorba de un inel pe care și l-a ales chiar ea cu ocazia aniversării vârstei de optsprezece ani, atunci când ea a promis că va fi a Tatălui.

– Adică a lui Dumnezeu.

– Bineînțeles. Umerii Virginiei deveniră țepeni, ca și cum s-ar fi pregătit ca să-și apere copila.

Montoya nu știa ce să mai spună. Lucrurile luaseră pe neașteptate o întorsătură ciudată. El ridică din nou ochii spre portret. Era o fotografie în care tânăra își ținea mâinile rezemate de speteaza unei canapele. Pe inelarul mâinii stângi purta o bijuterie filigranată din aur care avea în mijloc o piatră de formă dreptunghiulară de culoare roșie.

– Deci, ea nu urma să se căsătorească?

– Ce? Nu! Sigur că nu. Virginia oftă lung.

– Avea o rochie de mireasă?

– Nu... de ce să fi avut? V-am mai spus, ea nu avea nici măcar un iubit!

– A ales Colegiul All Saints dintr-un motiv anume?

Clyde zise:

– Noi l-am ales. Am vrut să fie cât mai aproape ca să o putem vizita, dar și suficient de îndepărtat, ca să poată experimenta viața de colegiu. Ar fi putut, bineînțeles, să urmeze cursurile Universității Loyola, iezuiții de acolo fac o treabă excelentă. E aprope de noi. Am lucrat acolo câțiva ani.

Virginia începu să tragă nervoasă de batistă.

– Clyde a simțit că ar fi bine pentru ea dacă nu ar mai sta sub aripa noastră, dacă ar cunoaște oameni noi, deși avea de gând să se călugărescă. Ea clipi des, înghițindu-și lacrimile. Bărbia începu să-i tremure. Clyde voia ca ea să cunoască puțin viața.

Chipul tatălui lui Courtney se crispă de durere.

– N-am vrut decât ce e mai bun pentru ea.

– La fel ne-am dorit amândoi. Virginia își șterse nasul.

– Înțeleg, zise Montoya, mințind fiindcă nu înțelegea absolut nimic. De obicei, fetele care împlineau optsprezece ani nu se grăbeau să devină călugărițe, ci obișnuiau să se întâlnească cu băieți. Cu excepția cazurilor în care ar fi avut o altă orientare sexuală. În cazul acesta, ar alege să se întâlnească cu alte fete, iar dacă „Mary“ Courtney LaBelle era „între fete“, atunci ce dracu' căuta ea cu Luke Gierman?

După toate aparențele, victimele păreau să aibă orientări cu totul diferite.

Montoya continuă să vorbească, până în secunda în care observă cum un sedan argintiu tocmai parca în fața casei. Acesta fu semnalul care-i dădu lui Montoya de înțeles că trebuia să plece, pentru a le da voie părinților îndurerați să petreacă o vreme în compania unui preot. Un bărbat înalt, având peste doi metri înălțime, purtând costum și cămașă neagră și gulerul acela tare, de culoare albă, specific pastorilor, ieși din mașină. Părul alb, tuns scurt, ochelarii fără rame și câteva riduri pe chipul pe care timpul lăsase urme, dădeau de înțeles că se apropia de vârsta de șaptezeci de ani, deși avea o ținută dreaptă, în timp ce se îndrepta grăbit spre ușa de la intrare.

Soneria scoase niște sunete plăcute, melodioase.

Doamna LaBelle sări în picioare și, imediat ce preotul păși înăuntru, expresia curajoasă dispăru complet, dizolvându-se în hohote amarnice de plâns și șiroaie de lacrimi.

Montoya era fericit că urma să plece din casa aceea perfectă, care devenise un mormânt pentru fiica ce nu avea să se mai întoarcă niciodată. Se îndreptă rapid spre mașina lui, urcă la volan și porni motorul. Înainte să dea în marșarier, pentru a ieși în stradă, el telefonă la secție. Imediat avu legătura cu Lynn Zaroster, un detectiv începător care prelua apelurile telefonice.

– Salut! Montoya la telefon. Poți să verifici la Laboratorul de criminalistică, dacă a fost găsită vreo bijuterie asupra lui Courtney LaBelle, femeia moartă descoperită alături de Luke Gierman, azi-dimineață? Te rog să verifici și dacă Gierman purta vreo bijuterie.

– Păi el era exact *cum l-a făcut mama sa*. N-ai fost acolo?

– Mda, așa mi s-a părut și mie. Montoya luă rapid un viraj în formă de U, apăsând apoi pe accelerație. Nu mi s-a părut că ar purta ceva, dar te rog să mai verifici o dată și după aceea să-mi dai de știre, OK? Se pare că fata nu pleca nicăieri fără să poarte bijuteria prin care i se promisese Domnului.

– Înțeleg.

– Mai e cineva la Gierman acasă?

– Brinkam și un anchetator din echipa criminaliștilor.

– Dă-le telefon și spune-le să pregătească cățeaua. O să trec să o iau.

– Cățeaua?

– Mdaa. Fosta soție a lui Gierman își vrea câinele înapoi. Se pare că l-a pierdut după pronunțarea divorțului.

– Câinele?

– Da, asta am spus.

Lynn mormăi printre dinți ceva legat de lunaticii și fanaticii iubitori de câini, ca apoi să adauge cu voce tare:

– Bănuiesc că n-ai auzit despre apelurile telefonice pe care le-au primit ieri cei de la postul radio.

Montoya o coti după colț, depășind două șiruri de mașini aflate în trafic.

– Nu. Despre ce a fost vorba?

– Despre ziua în care ei au difuzat emisiunea care a avut ca temă fostele soții răzbunătoare.

– Cine a sunat?

– Multă lume. Oameni iritați. Sau cei care aveau de împărtășit povestea lor decedatului Luke. Ideea e că una dintre persoanele care au telefonat a închis înainte de a vorbi ceva.

Montoya presimți ce avea să urmeze.

– Apelantul s-a dovedit a fi fosta lui soție, Abby Chastain. Ea nu s-a deranjat să scoată un cuvânt, probabil nedorind să aibă o conversație în direct cu fostul soț. Dacă eram în locul ei, nici eu nu aș fi vorbit. Dar e evident că a ascultat emisiunea, iar eu tocmai am ascultat reluarea acesteia. A făcut-o bucățele, da' bine de tot. Dacă aș fi auzit chestiile acelea, spuse de fostul meu soț, cred că aș fi fost în stare să-l omor.

– Vrei să spui că e posibil ca Abby Chastain să-i fi lichidat pe soțul ei și pe Courtney LaBelle? Nu, nu părea o ipoteză logică. Nu dacă judecai după rochia de mireasă și după urmele pantofilor măsura doisprezece.

– Nu știu cum e tipa aia, dar Doamne, o Doamne, Gierman ăsta a fost ceva de groază. I-a oferit fostei soții un motiv cât se poate de solid. Asta e tot ce vreau să sugerez.

– Păstrează înregistrarea. Vreau s-o ascult.

– O am chiar aici, iar el auzi câteva pocnituri, ca și cum ea ar fi vrut să demonstreze ceea ce spusese.

– I-au descoperit automobilul?

– Din câte știu eu, nu.

– Să mă anunți imediat ce va fi localizat, zise Montoya înainte de a închide telefonul, după care se îndreptă spre locuința din oraș a lui Gierman, situată în Cartierul Francez, o clădire veche din cărămidă, cu două etaje, cu niște ferestre înalte, cu obloane contra uraganelor și niște balcoane elegante din fier forjat. Intrarea privată și curtea mică erau înconjurate cu banda galbenă de la Departamentul Omucideri.

Privind în jur, Montoya deschise ușa. Unul dintre anchetatorii Bonitei, Inez Santiago, tocmai încuia cutia cu probe. Ea ridică privirea spre Montoya în clipa în care acesta păși în hol.

– Ei, ia te uită ce a adus pisica, îl tachină ea, dezvelind niște dinți albi ce contrastau cu pielea ei aurie. Santiago era o frumusețe, binecuvântată cu un trup de dansatoare și un păr lung în nuanța cafelei, în care străluceau niște șuvițe roșii și pe care, atunci când lucra, și-l strângea într-un coc. Ochilor ei verzi, inteligenți, nu le scăpa absolut nimic.

– Ai cercetat zona?

– Sigur.

– Ai găsit ceva?

– Câteva amprente, dar nu se știe cui au aparținut. O să le verificăm cu ajutorul sistemului automat de identificare a amprentelor și o să vedem care va fi rezultatul. Brinkman a colectat câteva lucruri de uz personal, dosarele, PC-ul, gunoiul și robotul telefonic. Cred că am luat tot ce se putea. Poți să te învârți cât vrei pe aici, numai să nu răscolești ceva până nu am verdictul final al lui Washington. Surâsul strălucitor al lui Santiago își făcu din nou apariția.

Pudra de amprentare era împrăștiată peste tot și câteva sertare rămăseseră deschise, dar dincolo de toată treaba făcută de cei de la Criminalistică, locul era curat. Aranjat. Ordonat.

– Am venit să iau cățeaua.

– Ea știe chestia asta? Poate n-are să fie de acord.

– Oooo, dar pe unde ai dus-o astăzi?

Clipind răutăcios, ea zise:

– Chiar vrei să știi? Ea închise încuietoarea servietei, arătând apoi spre bucătărie. Cățeaua e acolo. Am încercat să i-o pasez lui Brinkman, dar a spus „nici gând", se pare că devine paranoic când vine vorba de animale, indiferent de specie.

– A plecat?

– Acum aproximativ cincisprezece minute. A zis că o să vă întâlniți la secție, ca apoi să mergeți împreună să verificați dormitorul fetei.

Nu-l încânta să stea închis câteva ceasuri într-o mașină alături de Brinkman. Azi era obligat să-l suporte pe detectivul acela enervant, și era nerăbdător ca Bentz să se întoarcă la serviciu. Rick Bentz era partenerul lui și cu toate că Montoya mai făcea glume pe seama vârstei lui Bentz, era de o mie de ori mai bun ca Brinkman, Domnul-Știe-Tot.

Santiago traversă bucătăria, îndreptându-se spre o spălătorie mică unde vasele cățelei erau așezate lângă uscător. Un coș încăpător era vârât dedesubtul unui dulap, în partea de jos având montată o bordură din fier. Prin încrengătura coșului, ochii ageri ai unui labrador maro urmăreau cu mare atenție.

– A stat în așteptare, zise Santiago.

– Pun pariu că da. Montoya se lăsă pe vine. Ce faci, fetițo? Câinele lătră scurt. Cred că vrea afară. El deschise ușa și cățeaua ieși ca din pușcă. Învârtindu-se ca o nebună, Hershey își vărsă apa, țopăind nerăbdătoare, sperând să atragă atenția.

– Ce bine că am analizat deja încăperea asta, mormăi Santiago.

– Ai terminat, nu?

– Mda, dar nu știu ce mai dorește doamna Washington. Mai bine du-o – ea arătă către câine – repede afară și nu doar în grădină.

– Am înțeles, aprobă Montoya și, când cățeaua începu să sară pe el, zise: hei, hei, mai încet. Montoya luă lesa, care era agățată într-un cui din perete, și o prinse de zgarda de la gâtul câinelui. Calmează-te! îi ordonă el, dar nerăbdătoarea cățelușă

începu să tragă de lesă, aproape sugrumându-se. Cred că o s-o duc afară.

– Bună idee, zise Santiago, dând scurt din cap, ușor ironic. Mda, marele deștept Montoya. Și dacă vrei să știi, comanda corectă nu e nici „potolește-te“, nici „calmează-te“, nici „fă-te stană de piatră“. Cred că te-ai descurca mai bine cu „stai jos“, „oprește-te“ sau cu „stai“, comenzile de bază, cum știi deja, pentru orice cățeluș.

– Ce amuzant.

– Așa ziceam și eu.

– Ce plină de tine ești? Ai avut o noapte bună?

– Să știi că, în realitate, chiar am avut, zise ea, cu ochi strălucitori. Dar nu e ceea ce crezi. Am fost în oraș. Cu un prieten. Am dansat. Nu m-am întors acasă decât pe la ora unu. Distracție și joc nevinovat. Ea surâse din nou. Nu te mai gândi la chestia aia, Montoya. Nu fi băiat rău. Merseră împreună afară și, după ce cățeaua își făcu necesitățile, aproape de cotitura străzii, Montoya reuși s-o urce pe bancheta din spate.

– Ar fi bine să deschizi unul dintre geamuri.

– Chiar asta mă gândeam să fac, zise el deschizând portiera șoferului și pornind motorul. Deschise puțin geamurile din față. Parcase undeva la umbră, dar căldura era încă înăbușitoare. Apoi coborî din automobil și se rezemă de una dintre aripi.

– Ai găsit ceva interesant înăuntru? întrebă el, făcând semn cu bărbia către curte.

– Nu cine știe ce. Am fost aici mai devreme. Nu sunt semne de confruntare fizică.

– Iar mașina lui e tot dispărută. Era o constatare, nu o întrebare. Garajul era gol. Montoya verificase deja.

– Mdaa.

– Și lucrurile lui personale? Hainele, bijuteriile?

– Nimic nu părea deranjat. Locuința are un aer clasic... e aranjată cu gust. Știi, am ascultat de câteva ori emisiunea lui Gierman și mi l-am imaginat drept un nemernic obscen. Discuțiile lui de la radio au exagerat această impresie. Mi-am

închipuit că e un rasist, un misogin și un militant NRA, dar după cele găsite înăuntru, se pare că nu mă pricep.

– Astfel că băieții nu pot fi pe lista suspecților, zise el, dar gluma nu avu nici cel mai mic efect.

– Avea o mulțime de dușmani.

– Am tot auzit chestia asta.

– Îi incita pe oameni. Îi plăcea să ațâțe focul, înțelegi? Fruntea ei se încreți. Poate că o făcea de dragul emisiunii. Pentru raiting. Pentru bani.

– Poate vom afla.

– Pentru Gierman e prea târziu. Hei, vrei să duc eu cățeaua? se oferi ea.

– Cred că mă descurc.

– Ooo? Santiago păru confuză preț de o secundă, înainte de a-și înălța bărbia și de a-l privi pe Montoya, dând ușor din cap. De ce nu spui că fosta nevastă a lui Gierman e singurică și caută pe cineva? Iisuse, Montoya, când o să pricepi?

– Ce să pricep? întrebă el, dar ea se mărgini să pufnească în râs.

– OK. Du cățeaua! Santiago descuia deja portiera automobilului ei, parcat pe colț, chiar în fața mașinii lui Montoya.

Montoya nu luă seama la comentariile ei și intră încă o dată în apartament, pentru a arunca o ultimă privire rapidă asupra locului pe care Gierman îl considerase un an și ceva drept căminul său.

Santiago avea dreptate. Locul era ordonat sau așa fusese înainte ca oamenii de la amprentare și de la strângerea dovezilor să treacă pe acolo. Podele din lemn lăcuit, piese moderne de mobilier în tonuri șterse și picturi abstracte în culori vii, formau piesele de rezistență ale decorațiunilor lui Gierman.

La etaj, în dormitorul principal, hainele sale erau călcate, împăturite sau agățate pe umeraș. Bijuteriile se găseau într-o cutie în care mai existau ace de cravată și butoni. Pe măsuța de toaletă erau înșirate câteva fotografii ale lui, făcute pe un vapor sau în echipament de schi. Montoya recunoscu Puged Sound, la capătul căruia se afla Space Needle, în spate

zărindu-se linia orizontului și un munte uriaș – era Muntele Rainer? – Gierman își conducea vehiculul în bătaia unui vânt puternic, după cum se putea observa.

Judecând după locație și după vârsta pe care părea să o aibă Gierman, Montoya intui că fotografia fusese făcută, probabil, în perioada în care Gierman era căsătorit cu Abby Chastain sau în cea în care îi făcea curte. Păreau un cuplu nepotrivit, cugetă Montoya, reamintindu-și chipul plin de prospețime al lui Abby Chastain și simțul umorului extrem de acid pe care ea îl poseda, în ciuda stării de șoc pe care i-o provocase moartea fostului soț. Ea părea, în aparență, o fire blândă, în vreme ce Gierman îți făcea impresia unui om dur și necioplit.

Dar ambele ipostaze puteau fi doar o fațadă.

Montoya nu făcuse cercetări mai amănunțite, așa că nu se putea baza pe prima sa impresie.

Deocamdată.

Sala de baie de la etaj avea un aspect îngrijit, în ciuda echipei de anchetatori care luaseră probele. Cabina de duș, cada și chiar toaleta fuseseră frecate și curățate. Probabil că de asta se ocupase vreo iubită, vreo echipă specializată sau însuși Gierman.

Montoya deschise un dulap. Nici urmă de reviste cu tematică obscenă sau sexuală. Nici măcar un singur număr al revistei *Playboy*. În schimb, Montoya descoperi câteva cataloage ale marilor magazine de mobilă și ale galeriilor de artă, exemplare din *Digest* și *Men's Health*. După toate aparențele, Gierman locuia singur, iar gura lui mare și înfățișarea publică, care enerva pe toată lumea, erau o poză. Sau mai exact, Gierman era o fire complexă. Traversând un hol mic, placat în lemn masiv, lăcuit, Montoya intră în cel de-al doilea dormitor, care fusese folosit ca loc de recreere și cameră de lucru. Nici urmă de pat sau canapea extensibilă, ci doar un birou, un computer, un dulap pentru dosare, un televizor, dotat cu DVD, și o combină muzicală cu boxe. Astfel de aparate erau și în dormitor și în living. Un pasionat al mediei. Rezemat de unul dintre pereți se afla un set de greutăți, precum și o banchetă, iar într-un suport

pentru CD-uri, o colecție cu muzică clasică, jaz și rock'n'roll din anii de început ai genului.

Musafirii ar fi fost obligați fie să doarmă cu Gierman, fie să se culce pe canapeaua verde-gri din living.

Acum, din pricina investigației, componentele de bază ale computerului fuseseră duse la secție; cablurile rămăseseră atârnând în locurile în care altădată fuseseră atașate la unitatea principală a PC-ului. Sertarele care conținuseră dosare rămăseseră întredeschise, în timp ce mare parte din informațiile pe care le conțineau fuseseră scoase de acolo. O parte din aceste dosare zăceau acum, fără îndoială, pe biroul de la secție al lui Montoya.

Brinkman se ocupa de asta, dar tot un nesuferit rămânea.

Apa picura din conductele învechite.

Mirosul de pământ se strecura prin olanele vechi și prin cărămizile care-și pierduseră demult tencuiala izolatoare. Din cauza neîngrijirii și a lipsei renovării, mortarul vechi și tencuiala se crăpaseră, lăsând să pătrundă înăuntru mirosul de noroi și de umezeală.

Lui nu-i păsa.

Nu avea importanță.

Nu avea cum să-i afecteze scopul.

Dacă stătea complet nemișcat și cu ochii închiși, reușea să rememoreze acele mirosuri înțepătoare de antiseptic și de amoniac care se amestecau cu acela al trupurilor umane, a urinei, a transpirației și a fricii.

Mai presus de mirosuri erau zgomotele. Dacă asculta cu atenție încordându-și auzul, putea să audă și acum șoaptele acelea răgușite, rugăciunile acelea mute și vaietele acelea slabe și nesfârșite. Zgomotul metalic produs de roțile cărucioarelor, ceasul numărând secundele, peste tot simțindu-se aerul acela ușor de prăbușire și decădere, peste care se așternea blândețea razelor de soare și o falsă senzație de speranță.

Acum, stând pe coridoarele labirintice de la subsol, el își imagină vremurile de altădată. Putea vedea atât de clar... ochii

strălucitori, surâsurile răbdătoare, sprâncenele adunate a îngrijorare. Dar totul fusese un fals.

El deschise ochii, răscolind acele semne false, acele păcate întunecate și tăinuite, păcate despre care mama lui îl avertizase, păcate pentru care fusese pedepsit cu brutalitate. Strecurându-se prin acele coridoare întunecate, simți că revenise cu adevărat acasă, că se întorsese pentru a pune lucrurile la punct.

Se mișca lăsând ca lumina lampioanelor să lumineze ungherele devastate, luminile aurii ale flăcărilor de mici dimensiuni reflectându-se pe pereții ce odată fuseseră de un alb imaculat și strălucitor. Acum negreala era evidentă, petele întunecate fiind incrustate în dreptunghiurile prăfuite și murdare ale olanelor care odată acoperiseră această zonă din subsolul spitalului. Aceasta fusese zona pe care el o păstrase mereu încuiată și în mare secret, un loc în care lumina zilei nu pătrunsese niciodată, unde puțină lume știa ce deghizări se petreceau acolo, jos. Cei care știuseră, își ținuseră gura și așteptaseră ca trădările și actele machiavelice să fie date uitării.

Oh, cât se înșelaseră.

Nimic nu fusese dat uitării.

Și nici iertat.

De la mama lui învățase aceste lecții neprețuite.

El aprinse un alt felinar, întorcându-se spre cel din urmă ungher. Cu ajutorul unei chei, deschise cea din urmă ușă, pătrunzând în încăperea fără ferestre, acolo unde-și depozitase lucrurile. Se îndreptă spre micul secreter, ale cărui sertare aveau nuanța piersicii. Era descuiat. Apăsând pe o bară mică, urmări cum masa de scris se desface, dând la iveală niște nișe, niște dreptunghiuri tocmai bune pentru a-și ascunde micile lui comori. Vârând mâna în buzunar, el scoase inelul, o verighetă îngustă de aur, având în centru o piatră mică, roșie, în care se reflecta lumina. Preț de o secundă, el frecă între degete cercul metalic, simțindu-i căldura și aducându-și aminte de fata care-l purtase. Pasiunea îi făcea sângele să clocotească în vene, iar el își linse buzele. Atât de perfectă... de naivă. El observă pata de sânge pe cerculețul din aur. Sângele ei. Cu atât mai bine.

Retrăi momentul când îi fixase revolverul între degete, când apăsase pe trăgaci, când simțise spatele ei neted și suplu rezemat de abdomenul lui, după care ea căzuse, moartea prinzând-o în ghearele ei.

Fusese îngrozitor de speriată, iar el știa că ar fi putut să o oblige să i se supună. Moartea ei fusese singura soluție pentru a nu se lăsa pradă dorinței. Fesele ei se potriviseră atât de frumos și intim de penisul lui în erecție. Ar fi fost atât de simplu să se urce deasupra ei. Posedarea trupului ei ar fi fost un gest de pură îngăduință. El își imaginase cum s-ar fi strecurat în scoica ei mică, încordată și neatinsă, rupând acea barieră care separă femeia de copil.

Dar asta ar fi fost o greșeală.

Ar fi ruinat planurile pe care le alcătuise cu atâta grijă.

În clipa asta, gândindu-se la trupul ei fierbinte și înfiorat, el simți nevoia să se ușureze, ca acea durere presantă și clocotitoare dinlăuntrul lui să-i fie ușurată, pe măsură ce devenea din ce în ce mai puternică.

Însă știa că până și chinul său făcea parte din plan.

Expiră încet, descoperind că strânsese inelul cu atâta putere, încât acesta îi intrase adânc în piele, și se dojeni singur. Nu venise vremea pentru așa ceva. Nu încă.

Furios pe sine și pe slăbiciunea sa, așeză inelul de aur într-un intrând special, apoi scoase ceasul din buzunar și-l puse alături de inel.

Perfect, gândi el, în vreme ce lumânările ardeau, iar conductele sparte picurau pe coridor. Acesta era primul pas al unui drum destul de lung. Munca lui avea să dureze: trebuiau să plătească atât de mulți. De pe raftul de sus, el luă un album cu fotografii de culoare neagră. Începu să răsfoiască încet-încet paginile cu fotografii, tăieturi din reviste, instantanee și articole decupate din reviste.

Zâmbi privind la fotografiile acelea lipsite de viață, citind poveștile pe care le memorase cu mult timp în urmă. Surâsul îi dispăru când ajunse la fotografia lui Faith Chastain, o fotografie alb-negru, realizată într-un studio, surprinzând momentul în care ea privise aproape lasciv spre obiectivul

aparatului de fotografiat. El atinse fotografia, trasând ușor curba maxilarului ei. Pieptul i se contractă, amintindu-și cum era ea vie. Cum era după ce murise.

Plin de furie, închise albumul dintr-o mișcare, vârându-l în locul lui special din birou. Apoi trânti cu toată forța capacul secreterului, închizându-l. Nu avea timp pentru asta. Mai avea atât de multe de făcut.

Victimele nopții trecute fuseseră doar începutul.

6

Noi, cei de la WSLJ, suntem cu toții șocați, spunea disk jockey-ul, tuturor ne va lipsi Luke Gierman. Omul ăsta era o legendă în regiunea noastră.

Oh, scutește-mă, cugetă Abby.

„...în memoria lui Luke și ca recunoaștere a contribuției sale la discuția liberă, postul WSLJ a decis să retransmită câteva dintre cele mai populare emisiuni ale sale și am vrea să aflăm de la voi pe care anume ați dori s-o ascultați. Ne puteți telefona sau transmite pe adresa site-ului nostru. Dj-ul anunță numerele de telefon și adresa web.“ Entuziasmul lui o scârbi pe Abby. Ea închise radioul.

– Prin urmare, au de gând să-l canonizeze, îi zise ea lui Ansel, care stătea pe speteaza canapelei, privind cu lăcomie la o păsărică ce zbura în jurul streșinii. De necrezut. Sfântul Luke devine cu totul altul, nu crezi?

Dar în ciuda vorbelor ei usturătoare, ea simțea mai mult decât un simplu regret în privința ultimei lor conversații și a minciunii legate de arma tatălui său.

– Nici să nu te gândești, se admonestă ea, chiar în clipa în care auzi scrâșnetul unor cauciucuri pe aleea din fața casei. Ansel, care nu mai era fascinat de micuța pasăre, sări de pe canapea, ducându-se în fugă spre ușă, ca apoi să se oprească brusc.

– Ce e? întrebă Abby, privind afară prin fereastră. Venise detectivul Montoya și o adusese cu el pe Hershey. Inima lui

Abby tresări. Doamne, ce dor îi fusese de cățea. Deschizând ușa, lăsă să pătrundă înăuntru briza caldă a lunii octombrie, și păși afară. Hershey înainta în lesă, călcând țanțoș peste patul de frunze. Detectivul Montoya, în loc să tempereze avântul cățelei, ținea pasul cu ea. El ridică privirea, o zări pe Abby pe verandă și îi zâmbi.

Un surâs sincer și ștrengăresc care o luă prin surprindere pe Abby..

– Cred că i-a fost dor de tine, zise el, în vreme ce Hershey urca în fugă scările. Țopăind, sărind, învârtindu-se și dând din coadă, ea solicită întreaga atenție a lui Abby.

– Da ești bună. Ești foarte, foarte bună, o asigură Abby, mângâindu-i blana mătăsoasă și lăsându-se pe vine, pentru ca Hershey să îi spele fața cu limba. Mi-a fost foarte dor de tine, Hersh.

Câinele lătră cu putere și Abby pufni în râs. Cu toate că ura circumstanțele prin care o recăpătase pe Hershey, se bucura că o avea din nou acasă.

– Îți mulțumesc că mi-ai adus-o din nou acasă, îi spuse ea lui Montoya, luând lesa de la el.

– Pentru puțin.

Ea ridică o sprânceană.

– Nu locuiesc chiar lângă secția de poliție. Măcar dă-mi voie să-ți ofer o bere sau o cola, ah, am doar din aceea diete...

– Nu e nevoie, crede-mă.

Ea desfăcu lesa, iar Hershey, zărindu-l pe Ansel, o zbughi înăuntru.

– Ah, ah. Fiți atenți. Pisica sări în sus, mârâi și ieși rapid pe ușa deschisă pentru a se cocoța într-un stejar. Cățeaua o urmă îndeaproape, oprindu-se lângă trunchiul arborelui și mărginindu-se să latre zgomotos, în vreme ce Ansel o privea stând pe o cracă.

Abby nu-și putu reține un zâmbet.

– Asta-i joaca lor preferată.

Hershey se învârti și lătră până ce adulmecă prezența altui animal în tufișuri.

– Nu se termină niciodată, zise Abby, clătinând din cap în timp ce-și privea animăluțele. Ori de câte ori Luke o aducea acasă, Hershey îl urmărea lătrând, iar Ansel o scuipa și o rupea la fugă. Cățeaua o alerga întotdeauna, ca după doar douăzeci de minute să se tolănească alături în living, Ansel pe speteaza canapelei, iar Hershey în culcușul ei de lângă șemineu. Făcuți covrig, amândoi dormeau duși, ca și cum n-ar fi fost conștienți unul de prezența celuilalt. Abby își îndepărtă părul de pe ochi. Câteodată, aici e un adevărat circ.

– Fostul soț aducea des cățeaua?

– În fiecare weekend, răspunse Abby, gândindu-se la absurditatea situației. Cu toate că la divorț s-a luptat mult s-o aibă pe Hershey, responsabilitatea îngrijirii unui câine crea un disconfort stilului său de viață. El era foarte mult timp plecat de acasă, din cauza programului de la radio și a celorlalte activități. Se uită în fugă la Montoya. Lui Luke îi plăcea să se plimbe, și dacă nu mergea la pescuit, la vânătoare, la ski sau mai știu eu pe unde, stătea ceasuri întregi la SPA. Rareori era acasă, și câinele era de capul lui. Dar nu mai are importanță. După cum spuneam, mi-a fost dor de Hershey. Simți un junghi neplăcut în inimă. Da, chiar îmi pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat lui Luke. Nu prea ne înțelegeam, iar ultima noastră conversație... a fost foarte urâtă, îngrozitoare chiar... iar a doua zi, în timpul emisiunii, mi-a trimis câteva săgeți.

– Ai ascultat emisiunea?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Mda. Bănuiesc că eram curioasă sau, că am porniri masochiste, dar așa este, am ascultat-o. A fost o greșeală. Ea se uită la cățea, frecându-și absentă antebrațul cu mâna cealaltă. Luke chiar a sărit la gâtul meu în ziua aceea.

– Asta te-a înfuriat?

– Bineînțeles, zise ea, privindu-l. Oricine s-ar fi înfuriat, dar nu, nu asta mă întrebi, vrei să știi dacă am fost suficient de furioasă ca să-l ucid. Nu, n-am fost.

– Cum rămâne cu Courtney LaBelle. Ți-ai amintit cumva de ea?

– Nu... Dar, într-un fel, numele ei îmi sună cunoscut.

– Faimoasa cântăreață LaBelle, sugeră el. Și numele unui disk jockey de la WNAB.

– Nu... E mai mult decât atât. Toată ziua se gândise la asta. Se simțise ciudat din momentul în care auzise numele fetei. Era prea tânără. Nu aveam cum să o cunosc.

– Folosea numele de Mary.

– Mary LaBelle. Abby își frecă ceafa, țuguindu-și buzele, răsucind numele pe toate părțile în mintea sa. Nu descoperi nimic, în afară de o vagă senzație că ar fi trebuit să-și amintească ceva anume. Ceva important. Îmi pare rău. Nu cred că-mi amintesc nimic.

– Știi cumva dacă fostul soț purta vreo bijuterie pe care o considera importantă?

– Ca de exemplu? Un inel pentru nas?

El râse înfundat.

– Nu știu. Dar haideți să începem cu un inel, știți, dintr-acela care se poartă pe deget.

Ea își încrucișă brațele.

– După șase luni de la căsătorie, el nu a mai purtat nici măcar verigheta. A avut un accident pe mare, verigheta s-a agățat în ceva sau cel puțin așa a pretins el. Oricum, a renunțat să o poarte. Mai târziu, mi-am zis că el nu-și dorea să arate lumii că e însurat. O mai păstrez și acum în cutia cu bijuterii, admise ea, stânjenită. Cred că am păstrat-o pentru o aniversare sau ceva de genul acesta, ca să o pot arunca în Mississippi, dar nu am făcut-o încă.

El o privea cu ochii aceia afurisiți și închiși la culoare, care păreau să vadă mai mult decât și-ar fi dorit ea. Se simți idioată. Lăsa impresia că trăia nostalgia unui mariaj care se încheiase de mult prin moarte naturală, cu mult înaintea demarării procedurilor pentru divorț.

– Deci... nici verighetă, nici alt tip de inel?

– Eu nu l-am văzut purtând vreunul. Ea se uită țintă la inelul de aur din urechea lui Montoya. Nici cercei, nici brățări cu numele lui, nici lanțuri de aur... singura lui bijuterie, dacă-i putem spune așa, era un ceas. Nu se despărțea niciodată de el. Simți cum i se strânge stomacul în secunda în care rememoră

ziua în care ea ieșise în fugă afară, încercînd să evite stropii mari de ploaie, îndreptându-se spre locul în care el își parcase BMW-ul. Avusese misiunea de a închide capota și de a găsi documentele de asigurare, pentru că existau niște neclarități legate de achitarea noii mașini. Atunci descoperise, încuiat în cutia pentru mănuși a automobilului sport, negru, un ceas scump și o carte de vizită care conținea inițialele pe care ea le recunoscu ca aparținând lui Connie Hastings, patroana postului de radio rival, cea care încercase să-l smulgă pe Luke de la locul lui de muncă de la WSLJ. Avusese acea senzație singulară și devastatoare că soțul ei o înșelase. Din nou. Mâinile îi tremuraseră în timp ce citise mesajul drăguț și mai mult decât sugestiv al cărții de vizită. Stomacul o duruse din pricina acidității, când deschisese cutia capitonată în care era așezat Rolexul. Experiența aceea echivalase cu o lovitură zdravănă în plexul solar. Se simțise aproape incapabilă să respire. Lăsase portiera deschisă, soneria alarmei țârâind încontinuu, în timp ce ploaia dăduse năvală în interior, udând-o atât pe ea, cât și actul emis de compania de asigurări.

Doamne, cât de proastă fusese. Dacă nu ar fi fost însărcinată chiar în perioada aceea, ar fi divorțat imediat. Lăsase capota deschisă, cartea de vizită și cadoul pe scaunul pasagerului, portiera deschisă, în speranța că interiorul mașinii avea să fie afectat, că bateria își va pierde lichidul, iar frumusețea aceea de ceas, care costase o avere, va fi furată. Vomitase în tufișuri, spre deliciul lui Hershey, după care intrase în casă și așteptase ca Luke să iasă de la duș.

Ea ridică privirea și descoperi nerăbdarea lui Montoya.

– Ooo, în fine. Ceasul. E vorba de un Rolex, unul pe care-l putea folosi și atunci când făcea scufundări, dacă vă vine să credeți. Putea să funcționeze la presiunea aceea, făcând față și decompresiei... în plus, arăta suficient de elegant, astfel încât el nu și l-a mai dat jos niciodată. Cel puțin, nu în timpul mariajului nostru.

– Piesa era asigurată?

– Nu știu, recunoscu ea. Dar din moment ce mă întrebați, presupun că ceasul a dispărut.

– Tocmai facem un inventar al tuturor lucrurilor sale.

– Dar, dacă l-ar fi avut la mână, voi ați fi știut de existența lui, nu-i așa? Nu mai era nevoie să mă întrebi.

– Nu, vom putea exclude jaful ca o posibilă motivație.

– Dacă Courtney l-a ucis, atunci înseamnă că nu ea l-a furat. Dacă a făcut-o altcineva, atunci de ce s-a străduit atât de mult să-i ducă într-un loc pustiu? întrebă Abby, furioasă că detectivul nu-i dădea pace. Hoții fură, de obicei, pe cineva în mijlocul străzii, în mașină, la serviciu sau acasă. Ei nu-și bat capul și nu-și irosesesc timpul pentru a duce victimele în același loc, punând la cale o așa-zisă crimă-sinucidere, cu aspect bizar.

– Asta dacă nu sunt direct implicați.

– Există un motiv anume pentru care nu mi-ați povestit tot ce s-a petrecut? întrebă ea, hotărâtă să-și divulge cele mai mari temeri. Sunt cumva pe lista suspecților sau ceva de genul acesta?

– Toată lumea este.

– Mai ales fostele neveste care au fost umilite public chiar în ziua producerii crimei, nu?

Mimica lui Montoya deveni, oarecum, mai sobră.

– O să mai trec pe aici, promise el, împreună cu un alt detectiv, după care o să vă anchetăm și atunci puteți adresa câte întrebări doriți.

– Și-mi veți răspunde?

El surâse vag.

– Măcar atât vă pot promite: că nu vă voi minți.

– Nici nu-mi închipuiam că veți face una ca asta, domnule detectiv.

– Până atunci, dacă vă amintiți pe neașteptate ceva sau dacă vă vine vreo idee, sunați-mă.

– Așa voi face, promise ea, enervată, privind cum el coboară în grabă cele două trepte ale verandei, îndreptându-se spre mașină. Era cu vreo doi ani mai tânăr decât ea, așa bănuia ea, dar nu putea fi sigură. Poseda acel ceva care emana o sexualitate copleșitoare și naturală, ca și cum ar fi fost conștient că femeile îl considerau atrăgător, aproape așteptându-se ca lucrurile să stea în felul acesta.

Grozav. Exact de asta avea ea nevoie, de un polițist al dracului de sexy care o trecuse, probabil, în fruntea listei suspecților. Ea fluieră, dându-le de înțeles lui Hershey și motanului că venise vremea să intre în casă, împreună cu noroiul și o parte din frunze.

– Stai jos! îi comandă Abby, iar câinele se așeză în șezut pe podea, chiar lângă ușă. Abby deschise apoi un dulăpior în care descoperi un prosop atârnat într-un țăruș de lemn, pe care-l păstra acolo special pentru asemenea ocazii, după care, cu toate că Hershey începu să scâncească a protest, o șterse bine de tot pe toate cele patru labe umede.

– O să fii o pacoste, nu? glumi ea, aruncând apoi prosopul pe capul cățelei.

Hershey se scutură, trântind prosopul pe podea, ca apoi să-l apuce și să tragă de unul dintre colțurile sale, mototolindu-l, începând o joacă pe cinste. Abby râse copios, jucându-se cu câinele. Era prima dată când se bucura cu adevărat de la aflarea veștii aceleia îngrozitoare despre fostul său soț. Se auzi telefonul, așa că lăsă cățeaua să mârâie și să scuture, în continuare, prosopul mototolit.

– Alo? zise ea, chicotind încă cu gândul la vechile giumbușlucuri ale lui Hershey.

– Abby Chastain?

– Da.

– Beth Ann Wright de la *New Orleans Sentinel.*

Inima lui Abby căzu în gol. Presa. *Asta-i mai trebuia.*

– Ați fost soția lui Luke Gierman, nu-i așa?

– Ce doriți? întrebă Abby prevăzătoare, în timp ce Hershey făcea curse prin bucătărie, privind nerăbdătoare către ușa care dădea spre studioul foto. Imediat, mormăi ea în direcția labradorului. Hershey dădu încet din coadă.

– Oh, îmi pare rău, zise Beth Ann, regretul ei părând unul sincer. Ar fi trebuit să vă explic. Ziarul nostru publică o serie de articole despre Luke, având în vedere că era o celebritate locală, și aș vrea să vă iau un interviu pentru unul dintre ele. Mă gândeam să ne întâlnim mâine-dimineață, ce spuneți?

– Eu și Luke eram divorțați.

– Da, știu, dar vreau să sondez un pic imaginea de dincolo de fațadă, înțelegeți? El avea o anume imagine publică, dar sunt convinsă că cititorii mei vor vrea să știe mult mai multe despre el, despre viața lui, despre speranțele și visurile lui, știți despre ce vorbesc, despre interesul arătat omului.

– E cam târziu pentru asta, zise Abby, fără a se sinchisi să renunțe la tonul rece al vocii.

– Dar dumneavoastră l-ați cunoscut în profunzime. M-am gândit că am putea găsi câteva aspecte vesele, ceva care să-l dezvăluie pe adevăratul Luke Gierman.

– Nu prea cred.

– Îmi dau seama că între dumneavoastră și el au rămas câteva chestiuni nerezolvate.

– Poftim?

Abby se încordă, strângând cu putere receptorul.

– Prin urmare, cred că dumneavoastră vă e cel mai greu, dar aș vrea să vă adresez câteva întrebări.

– Poate cu altă ocazie, propuse ea, iar Beth Ann fu extrem de receptivă.

– Când doriți dumneavoastră. Sunteți originară din Louisiana, nu-i așa? Mușchii gâtului lui Abby se încordară. Acolo v-ați născut și ați crescut, dar pe Luke l-ați întâlnit pe vremea când lucra acolo la un post de radio... oare cum se numea, știu că îl aveam pe undeva.

– KCTY. Se ocupa de informația publică.

– Oh, aveți dreptate. Country in the City. Dar ați crescut aici și ați urmat cursurile unei școli din localitate, nu-i așa? Părinții erau din zonă?

În mintea lui Abby se auzi clinchetul unor clopoței. Simți cum durerea de cap îi cuprinde fruntea.

– Nu vreau să discut acest subiect.

– Jacques și Faith Chastain.

– Luke a fost ginerele lor doar câțiva ani, zise Abby, încordată.

– Așteptați o clipă, mormăi Beth Ann, ca și cum ar fi răsfoit niște notițe, cu toate că Abby bănuia că ea dispunea de

toate informațiile necesare. Probabil că mama dumneavoastră nu a avut șansa să-l cunoască, nu-i așa? Nu era mama dumneavoastră femeia care a murit la Spitalul „A noastră Doamnă a Virtuților", cel pe care au de gând să-l demoleze?

Era clar că femeia își făcuse temele.

– Deci, ea nu și-a cunoscut niciodată ginerele.

Abby întrerupse convorbirea. Trânti receptorul, jurând că dacă va suna a doua oară, va lăsa robotul să preia apelul. Avea de gând să-și selecteze apelurile. Doar cei care doreau să vizioneze casa și să-și programeze o ședință foto vor avea posibilitatea să lase mesaje.

Se holbă o secundă la aparat, aproape așteptându-se să sune din nou, după care expiră lung. *Trebuie să te obișnuiești*, o avertiză propria-i minte. Până nu-l vor descoperi pe ucigașul lui Luke, și mult după aceea, *presa, poliția și o mulțime de curioși or să sune continuu.*

Pur și simplu, nu avea cum să se eschiveze.

Drumul până la Baton Rouge nu părea chiar atât de insuportabil, cugetă Montoya. Brinkman nu era la fel de enervant ca de obicei, vorbind, în general, despre crima comisă. Până în prezent, cei de la Laborator nu descoperiseră nimic, însă mașina lui Gierman fusese descoperită pe o alee aflată în apropierea clubului atletic al cărui membru fusese, ATM-ul de unde scosese banii fiind situat doar la un bloc distanță. Problema era că, potrivit lui Brinkman, nimeni de la club nu-l văzuse pe Gierman lucrând la aparate. Nu apăruse nici la antrenament și nici la exercițiul de escaladare pe stânca falsă, care fusese construită acolo, pe care el îl agreea atât de mult.

La prima vedere, BMW-ul lui Gierman părea curat, dar echipa de la garajul poliției se ocupa mai departe de cercetări.

– Am stat de vorbă și cu fosta lui iubită, Nia Penne, zise Brinkman, deschizând geamul portierei sale, în timp ce Montoya o conducea către nord-vestul autostrăzii 10. Era spre asfințit, farurile punctau întunericul ce se lăsa din ce în ce mai mult, iar aerul dens promitea cât de curând binecuvântarea ploii.

– Ce a declarat?

– În principal, că lui Gierman îi plăceau femeile. Era genul „ochi alunecoși“, însă, după părerea ei, era încă îndrăgostit de fosta lui soție. Îi aruncă o privire lui Montoya pe deasupra locului din față.

– Tot el e cel care a făcut-o de două parale în cadrul emisiunii.

– Mda. Așa pretinde ea. Am întrebat-o despre asta, dar ea susține că era doar o fațadă, de dragul emisiunii, dacă poți crede una ca asta.

Montoya nu credea așa ceva.

– Oricum, după părerea mea, spălatul rufelor în public nu e o metodă prea eficientă pentru a reintra în grațiile unei doamne sau pentru a recăpăta ceva. El chicoti, strecurându-și mâna în buzunarul hainei și scoțând de acolo un pachet mototolit de țigări. Dă-ți seama. Scoase din pachet o țigară cu filtru, o vârî în colțul buzelor și își căută bricheta în buzunare.

Lui Montoya nu-i fu prea greu să-și dea seama. El luă o curbă largă, încetinind și concluzionând că o femeie ca Abby Chastain era greu de cucerit.

– Acum cercetez chestia cu banii. Țigara i se mișca între buze în timp ce vorbea. Cine știe ce va mai ieși la iveală, presupunând că Gierman mai rămăsese cu ceva după divorț. De obicei, soția este cea care se dovedește un adevărat tâlhar.

Montoya nu mușcă momeala. Oricum, el nu trecuse prin trei divorțuri, la fel ca Brinkman. Iar instinctul îi spunea că Abby Chastain nu era genul profitor, care să umble după banii altuia. Dar, la urma urmelor, era posibil să se înșele. Se mai înșelase și altădată în privința caracterului uman.

– Să revenim la Gierman. Deci era un jucător. Știm deja asta. Cum rămâne cu alibiul iubitei?

– Cât se poate de solid. Ca o centură de castitate. Brinkman găsi bricheta și-și aprinse țigara. A fost la Toronto, la niște amici, un cuplu care au un copilaș de zece luni. El lăsă dâra de fum să iasă pe geamul pasagerului. În momentul morții lui Gierman era alături de prietenii săi, bând vin și jucând cărți la ei acasă, până la unu și jumătate dimineața. Zgomotul ia

trezit pe vecini, care au chemat poliția. Numele lor se află la secție.

– Poate a angajat pe cineva.

– Nu prea pare plauzibil. Brinkman scutură din cap și strâmbă din nas. Era puțin supărată. Se pare că a avut o aventură cu o chelneriță de la restaurantul unui hotel din strada Bourbon, iar ea a aflat de ea. L-a pocnit și a încetat să se mai întâlnească cu el. Nu locuiau împreună, așa că au rupt, pur și simplu, relația. Dacă vrei să știi, părea ușurată.

– Și chelnerița?

El trase din nou din țigară.

– N-am ajuns până acolo, deocamdată. Hei, ăsta nu-i capătul?

Montoya deja frâna. Semnaliză că voia să o ia la stânga și traversă străzile stropite de ploaie care duceau spre Baton Rouge. Cu toate că nu era aproape seară, felinarele de pe stradă, ghidându-se după pâlpâirea amurgului, începuseră să strălucească, aruncând o lumină sclipitoare pe asfaltul umed. Trecătorii mergeau în pas grăbit la adăpostul streașinilor și al umbrelelor. Luminile neoanelor formau pete de culoare tremurătoare, răzbătând prin ferestrele barurilor și restaurantelor aliniate de-a lungul străzii.

– Ce ai aflat la postul de radio? Careva de pe acolo și-ar fi dorit să-l elimine definitiv pe Gierman?

– Cercetările continuă. Am stat de vorbă cu vreo doi colegi, dar până acum toată lumea a vorbit foarte frumos despre cel dispărut. Dacă-i auzi ce spun, îți închipui că Gierman a fost un tip nemaipomenit. Un prinț, nu altceva. El fornăi și fumul de țigară ieși pe ambele nări. Băiat de treabă, pe dracu'. Trebuie să mai stau de vorbă cu mulți alții. Ultimul care l-a văzut a fost partenerul lui de emisiune, Maury Taylor, care părea sincer necăjit. Poate că se preface. Aruncă pe geam chiștocul de țigară. Băieți de radio, zise el batjocoritor. Niște trăsniți.

Montoya micșoră viteza, traversând cartierul rezidențial, unde casele deveneau din ce în ce mai spațioase și mai înalte, pe măsură ce se apropiau de campusul universitar. Peluzele

largi, verandele spațioase, aroma pâinii cu mirodenii, vopseaua proaspătă și înfățișarea opulentă caracterizau intrarea închisă cu porți a Colegiului All Saints.

– Știi unde mergem? întrebă Brinkman, în timp ce treceau de poarta care nu beneficia de pază.

– La Cramer Hall.

– Ai mai fost acolo?

Montoya aprobă.

– Puștoaica lui Bentz, Kristi, a locuit aici cât timp a fost la școală. El nu dezvălui și motivele pentru care fusese prezent aici, groaza pe care o trăiseră Kristi și tatăl ei, dar Brinkman le fusese coleg pe vremea aceea și cunoștea povestea.

– O, da, zise el. Cazul acela cu criminalul în serie care se autodenumise „Cel Ales". Un alt nemernic. Iisuse, ce treabă urâtă.

Oare nu sunt toate la fel? Montoya descoperi un loc de parcare destinat vizitatorilor. El și Brinkman coborâră din automobil și intrară în clădirea unde era internatul; acolo îi aștepta însuși decanul Universității, doctorul Sharon Usher, căreia îi telefonaseră mai devreme. Decanul era o femeie cu umeri înguști, cu un aer energic, păr scurt, castaniu, prin care se zăreau multe fire albe. Nu era machiată și avea buze extrem de subțiri și încrețite. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, dar judecând după firele albe, ai mai fi putut adăuga încă vreo câțiva. Arăta cât se poate de academic cu ochelarii aceia groși, cu fusta lungă din tweed și cu puloverul ei maro.

Își strânseră mâinile. Ea ținea în pumn brelocul plin cu chei, ca și cum ar fi fost vorba despre cheile împărăției. Îi conduse pe scara veche a clădirii din cărămidă, o casă care mirosea a parfum, a sudoarea orelor de jogging și a entuziasm. Fetele, în grupuri de trei sau patru, discutau zgomotos. Unele purtau căști sau altele strângeau în mână telefonul mobil. Trecură pe lângă ei, abia uitându-se la bărbații mai în vârstă.

La cel de al treilea etaj domnea liniștea. Studentele care se mai aflau acolo fie erau în dormitoare, fie plecaseră. Ușa dormitorului cu numărul 534 era sigilată cu banda galbenă a Departamentului Omucideri.

– Sper că veți lua cât mai curând chestia asta de aici, zise doctor Usher, ca și cum Departamentul de poliție ar fi întârziat ancheta în mod intenționat.

– În general, asta ne e intenția, admise Brinkman, privindu-l complice pe Montoya.

– Perfect, perfect. Așa cum mi-ați cerut, am făcut rost de orarul lui Courtney, am alcătuit o listă cu studentele din clasele respective, care cuprinde, de asemenea, și toate persoanele prezente în internat, în ordinea numărului camerei. Cred că ar trebui să știți că domnul Gierman a fost aici, acum trei săptămâni. A fost invitat să țină o alocuțiune în cadrul cursurilor de comunicare ale doctorului Starr. Courtney a participat și ea la cursul respectiv.

Montoya se opri, și privirea îi deveni ceva mai aspră. În sfârșit, un punct de legătură între cele două victime.

– Domnul Gierman a fost aici?

– Desigur. Ea începu să răsfire mormanul de chei.

– Courtney a stat de vorbă cu el?

– Nu cred, dar nu dețin o informație certă. Am stat de vorbă cu doctor Starr. Conducerea nu a fost încântată în privința celor pe care ia ales pentru a lua cuvântul. Ea strecură una dintre chei în broasca dormitorului. Oricât am predica noi despre diversitate, despre libertatea de exprimare și despre alte chestii de genul acesta, școala noastră e o instituție destul de conservatoare.

– Va trebui să stăm și noi de vorbă cu doctor Starr.

– Știu. O să aibă o întrevedere cu dumneavoastră după ce vom termina aici, zise ea, dovedind eficiența cu care, bănuia el, doamna decan Usher obișnuia să rezolve orice însărcinare. Am inclus și numărul său de mobil printre informațiile prezente în dosarul de pe biroul meu. Puteți merge să luați dosarul după ce terminăm aici.

Montoya se uită în fugă la Brinkman. Poate că găsiseră un indiciu. Doamna Usher descuie ușa și o deschise larg.

Montoya păși înăuntru și, preț de o clipă, se simți ca și cum s-ar afla într-o altă lume.

– Ce dracu' e asta? întrebă el, aprinzând lumina. O parte

a camerei, zugrăvită în alb, era acoperită cu crucifixuri, cu tablouri ale Sfintei Fecioare Maria și cu portrete ale lui Iisus răstignit pe cruce. Cealaltă parte a peretelui era zugrăvită în negru, asemenea nopții, și era în întregime goală. Nicio decorațiune, nicio fotografie, nimic care să dezvăluie identitatea ocupantului camerei. Biroul, situat în partea opusă, era împânzit cu cuburi Lucite și cu fotografiile înrămate ale lui Courtney Mary LaBelle, alături de o Biblie deschisă și de un rozariu. Colțul opus al camerei era aproape gol, acolo aflându-se doar o imprimantă de mici dimensiuni, câteva cărți așezate pe o etajeră, romane de Anne Rice și alte câteva despre vampiri, vârcolaci și paranormal.

– Nu pricep, zise Brinkman și, pentru prima dată, Montoya fu de acord cu el.

– Dormitorul aparține atât lui Courtney LaBelle – doctor Usher se îndreptă spre partea cea mai neorânduită a încăperii – cât și Opheliei Ketterling. Decana arătă spre pereții negri și goi.

– Colege de cameră? întrebă Brinkman.

– Noi le încurajăm pe studente să-și păstreze individualitatea, iar unele dintre ele, în fine, duc lucrul acesta la extrem. Pentru a-și puncta ideea cu mai multă claritate, doctor Usher deschise obloanele, permițând luminii slabe să pătrundă înăuntru. Apoi aprinse singura veioză din încăpere, așezată pe birou, în partea întunecată a camerei, și stinse becul din tavan.

– Sfinte Sisoe, zise Brinkman, în vreme ce partea întunecată a încăperii se transformă complet. În loc să mai fie neagră, imaginea peretului începu a se undui dând la iveală câteva desene, care erau doar aparente în momentul în care neonul își răspândea lumina difuză și violetă. Imagini stranii, aproape fantasmagorice, reprezentând capete de balauri, vampiri, creaturi cu dinți lungi și limbi asemenea, apărură brusc, ca și cum ar fi erupt din măruntaiele Infernului. Iisuse Hristoase, mormăi Brinkman. Ia te uită.

– Ophelia e studentă la Arte Plastice. O studentă talentată, cu toate că o parte din temele ei sunt controversate. Usher

aprinse iar becul de deasupra, și imaginile acelea grotești se făcură nevăzute.

– Courtney se înțelegea bine cu colega sa de cameră?

– Nu.

Ce surpriză, își zise Montoya.

– Ea, ah, s-a plâns în privința acestor decorațiunii stranii, zise doamna decan, mușcându-și buza inferioară. E toamnă, anul universitar abia a început. Subiectul acesta a ajuns de curând la urechea mea – ea se apropie de peretele vopsit în negru – după ce s-a petrecut tragedia aceea. Oftă, încrucișându-și brațele, în vreme ce brelocul i se bălăngăni între degete. Toată povestea asta e îngrozitoare.

Amin, rosti Montoya în gând.

– Fetele se cunoșteau înainte de a deveni studente la All Saints? întrebă Montoya.

– Courtney și Ophelia? O, nu. Ea clătină din cap.

Montoya o crezu.

– Atunci, cum au ajuns în aceeași cameră?

– Camerele au fost distribuite cu ajutorul computerului.

– Cu toate că erau atât de diferite? întrebă Montoya.

– Poate nu chiar atât de diferite. Amândouă, studente la Arte, amândouă, nefumătoare, membre ale unor familii credincioase, Courtney era originară din New Orleans, iar Ophelia din Lafayette. Mamele amândurora au fost la același colegiu, amândouă au făcut parte din clasa de mijloc, amândouă au urmat licee catolice, private. Da, erau foarte diferite, dar aveau și multe lucruri în comun. Surâsul ei era unul abia schițat. În mod evident, nu s-au înțeles.

– Putem sta de vorbă cu domnișoara Ketterling? întrebă Montoya.

– E jos, în birou.

Brinkman se îndrepta deja spre ieșire, când Montoya zise:

– Venim și noi peste câteva minute.

– Mă găsiți în birou. Doamna Usher plecă, ecoul pașilor ei auzindu-se pe podelele din tei ale coridoarelor și mai departe, pe scară.

– Ce spectacol înfricoșător, mormăi Brinkman. Arta asta

ciudată... volumele despre vampiri, pereți negri. Fata asta are probleme de sănătate mintală. Foarte mari. S-ar putea să trebuiască să aflăm unde se afla ea când colega de cameră a dat colțul.

– Mulți citesc cărți despre vampiri. E la modă în zilele noastre.

– Numa' pentru că e considerată cool, nu înseamnă că e o idee bună.

Cercetară încăperea, abia adresându-și câte un cuvânt, dar nu găsiră nimic interesant. În partea camerei ce aparținea lui Courtney-Mary erau câteva volume, câteva perechi de jeanși, bluze cu mânecă scurtă și pulovere, o rochie, și într-un sertar, lenjerie intimă. Pe birou era înghesuită aparatura tipică oricărui student: un ipod, un notebook PC, un telefon mobil, produse cosmetice și de toaletă. Ciudat că nu luase mobilul cu ea, își zise Montoya, vârându-l în buzunar. Se uită la toate acele simboluri religioase. Imagini cu îngeri, reproduceri ale unor tablouri cu tematică religioasă – parte dintre ele fiind recunoscute de Montoya – crucifixuri și statuete ale Sfintei Fecioare. Un rozariu era atârnat de mânerul dulapului ei, iar altul de speteaza patului. Iconițele cu sfinți erau păstrate într-o cutiuță specială.

Montoya își punea o mulțime de întrebări legate de obsesia ei. Oare faptul că fusese obligată să locuiască în aceeași încăpere cu o tânără ce părea interesată de arta figurilor malefice o determinase pe Courtney să se aplece și mai mult asupra religiei în care credea? Ea deja considera că fusese „chemată", că auzise vocea Domnului. Oare în ce o transformase prezența colegei ei de cameră?

– Din ce în ce mai ciudat..., zise Brinkman în cele din urmă. Nu așa se spunea într-o carte?

– Cred că era *curios, din ce în ce mai curios*, un citat din *Alice în Țara Minunilor.*

– Pe aproape. Brinkman arătă cu degetul spre partea neagră a încăperii. Și că tot pomenirăm de minuni, fata asta e țăcănită. Apoi se uită și spre partea care aparținuse lui Courtney-Mary. De fapt, amândouă sunt.

– Poate de aia le-a ales computerul, zise Montoya, Yin și Yang.

– Mă rog. Simt nevoia să fumez. Deja scormonea în buzunarul interior al hainei. Ce zici, mă duc afară, și apoi ne întâlnim în birou?

– Sunt de acord.

Cățeaua ar fi o problemă.

Ei sunt mereu o problemă.

Se dojeni aspru în mintea lui, stând în pădure, în vreme ce întunericul lua în stăpânire ținutul, și mirosul vegetației de baltă și umezeala deveneau mai puternice. Prin fâșiile de mușchi spaniol și printre stejarii de apă, privea atent la căsuța aceea cu ferestre late.

Ploaia curgea gâlgâind în burlane, în timp ce vântul o alunga departe de casă, purtând-o în direcția opusă. Rămas în zona aceea întotdeauna umbrită, el reușea să-i urmărească mișcările, în timp ce ea se deplasa de colo colo prin casă. Știa și unde își păstra crema pentru mâini, în baia cea mică de lângă scară. O văzuse ieșind pe ușa aceea și frecându-și palmele una de alta. O urmărise cum se întindea spre raftul de sus din hol, acolo unde erau depozitate decorațiuniile de sărbători. Zărise o parte din abdomenul ei plat și tare, în momentul în care cămașa croșetată se ridică puțin mai sus de talia jeanșilor. Și mai știa că, lângă pat, pe partea pe care nu dormea, exista într-un sertar o armă.

Arma de serviciu a socrului ei, după cum auzise în ultima emisiune radio a lui Luke Gierman.

Privind prin ferestre, el îi zări silueta, becurile strălucind asemenea unor faruri în lumina amurgului. Își preparase o cană cu cafea, și în clipa aceea sorbea din ceașcă, în vreme ce se plimba dintr-o cameră în alta, vorbind cu animăluțele sale, pornind televizorul, lucrând la masa unde înșirase diverse negative și fotografii. Cu toate că nu reușise să audă foarte bine soneria telefonului, o văzuse ridicând receptorul de la bucătărie și vorbind la telefon cu un aer serios.

Discuția avea, probabil, ca temă moartea soțului ei.

Studiind-o, se întrebă cum de se putuse mărita cu unul ca

Gierman, cu un bărbat care o înșelase în mod public și care o făcuse de două parale în direct.

Mary ți-a făcut o favoare, gândi el, simțind cum arma pocnise în mâna fetei în clipa în care ea îl omorâse pe Gierman, acesta fiind cuprins de neliniște, cu ochii holbați de teamă, scuturând sălbatic din cap, ca și cum procedând astfel ar fi reușit să împiedice inevitabilul.

Trupul lui Gierman executase un salt în secunda în care arma se descărcase. Sângele începuse să gâlgâie instantaneu, în timp ce viața îl părăsea încet-încet, Da, Mary cea virgină făcuse lumii o favoare omorându-l pe Gierman. Apoi se sacrificase pe sine.

Simți cum îi fierbe sângele, amintindu-și senzația aceea de putere și dreptate ce-l copleșea în asemenea momente.

Din ascunzătoarea lui, o observă pe Abby ținând receptorul la ureche cu umărul. Părul roșu și ondulat îi cădea pe umeri. Nu avea nuanța aceea de roșcat-vișiniu a părului lui Faith, dar era la fel de atrăgător. De pasional. De intens.

Înghiți cu noduri, în timp ce ploaia i se prindea pe gene, scurgându-i-se apoi pe lângă nas.

Ea întoarse capul, iar erecția lui înmuguri, în timp ce privea atent la linia gâtului ei.

El își frecă vârfurile degetelor înmănușate, anticipând momentul și lingându-și ușor buzele, gustându-și propria sudoare și picăturile ploii. Doamne, cât era de frumoasă. Preț de o clipă, închise ochii, lăsându-se manipulat de durerea și de dorința ce creșteau înăuntrul lui, simți ploaia, lacrimile lui Dumnezeu care-l spălau, binecuvântându-i misiunea.

Nu voi da greș, jură el în tăcere, ca apoi să deschidă ochii pentru a-i privi chipul frumos, dar ea plecase. Nu mai stătea în dreptul ferestrei de la sufragerie.

Unde era?

Panica îl săgetă, în vreme ce, fără a o zări nicăieri, cercetă fiecare fereastră... Oare se hotărâse să iasă din casă? Dar el nu era pregătit. Băgă mâna în buzunar, nimeri mânerul cuțitului de vânătoare, întrebându-se dacă va fi obligat să-l folosească.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, el strânse degetele pe mâner, înaintând încet.

Pe neașteptate, ea își făcu apariția, ieșind dintr-o cameră interioară situată aproape de mijlocul coridorului. El se relaxă preț de o clipă. Ea se îndrepta spre sufragerie, oprindu-se însă brusc, ca și cum ar fi sesizat un zgomot. Se răsuci și privi fix în direcția lui. Buzele ei se strânseră într-o grimasă. Sprâncenele se apropiară una de alta. Înaintă cu hotărâre către fereastră, privind atent în întunericul de afară.

El îngheță.

Își ținu respirația, ignorând tremurul propriului corp în clipa în care ea privi afară, mijindu-și ochii aurii.

Era teribil de frumoasă. O urmări cum își mușcă buza de jos, ochii întârziindu-i o clipă chiar asupra locului în care se ascunsese el. Oare se mișcase? Îi atrăsese cumva atenția? În cazul acesta, poate că sosise momentul... momentul ei...

Nu, nu! Nu te abate de la plan! Ai muncit la el prea mulți ani, ca să-l schimbi tocmai acum. NU te lăsa pradă instinctelor... deocamdată.

Dar ea semăna atât de tare cu cealaltă, era aproape copia lui Faith. El se uită în ochii ei, dorindu-și ca ea să-l observe.

Ea își scărpină absentă ceafa, iar el urmări mișcarea, gândindu-se la finețea pielii gâtului ei. Se gândi la gustul ei, la ce ar simți atingând-o, în timp ce ea ar sta cu fața în jos, neatentă, până ce greutatea lui ar presa-o și mai mult pe saltea.

Ea se mișcă, iar imaginea din mintea lui se făcu nevăzută. Ea străbătea casa, vorbind cu cineva, îndreptându-se către ușa ce dădea în aleea care lega casa de studioul foto. În secunda în care ea trecu de ușile batante, el pricepu. Cățeaua aia afurisită mergea în pas săltat alături de ea, cu nasul ridicat, ca și cum animalul acela binecuvântat ar fi ascultat cu mare atenție, înțelegând fiecare cuvințel. Peste câteva clipe avea să ajungă la ușa din spate, și să lase afară cățeaua aceea idioată. Bestia aceea proastă va porni apoi lătrând pe urmele lui.

El vârî mâna în buzunarul hainei, scoțând mobilul furat și, știind că blocase deja afișarea identității apelantului, formă în viteză numărul. Numărul ei. Numărul pe carte-l programase

în după-amiaza aceea, după ce furase aparatul dintr-un automobil a cărei portieră rămăsese descuiată. El se îndepărta ușor-ușor de casă, trecând printre chiparoșii deși, pini și tufișuri, fără a verifica dacă ea se pregătea să răspundă.

Primul țârâit al soneriei.

Transpirând, el se împiedică de o cracă aflată în drumul său.

Al doilea țârâit.

Oh, la dracu', o să lase cățeaua afară?

Al treilea apel al soneriei.

Ea nu răspundea. La naiba, probabil că ajunsese deja în dreptul ușii. El mări ritmul pașilor.

Al patrulea țârâit al soneriei.

La dracu'!

Țac.

Inima fu gata să i se oprească.

– Salut, sunt Abby. Lăsați mesajul dumneavoastră.

El închise în fugă telefonul, îl înghesui în buzunar, și începu să alerge fără zgomot sub frunzișul des. Era agitat, obosit din cauza efortului, dar nu-și dorea să fie dat de gol de o cățea idioată care ar fi descoperit unde se află. Parcase mașina la o distanță de aproape un kilometru, la umbra unui gater abandonat.

Chiar și în întunericul acela dens, el nu avea nevoie de o lanternă; parcusese drumul acesta de multe ori. Ajungând în dreptul gardului proprietății Pomeroy, el încetini, traversând cu grijă spațiul respectiv, sărind peste o poartă situată destul de departe față de drumul principal. Respirând sacadat, se aștepta ca blestematul rottweiler al lui Asa să sară asupra gardului.

Un alt câine idiot de care trebuia să se ocupe.

Dar nu se auzi niciun mârâit, niciun un lătrat, nici pași hotărâți și nici fălci furioase și agitate care să-l apuce din spatele gardului de fier care îngrădea terenul familiei Pomeroy. El o porni din nou la fugă și traversă drumul, strecurându-se pe aleea căprioarelor care șerpuia pe sub pădurea bătrână.

Peste doar câteva minute, sări peste un gard, aterizând în spatele hangarului părăsit unde își parcase mașina.

Când se strecură în spatele volanului era ud leoarcă din pricina tufărișurilor pe care le traversase și a propriei sudori. Capul îi pulsa, respirația era sacadată nu din cauza fugii, ci din cauza conștientizării faptului că se aflase pe punctul de a fi descoperit.

Nu încă. Oh, deocamdată nu.

Pornind mașina, el expiră aerul cu putere. Scoțând automobilul de sub șopron, porni ștergătoarele, dar nu se sinchisi să aprindă și farurile. Era posibil ca să fie cineva pe undeva, prin apropiere.

Camioneta hurducăi și se zgâlțâi pe drumul plin de gropi. Va trebui să se oprească ca să deschidă poarta, să treacă dincolo de ea, ca apoi să se oprească iar și s-o închidă la loc, securizând ascunzătoarea pentru dățile când va mai avea nevoie de ea. Pentru a încuia blestemata de ascunzătoare, folosise chiar lacătul lui. Scăpase de cel original, tăindu-l cu un ferăstrău pentru zăvoare, cu câteva săptămâni în urmă.

Aceasta era locația perfectă pentru a ascunde un vehicul.

Intrând din nou în camioneta King, o coti ușor pe șoseaua principală și, văzând că nu se apropia nicio mașină, înaintă încet, aprinzând farurile. Inima continua să-i bată cu putere, iar nervii întinși la maximum amenințau să-i plesnească. Deschise unul dintre geamuri pentru a alunga ceața din cabină, apoi, după ce se îndepărtă câteva mile de căsuța lui Abby Chastain, porni radioul, setându-l pe WSLJ.

„... în seara asta vom continua omagiul nostru pentru Luke Gierman. Noi, cei care lucrăm la WSLJ, în fine, sunt sigur că și toți locuitorii din New Orleans sunt scandalizați și foarte triști din cauza celor întâmplate lui Luke. Îi îndemnăm pe toți cei care ne ascultă, în cazul în care dețin informații care ar putea ajuta poliția să elucideze crima, să sune la noi, la radio. Deocamdată, nu știm cu exactitate ce s-a întâmplat, dar se pare că varianta morții sinucigașe a căzut, poliția considerând că dublul asasinat a fost înscenat, astfel încât să se creadă că victima, femeia, Courtney LaBelle, l-a împuușcat mai întâi pe

Luke, ca apoi să se sinucidă. Autoritățile locale și cele federale îl caută în prezent pe ucigașul lui Luke Gierman și al lui Courtney LaBelle. Imediat ce vom afla noutăți în legătură cu această crimă oribilă, vă vom anunța.

Am adunat edițiile sale favorite, transmițându-le pe fiecare în parte, cu o pauză de o jumătate de oră între ele, iar voi, dragi ascultători, admiratori ai lui Luke, veți putea suna în direct pentru a face comentarii sau, dacă preferați această variantă, le puteți transmite prin e-mail, iar noi le vom citi în direct. Prima ediție va fi cea de astă-vară, emisiunea transmisă chiar înainte de data de 4 iulie, ea fiind reluată la ora 9:00 P.M.

Satisfăcut, opri radioul. Tributul adus lui Gierman era patetic, însă, în același timp, păstra viu interesul publicului vizavi de moartea acestuia, iar ăsta era un lucru important. Deci cetățenii din New Orleans erau „scandalizați și foarte triști". Perfect. Venise vremea să fie.

Ne reauzim mâine, cugetă el, gândindu-se la următorul gest de recunoștință, la următoarele sale victime.

Erau acolo.

Îl așteptau.

7

Montoya încuie ușa dormitorului, după care el și Brinkman coborâră patru etaje, ajungând în coridorul principal de la Cramer Hall. În vreme ce Brinkman o șterse afară ca să-și aprindă o țigară, Montoya descoperi încăperea de mici dimensiuni, situată chiar în spatele cutiillor poștale, acolo unde doamna decan Usher ședea la un birou lung din stejar. O tânără corpolentă, cu un păr negru și un ten cât se poate de dificil, ascuns parțial de machiajul albicios și fantezist, era așezată pe un scaun situat lângă birou. Purta o rochie neagră, mănuși din dantelă fără degete, cizme negre, și afișa o atitudine negativă, stând picior peste picior, unul dintre ei bâțâindu-și-l nervos.

– Ophelia, ți-l prezint pe detectivul Montoya. Usher privi spre ușă, în spatele lui, așteptându-se să-l zărească acolo pe Brinkman. Domnule detectiv Montoya, Ophelia Ketterling, făcu ea prezentările.

– Pur și simplu „O“, preciză tânăra, fără să zâmbească. Mi se spune O.

Montoya se așeză pe unicul scaun disponibil, lângă domnișoară.

– Detectivul Brinkman va sosi în câteva clipe, explică el. Dar trebuie să începem. Voi înregistra acest interogatoriu. Aveți ceva împotrivă?

Urmă o ridicare de umăr. Ca și cum nici nu i-ar fi păsat, dorind ca supliciul să se termine mai repede.

– Cum doriți.

– Perfect. El așeză reportofonul de buzunar pe marginea biroului.

Doamna decan privi mașinăria aceea micuță, a cărei bandă se rotea încet, ca și cum ar fi fost un câine turbat, dar nu protestă.

– Domnii detectivi sunt de la poliția din New Orleans și doresc să-ți adreseze câteva întrebări în legătură cu Courtney.

– Vă referiți la „Mary“, nu? i-o întoarse tânăra, revenind oarecum la viață. Era destul de insistentă în privința numelui.

Enervarea decanului era evidentă, judecând după gura făcută pungă.

– Răspunde, pur și simplu, la întrebări.

– Care sunt acestea?

– În primul rând, avea un iubit?

Ophelia pufni a dezgust, încrucișându-și brațele la piept, gestul mărindu-i despicătura decolteului. Un gest intenționat, cugetă el. Montoya văzuse zeci de tinere care afișau exact aceeași atitudine, astfel că clasificarea „rea“ și „altfel“ se putea citi de la o poștă.

– Nu avea pe nimeni, OK?

– Nu avea un iubit?

Ea își dădu peste cap ochii expresivi, ca și cum l-ar fi considerat un idiot.

– Pe nimeni în afară de Iisus.

– Ophelia! Doamna decan se dezlănţui. Acesta e un interogatoriu. Te înregistrează.

– Ei bine, e adevărat. Nu vorbea decât de Dumnezeu, de Iisus şi de afurisitul ălă de Sfântul Duh. Era înfiorătoare. Repeta întruna că ea s-a promis lui Dumnezeu şi că e căsătorită cu El, că de-abia aşteaptă să devină membră a Ordinului călugăriţelor, că s-a înscris la colegiu ca să-i mulţumească pe părinţii săi.

– Cum aţi ajuns colege de cameră?

– Cum crezi? zise ea, iar Montoya observă că de una dintre nări avea agăţată o pietricică de culoare roşie, şi în jurul gâtului un şnur foarte lung din piele. De materialul acela îngust şi răsucit era agăţat un recipient din sticlă, cu un lichid întunecat în el.

Folosindu-se de degetele care ieşeau prin decupajul mănuşii, ea apucă capătul lănţişorului, ţinând în lumină sticluţa.

– La asta vă uitaţi? Vreţi să ştiţi ce e? Ea ridică o sprânceană într-o manieră provocatoare şi sexy. E sânge, să ştiţi.

– Ajunge! zise doamna decan, dând să apuce reportofonul. Haideţi să-l oprim, măcar câteva clipe.

Ophellia surâse, buzele ei rujate cu o nuanţă violet făcând o grimasă.

– Nu-l închideţi. Vreau să încheiem o dată pentru totdeauna povestea asta şi, oricum, suntem într-un interogatoriu înregistrat, nu-i aşa, nu la asta foloseşte reportofonul acela? Nu e un sânge oarecare. Ea clătină mica eprubetă, lichidul agitându-se pe pereţii vasului. E sânge uman.

În secunda aceea, Brinkman, mirosind a tutun, păşi înăuntru, aruncă o privire în jur şi se rezemă apoi de tocul uşii.

Ophelia intrase în stare de şoc. Montoya aşteptă calm, lăsând-o să-şi facă numărul.

– Bineînţeles că nu-i sânge uman, spuse doamna decan, dar faţa ei se albise, iar degetele i se strânseră convulsiv în pumn. Noi avem anumite reguli când vine vorba de lucruri de genul acesta.

– Nu, nu aveţi. Acesta e sângele *meu* şi pot să umblu cu

el pe unde vreau, din moment ce e din trupul meu, într-o eprubetă sau pe chestia asta. Ea bâţâi şnurul de piele. E o grupă rară, adăugă Ophelia cu mândrie. AB negativ.

Brinkman tuşi. Arăta al naibii de stânjenit.

– În legătură cu colega ta de cameră, zise Montoya, refuzând să renunţe la subiect. Din punctul lui de vedere, spectacolul-şoc se încheiase. Poţi să-mi spui când ai văzut-o ultima oară pe Courtney LaBelle?

De data asta, Ophelia nu-i mai făcu observaţie în privinţa numelui victimei.

– În fine, în ziua când a fost ucisă, dar nu s-a întâmplat nimic important. Am văzut-o pregătindu-se să plece la bibliotecă, aşa cum face întotdeauna... cum făcea. Îşi luase rucsacul şi se îmbrăcase în costumul pentru jogging, cel pe care-l purta întotdeauna când se ducea să studieze şi apoi să alerge.

– Părea normală?

– Oh, uuuau. Nici gând. Mie nu mi s-a părut *niciodată* normală, zise Ophelia, răsucind sticluţa între degete. Era mai tăcută ca un rozariu, ca să mă exprim în limbajul ei favorit. Dar poate vreţi să ştiţi dacă era altfel decât de obicei? Nu. Era aceeaşi. Cucernică şi ciudată ca întotdeauna.

– Ophelia! o avertiză doamna decan.

– Numele meu e „O“, aţi uitat?

Montoya întrebă:

– La ce oră a plecat în ziua aceea?

Ophelia dădu drumul sticluţei, foindu-se în scaun.

– Nu ştiu exact, dar era după cină, dacă putem numi astfel mâncarea care se serveşte la internat. Se cutremură, făcând o mutră îngreţoşată.

– Deci era seară?

– Mdaa. Era întuneric. Aproape... şapte... şapte şi jumătate, cam pe acolo.

– La ce oră obişnuia să se întoarcă?

– Înainte de miezul mopţii, zise ea, privind apoi spre fereastra în care se reflecta imaginea chipului ei palid.

– Ai idee dacă se întâlnea cu cineva?

Ophelia clătină din cap, vârându-și un deget într-una din șuvițele părului ei drept și negru.

– Nu știu. Nu cred. Ea era genul singuratic. V-am spus. Foarte ciudată. Rău de tot. Genul de om țăcănit.

– Trebuie să fi avut o prietenă.

Ophelia ridică din umeri.

– Poate a cunoscut pe cineva la biserică. Eu chiar nu știu. Mai întâi, a fost vorba de un grup de tinere, după care ea a cunoscut pe cineva, o măicuță, cred, care făcea parte dintr-un ordin, nu știu care... la dracu', cum o chema? Melinda sau Margaret, poate. Nu...

– Maria? întrebă Montoya, îngrozit.

– Daaa! Asta e.

– De la „A noastră Doamnă a Virtuților"? Simți o răceală în adâncul lui, o răceală asemănătoare morții.

– S-ar putea. Mdaa, probabil. Ea își mușcă o unghie micuță și neagră, oftă, și îl privi apoi pe Montoya. Nu prea am dat atenție unor amănunte de felul acesta, înțelegeți. Nu-mi amintesc.

– Deci, din câte știi tu, nu se întâlnea cu cineva anume?

Ophelia oftă a exasperare.

– Credeam că am lămurit punctul ăsta. Se măritase cu Dumnezeu, vă amintiți? Nu avea de-a face cu bărbații muritori. Cred că așa ceva era exclus.

Fără a ține seama de comentarii, Montoya insistă:

– Obișnuia să poarte un inel?

– Ooo, da. Întotdeauna. Inelul fecioarei.

– Poftim?

– Așa l-am poreclit eu. Așa procedează fetele care cred cu adevărat în Dumnezeu. Își cumpără un inel, dacă nu cumva îl primesc din partea unei persoane importante, cum ar fi, de exemplu, unul dintre părinți sau ceva de genul acesta. Fata promite să nu facă nebunii, înțelegeți cum vine chestia. Să facă sex? E un fel de convenție între fetele care poartă inelul ca semn al dăruirii de bunăvoie lui Dumnezeu. Fata jură să rămână virgină până la căsătorie sau poate pentru totdeauna. E cazul lui Mary, vă dați seama, din moment ce ea era

căsătorită cu Domnul. Ce naiba mai e și asta? Virginitate veșnică? Aiurea. Clătină din cap, ca și cum tocmai ar fi citit niște chestii obscene. Înțelegeți ce vreau să spun? Mary era, era cu adevărat aiurea... țicnită.

– A pomenit vreodată despre Luke Gierman? întrebă Montoya.

– Mdda, cred că da, zise Ophelia. O dată, poate chiar de două ori, când i-a ascultat emisiunea și a fost – ea ridică mâinile, făcând în aer semnul ghilimelelor, „șocată" de ceea ce spusese el. Iisuse, nu asta era ideea?

Montoya simți un mic scurtcircuit, un val micuț de adrenalină care-l cuprindea atunci când descoperea pentru prima dată o cât de mică legătură între datele problemei.

– Îl cunoștea?

– Nuu. Nu cred.

– A telefonat vreodată în direct, în timpul emisiunii lui?

Ophelia deschise gura, pregătindu-se să răspundă, după care o închise rapid, căzând o clipă pe gânduri.

– Mă pregăteam să spun „nu" cu certitudine, însă chiar nu știu. Ea n-a spus niciodată că ar fi făcut așa ceva, iar eu nu am auzit-o telefonând în timpul emisiunii. Nu era genul acela de om. Nu avea tupeu. Era cam moale. Dar se mai întâmplă și lucruri stranii. Bănuiesc că e posibil să fi sunat, numai că eu nu am surprins niciodată momentul.

– Dar vorbea despre el?

– Nu prea. Oh, ia stați, cred că a comentat o dată ceva, poate chiar de două ori. Spunea că el are nevoie să-l redescopere pe Iisus. Dar, la urma urmei, ea era de părere că toți ar trebui să facem asta, inclusiv eu, așa că nu am dat o prea mare importanță momentului.

– Dar nu știi dacă ea a discutat vreodată cu el despre subiectul acesta? punctă Brinkman, iar fata clătină din cap.

– Hai să ne întoarcem puțin în urmă, îi propuse Montoya. Courtney Mary nu ieșea, până la urmă, cu prietenii? Participa la anumite activități, avea o viață socială?

– Bănuiesc că avea, dacă-i putem spune așa. Dar nu erau

chestii normale. Ea nu mergea la puburile din localitate, la concerte, la alte jocuri și distracții.

– Nu era cam tânără pentru un pub? întrebă Brinkman, iar doamna decan Usher deveni și mai încordată.

Ophelia îi aruncă lui Brinkman o privire exasperată care voia să spună: „nu face pe prostul, toată lumea știe despre cărțile de identitate false“.

De obicei, după ce mâncam, ea mergea la bibliotecă, apoi se întorcea făcând jogging, se schimba și mergea la capelă pentru un ceas sau două să se roage sau pentru ce avea de făcut pe acolo.

– Capela din cadrul campusului?

– Mda, dar nu cred că în seara aceea a ajuns până acolo, zise Ophelia. Nu s-a întors să se schimbe, cum făcea de obicei, iar ea nu se ducea niciodată la capelă în costumul de jogging.

– Erai atentă la mișcările ei? întrebă Brinkman.

Ea îi aruncă din nou o privire plictisită.

– Nici gând. După prima săptămână de școală, nu i-am mai adresat nici măcar o întrebare. Avea un fel aparte de a îndrepta orice conversație, adică absolut *tot,* către Dumnezeu. Nu conta că învățam, că vorbeam la telefon sau că intram la duș; ea era mereu acolo, cu fața aia îmbujorată, sugerându-mi să-l descopăr pe Iisus. Știți, eu am fost crescută în spiritul religiei catolice, am fost la Sfânta Tereza din Santa Lucia, California.

– Credeam că ești originară din Lafayette, zise Montoya.

– Mă refeream la perioada de acum câțiva ani. Tata a fost transferat în Lafayette când eu eram studentă în anul I. A fost extrem de stresant. Oricum, chiar dacă am urmat o școală catolică, nu a trebuit să mă învârt în jurul cozii ca să găsesc pe cineva pe care să-l transform. Majoritatea copiilor cu care am fost colegă la Sfânta Tereza erau de treabă; păstrau pentru ei înșiși chestia asta cu Dumnezeu. Nu considerau că s-au născut ca să salveze lumea. Dar Mary, ea e asemenea celor născuți a doua oară. Temătoare. Se gândea doar la cele sfinte. Deci, nu, nu îi țineam socoteală. De fapt, încercam s-o evit. Era cu adevărat înspăimântătoare. Făcusem deja cerere pentru a avea o altă colegă de cameră.

Montoya aruncă o privire rapidă spre doamna Usher, care confirmă.

– Dă-mi voie să lămuresc lucrurile, zise Brickman. *Ea* te înspăimânta?

Fata confirmă:

– Amin. Bine că s-a terminat.

O mai interogară o vreme și, după ce sigilară dosarul doamnei Usher privitor la orarul lui Courtney, vizitară capela și avură o întrevedere cu doctorul Starr, un bărbat trecut puțin peste treizeci de ani. Bine făcut și zvelt, doctorul Starr privi spre musafirii săi, ca și cum ar fi fost vorba despre niște pacienți. Îi invită în biroul lui micuț, o încăpere puțin mai mare decât un dulap, situat la cel de-al doilea etaj al uneia dintre clădirile masive din cărămidă și piatră care înconjurau internatul. Două scaune extensibile erau așezate lângă biroul său ciobit, și un altul rotativ, din piele, de o nuanță sângerie pe care ședea el.

– Vă rog, luați loc, îi invită, după ce terminaseră prezentările. Pe biroul său mare era ordine, ca și cum și-ar fi petrecut zile în șir așezând în teancuri eseurile și mesajele telefonice primite. Biblioteca din spatele lui era aranjată cu grijă, volumele fiind perfect aliniate, iar Montoya își zise că încăperea aceea arăta mai mult a expoziție decât a cabinet de lucru. La secția de poliție, și biroul lui Montoya era pus la punct, dar pe el existau întotdeauna rapoarte, dosare și mesaje care ajungeau, în cele din urmă, în coș. Bentz era un dezordonat, iar Brinkman, un porc. Șapte sau opt cafele zăceau peste teancul de rapoarte, ziare, mesaje și creioane împrăștiate pe biroul său.

Dar individul ăsta... părea prea perfect.

– Știu ce a pățit Mary, zise Starr, aprinzând o veioză de pe birou care aruncă o lumină în tonuri blânde. Montoya remarcă faptul că el o cunoștea suficient de bine, încât să-i spună pe numele pe care ea îl prefera.

– Ce tragedie. Personalul facultății și studentele sunt în stare de șoc, vă asigur.

– Cât de bine o cunoșteați? întrebă Brinkman, trecând direct la subiect.

– Destul pentru a-mi da seama că era un scriitor talentat. Eseurile sale erau pătrunzătoare, observațiile făcute de ea la curs erau profunde, cu toate că aveau un oarecare aspect tehnic. El surâse, privind în fugă spre ceas.

– Clasele sunt suficient de mici ca număr, în așa fel, încât reușeați să le cunoașteți destul de bine pe studentele dumneavoastră, după numai câteva săptămâni de școală?

– Clasa asta era una restrânsă, zise el, răbdător. Și, în plus, ora opt a dimineții nu e ceasul preferat al multor studente. La curs, sunt înscrise doar douzeci și șase de persoane. El clipi și se încruntă. Adică erau.

– Ni s-a comunicat că Luke Gierman a ținut o dizertație în cadrul cursului dumneavoastră, zise Brinkman.

– Luke Gierman, da, prezentatorul emisiunii de divertisment care a fost ucis. Cadravul lui a fost descoperit lângă al lui Mary. Am văzut la Știri. O parte din aparenta stăpânire de sine dispăru, Montoya observă cele câteva broboane de sudoare apărute pe frunte, la linia părului. I-am cerut lui Gierman să țină un discurs în cadrul lui PC 101, fiindcă...

– PC 101? întrebă Brinkman.

– Comunicări (inter)personale, explică Starr, cu o voce ușor iritată. M-am gândi că elevilor le va fi pe plac, iar el va scutura puțin rigiditatea sistemului instituției. El nu putea veni decât la ora opt, așa că am stabilit întrevederea la ora respectivă. Starr privi spre fereastra îngustă a biroului său. Bineînțeles că nu am știut ce se va întâmpla

– Bineînțeles, zise Brinkman, iar Starr îl privi cu asprime.

– Vă asigur că nu am făcut altceva decât să invit la curs un moderator de radio. El își rearanjă stilourile în jurul recipientului care era încastrat în lemnul biroului. Știți, aș aprecia dacă m-ați implica cât mai puțin în această anchetă... Eu sunt destul de nou aici și am dorit, înțelegeți, să stârnesc un oarecare interes, aducând la curs o personalitate din lumea radioului. Eu... eu, în fine... nu am nevoie de probleme de genul acesta.

– Noi investigăm un dublu asasinat, zise Montoya, incapabil să-și ascundă iritarea. Nu vrem să murdărim reputația nimănui, dar avem o misiune de îndeplinit, așa că vom merge până la capăt.

– Înțeleg, însă...

– Ați mai avut probleme cu justiția? întrebă Montoya, și bărbatul se albi la față.

– Da, un mic necaz, recunoscu Starr, adăugând grăbit: Nimic serios. Ceva legat de terorismul ecologic. Nu am făcut nimic, dar am luat parte la un protest, însă... aceasta este o instituție extrem de conservatoare.

– Iar cei de aici nu sunt la curent?

El clătină din cap.

– Nu, nu cred.

– Dacă nu ați făcut nimic rău, înseamnă că nu aveți nimic de ascuns, zise Montoya, sătul de atâta prefăcătorie. Una dintre studentele universității fusese omorâtă, iar Starr era preocupat de propria reputație. Ce cretin.

Din acel moment, interogatoriul intră în linie dreaptă, iar ei nu aflară nimic care să le fie de folos. Dacă Starr era o persoană de încredere, cu toate că Montoya bănuia că acesta nu fusese completamente sincer, atunci aterizase în mijlocul anchetei referitoare la omor doar din cauza unei situații circumstanțiale.

Starr avu, evident, o senzație de ușurare în secunda în care cei doi detectivi plecară.

În timp ce traversau curtea internatului, Brinkman zise:

– Tipul ăsta nu trebuie scăpat din ochi. Ai văzut cum se juca cu stilourile? Precum agitata Nellie. Mie îmi miroase a vinovăție.

– Vinovat de ce anume?

– Habar nu am, dar mi-ar plăcea să-l vâr la mititica, fiindcă e un nemernic înfumurat. Ce păcat că asta nu reprezintă un delict.

O dată în viață Montoya era de acord cu el.

Se opriră la capelă, unde îl găsiră pe pastorul de serviciu, părintele Stephen, un bărbat micuț și pirpiriu. Purta o pereche

de ochelari masivi și avea un aparat auditiv, căruia îi ajusta mereu volumul. Nu aflară nimic nou, în afară de faptul că bătrânul preot o considera pe Mary LaBelle o „fetiță proaspătă" și o „fată de ispravă", la care se adăugau toate clișeele folosite în privința femeilor care au ales „drumul devoțiunii în locul egoismului unei vieții dominate de materialism."

Una peste alta, sângele lui Montoya începu să fiarbă, dar el își ținu gura, lăsându-l pe bătrânul acela obosit să sporovăiască. Când fu pomenit numele lui Luke Gierman, părintele Stephen plescăi din limbă, dar nu făcu niciun comentariu.

În drum spre mașină, Brinkman mormăi:

– Iisuse, îți vine să-l crezi pe omul ăsta? E complet habotnic

Montoya nu se putu abține să nu surâdă. Poate că, la urma urmelor, Brinkman nu era chiar un nemernic, dar în mașină, pe drumul de întoarcere, bătrânul detectiv reveni la stilul lui acuzator.

– Colega de cameră e o fetiță ciudată rău de tot, zise el, în timp ce Montoya conducea automobilul dincolo de porțile universității, trecând pe lângă clădirile impozante și îndreptându-se spre autostradă.

– Ophelia?

– Oh, stai... nu-i spune așa. O cheamă „O", iar pe Courtney o cheamă „Mary". Iisuse, azi nu-și mai folosește nimeni numele de botez? La dracu'. Oare am auzit bine finalul acela de conversație? Are atârnată la gât o sticluță cu o mostră din propriul sânge?

– Așa susține. Motoya o coti ușor cu al său Crown Vic către autostrada care mergea spre est.

– E o creatură imposibilă, asta e. Brinkman deschise geamul și își scoase apoi pachetul de țigări. Își aprinse ultimul Marlboro, mototolind apoi ambalajul în pumn. Îți închipui cum ar fi să pui mâna pe ea. Probabil că te-ar mușca de gât înainte să te apropii! Trase cu sete din țigară.

– E doar un copil. Vrea să te facă să reacționezi.

– Purtând la gât o sticluță plină cu sânge? Suflând fumul prin colțul gurii, el mormăi: poate că ea a făcut-o.
– Vrei să spui că ea l-a ucis pe Gierman?
– Puștoica e ciudată.
– Are alibi.
– Da, niște trăsniți asemenea ei. Fumul îi ieși încet pe nări. Posibil să fie cu toții implicați. Un soi de cult sau așa ceva.
– Nu există dovezi că la locul crimei ar mai fi fost și altcineva în afara celor două victime și încă a unei persoane, eventual. Tipul cu măsura aia mare la picior.
– Deocamdată nu avem de unde să știm. Fata aia lunatică nu e în toate mințile. Rujul acela închis la culoare, fața albă ca varul, mănușile fără degete.
– Ai văzut și cazuri mai grave, amice. Mult mai grave. Lucrezi în New Orleans. Nu ai fost pe strada Bourbon? De unde vin toate astea?
– Da, da, dar nemernica aia nu face parte din cartier. Nu, Jose. E vorba de un afurisit de colegiu catolic.
– Copiii tot copii sunt.
– Eu spun doar că ar putea fi implicată. Trase iar din țigară. Fetișcană nebună și afurisită.
Oricine ar putea fi implicat, își zise Montoya; asta era problema. El porni semnalizarea, accelerând pe banda autostrăzii, în vreme ce frecvența radio a poliției pârâi, iar cauciucurile scrâșniră. Birnkman studie capătul țigării sale.
– Cu cât mă gândesc mai mult, tot pe fosta soție pariez. Se uită spre Montoya. Ai răbdare și vei vedea, pariez că de-abia așteaptă să moștenească bănuții lui Gierman, câți ori fi.
– Erau divorțați.
– N-are importanță. Brinkman trase un ultim fum, lăsând apoi chiștocul să alunece pe geam. Din câte am înțeles, fosta soție a faimosului moderator-șoc se va alege cu niște parale din povestea asta, și după ce va face asta, o să devină suspectul *numero uno*.
Montoya refuză ideea, dar în timp ce conducea automobilul prin întunericul nopții, urmărind luminile roșii,

realiză că Brinkman avea dreptate. Abby Chastain era pe lista suspecților. Fie că-i plăcea, fie că nu.

Abby privi pe fereastră. Noaptea era neagră și umedă, iar vântul se întețea încet-încet, șuierând printre copaci. Ceva de-afară o enerva la culme pe Hershey. Labradorul era nervos și mârâia înfundat la ușa din spate. Ori de câte ori o aducea Luke în vizită, Hershey era nerăbdătoare și agitată, dovedind multă energie. În clipa aceea, cățeaua era gata să se repeadă afară și să sfâșie orice creatură care ar fi avut ghinionul să bântuie prin preajma casei la ora aceea târzie. Nu că Hershey ar fi fost o mare luptătoare. Într-o luptă cu un oposum sau cu un raton, Abby bănuia că Hershey ar ajunge să fi învinsă.

– Potolește-te, îi zise ea. Vechile obiceiuri ale lui Hershey o țineau permanent în tensiune și pentru prima dată după multă, multă vreme se întrebă ce anume îi atrăgea atenția.

Sau cine?

Simțind cum o cuprinde frigul, Abby începu să-și frece brațele.

Nu o ajută deloc nici faptul că, în timp ce cățeaua continua să latre, dorind să iasă afară, ea primi un apel telefonic. Funcția de identificare a apelantului îi specificase că era vorba de o *persoană particulară*, așa că ea nu răspunse.

Persoana de la celălalt capăt al firului, oricine ar fi fost, nu se sinchisi să-i lase un mesaj.

Probabil, vreun director de la tv, sau vreun reporter.

Dar, dincolo de asta, ea avu o presimțire... senzația că apelul acela nu era un simplu telefon, ci ceva tulburător și sinistru. Simți cum i se zbârlește perișorul de pe brațe.

– Încetează, mormăi ea, și trase obloanele la ferestrele aflate pe partea din spate a casei. Apoi își turnă cafeaua rămasă într-o cană și o încălzi la cuptorul cu microunde.

Era nervoasă din pricina crimelor comise. Asta era. Nici cățeaua nu-i era de ajutor și nici vântul care bătea, îndoind crengile copacilor și șuierând pe la colțurile casei. Își zise că afară nu se ascundea nimeni, că indiferent ce ar simți ea, indiferent de ce-ar auzi cățeaua, era vorba de ceva cu patru

picioare: sconcși, oposumi, ratoni sau vreun mistreț dintr-o specie rară care bântuia prin pâlcurile de pădure din apropiere.

Ce ironie, cugetă ea, fiindcă o parte din atracția principală a acestei căsuțe izolate fusese cadrul natural din jurul ei. La prima sa vizită aici, zărise o egretă de zăpadă, iar după alte câteva minute, un cerb. După ce cumpăraseră această căsuță, ea obișnuia să se așeze în balansoarul bunicii, fie lângă fereastră, fie pe veranda din spate. Îi plăcea să admire natura, bâtlanii, pelicanii, veverițele și cerbii..., dar asta se întâmpla demult, atunci când viața nu luase o întorsătură urâtă, iar ea mai avea încă speranțe.

În fine, nu avea timp pentru nostalgii.

Cuptorul cu microunde țăcăni. Folosindu-se de un șervet special, extrase cana dinăuntrul aparatului, încercând să soarbă din lichidul fierbinte care aproape că îi arse buzele.

Telefonul sună din nou, iar ea sări, vărsându-și pe braț o parte din lichidul fierbinte.

– Fir-ar să fie, mormăi, scăpând cana din mână. Aceasta se sfărâmă, bucățile albastre de ceramică răspândindu-se pe podea. Stropii de cafea se împrăștiară pe dulapuri, scurgându-se apoi pe podele. Abby smulse receptorul de la locul lui, și citi numărul de identificare al apelantului.

– Bună, tati, zise ea, ștergându-și mâneca cu șervetul acela special și susținând receptorul la ureche cu ajutorul umărului.

– Bună, scumpo. Vocea lui Jacques Chastain devenise acum un hârâit, o șoaptă, iar ea și-l imagină stând pe scaun, cu tubul de oxigen alături, în timp ce alte tubulețe de plastic erau vârâte pe nas. Cancerul și emfizemul pulmonar puseseră încet-încet stăpânire pe trupul lui. Cu ajutorul unei intervenții chirurgicale îi fusese extirpată o parte a laringelui în timp ce chimioterapia îi răpise constant puterile. El se simțea acum ceva mai bine, recuperându-se cât de cât, fără a putea redeveni, din păcate, bărbatul acela înalt, robust și plin de viață. Un alpinist, un vajnic înotător al apelor înspumate, un redutabil jucător de tenis.

Niciodată.

– Hei, tată, ce mai faci? întrebă ea, încercând să n-o trădeze nodul din gât.

– Încă mă mai mişc, prin urmare, cred că sunt bine. Şi tu?

– Bine.

– Am auzit ce a păţit Luke, zise el. Mare păcat. Îmi pare rău.

– Şi mie. Ea nu luă seama la pata roşie de pe mâna ei, în locul unde o fripsese cafeaua.

– Ştiu că nu vă înţelegeaţi, dar... eu l-am simpatizat.

– Şi eu. Mai demult. Se simţi trădată, fiindcă tatăl ei nu rostea cuvintele potrivite. Jacques, veşnicul visător, considerase că ea ar fi trebuit să rămână căsătorită cu fostul ei soţ, că Luke şi-ar fi venit „în fire" în cele din urmă, dacă ea i-ar mai fi acordat o şansă. Abby nu fusese de aceeaşi părere, ci hotărâse să pună punct. Încercase deja o reconciliere, iar aceasta nu dăduse rezultate.

Însă tatăl ei nu aflase niciodată de sentimentele lui Luke pentru Zoey şi de aventura dintre ei. Şi nici nu avea să afle vreodată. Nu avea rost ca Jacques să-şi strice relaţia cu fiica lui cea mare. Şi, aşa cum se spune, era de domeniul trecutului. Ceva vechi şi urât mirositor.

– Ştii când are loc înmormântarea? Aş vrea să particip.

– Nu ştiu. Cred că trupul lui e încă la poliţie. Imediat ce aflu ceva, te anunţ. Mâna începuse s-o usture, astfel că sări peste balta de cafea şi dădu drumul robinetului de apă rece, ţinându-şi încheietura mâinii sub jetul puternic.

– Fata aceea care era cu el, o cunoşti?

– Nu.

O secundă de ezitare, suficient ca Abby să intuiască urmarea.

– Nu-mi place să întreb chestia asta, dar el avea o relaţie cu ea?

– Nu ştiu, tată.

– Nu, bănuiesc că nu, zise el, în vreme ce ea luă repede prosopul de bucătărie, agăţat pe mânerul de la uşa cuptorului, se aplecă şi, ţinând receptorul la ureche cu o mână, adună cioburile şi le aruncă apoi în coşul de gunoi de sub chiuvetă.

– Dar a fost vorba de un dublu asasinat, nu? Nu de o crimă şi de-o sinucidere, aşa cum au anunţat ei.

– Nu știu nimic sigur, recunoscu ea. Se apucă să șteargă cu grijă locul unde cafeaua se împrăștiase pe podeaua de lemn. Cum ar fi putut ea să răspundă la aceste întrebări referitoare la Luke? Nici ea nu cunoștea adevărul, iar poliția nu vorbea despre asta. Nimeni nu știa sigur ce se întâmplase, și cu atât mai puțin ea.

– Oh... în fine, continuă Jacques, în vreme ce ea termină de curățat și adunat, aruncând șervetul pătat și umed în chiuvetă. Priu urmare, cum te simți *tu?* Cred că treci printr-o perioadă grea.

– Încă mă mișc, prin urmare, cred că sunt bine, repetă ea răspunsul lui.

Tatăl ei chicoti.

– Ce face Charlene? întrebă ea, chiar dacă nu avusese niciodată o relație apropiată cu mama sa vitregă, o femeie stupidă care se apropia de șaizeci de ani, arăta de cincizeci, și pretindea că avea „patruzeci și șapte, patruzeci și opt de ani". Și dacă natura avea s-o lase baltă, i-ar veni în ajutor chirurgia estetică. În cazul în care ea și-ar fi dorit. Dar, având în vedere evenimentele acestei perioade, cui îi mai păsa? Femeia o scotea din sărite pe Abby.

– Char e bine, bine de tot. Activă ca de obicei, zise el, glasul lui încărcându-se de speranță. Imediat ce doctorul o să-și dea avizul, o să mă ia acasă.

Nodul își făcu apariția din nou în gâtul lui Abby.

– Și când ar fi asta?

– O, cred că în curând.

Era o minciună. Amândoi erau conștienți de lucrul acesta, dar Abby nu avea de gând să-și determine tatăl să vorbească despre acest subiect. Era mult mai bine să-l lași să creadă în speranța aceea falsă că se va întoarce acasă, alături de soția sa, în casa aceea mare, din Shreveport. De ce să-i destrame visurile? Poate că mai exista o cât de mică șansă ca el să se refacă. În timp ce vorbea cu el, se lupta să nu izbucnească în lacrimi.

– Ei, voiam să văd cum te simți, scumpo. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, da?

– Sigur, tată, și tu.

– Și să mă anunți când are loc înmormântarea.

– Nu eu sunt cea care se va ocupa de asta. Probabil că o va face unul dintre frații lui Luke sau părinții lui.

– Dar ei te vor suna ca să te anunțe ce și cum, zise el, insistând, ca și cum ar fi format și acum o familie mare și fericită.

– Sunt sigură că voi afla.

– Perfect, perfect. Ai grijă de tine, scumpo.

– Așa voi face. La fel și tu, tată. Ea închise telefonul, copleșită de tristețe, gândindu-se la mica ei familie destrămată. Tatăl ei era singur, internat într-un azil. Ea știa că el spera să se întoarcă acasă într-o bună zi, un lucru care nu avea să se întâmple, probabil, niciodată. Zoey era în Seattle, încercând să repare ce se mai putea repara, dar se afla la mii de kilometri depărtare. Abby era aici, în sudul Louisianei, într-o casă pe care urma s-o vândă în curând, ca să se poată muta în altă parte.

Sau să poată fugi, se tachină ea singură.

Abby mătură podeaua, ștergând apoi dulapurile, înainte de a încerca să-și curețe mâneca cămășii. Pielea de la încheietura mâinii o durea îngrozitor. Ignoră durerea și, cu Hershey pe urmele ei, o porni spre sufragerie, acolo unde Ansel torcea de zor, stând în locul său favorit, pe speteaza canapelei. Abby se așeză pe un colț în locul ei preferat, iar cățeaua sări deasupra pernițelor, fără a aștepta nici cea mai mică invitație.

Abby vru s-o admonesteze, dar se răzgândi. O scărpină pe Hershey după urechi, iar cățeaua își așeză botul pe piciorul ei, dându-și peste cap ochii căprui și privind-o cu atenție.

– Știi cum să-mi câștigi inima, nu-i așa? zise Abby, chicotind. Pe canapeaua din apropiere, Ansel se întinse, căscând și dezvelindu-și colții ascuțiți.

Viața poate fi și mai rea de atât, cugetă ea, întrebându-se dacă ar fi fost bine ca cele două animale să o însoțească pe Coasta de Vest. Aruncă o privire spre șemineu, unde cenușa fotografiilor arse de ea se amesteca cu bucățelele negre de hârtie.

Fotografiile lui Luke.

Faptul că fusese ucis reprezenta o tragedie, dar adevărul era că, în calitate de soț, se dovedise un imposibil. Ea nu-l considera pe Luke un erou local.

La urma urmei, știa bine de ce.

8

Fii atent aici, zise Lynn Zaroster. Ea stătea așezată la biroul său, într-o încăpere imensă, cu numeroase separeuri, unde alți detectivi și ofițeri de poliție în uniformă se fâțâiau de colo colo, vorbeau, studiau dosare sau țăcăneau de zor la tastatura computerului. Lynn, o tânără de douăzeci și cinci de ani, cu un trup atletic, cu un păr scurt, des și ondulat, suficient de idealistă pentru a crede că îndrepta Terra pe drumul cel bun, apăsă butonul play al reportofonului, așezat chiar pe mijlocul biroului său.

Vocea lui Gierman tună brusc în aparat:

„...Fosta mea nevastă pretinde că s-ar fi descotorosit de toate lucrurile mele, inclusiv de o moștenire de familie, care, întâmplător, e o armă."

Stomacul lui Montoya se strânse. Se rezemă cu șoldul de biroul lui Lynn, și ascultă în continuare.

„Ea pretinde că a donat totul, de la mic până la mare, ca să zicem așa, unei organizații caritabile."

„Unei organizații caritabile?" O altă voce masculină, exprimând o uimire evidentă.

– El e partenerul de emisie, considerat, uneori, ca fiind cel de-al doilea moderator, îi lămuri Zaroster. Se numește Maury Taylor.

Gierman spumega de furie.

„Ca și cum eu aș putea crede că o organizație caritabilă ar primi o armă. Bineînțeles că a fost o minciună. Dar oare asta mă poate face să mă simt în siguranță? Știind că psihotica mea fostă-nevastă îndreaptă spre mine, la propriu, arma pe

care tatăl meu o ținea la șold și care a fost luată chiar dintr-o secție de poliție."

Psihotică. Interesant termen.

Maury Taylor îi dădu în joacă o sugestie.

„Ar fi bine să te muți."

„Sau să-mi pun pasiunea la păstrare", mărturisise Luke întregului New Orleans și regiunilor învecinate, în timp ce bărbatul aflat lângă el în cabină râsese copios.

Programul continuă cam în același ton, până ce Lynn se enervă. Ea lovi cu putere butonul de oprire, ridicând ochii spre Montoya.

– Ce nemernic, murmură ea printre dinții încleștați. Ascultă-mă, dacă eram în locul fostei lui soții, cred că l-aș fi ucis chiar în timpul emisiunii. Mâna dreaptă se transformă într-un revolver, întinzând indexul și îndoind degetul mare, pe post de trăgaci.

– Poc, zise ea, „revolverul" smucindu-se puțin în spate, în vreme ce ea se prefăcu că trage în reportofon. Ea își duse degetul la bluze, suflând în el, ca apoi să se prefacă că așază „revolverul" în teacă. Încruntându-se, adăugă: o răzbunare pe cinste. Ridică ochii spre Montoya. Și uite așa am mai scăpat de un fost-soț, mincinos, nemernic și infidel. Ți-ar conveni să-ți speli rufele murdare în public?

– Poate că de asta se și mută.

– Fosta?

– Hmmm-hmm.

Auzi zgomot de pași în spatele său.

– La țanc, zise Brinkman. M-am uitat prin actele lui Gierman. I-am găsit testamentul și polițele de asigurare. Cine credeți că e unicul beneficiar?

Mușchii cefei lui Montoya se încordară. Așa cum punea Brinkman problema, veștile erau cât se poate de proaste.

– Fosta sa soție, zise Zaroster, mijindu-și ochii albaștri.

– Bingo. Dați-i domniței o păpușică Kewpie! Rânjetul lui Brinkman era imens. Ai citit rapoartele celor de la Medicina legală, nu? îi zise el lui Montoya. Se pare că alături de Gierman și de LaBele, în încăperea aceea se mai afla o a treia persoană.

În plus, pata de sânge și GRS-ul sugerează că peste mâna fetei se afla o alta în clipa în care s-a apăsat pe trăgaci. Au rămas urme de adeziv de la banda care i-a fost așezată deasupra gurii, la încheieturile mâinilor și cele ale picioarelor. Vânătăile sugerează și ele că fata a fost legată. Cineva a pus totul la cale.

– De ce s-ar fi sinchisit Abby Chastain să ucidă și pe altcineva? De ce să nu-l fi ucis doar pe fostul ei soț? puse Montoya problema.

– Ca să ne inducă în eroare. Eu nu zic că a făcut o treabă nemaipomenită, e o amatoare, și că nu are habar de ancheta Medicinii legale.

– Toți oamenii care au un televizor acasă au aflat de anchetele celor de la Medicina legală. Montoya îl privi în ochi pe Brinkman.

– Eu nu vorbesc de anchetele CSI pe care le poți urmări la tv. Eu vorbesc de lucruri reale.

– Ea nu poartă pantofi bărbătești măsura 12.

– Prin urmare, a ajutat-o cineva.

– Se poate, dar tu Brinkman latri la lună. Fie că avea motiv, fie că nu, nu ea e făptașul.

– De unde știi? întrebă Brinkman iritat, iar Lynn Zaroster ridică o sprânceană, așteptând, de asemenea, o explicație. Hai să zicem că ea știa că soțul ei a făcut o vizită la Colegiul All Saints și a aflat cine participa la curs. Ori poate că ea și-a imaginat că el avea de-a face cu tânăra respectivă.

– Cu Mary cea virgină? zise Montoya. Raportul autopsiei ei tocmai a sosit, iar acolo se precizează că himenul ei era intact. Montoya nu-și putea lua gândul de la Courtney LaBelle. Cea supercredincioasă.

– Ei, fosta nevastă nu avea de unde să știe chestia asta, nu?

– Nu pare o crimă comisă de o femeie, insistă Zaroster. E doar o înscenare. Ea se rezemă de spătarul scaunului. Știți, unchiul meu predă la All Saints. Cursuri de religie. Poate că o cunoște pe victimă și pe unii dintre amicii ei.

– Am fost deja acolo, punctă Brinkman. Nu prea avea

mulți prieteni. Doar o colegă de cameră, sosită de la un club al vrăjitoarelor.

Zaroster se uită întrebător la Montoya.

– E o adeptă a curentului gotic.

– Iisuse, Brinkman. Ai participat la vreo întunire Quarter în ultima vreme? Goticul e acolo ca la el acasă. Ea pufni în râs. Poate că ar trebui să-l întreb pe unchiul meu dacă știe pe cineva care e înscris într-o organizație locală a vrăjitoarelor.

– Interesează-te și de vampiri. Fata poartă la gât o sticluță care conține o mostră din sângele propriu, atârnată de un șnur.

– Asta e mai mult decât gotic, zise Zaroster.

– E mai mult decât orice, recunoscu Montoya, ca apoi să adauge: da, întreabă-l pe unchiul tău. Cu cât obținem mai multe informații, cu atât mai bine.

Între timp, încercase să ia legătura cu o rudă de a sa. O sunase pe mătușa Maria. Deocamdată ea nu-l contactase. Ei doi nu erau mari fani ai noii tehnologii. Un telefon, dar fără telefoane mobile, un singur computer, gândi el. Ar fi fost mult mai simplu să-i facă o vizită. În mod cert, mătușa lui credea mai mult în comunicarea directă decât în cea computerizată.

Brinkman fornăi, trecându-și mâna prin resturile podoabei sale capilare.

– Nu o să obții nimic discutând cu unchiul tău, o să-ți pună doar bețe în roate.

– Sunt roatele mele, i-o întoarse Zaroster. Și după cum spuneam, nu mi se pare că a fost mâna unei femei.

– Noi nu vorbim de o femeie, ci de o fostă nevastă scoasă din minți, care urmează să moștenească o căruță de bani. Surâsul lui era mieros și ironic. Să mergem să vorbim cu noua moștenitoare.

Deci despre asta era vorba. Interogatoriul „oficial". Abby stătea nemișcată la masa unde, de obicei, se servea cina, alături de Montoya și de un alt detectiv. Prima dată, Montoya venise de unul singur în vizită, pentru a-i da de veste despre moartea lui Luke. A doua oară, adusese cățeaua. De fiecare dată, îi

adresase câteva întrebări, într-un stil cât se poate de relaxat. La urma urmei, ea fusese în stare de șoc. Dar acum ea simți că nu mai era loc de menajamente.

Brinkman, tipul acela pleșuv care-l însoțea, nici măcar nu încerca să adopte o atitudine amicală. Privirea lui exprima suspiciune. Se purta politicos, dar distant, mimica lui dându-i de înțeles că știa despre ea chiar mai multe decât ea însăși.

Toate astea o speriau îngrozitor.

El stătea lângă ușile batante și privea afară, în vreme ce Montoya ședea la masă, în fața ei. Între ei, la mijloc, se afla un aranjament format din câțiva dovleci mici, tărtăcuțe, frunze și câteva lumânări. Părea ridicol de festiv și nepotrivit, mai ales că la capătul mesei se afla un reportofon. Montoya lua notițe, iar conversația avea un aer cât se poate de sobru.

Aproape acuzator.

Aproape.

Ea aruncă o privire rapidă spre Brinkman, zvelt, pleșuv, arogant. Dacă asta era imaginea partenerului ideal, atunci lui Montoya i-ar fi stat mai bine singur, cugetă ea.

Cei doi polițiști sosiseră cu o jumătate de oră mai devreme, spre bucuria lui Hershey și spre uimirea lui Ansel. Cățeaua lătrase și se gudurase fericită văzându-i pe cei doi oaspeți, în vreme ce Ansel o tulise în living, ascunzându-se sub canapea și privindu-i de acolo cu neîncredere.

Abby le oferise câte o ceașcă de cafea. Cele trei cești erau practic neatinse, în timp ce întrebările se scurgeau într-un ritm alert. Ei parcurseseră informațiile, pe care ea i le comunicase deja lui Montoya, și abordaseră un teritoriu virgin.

Abby își zise că era vorba despre o procedură obișnuită, că ei vorbeau cu toți cei care îl cunoscuseră pe Luke și pe fata descoperită alături de el. Cu toate astea, avea în continuare impresia că o considerau suspectă, că poliția era de părere că ea fusese, într-un fel, implicată în tragedia aceea, o idee totalmente absurdă. Era adevărat că ea pierduse orice urmă de dragoste sau de respect față de Luke Gierman, dar n-ar fi fost capabilă să-l ucidă și spera că măcar Montoya își dădea seama de lucrul acesta.

Încercă să nu tresară, deși nervii ei erau întinși la maximum, fiind ușor intimidată de prezența acelui aparat de înregistrare și de necesitatea de a fi interogată de două persoane. Tocmai credea că au terminat când Brinkmam, mișcându-se prin fața ei, fără îndoială pentru a-i observa reacțiile, întrebă:

– Prin urmare, aveați cunoștință de faptul că figurați mai departe ca beneficiar al poliței de asigurare încheiate de fostul dumneavoastră soț?

– Poftim? Era complet buimăcită. O asigurare de viață?

– Exact. O jumătate de milion de dolari. O sumă măricică.

– În cazul acesta, trebuie să fie vorba de o greșeală.

– Nuuu. Am găsit documentul între celelalte acte cu caracter personal și am făcut o verificare la compania de asigurări.

– Nu pot să cred. Nici în cele mai fanteziste visuri ale sale nu și-ar fi imaginat că ar mai putea primi vreun cent din partea lui Luke.

– Cred că nu a apucat să facă modificările necesare, nu-i așa?

– Eu nici măcar n-am știut că el a încheiat o astfel de asigurare, zise ea cu sinceritate. Adică, da, în primii ani de căsnicie am încheiat amândoi polițe de asigurare, dar era vorba de niște sume modeste. Erau polițe la termen.

– El este și în continuare beneficiarul asigurării încheiate de dumneavoastră?

– Nu. Ea clătină din cap. Am renunțat la asigurare și mi-am schimbat și testamentul. Tot ceea ce poseda urma să fie moștenit de tatăl ei, iar în cazul în care el ar fi decedat înaintea ei, Zoey ar fi rămas beneficiara de drept a bunurilor ei. Abby se asigurase că Luke nu avea să primească absolut nimic. Presupusese că el avea să procedeze la fel. Acum, ascultându-l pe detectiv, avu impresia că îi transmisese un soi de boală incurabilă.

– Cum spuneam, o sumă importantă. Brinkman își frecă ceafa, de parcă ar fi meditat profund. Cinci sute de mii de dolari. Ce părere aveți? La care se mai adaugă contul din

bancă, o sumă frumușică în contul de pensionare, fără a pune la socoteală casa, fiindcă ea e deja a dumneavoastră. Una peste alta, e vorba de vreo șase sute de mii.

– Cred că e o greșeală, zise ea, aruncându-i o privire lui Montoya. Acesta nu scosese niciun cuvânt din momentul abordării noului subiect. Luke are familie. Are frați și părinți.

– Am stat de vorbă și cu avocatul. Brinkman înălță din umeri. Dacă fostul dumneavoastră soț nu și-a găsit un alt avocat și n-a redactat un alt testament, de care nu are nimeni cunoștință, atunci cel pe care l-a semnat cu cinci ani în urmă e perfect valabil. Ceea ce înseamnă că sunteți o femeie bogată. El își lăsă capul într-o parte. Dar dumneavoastră nu știați de existența acestui testament, asta vreți să spuneți?

– Am presupus că și-a modificat testamentul, cât despre polița de asigurare nu știam absolut nimic, vă jur. Abby nu știa ce să mai spună, astfel că îi privi, pur și simplu, pe cei doi detectivi, care păreau al naibii de hotărâți să o considere implicată în moartea lui Luke.

– Se pare că ați tras lozul cel mare.

– Eu nu am aceeași impresie, înțelegeți?

– Mă rog.

– Uite care-i treaba, nu-mi plac deloc insinuările dumneavoastră. Ea își concentră atenția asupra lui Montoya care, în timpul ultimei runde a interogatoriului, aproape că nu rostise o vorbă. Mai aveți și alte întrebări? se interesă ea, încercând să-și păstreze sângele rece. Brinkman încerca, pur și simplu, s-o ațâțe, iar ea era conștientă de asta.

– Nu, asta a fost tot, zise Montoya.

– Perfect. Fiindcă începusem să cred că ar fi posibil să am nevoie de un avocat.

– Și de ce ați avea nevoie de el? întrebă Brinkman, afișând un zâmbet care se voia dezarmant, dar pe care ea nu-l crezu.

– Altceva?

– Singura noutate e că s-a descoperit o oarecare legătură între Luke și Courtney LaBelle. El a fost invitat să țină un discurs la Colegiul All Saints, acolo unde învăța ea.

– Deci o cunoștea?

– Nu știm dacă cei doi au făcut, măcar, cunoștință. Doar că au fost în același loc, la aceeași oră.

– Ceea ce ar fi o coincidență extraordinară.

– În cazul în care credeți în așa ceva, zise Brinkman. Eu, unul, nu cred.

Abby simți aceeași crampă în stomac, precum cea pe care o simțea de fiecare dată când era vorba de relația fostului ei soț cu femei mult mai tinere decât el.

– Dar ei doi nu au discutat, nu?

– Asta-i partea cea mai stranie. Nimic nu dă de înțeles că cei doi ar fi vorbit, vreodată, unul cu altul.

– E greu de crezut că a fost o coincidență, zise Brinkman. Dar dumneavoastră – el gesticulă către Abby – nu ați cunoscut-o.

– Așa e, zise ea pe un ton neutru. Ridicându-se în picioare, se uită la cei doi bărbați.

– După toate aparențele, credeți că am fost implicată în moartea fostului meu soț. Adevărul gol-goluț e că nu am făcut-o eu și nici nu am habar cine ar fi putut-o face. Nu am cunoscut-o pe Courtney LaBelle, nici măcar nu am auzit vreodată de existența ei. Nu știu cum și dacă ea l-a cunoscut pe soțul meu. M-am decis să nu mă amestec în viața lui și i-am cerut să facă exact același lucru în privința mea.

Brinkman zise:

– Cu excepția faptului că ați apelat postul de radio în ziua în care a fost transmisă emisiunea în care el a abordat tema legată de fostele soții.

– Nu... o, da, am dat telefon, dar nu am spus absolut nimic. Am închis pur și simplu. Mi-am dat seama că Luke mă făcea praf. Era ofticat de-a dreptul, domnule detectiv. El a sunat ca să se intereseze de lucrurile sale, iar eu a trebuit să-i spun că nu le-am păstrat, că m-am săturat să le țin prin preajmă. După ce am încercat în mai multe rânduri să-l conving să și le ia, le-am dat. Era furios. A doua zi, am ascultat cum mă crucifica, așa că am sunat în direct, dar nu am vorbit nici cu el, nici cu altcineva. Nu voiam să spun ceva ce aș fi regretat mai târziu.

Abby se înfuriase și obrajii îi ardeau.

– Discuția aceea telefonică aprinsă cu Luke, urmată de emisiunea aceea, m-au convins că va trebui să plec naibii din Dodge, în cazul de față din New Orleans, ca să pun o distanță suficient de mare între mine și fostul meu soț.

– Se pare că moartea a rezolvat situația, observă Brikman.

– Glumiți? Omul ăsta s-a transformat acum într-un soi de sfânt! Reporterii mă sună din zori și până în noapte. Oamenii vor să stea de vorbă cu mine, să-l cunoască, citez, „pe adevăratul Luke Gierman". E o glumă. Luke nu-și dorea decât cele cincisprezece minute de faimă, pe care să le poată prelungi la o jumătate de oră sau la un ceas întreg. Murind, a obținut ceea ce nu a reușit o viață întreagă. Din nefericire, unii încă mai cred că pe noi doi ne mai leagă ceva.

Brinkman slobozi un hohot de râs răutăcios.

– La fel ca și în cazul Priscillei Presley și a lui Elvis.

– Nu e un caz asemănător, zise ea printre dinți, încercând să-și tempereze starea de spirit. Știa că Brinkman o ațâța în mod intenționat, sperând să obțină o anumită reacție, dar ea nu se putu abține. Nu-mi doresc decât să plec de aici. Să o iau de la capăt.

– Credeam că acesta a fost și scopul pentru care v-ați stabilit aici, acela de a reveni acasă și a începe o viață nouă alături de soțul dumneavoastră. V-ați născut aici, nu-i așa?

Brusc deveni îngrijorată și-l privi pe Montoya. El stătea în continuare la masă, urmărind-o atent. Simți cum urechile încep să-i țiuie.

– Ce legătură are?

– Aici ați crescut, aici ați mers la școală, iar părinții dumneavoastră au fost Jacques și Faith Chastain, corect?

– Ei *sunt* părinții mei. Tatăl meu trăiește. Țiuitul crescu în intensitate.

– Și mama dumneavoastră?

– A murit. Ea îl cercetă cu privirea pe detectivul cel rotofei. Dar dumneavoastră știați asta deja, nu? Încercați doar să mă provocați. De ce? Își întoarse privirea furioasă spre Montoya. Ce înseamnă toate astea?

– Am descoperit un punct comun între cele două victime.

Părinții lui Courtney LaBelle au lucrat la spitalul „A noastră Doamnă a Virtuților" în perioada în care mama dumneavoastră era internată acolo. Clyde LaBelle era psihiatru, iar Virginia Simmons a lucrat acolo ca asistent social.

Abby îl privi nedumerită.

Montoya adăugă:

– Ba mai mult, Courtney, care era cunoscută sub numele de „Mary", s-a înscris la colegiu doar pentru a-i liniști pe părinții ei. Se hotărâse deja să se călugărească.

– Credeam că biserica e cea care îi forțează pe oameni să devină membri.

– Se pare că Courtney LaBelle decisese acest lucru de bunăvoie. Discutase deja cu maica superioară a ordinului „A noastră Doamnă a Virtuților". Spitalul va fi demolat, dar mănăstirea va funcționa în continuare.

– Acesta e „punctul dumneavoastră comun"? întrebă ea. Spitalul? Dar Luke nu a avut nici cel mai mic amestec în povestea asta. După câte știu eu, nu a vizitat niciodată instituția aceea. Noi ne-am căsătorit după decesul mamei mele.

– Vă amintiți de părinții lui Courtney? se interesă Montoya.

Abby clătină din cap.

– Spuneați că numele ei era Virginia... Simmons? întrebă el.

Montoya îi confirmă.

– Nu. Oricât s-ar fi chinuit să și-o imagineze pe femeia aceea, nu reuși, amintindu-și doar câteva imagini distorsionate ale medicilor din spitalul respectiv. Își amintea de un individ înalt și slab, cu o bărbuță sură, purtând o pereche de ochelari cu lentile mari care-i făceau pupilele să pară imense. Mergea întotdeauna ușor adus de spate, amintindu-i lui Abby de o călugăriță. Este posibil ca doctorul LaBelle să o fi tratat pe mama mea la un moment dat. Închise ochii o clipă și își mușcă buza, încercând să se întoarcă în timp la perioada de dinaintea tragediei, la momentul în care ea, tatăl său și Zoey merseseră în vizită la spital. Își aminti de îngerul fântânii, de clipa în care își pusese o dorință, zărind un peștișor colorat care înota. Insectele, cu aripi tremurătoare, se învârteau deasupra apei. Broaștele orăcăiau, iar veverițele dojeneau o

pisică bătrână ce hoinărea de colo colo. Bătrânii, așezați în scaune cu rotile, stăteau pe verandele spațioase sau la umbra umbrelușelor colorate de deasupra meselor, ori sub crengile încărcate de florile magnoliilor uriașe.

Alături de ei se aflau asistente purtând uniforme scrobite și doctori îmbrăcați în halate albe ce fluturau în bătaia vântului, cu stetoscoapele atârnate de gât, privirea lor exprimând neliniște, până în secunda în care dădeau cu ochii de Zoey sau de tatăl ei. Imediat o undă de calm și de afecțiune își făcea simțită prezența, înfățișarea aceea rece și hotărâtă, la care fusese martoră, făcându-se nevăzută în spatele zâmbetelor largi, al strângerilor de mână și al cuvintelor de încurajare.

„Ea se simte bine... da, în fine... ceva trecător... răspunde foarte bine la noua medicație... nu cred că va mai dura mult... avem mai multe metode de abordare, noi tratamente pe care să le încercăm..."

Cu ochii minții, Abby se revăzu la vârsta copilăriei, traversând veranda largă, pe care erau înșirate ghivece din ceramică cu petunii albe și susane alb cu negru, înflorite. Viespile și bărzăunii bâzâiau, iar conversația era în toi de-a lungul verandei și a pajiștilor îngrijite.

Rememoră momentul în care ușa se deschisese încet, dezvăluind întunericul dinăuntru. Atunci se schimbase totul. În secunda în care pășise dincolo de prag, unde zgomotele de afară dispăruseră, soarele pătrunzând greu prin obloanele trase peste vitraliile ferestrelor ce dădeau pe scară, ea simțise cum o cuprinde frica. Simțise că se petrecuse un lucru îngrozitor.

Vorbele rostite în șoaptă și răgușit, rugăciunile intonate, zgomotele în surdină provocate de vaietele acelea pline de uimire, se strecurau de-a lungul coridoarelor lungi și înguste, căptușite cu lambriu sau cu tapet în nuanță verde-deschis. Mirosul de urină, de vomă și de trupuri în descompunere era acoperit de cel al antisepticelor, al decoloranților și al odorizantelor cu parfum de pin. Dar Abby simțise mirosul acela de sudoare care nu dispăruse niciodată, ci doar fusese mascat.

Un medic fusese cel care o tratase pe mama ei, însă numele

lui nu era LaBelle. Cum îl chema oare? Holman? Sau Hellman? Nu, Heller! Simți un gust amar la baza limbii în secunda în care se gândi la omul acela, dar nu-și putu aminti foarte multe despre el. Heller fusese doar unul dintre angajații acelui spital care dispunea de un personal numeros. Se gândi intens. LaBelle?

Interiorul lui Abby păru să se sfarme în mii de bucățele în clipa în care și-l aminti pe doctorul LaBelle coborând în grabă pe scări, ferindu-și într-o clipă privirea când dădu de Abby. Îl văzu cum semnează niște hârtii într-un dosar pe care ea îl luase drept fișa unei paciente, ca apoi să-și ridice ochii din hârtiile respective pentru a discuta cu tatăl ei. Părea neliniștit, ca și cum întrebările lui Jacques referitoare la soția sa ar fi fost prostești, o pierdere de timp. LaBelle avea aerul acela de superioritate și tonul arogant al cuiva care ascultase la nesfârșit aceleași și aceleași întrebări. Dădea impresia că era mult prea ocupat pentru a-și petrece timpul răspunzând la întrebările aparținătorilor, când avea de făcut lucruri cu mult mai importante. Ca și cum Jacques și cele două fiice ale sale ar fi reprezentat un impediment, o sarcină în plus pe care o avea de îndeplinit.

Abby deschise ochii simțind cum în stomac i se cuibărește un junghi rece.

– Da... acum mi-l amintesc, zise ea, simțind un gust amar în gură. Îi era greu să și-l imagineze pe LaBelle pe post de tată, suferind pentru pierderea fiicei sale.

– Dar pe fiica sa nu ați cunoscut-o.

– Nu. Nu știam absolut nimic despre el. După moartea mamei mele nu am mai fost niciodată la spital, nu am mai vorbit cu nimeni de acolo, fie angajat, fie pacient. Ea se uită în ochii lui Montoya. Am încercat să uit tot ce s-a petrecut acolo. Era încă șocată de ideea că Luke murise alături de o tânără care avusese o cât de mică legătură cu „A noastră Doamnă a Virtuților". Doctorul LaBelle și-o amintește pe mama?

– Încă ne documentăm asupra acestui aspect.

Abby nu reușea să vadă lucrurile cu claritate. Toate astea

trebuiau să fie doar o simplă coincidență, nimic mai mult. Poliția verifica totul, fiecare pistă în parte. Legătura cu spitalul era una tangențială, în cel mai bun caz. Ea se simți ușurată în secunda în care interogatoriul se sfârși, iar Montoya închise reportofonul.

– Cred că am obținut tot ceea ce ne doream. Îi oferi un surâs abia schițat. Vă mulțumim pentru timpul acordat. Dacă vă mai amintiți și altceva, vă rog să mă sunați. Îi așeză în palmă o carte de vizită, apăsând ușor, iar ea strânse degetele deasupra acesteia.

Îi conduse până la ușă, și-l văzu pe Brinkman, cum, imediat ce ieși din casă, scoase din pachet o țigară și și-o aprinse.

Montoya păși pe verandă în secunda în care ea îl prinse în grabă de braț.

– Domnule detectiv.

El se opri. Privi, mai întâi, la degetele care îi apucaseră strâns antebrațul, după care ridică ochii spre ea. Ochii lui întunecați îi cercetară pe ai ei și, preț de o clipă, simțindu-se scrutată intens de privirea aceea masculină, Abby își ținu respirația.

– Uite care-i treaba, zise ea, fără a-i da drumul. Neoficial, oricât de mulți bani aș moșteni de la Luke, el a fost un nemernic, înțelegi? Nu mai eram îndrăgostită de el și tot ce mi-am dorit a fost să plec de aici, să plec de lângă el. Degetele ei îl strânseră ceva mai tare. Dar nu l-am omorât eu și îmi pare rău că a murit. Ea îi susținu privirea, înălțându-și bărbia preț de câțiva centimetri. Iar legătura aceea pe care ați stabilit-o între cele două victime și spital e una foarte anemică.

– E posibil ca legătura dintre victime să nu fie spitalul, zise el pe un ton scăzut, făcându-i inima să tresară.

– Dar...

– Poate că sunteți chiar dumneavoastră.

– Ce vreți să spuneți?

El o privi cu seriozitate.

– Ai mare grijă, Abby. Închide bine ușile. Pune în funcțiune alarma, dacă dispui de așa ceva. Dacă nu, cheamă o companie de securitate care să-ți monteze una în doi timpi

și trei mișcări. Sprâncenele lui deveniră o linie unică și întunecată. Păzește-ți spatele.

Ea simți că pălește.

– Credeți că *eu* sunt punctul de legătură? *Eu?* Nu. Ea clătină din cap. E o tâmpenie, domnule detectiv.

– Fiți prevăzătoare, nimic mai mult. El îi atinse ușor umărul, iar gestul, odată cu primii stropi de ploaie care începuseră să cadă, păru unul oarecum intim. O să vă mai sun, zise el și, într-un mod cât se poate de ridicol, ea simți cum inima îi bate mai tare.

Imediat după aceea, el plecă, adunându-și umerii împotriva ploii, urcându-se la volanul automobilului și pornind-o la drum. Luminițele stopurilor dispărură rapid în noapte.

Abby închise ușa cu putere, rezemându-se de ea, avertismentul lui Montoya bântuind-o.

Rămase acolo, nemișcată ca o stană de piatră, o lungă bucată de vreme.

Numerele afișate pe fiecare ușă aveau un aspect ciudat, chiar fantomatic, dar Abby era sigură că acela era salonul mamei ei: 307. Mama ei stătea întotdeauna în salon. Abby încercă clanța, așteptându-se ca ușa să fie încuiată, însă aceasta se deschise cu ușurință și ea păși înăuntru.

– Mami? strigă ea, observând-o pe Faith Chastain în fața ferestrei. Ea zâmbi, extaziată ca de-obicei.

– Copila mea. Surâsul ei deveni și mai larg. Ai venit.

Imediat după aceea, privirea lui Faith își schimbă direcția, trecând dincolo de Abby, spre ușa ce rămăsese întredeschisă și spre coridorul întunecat din spatele acesteia.

În ochii mamei se citea ceva. Frica? Mușchii gâtului se încordară ușor.

– Mami? S-a întâmplat ceva? întrebă Abby. Spaima crescu în adâncul ei, în vreme ce păși înăuntru. Mamă?

Chipul mamei se transformă pe neașteptate. Zâmbetul lui Faith se făcu nevăzut. Panica îi schimonosi trăsăturile. Începu să se dea înapoi, cu ochii ațintiți asupra ușii deschise, apropiindu-se din ce în ce mai mult de fereastră.

– Nu, șopti ea. Bunule Iisuse, nu.

– Mamă? strigă Abby din nou. Doamne, ce se petrecea? Mami, ai grijă!

Da, după toate aparențele, mama ei nu o asculta.

O voce profundă și masculină părea să tune de undeva de deasupra.

– Ce cauți aici? Ieși!

Cine era individul acesta? Un alt oaspete? Un pacient? Un doctor? Unul dintre paznici?

– Pleacă în clipa asta!

În vreme ce inima îi bubuia cu putere în piept, iar nervii întinși stăteau gata să-i plesnească, Abby se răsuci pentru a-l înfrunta pe bărbatul din spatele ei. Ușa părea că se topește. Ea cercetă cu privirea fiecare ungher întunecat. Oare el era una cu întunericul? Sau se vârâse în dulap, ușa acestuia fiind întredeschisă? Sau în lădița din cedru, așezată lângă piciorul patului mamei sale... patul! Se vârâse dedesubtul lui, ascunzându-se pe întuneric sub poalele cuverturii subțiri de unde o priveau atent ochii aceia hidoși și poruncitori?

Gâtul i se strânse, în timp ce încercă să zărească imaginea aceea, care apărea și dispărea, o fantomă cu trăsături dure și înspăimântătoare, întruchipându-l pe diavol?

Sângele îi înghență în vene.

Trebuia să iasă de acolo imediat. Împreună cu mama ei. Camera aceea era întruchiparea răului, vizuina morții.

Își făcu semnul crucii, ridicând ochii spre crucifixul fixat în colț, deasupra patului. Petele de sânge pictate pe mâinile, picioarele, coastele și chipul din ceramică ale lui Hristos începură a se prelinge pe tapetul cojit.

– Mami? șopti Abby, vorbind cu vocea fetiței de altădată și încercând să zărească imaginea mamei sale în oglinda atârnată deasupra căminului. Înaltă, subțirică, răvășită, cu hainele în dezordine, cu vânătăi pe față și cu sângele scurgându-i-se pe la încheieturile mâinilor, Faith păru că se estompează din ce în ce mai mult sub ochii ei.

Oglinda se sparse pe neașteptate, distorsionând imaginea

mamei ei și reflectând-o în miile de cioburi care se împrăștiară în încăpere.

Abby sări instinctiv în spate, ferindu-se de cioburile de sticlă, împiedicându-se.

– Nu-i vina ta, îi șopti mama ei la ureche.

– Poftim? Abby se răsuci privind în jur. Mama ei se învârti, făcându-se nevăzută. Mamă, la ce te referi când spui că nu e vina mea? Mamă? strigă ea disperată.

În încăpere se auzi o trosnitură puternică. Brațele osoase ale mamei o înconjuraseră pe neașteptate, trăgând-o aproape de ea și strângând-o cu putere.

Încă o sticlă se făcu țăndări, iar podeaua cedă. Împreună, alunecară prin întuneric, zdruncinându-se și prăbușindu-se.

– Nu e vina ta, șopti Faith iar și iar, în vreme ce alunecau prin întuneric, direct la porțile iadului. Nu e vina ta...

Abby făcu ochii mari.

Se ridică brusc.

Se afla în pat. În patul ei. Hershey, care stătea alături de ea, sforăia în așternuturi. Abby era scăldată în sudoare, cu toate că ventilatorul se învârtea undeva, deasupra capului. Cu inima bubuindu-i și simțindu-și capul pulsând nebunește, ea gâfâia încercând să-și regleze respirația.

Cățeaua înălță capul în clipa în care Abby aprinse veioza de pe noptieră. Dormitorul său mic fu scăldat brusc într-o lumină blândă. Obloanele erau închise, capotul zăcea aruncat neglijent peste marginea patului, iar Ansel, ghemuit în poziția lui confortabilă, deschise un singur ochi.

– O, Doamne, șopti ea, cufundându-se iar între perne. Trebuie că a fost un vis. Un coșmar.

Întotdeauna același.

Ori de câte ori se simțea stresată, avea vise legate de mama ei și de spital. Uneori, se vedea pe sine, mult mai tânără, ieșind din propriul trup și urcând pe scara veche a spitalului, zăbovind o vreme în fața ferestrei-vitraliu de pe palier, străbătând coridorul întunecat al celui de al treilea etaj, ca apoi să deschidă ușa și să o vadă pe mama ei la fereastră. În alte dăți, ca și în seara aceasta, lua parte efectiv la tragedie,

străbătând ea însăși coridoarele, cu toate că întotdeauna avea o vârstă mult mai mică. Cincisprezece ani.

Involuntar, așa cum proceda de fiecare dată când se trezea brusc din cauza visului, ea își făcu semnul crucii, inspirând adânc de câteva ori. Ritmul bătăilor inimii se calmă, efectul coșmarului începu să dispară încet-încet, întorcându-se din nou în subconștientul ei, dar rămânând prin preajmă, pregătit să lovească iar.

Era numai vina lui Montoya, gândi ea țâfnoasă. Dacă el nu ar fi adus vorba despre spital și despre mama ei și dacă nu ar fi arătat atât de sexy.

Greșit, Abby. N-ai cum să dai vina pe om, fiindcă își face meseria și e un bărbat atrăgător. Nuu-nuuu.

– La naiba! Ea azvârli într-o parte așternuturile și aruncă o privire spre ceas.

Patru și șaisprezece minute. Cam devreme ca să te trezești, își zise.

În minte îi apăru din nou avertizarea lui Montoya. *Încuie bine ușile. Pornește alarma, în cazul în care ai așa ceva. Dacă nu dispui de așa ceva, atunci cheamă o companie de securitate care să-ți instaleze una cât mai repede posibil.*

Ei bine, nu am alarmă, mormăi ea.

Cuprinsă de neliniște, coborî din pat și merse desculță să verifice ușile și să se asigure că fiecare fereastră era bine închisă. Hershey o urmă, ghearele ei țăcănind pe pardoseala de lemn.

Poate că Montoya avea dreptate. Deocamdată, securitatea ei depindea de o cățelușă prietenoasă, care nu ar fi făcut rău nici măcar unei musculițe, de un revolver pe care nu-l folosise niciodată și de propria ei voință și putere.

– O iei razna, Abby, se admonestă ea. Mai avea și câteva abțibilduri, lipite pe partea interioară a ferestrelor, care avertizau că proprietatea era protejată de un sistem de alarmă conectat la cabinetul șerifului, o minciună pusă la cale de fostul proprietar. În cazul în care cineva ar fi pătruns în casă prin efracție, ea trebuia să se descurce singură.

– Fii tare, își zise ea, înaintând spre bucătărie. Luă un

pahar din dulap și deschise robinetul. Privi pe fereastră, lipind mai întâi paharul în dreptul frunții pentru a se răcori, bând apoi jumătate din cantitatea de apă. În timp ce bea, își observă propria imagine, abia vizibilă, în geamul ferestrei de deasupra bucătăriei, în spatele căruia întunecimea pâlcurilor de pădure ascundea orice sau pe oricine ar fi putut să se afle prin preajmă, urmărindu-i mișcările.

Și cine ar putea fi persoana aceea, Abby?

Acum devii ușor-ușor paranoică?

La fel ca ea?

Asemenea lui Faith?

Amintește-ți că boala mamei tale a debutat ca o tulburare ușoară, transformându-se în suspiciune generalizată și mania persecuției. Oare suferi de aceeași boală?

– Nu! Furioasă, Abby scurse în chiuvetă ultimii stropi de apă.

Așa mamă, așa fiică.

– Oh, ia mai taci!

Vorbești singură, Abby? Nu făcea și ea la fel? Nu o vedeai stând în bucătărie, mormăind pentru sine, vorbind cu ea însăși? Nu așa o acuzau că procedează clienții magazinului de antichități?

Așezând paharul pe tejghea, Abby refuză să dea crezare vocii din mintea ei. Ea *nu* era ca mama ei.

Dându-și seama că nu va reuși să adoarmă, se hotărî să meargă în camera obscură, pentru a arunca un ochi asupra ultimelor fotografii developate.

Mai mult ca să dovedească că nu-i era teamă să locuiască în casa aceea, ea îmbrăcă la repezeală o pereche de jeanși și un tricou cu mâneci lungi cu inscripția Hard Rock Cafe, și luă cheile, fluierând câinele, traversă, mai întâi bucătăria, apoi aleea de afară, unde broaștele orăcăiau, iar greierii cântau. Luna era acoperită parțial de-un nor. Încuie ușa în urma ei, lăsând-o pe Hershey să păzească casa. Din zece pași traversă aleea despărțitoare, intrând în studioul de mici dimensiuni.

Camera obscură era asemenea unui dulăpior dotat cu apă curentă. Rafturile pentru depozitarea hârtiei fotografice,

sticlele, produsele chimice și tăvile marcau procesele tehnologice aflate în desfășurare.

În ultima perioadă, nu developase fotografii cu caracter personal, fiindcă utilizase laboratorul aflat lângă magazinul său din Jackson Square. Pentru activitatea cu caracter comercial, folosea și computerul, dar pentru fotografiile alb-negru cu caracter personal, prefera filmul foto clasic, pe care îl developa personal.

O liniștea. O calma. Iar, în ultima vreme, avea nevoie de tot calmul și toată liniștea din lume.

Cu câteva zile înainte, prelucrase fotografiile de pe filmul de treizeci și cinci de milimetri pe care le avusese în vechiul aparat de filmat. Era curioasă să vadă imaginile de pe filmul ce rămăsese nedevelopat în ziua respectivă, când îl fotografiase pe Ansel, pe verandă, având ca fundal lumina asfințitului ce se strecura printre copaci. Developase negativele și realizase prima printare a fotografiilor de mici dimensiuni, lăsându-le la uscat pe o sfoară întinsă de-a lungul camerei obscure.

Intenționase să revină în camera obscură imediat ce acestea se uscau, dar fusese întreruptă de cea dintâi vizită a detectivului Montoya, care o anunțase că Luke fusese ucis. Vestea aceasta o făcuse să uite cu desăvârșire de fotografii. Abia acum, la primele ceasuri ale dimineții, după ce avusese parte de coșmarurile îngrozitoare și repetate, își amintise, în sfârșit, de ele. În sinea ei, știa că nu era voarba de nevoia de a descoperi imaginile de pe film, ci de faptul că își căuta cu înfrigurare o scuză pentru a coborî din pat și a rămâne trează. Îi era teamă că, adormind din nou profund, ar putea avea iar acele vise înfricoșătoare.

– Fricoasă, mormăi ea, concentrându-se asupra muncii sale.

Desprinse negativele de pe frânghie și le duse în biroul său de lucru, situat chiar în centrul studioului foto. Ajustă lumina unei veioze, pentru a avea cea mai bună vizibilitate. Găsi lupa sa favorită într-unul dintre sertarele biroului, după care începu să studieze cu atenție fiecare imagine, zâmbind de fiecare dată când îl vedea pe Ansel dormind, vânând sau

ascunzându-se sub canapea. Fără grabă, ea verifică fiecare imagine, pentru a vedea dacă protagonistul fusese surprins clar și în lumina cea mai potrivită.

Ajungând la cel de-al treilea set de fotografii, inspiră adânc.

– O, Doamne. Fu gata să scape lupa din mână.

Chipul fostului ei soț decedat se uita spre ea.

Cu un surâs lejer, dezvelindu-și abia vizibil dantura, într-un surâs sexy, acesta privea din fotografia alb-negru.

Făcu un pas în spate, așteptându-se ca imaginea aceea să se metamorfozeze în bărbatul însuși.

Uitase de fotografia aceea, pe care o realizase înainte de hotărârea de a utiliza o cameră foto digitală. Luke își dorise un nou set de fotografii publicitare, iar ea fusese de acord să-l fotografieze.

La scurt timp după ședința foto, ea aflase despre Connie Hastings. În după-amiaza aceea își sunase avocatul, îi spusese lui Luke să părăsească imediat casa, ștersese toate imaginile captate pe camera foto digitală și demarase procedurile de divorț. Uitase de această ultimă ședință foto.

Când timp trecuse de când făcuse fotografiile cu pricina? Opt luni? Doi ani? Nu mai conta.

– Când te distrezi, timpul zboară, murmură ea. Fotografia era foarte reușită. Prinsese felul lipsit de griji și pofta de distracție a lui Luke, dezvăluind aparența aceea copilăroasă de care ea se îndrăgostise cu mulți ani în urmă.

Acum nu mai prezenta importanță.

În afară de cazul în care s-ar fi decis s-o dăruiască părinților lui.

Dar își dorea ea oare să deschidă „cutia Pandorei“? Mama lui nu-l considerase niciodată un afemeiat, fiind de părere că o femeie puternică reușește să-și țină în frâu „bărbatul vieții“.

– Lasă-o baltă, zise ea, marcând cu X negativul cu pricina. Mai erau și alte fotografii, pe care i le făcuse lui Hershey, lui Ansel și altor vietăți care trăiau pe lângă căsuța ei. Avea de gând să le mărească ceva mai târziu, pentru noaptea asta se „distrase“ suficient.

Încuie studioul și făcu cei câțiva pași care o despărțeau de casă. Afară era încă întuneric, broaștele și insectele continuând să facă gălăgie, zorii întârziind să-și facă apariția.

Hershey o aștepta la ușă, culcată pe preș, cu capul mare și cafeniu sprijinit pe labele din față.

– Tu *chiar ești* o fată de treabă, șopti Abby, scărpinând câinele după urechi. Nu trebuia să fac asta, așa că să nu mă spui nimănui, ne-am înțeles? Căutând prin cămară, descoperi o cutie cu biscuiți pentru câini. Îi aruncă unul lui Hershey care îl prinse din zbor și îl duse în living, unde începu să-l mănânce.

– Hai în pat, să vedem dacă mai putem adormi câteva ore. Ceasul de pe polița căminului arăta că e trecut de ora cinci. Abby mormăi nemulțumită. Era aproape imposibil să mai adoarmă la ora aceea, iar la nouă avea o întrevedere la biroul ei, așa că ar fi trebuit să se trezească cel târziu la șapte și jumătate. Ea se îndreptă din nou spre pat, dar Hershey, care o urma, se opri brusc în dreptul ușilor glisante.

– Ai nevoie afară?

Cățeaua se uita, pur și simplu, afară, zburlindu-se și încordându-și ceafa. Apoi urlă înfundat.

– O, nu face asta, șopti ea, în vreme ce avertismentele lui Montoya se iviră iar în mintea sa. Oare încuiase ușa după ce intrase în bucătărie?

Abby stinse luminile și întunericul învălui întreaga casă. Privi pe fereastră, dar nu văzu nimic, absolut nimic, în afara nopții negre ca smoala.

– E doar un raton, zise ea, dar cățeaua mârâi iar. Scăzut. Răgușit. În semn de avertisment.

– Termină, Harshey, mă sperii de moarte. Se gândi la arma din noptieră, întrebându-se dacă ar avea vreodată curajul să o utilizeze pentru a alunga un musafir nepoftit.

Fără a mai aprinde lumina, se întoarse la ușa care dădea spre studio. Era încuiată. Deci era în siguranță. Nu-i așa? Privi prin geamul ușii în direcția studioului și observă o umbră în lumina pe care o arunca becul de veghe existent în apropierea clădirii scunde. Îngheță, așteptându-se să se ivească

brusc în fața geamului, chipul unui bărbat, dar nu se petrecu absolut nimic. Niciun chip nu-și făcu apariția. Nicio siluetă întunecată nu apăru în raza ei vizuală. Umbra aceea nu-și făcu din nou simțită prezența.

Termină cu prostiile, Abby.

Nu-i nimeni afară.

Nu e nimeni, nimeni.

Cățeaua începu din nou să mârâie, iar ea se simți pătrunsă de teamă, i se păru că se desprinde de propriul trup.

Brusc, avu certitudinea că ceea ce debutase cu moartea lui Luke era departe de a se fi terminat.

9

Pedro! strigă măicuța Maria, fluturând din mână la vederea nepotului ei.

Montoya se simțea deja nelalocul lui în holul mănăstirii, iar faptul că se auzi strigat pe numele de botez, îl zăpăci și mai tare.

– Mătușă Maria.

– Ce surpriză! zise ea, îmbrățișându-l. Arată ceva mai bătrână decât la ultima lui vizită, dar încă mai poseda o anume putere, o vitalitate care se citea în ochii aceia închiși la culoare. Haide, vino să ne așezăm în grădină și apoi o să-mi explici ce te aduce pe la noi. Deși gândul că ți-a fost dor de mine mă face fericită, am impresia că nu te afli aici doar în vizită. Îl bătu pe braț, tachinându-l, așa cum făcea și cu mulți ani în urmă.

Traversară împreună coridorul lung, la capătul căruia se aflau câteva ferestre ce permiteau luminii cețoase a zilei să se strecoare înăuntru. La capătul unei scări îmbrăcate în lemn, ea deschise larg ușa care permitea accesul într-o curte în care existau tot soiul de flori plantate în ghivece de ciment. O fântână situată în centru arunca apa în sus, doar pentru a cădea în cascadă deasupra unui înger ce susținea în fiecare

mână câte un vas din care apa se prelingea în bazinul mare, de formă pătrată. Pe suprafața apei pluteau plante acvatice, în vreme ce pești aurii înotau pe fundul apei.

Maria se așeză alături de el pe o bancă din piatră, aflată sub streașina de protecție a acoperișului mănăstirii. Privind-o din profil, el și-o imagină o clipă pe tânăra de altădată, o adolescentă speriată care, după cum auzise el șușotindu-se în familie, rămăsese gravidă la mai puțin de douăzeci de ani. Identitatea iubitului ei rămăsese un secret, păstrat mai bine de patruzeci de ani. Montoya nu descoperise până acum ce se întâmplase cu copilul respectiv, cu toate că trăsese cu urechea la discuțiile mamei și ale surorilor sale. Maria nu se căsătorise niciodată. În schimb, se călugărise, devenind membră a acestui ordin. Căutase refugiu, singurătate și iertare, după cum bănuise el.

În timp ce norii se îngrămădeau pe cer, iar vântul puternic flutura mușchiul spaniol atârnat în stejarii înalți de lângă zidurile mănăstirii, ei discutară preț de câteva minute despre familia lor, despre rude, râzând copios în momentul în care își amintiră cum sora Maria îl prinsese alături de prima lui iubită.

– Însă acum ești băiat mare, zise ea, lăsându-și capul într-o parte pentru a-l privi atent. Sper că ai reușit să te ierți pentru ce i s-a întâmplat... iubitei tale?

– Nu am venit aici ca să discut despre Marta, zise el încet, în timp ce un nor acoperi soarele.

– Nu? Atunci de ce ai venit, Pedro? Are legătură cu demolarea spitalului?

– Maria, numele meu e Reuben, și, uneori, mi se mai spune și Diego, după numele tatălui meu, dar nimeni nu-mi spune Pedro.

– Doar eu, zise ea, zâmbind, și nu am de gând să renunț. E un nume foarte potrivit, știi bine. Pedro – Petru – dintre toți sfinții, el e favoritul meu. Ea zâmbi. Știi ce se spune despre câinii bătrâni.

– Cred că ai putea învăța niște trucuri noi, dacă ai avea voință.

Ea pufni în râs.

– Da, poate. Dar te rog, nu mă obliga să dansez.

– S-a făcut. El se relaxă puțin. Îi plăcuse întotdeauna să stea în preajma ei.

Ea îi puse palma pe genunchi.

– Deci, despre ce e vorba? Ce vrei să știi?

– Nu am venit aici numai din pricina viitoarei demolări a spitalului, zise el, dar am câteva întrebări pe tema asta. Tu ai lucrat acolo, nu? El arătă cu bărbia spre sanatoriu. Cu vreo douăzeci de ani în urmă?

Trăgându-și mânecile, ea aprobă, uitându-se la păsările care se roteau în apropierea fântânii. Da, am avut un birou acolo. Îl împărțeam cu o asistentă socială.

– Virginia Simmons.

Mătușa își întoarse fața către el.

– Ea era una dintre ele. Dar și-a dat demisia și s-a măritat cu unul dintre medici. Cred că cu doctorul Heller. În clipa în care pronunță numele de Heller, se încruntă, ca și cum amintirea lui ar fi dezgustat-o. Nu, m-am înșelat. E vorba de doctorul LaBelle. Chipul ei exprimă surpriza în secunda în care reuși să pună lucrurile cap la cap. Oh, pe toți sfinții. Ea e mama lui Courtney Mary LaBelle, fata care a fost ucisă acum două nopți!

– Exact.

Ochii ei exprimau tristețe.

– Am auzit că a fost omorâtă, zise ea încet, odihnindu-și palmele în poala veșmântului negru. Mare păcat. Prin urmare, de aceea ai venit aici. Cred că ar trebui să stai de vorbă cu maica superioară. Știe mai multe despre Mary, cea care se pregătea să devină călugăriță. Nu mi-am dat seama niciodată... ce fraieră sunt... am auzit numele ei, dar nu mi-am dat seama niciodată că era fiica Virginiei. Ea surâse trist, remarcând: Uneori... în fine, uneori, uit.

Pentru el nu era o surpriză. O auzise pe mama lui declarându-se îngrijorată din cauza stării de „confuzie“ a surorii ei, de „boala uitării“ de care aceasta suferea. Exista suspiciunea unui Alzheimer sau a altei forme de demență, dar nimeni nu vorbea despre asta cu voce tare.

Dregându-și glasul, Maria prinse cu degetele crucea ce atârna la gâtul ei. Ridică privirea în clipa în care una dintre porțile de la capătul mănăstirii se deschise și dincolo de ea păși un bărbat cu umeri lați. Acesta căra o roabă, în care se afla o mătură și o furcă.

– Cine e? întrebă Montoya, privind atent la bărbatul cu ochelari fumurii și cu șapca de baseball trasă bine peste ochi. La gât purta un set de căști pentru ascultat muzică. Un fir lung, agățat la buzunar, era atașat probabil la un CD-player ascuns înăuntrul acestuia.

– Îngrijitorul. Lawrence. Ea își bătu pe mână nepotul, în vreme ce Lawrence, captivat de ritmurile muzicii, se apucă să măture frunzele împrăștiate prin curte. Să nu-mi spui că-l suspectezi și pe el?

– Am fost, pur și simplu, surprins să văd un bărbat aici.

Ea chicoti.

– Ei, din când în când, se dovedesc extrem de eficienți, să știi. Oricât de bine ne-am descurca, unele dintre noi nu mai sunt chiar atât de tinerele, iar anumite sarcini se potrivesc mai bine unui bărbat decât unui cârd de călugărițe bătrâne. Ea îl prinse de mână. Uneori, Pedro... adică Reuben, cred că lumea a devenit un loc foarte urât. Apoi mi-aduc aminte vorbele lui Dumnezeu, care sunt un balsam pentru mine. Mă calmează. Îmi redau încrederea în oameni. Știu că ție s-ar putea să-ți fie greu, fiindcă asta ți-e meseria.

– Acesta e motivul?

Ea îl strânse încet de mână.

– Se pare că, în clipa asta, ți-ar prinde bine puțină credință.

– Probabil, zise el, gândindu-se că i-ar trebui ceva mai multă, fiindcă zilele astea chiar îi simțise lipsa. Reveni la subiectul care-l interesa: mama lui Abby Chastain.

– Hai să ne întoarcem cu douăzeci de ani în urmă. Ți-aduci aminte de o pacientă cu numele de Faith Chastain?

Chipul Mariei exprima surpriza. Ridurile de pe frunte se adânciră. Își privi degetele,

– Acum câteva zile s-au împlinit douăzeci de ani de la moartea ei, zise ea, și el fu surprins de claritatea cu care

Maria își aducea aminte de momentul acelei tragedii. N-o să uit niciodată. Eu am fost prima persoană care a ajuns lângă ea după producerea evenimentului. Am pornit spre intrare imediat ce am auzit zgomotul de geam spart și de zăbrele smulse. Și după aceea țipătul. Acel strigăt oribil, îngrozitor, plin de groază care-ți sfâșia inima. Maria își frecționă gâtul. Familia ei tocmai sosise cu mașina. Una dintre fetițe intrase deja în clădire, probabil că urca pe scară, da, cred că am trecut pe lângă ea pe palier, în timp ce mă îndreptam către parter. Cealaltă fiică împreună cu soțul lui Faith erau încă afară, căutând un cadou pentru ea, cred... deși a trecut o groază de vreme de atunci. Privirea i se încețoșă și ea se uită spre partea opusă a curții, la îngrijitorul care mătura frunzele; Montoya era convins că în mintea ei vedea cu totul altceva.

Încet, Maria rosti:

– A fost îngrozitor. Am auzit țipete, strigăte chiar în secunda în care ieșeam pe ușă, iar ea zăcea pe pavaj... biata de ea, diformă și cu oasele zdrobite. Își făcu rapid semnul crucii. Fetița era acolo, alături de tatăl ei, Jacques. A fost îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor. Ea se cutremură brusc, clipind din ochii umezi. Una dintre fete îi adusese un cadou. În ziua aceea era aniversarea lui Faith. Ce lucru ciudat, înțelegi, să pleci de pe lumea asta chiar la data la care te-ai născut. Ea se încruntă. Și era și ziua de naștere a uneia dintre fiicele ei, a celei mici, cred, dar nu sunt sigură.

– Ce poți să-mi spui despre Faith? întrebă Montoya.

– Despre starea sănătății ei? Mi-e teamă că nu mare lucru. Fișele pacientelor sunt confidențiale.

– Știu, dar ea e moartă, *mătușă.* S-a întâmplat demult.

– Chiar așa fiind, nu pot să-ți ofer nicio informație.

– Ți-aș putea trimite un ordin judecătoresc.

– Și dacă te sfidez, mă trimiți la închisoare? Se ridică de pe băncuță și se îndreptă către streașina balconului, de care era atârnat un coșuleț acoperit cu mușchi. Florile și ferigile cădeau dincolo de marginile lui. Cu degetele sale micuțe, se apucă să aleagă din coș ferigile maronii și frunzele uscate.

– *Tia** Maria, te rog, zise el, încercând să-și ascundă disperarea din glas. Ajută-mă, încerc să-l prind pe ucigașul lui Courtney.

– Punând întrebări despre Faith Chastain? Era evident că nu-l credea.

– Toate declarațiile tale vor rămâne confidențiale, știi asta.

– Există o lege care-i protejează pe pacienți și pe medici, zise ea, vorbind pe un ton scăzut, în timp ce, strângând în palmă frunzele uscate, se îndreptă din nou spre bancă. Ea își mușcă buza, lăsând bucățile de frunze uscate să-i alunece printre degete. Grădinarul continua să măture, cu capul în jos, ca și cum nu ar fi băgat de seamă că cei doi stăteau pe bancă.

Ea oftă.

– Cred că nu e un secret faptul că Faith a fost internată de mai multe ori. Mai mulți doctori au diagnosticat-o în stadii diferite ale bolii. Bineînțeles, asta s-a petrecut cu mulți ani în urmă, iar medicina nu știa atât de multe despre bolile mintale, așa cum se întâmplă în zilele noastre. Își scutură palmele de praf. Am să-și spun propria mea părere: Faith Chastain a fost o femeie neînțeleasă și extrem de tulburată. Acesta nu e un diagnostic profesional, medical, însă e purul adevăr. Ce pot spune despre boala ei? Schizofrenie? Posibil. Paranoia? Cu siguranță. Era ca și cum s-ar fi luptat cu niște demoni interiori. Am încercat să o ajut prin intermediul rugăciunilor, sperând că-i voi oferi o ușoară consolare, că își va regăsi liniștea cât de cât cu ajutorul Bunului Dumnezeu. Așa a fost? Nu știu... Ochii Mariei se întunecară.

– Ce i s-a întâmplat? Ce a făcut-o să se sinucidă?

– Nu știu. Și cred că nimeni nu poate ști. E unul din marile mistere care învăluie acest spital. Dar Faith se află acum alături de Domnul. Nu mai e bolnavă și nici chinuită de demonii din adâncul ei. Asta-i tot ce contează.

– Numai că, Countrey LaBelle și Luke Gierman au fost omorâți și una dintre legăturile evidente dintre ei este chiar

---

* Mătușă (în lb. spaniolă) nota trad.

faptul că ambii au avut rude care au avut de-a face cu acest spital.

– Luke Gierman? DJ-ul de la radio? A avut rude aici? Ea se încruntă, concentrându-se intens.

– Nu el. Fosta lui soție e Abby Chastain. Fiica cea mică a lui Faith.

– Oooo... nu mi-am dat seama. Ea privi în gol. Biata fetiță. Ce i-a fost dat să vadă în ziua aceea...

– Acum înțelegi de ce am nevoie de ajutorul tău.

Ea îl privi, atingându-i obrazul cu palma sa rece.

– Apreciez ceea ce faci. Știu că ai o meserie grea. Uneori, ai de-a face cu latura neplăcută și întunecată a vieții, dar nu dețin nicio altă informație care ți-ar putea fi de folos. Îmi pare rău, Pedro. Maria se uită rapid la ceas și se ridică în picioare. Peste doar câteva minute trebuie să mă apuc de treabă la bucătărie, dar să știi că m-am bucurat mult să te văd. Transmite-i urările mele de bine mamei tale.

– Așa voi face.

– Ține. Ea scormoni în buzunarele sale mari și scoase un rozariu confecționat cu multe decenii în urmă. Mărgelele erau roșii, asemenea sângelui. Ia-l, zise ea.

– Nu pot.

Ea i-l așeză în palmă, strângându-i degetele deasupra lui.

– Bineînțeles că poți. Folosește-l, Pedro. Adu-ți aminte de sfântul al cărui nume îl porți. Hrănește-te cu puterea și hotărârea lui. Îi acoperi mâna cu palma. Vei fi surprins să descoperi câtă putere are Dumnezeu.

– „Câtă putere are Dumnezeu“, repetă el. Stai puțin, Maria. Ai început să vorbești precum preoții aceia reformați. Știi, exact ca, oare cum îl cheamă? Pocni din degete. Billy Ray Furlough. „Puterea Domnului fie cu voi“, nu e mottoul lui?

– Într-adevăr? Ea își feri privirea.

– Mă sperii, *tia*. Mă îngrozește gândul că te îndepărtezi cumva de preceptele acestui ordin, preferând să urmărești emisiunile acelui înfocat predicator tv.

– E cât se poate de neadevărat. Maria nu pufni însă în râs,

așa cum se așteptase el. Ridurile din jurul ochilor, datorate îngrijorării, păreau și mai evidente, în loc să se estompeze.

Montoya plecă de la mănăstire, condus de mătușa lui. Apoi parcurse pe întuneric coridoarele strâmte care te duceau către parcare. Ieși dincolo de porțile mănăstirii, dar în loc să îndrepte mașina către șosea, făcu un cerc, parcurgând aleea care făcea legătura cu fosta intrare a spitalului.

Nu reuși să înainteze decât până în dreptul gardului. Vechile porți de fier erau acum închise cu un lanț și un lacăt ruginit. El lăsă motorul pornit, coborând apoi din mașină. În timp ce alarma scoase un zgomot înfundat din cauza portierei rămase întredeschise, el traversă drumul până la gard, pentru a privi dincolo de zăbrelele din fier, la peisajul jalnic din jurul clădirii.

Aleea din ciment era fisurată, prin crăpăturile sale ieșind la iveală iarba. Vegetația peluzei era până la genunchi, și poate chiar mai înaltă, iar în fața clădirii din cărămidă cu trei etaje se afla un șir de arbori înalți. O parte din țigla acoperișului dispăruse, la fel și lemnăria unora dintre ferestre. În partea centrală a edificiului, chiar deasupra intrării și a fântânii parțial distruse, se afla o lucarnă cu ferestre viu colorate în formă de arcade, ieșind în afara părții întregi a acoperișului. O fostă verandă spațioasă, cu pereți mici din piatră, flanca una din laturile clădirii, fiind acoperită cu viță-de-vie și tufe de mure. În capătul opus, o veche și ruginită scară de incendiu începuse a se crăpa, bătută de rafalele puternice de vânt.

Acesta era punctul comun al celor două victime?

Clădirea asta obosită și parțial distrusă?

Și-o imagină pe Abby pe vremea când era o copiliță, venind în vizită la mama ei cea ruptă complet de realitate, o femeie „cu tulburări psihice“ care se lupta cu „demonii“ săi interiori, asta în cazul în care aprecierile Mariei puteau fi luate în considerare. El se gândi la propria sa familie; săracă, dar unită și, în majoritatea timpului, fericită. Cinci băieți și două fete. Familia lui luptase din greu împotriva sărăciei, a tuturor tentațiilor și a frustrărilor datorate lipsei banilor.

Unitatea familiei fusese cât se poate de puternică, părinții lui luptând cu încredere și hotărâre pentru a-și croi un drum în viață. Îl încurajaseră să devină atlet, iar talentul său de fotbalist și băieții străzii îl ajutaseră să termine studiile la colegiu.

Însă toate aceste lupte de clasă și bariere rasiale, pe care el reușise să le depășească, păreau neînsemnate în comparație cu înfruntarea problemelor unei mame cu mintea slabă, care în cele din urmă se aruncase de la fereastra unui etaj superior, aterizând pe pavaj, chiar în fața fiicei sale. Un lucru îngrozitor pentru un copil.

Nimeni nu era atent.

Polițiștii se fâțâiau de colo colo asemenea unor șoareci apucați de streche.

Reporterii găsiseră deja alte povești care-i țineau în priză, iar despre acel „bizar dublu asasinat" se menționa acum doar din când în când. Povestea morții lui Luke Gierman și a unei puștoaice nu mai figura pe pagina întâi și începuse să treacă neobservată.

Ceea ce *nu* era corect.

Oare ei nu pricepuseră că era vorba de un subiect important? Că, în sfârșit, răzbunarea era pusă în aplicare?

El se furișă pe coridoarele fostului azil, pășind ușor, trecându-și palma înmănușată de-a lungul pereților, încercând să-și adune gândurile. Dar chiar și acolo, în propriul sanctuar, în timp ce străbătea în tăcere coridoarele întunecate, nu-și putea găsi alinarea și liniștea. Și, potrivit experiențelor sale de până acum, valul de adrenalină și clocotul sângelui în vene datorate acelor crime începuseră să scadă în intensitate.

El hoinări prin încăperi pe care aproape că nu și le mai amintea sau pe care le uitase. Mirosul prafului și cel de casă părăsită se impregnase în pereți și în podelele scorojite. Tavanele erau găurite, dar lui nici că-i păsa.

Aici avea să fie locul lui de muncă.

Aici va fi căminul său.

Aici era locul pe care și-l amintise întotdeauna.

Aici va fi locul unde urma să aducă lucrurile pe făgașul lor.

Fixând o lanternă în colțul cercevelei unuia dintre dormitoare, el studie echipamentul vechi care încă mai atârna în câteva cuie sau era împachetat și uitat pe rafturi. Își plimbă ușor degetul pe suprafața materialului unei cămăși de forță, care atârna într-un cui ruginit. Cămașa aceea, odată albă, căpătase o nuanță gri și mirosea a mucegai. Într-unul dintre colțurile încăperii zăcea, de mai bine de zece ani, un instrument electric care, pe vremuri, funcționase ca transmițător de energie; un instrument de tortură, reflectă el, care fusese utilizat cu mulți ani în urmă. Se îndreptă apoi spre un cărucior din metal, rezemat de perete. Partea superioară era din oțel inoxidabil, partea inferioară conținând câteva sertare ascunse. El deschise sertarul de sus și dădu cu ochii de niște bisturie, care nu mai erau nici strălucitoare și nici nu mai aveau lama bine ascuțită, însă păreau ordonate potrivit mărimii și formei.

El înghiți cu greu. Își amintea. O, da, își amintea.

Cu una dintre mâinile înmănușate, apucă un scalpel, apropiind de obraz lama subțire a acestuia, încercând să-și vadă chipul în suprafața lucioasă. Miji ochii în lumina aceea tulbure, având impresia, preț de o clipă, că mai aude și acum strigătele înfiorătoare ale persoanelor care erau aduse în încăperea aceea, un loc în care se făcuseră tot felul de experiențe și de operații care prea puțin aveau de-a face cu etica medicală.

El văzuse atât de multe persoane scăpate de sub control și gălăgioase, care, mai întâi, fuseseră sedate și apoi transportate în tăcere chiar în camera cu pricina.

Își amintea fiecare pacient care reușise să supraviețuiască acelor metode de tratament arhaice și machiavelice, dar și pe cei care muriseră.

Vârî scalpelul și alte câteva instrumente chirugicale în rucsacul său.

Nimeni nu știa că el supraviețuise.

Nimeni nu avea habar că el era viu.

În plus, nu-i păsa nimănui.

Dar o să le pese, cugetă el, simțind cum focul anticipării creștea constant în adâncul lui. Ooo, da, le va păsa.

10

Cerul după-amiezii se întuneca în timp ce Montoya se îndrepta spre vehiculul său rapid. Se urcă la volan și, executând o întoarcere, lăsă în urmă spitalul vechi și dărăpănat. În timp ce se îndreptă spre New Orleans, mobilul lui sună.

– Montoya, zise el, aprinzând farurile. Bonita Washington îl puse la curent cu ultimele noutăți legate de dublul asasinat Gierman-LaBelle. Punctul forte al conversației fu constatarea că sub unghiile lui Courtney LaBelle nu fuseseră descoperite urme de piele și nicio urmă ADN. Niciuna dintre amprentele luate la locul producerii crimei și depistate cu ajutorul sistemului AFIS nu se potrivea, astfel că fie ucigașul nu lăsase nicio o amprentă, fie nu se afla înregistrat în baza de date. Fusese găsit rucsacul lui Courtney LaBelle, dar era gol și într-o stare avansată de degradare. Nu se putuse colecta nicio amprentă.

Washington îl informă că raportul autopsiei nu dezvăluia niciun element surprinzător. Ambele victime își găsiseră sfârșitul din cauza unei plăgi prin împușcare, de la o distanță mică. Amândoi păreau să fi fost legați, înfășurați cu bandă adezivă și târâți.

– În concluzie, zise Montoya, accelerând pe autostradă, în vreme ce ploaia aceea blestemată începuse din nou să cadă, în afară de urma aceea de pantof măsura 12 și un fir de păr negru, scurt, rămas agățat în textura rochiei de mireasă, nu avem prea multe indicii care să ne ajute în continuarea anchetei.

– Totuși avem ceva.

– Cred că da. Firul de păr se află acum la Laboratorul ADN. Te anunț imediat ce va sosi raportul.

– Ar mai fi ceva, adăugă ea. Rochia de mireasă purtată de victimă nu are nicio etichetă, însă mie mi se pare un obiect vestimentar destul de scump. Materialul e o mătase de import, cu aplicații pe mâneci și la gât. Pariez că e vorba de o rochie creată de un designer, nu că aș fi o expertă, dar cunosc pe cineva care este. Poate că ea ne va da o idee despre magazinul

de la care a fost achiziționată sau despre creatorul modelului respectiv.

– Într-un fel, nu mi-l pot imagina pe ucigașul nostru participând la paradele de modă dedicate mireselor sau întâlnindu-se cu designerii de rochii.

– Nici eu. Probabil că e furată sau cumpărată de la un magazin second hand sau de pe site-ul e-Bay. Cert e că nu i-a aparținut lui Courtney. Lăsând la o parte povestea asta cu „mă dăruiesc Bunului Dumnezeu", rochia asta e cu două măsuri mai mare decât îi trebuie ei. Courtney purta măsura patru sau șase, dacă nu cumva chiar mai puțin. După bănuielile mele, rochia aceea este măsura opt și a fost făcută pentru o femeie mult mai înaltă. Tivul e murdar în locul în care Courtney a călcat pe el.

– Ea nu purta pantofi. În mod normal, mireasa poartă tocuri.

– Da, dar nu unele de șase centimetri.... rochia asta pare una făcută la comandă, creată special pentru cineva, dar nu pentru Courtney LaBelle sau pentru o femeie cu aceleași măsuri ca ale ei.

– Deci va trebui să aflăm pentru cine a fost creată.

– Asta ne-ar ajuta. Cum spuneam, am să stau de vorbă cu experta mea și imediat ce vom afla unde a fost fabricat materialul sau ornamentele, s-ar putea să-l descoperim chiar pe creator. Nu e cine știe ce indiciu, recunoscu ea, dar măcar e un punct de pornire.

– Hei, în secunda asta, mi-e de folos orice indiciu. Mulțam.

El închise telefonul, parcuse încă trei mile, și apoi îl apelă pe Brinkman.

– Mdda?

– Ai descoperit cine sunt ultimele persoane care le-au văzut în viață pe cele două victime?

– Mdda... ei, credem că da... stai să văd... da, în regulă, am notițele chiar aici. Hai să începem cu Virgina Mary, de acord? Am urmărit cât mai atent posibil tot ce a făcut în seara respectivă, iar ultimele două persoane care au văzut-o vie și nevătămată au fost două tinere care se aflau la bibliotecă când

ea a plecat de acolo, în jurul orei nouă și jumătate. Una dintre fete, Jenny Ray, participa la același curs de comunicare. Jenny a fost și ea prezentă la alocuțiunea lui Gierman de la Colegiul All Saints.

La fel au făcut și multe alte studente.

– Prin urmare, fetele astea două au zărit-o îmbrăcată în costumul de jogging și cu rucsacul în spate. Traversa curtea campusul, îndreptându-se spre clădirea internatului.

– Ceea ce făcea de fiecare dată.

– Da, potrivit colegei ei de cameră care te bagă în sperieți.

Montoya schimbă direcția.

– Ce ai aflat despre Gierman?

– Nu am găsit pe nimeni care să-l fi întâlnit după ce a plecat de la radio. Cineva i-a luat însă corespondența din cutia poștală și i-a lăsat-o pe blatul bucătăriei, la apartamentul din oraș. Am descoperit-o în ziua când i-a fost cercetată locuința, așa că mi-am închipuit că a plecat de la radio, s-a dus acasă, a petrecut acolo o bună bucată de vreme, poate a și mâncat. După cum arată raportul autopsiei, avea resturi de lasagna în stomac, iar eu am găsit în gunoi o cutie de lasagna congelată. Apoi am ajuns la concluzia că a plecat spre sala de gimnastică. Dar, cum nu avea bani suficienți asupra sa, s-a oprit, mai întâi, la un ATM.

– Acum, înainte de a-mi adresa tu întrebarea, să știi că așa e, am vizionat caseta video cu care era dotat ATM-ul băncii. L-a surprins din față, în timp ce retrăgea numerarul cu pricina. Era într-adevăr Gierman. Alături de el nu mai era nicio altă persoană. Am verificat până și persoanele care au fost la ATM înaintea și după plecarea lui Gierman. Nimic neobișnuit. Totul în limitele legii.

– Ca atare, nu am obținut nimic?

– Nu cine știe ce.

– Nemernicul, mormăi Montoya, uitându-se atent spre furgoneta micuță din fața lui. În partea din spate era lipit un baner care-l lăuda pe copilul proprietarului. Dar pe stradă? Se vorbea cumva de vreun eveniment important? A văzut cineva ceva? S-a auzit că s-ar fi petrecut ceva?

– De la cei din zonă, nu... criminalul a făcut totul în tăcere. Sau criminala.

– Sunt de acord cu Zaroster, nu e stilul unei femei, zise Montoya, iritat că Brinkman, deși era un polițist foarte bun, încă o considera ca posibil suspect pe Abby Chastain.

– Mdda, în fine, viitorul o va dovedi.

Frustrat, Montoya închise telefonul și se îndreptă către centrul orașului. Pe cerul New Orleansului, clădirile înalte se înfigeau parcă în ceața plumburie. Dar gândurile aveau altă direcție, concentrându-se asupra cazului acela afurisit. Simțea cum timpul se scurge, ca și cum un ceas nevăzut ar fi cronometrat fiecare secundă. Apoi își dădu seama că singura vinovată era Abby, cu surâsul ei seducător, cu privirea ei inteligentă și cu trupul acela superb. Femeia asta îl subjugase și asta era ceva ce nu se mai întâmplase de foarte multă vreme. Existase o perioadă când orice femeie frumoasă îi atrăgea privirea, dar acum... ah, la dracu'. Degetele se încordară pe volan, iar el înjură printre dinți. Trebuie să rămână imparțial și cu mintea limpede, însă doamna Chastain, fostă Gierman, îi întuneca, cu siguranță, rațiunea.

Nu-i plăcuse felul în care Brinkman o încolțise în timpul interogatoriului. Pentru prima dată în viață, Montoya consideră ca neavenită asprimea unui interogatoriu, ceea ce era de-a dreptul ridicol. Nu-i venea să numere de câte ori se dovedise el însuși nemilos față de un martor. Îi scuturase puțin, așteptând ca adevărul să iasă la lumină. În cazul lui Abby, singura soluție a lui Montoya fusese aceea de a-și ține gura, fără a interveni și fără a sări, fir-ar să fie, în apărarea ei. Cu toate astea, se străduise să țină pasul cu tacticile lui Brinkman, lucru pe care-l urâse din tot sufletul. Interogatoriul acela păruse mai degrabă o ședință a Inchiziției.

Dar, la urma urmelor, judecata lui nu fusese chiar atât de limpede.

Poate că ar fi fost mult mai înțelept să renunțe la acest caz, însă nu suporta ideea ca Brinkman să o hărțuiască mai departe pe Abby cu tirul întrebărilor sau ca el să facă echipă cu Bentz, la întoarcerea acestuia.

Că bine își mai alesese Rick Bentz momentul de a pleca în luna de miere împreună cu soția.

Montoya o coti de pe autostradă, încetinind și îndeptându-se spre Cartierul Francez. Orașul forfotea de oameni, ca de obicei. Pietonii se strecurau printre mașini, autobuze, camioane. Chiar și pe ploaie, muzicanții străzii își interpretau partitura, în timp ce cutiile instrumentelor rămăseseră deschise în așteptarea mărunțișului. Trecătorii înaintau cu capetele descoperite sau ghemuiți sub umbrele, iar aroma restaurantelor locale se amesteca cu mirosul de benzină și de motorină.

Și totuși, el nu-și putea lua gândul de la caz și de la Abby Chastain.

Culmea era că, fie că voia să admită, fie că nu, femeia asta îl atrăgea. Fizic și emoțional. Prima femeie după Marta. Și cea mai rea alegere posibilă. Fosta nevastă a lui Luke Gierman, ca beleaua să fie și mai mare. Și chiar dacă nu putea fi suspectată de moartea lui, tot avea un amestec anume în povestea asta.

Avusese la îndemână și scopul și mijloacele. Dar motivul? O sumă de peste cinci sute de mii reprezenta un început promițător. Faptul că Gierman o ridiculizase în mod public nu o afectase?

Dar cum construise ea un plan al crimei atât de bine pus la punct într-un timp atât de scurt? Și cum rămâne cu Courtney LaBelle? Nu, era imposibil. Chiar dacă i-ar fi dorit moartea lui Gierman din pricina celor declarate de el la radio, nu avusese timp suficient pentru a angaja un asasin, a pune la cale răpirea și a face astfel ca crima să semene... cu ce anume? Cu o ceartă între îndrăgostiți? Nu, niciun ucigaș plătit nu le-ar fi făcut chestia aia lui Gierman și lui LaBelle.

Teoria lui Brinkman era, pur și simplu, o aiureală.

– La dracu' cu toată povestea, mormăi el nemulțumit, surprinzându-și imaginea în oglinda retrovizoare. Observă întunecimea privirii, buzele făcute pungă, maxilarele încordate. Rămâi obiectiv, își ordonă el. Imediat ce lumina semaforului se schimbă, el parcurse și ultimele două străzi până la parcarea

secției de poliție, și căută un loc liber pentru mașina sa. Încă supărat pe el însuși, pe cazul său și pe întreaga lume afurisită, coborî din Crown Vic, urcând, cu tot cu starea sa de spirit, treptele din fața secției de poliție.

Femeile fuseseră întotdeauna o problemă pentru el.

Îi plăceau.

Iar ele îl plăceau pe el.

Simplu ca bună ziua.

Libidoul lui fusese întotdeauna la cote înalte sau cel puțin așa i se întâmplase până ce o întâlnise pe Marta. O vreme, fusese bărbatul unei singure femei, renunțând la apucăturile sale de dragul domnișoarei Vasquez.

Dar acum se terminase, reflectă el urcând treptele și intrând în zona birourilor Departamentului Omucideri. Tastele PC-urilor țăcăneau, telefoanele zbârnâiau. În fiecare nișă și birou, exista acea atmosferă de grabă, de urgență. Ceva mai încolo, imprimanta funcționa din plin, scoțând pagină după pagină. Lângă biroul lui Zaroster se afla un suspect încătușat. Șuvițele acestuia cădeau în neorânduială dincolo de umeri. Omul vorbea gesticulând. Îmbracat în jeanși și într-o geacă din denim cu mânecile tăiate, el vorbea grăbit și pe un ton repezit, protestând vehement și susținându-și cu putere nevinovăția în fața lui Zaroster și a altui detectiv.

Montoya aproape că alergă spre Brinkman, care tocmai se pregătea să iasă pe ușile de la intrarea principală.

– Fii atent la ăsta, zise el, privind cu coada ochiului către suspect. Implicat într-o înjunghiere care a avut loc la Esplanade. Scufundătorul numărul unu, aici de față, zise el, arătând cu degetul spre șuvițele de păr ude. Nu i-a plăcut că scufundătorul numărul doi s-a legat de doamna lui. A apucat un cuțit de bucătărie, și, astfel, numărul doi și-a găsit sfârșitul. Își trecu degetul teatral de-a lungul gâtului. Adică aproape că l-a decapitat în fața doamnei, iar termenul „doamnă“ e folosit, bineînțeles, peiorativ, având în vedere „poama“ de care vorbim.

– De ce nu e în camera de interogare?

– E înțesată. O împușcare în Decatur și un accident chiar pe malul apei. A fost o zi plină, scufundătorul nostru și-a

debitat deja varianta în camera de interogare, am înregistrat-o, dar acum dorește să dea o declarație. Făcu semn cu mâna dreaptă în direcția unui avocat. Aveam nevoie de spațiu, așa că... Înălță din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună: „toată ziua numai muncă". Găsi pachetul de Marlboro în buzunarul interior al jachetei, scoase o țigară și o vârî în colțul gurii.

– Știi ce mă întreb eu? zise el, în timp ce vârful țigării se bâțâi. De ce toți cei implicați în cazul Gierman au un alt nume? Courtney își zicea Mary, vârcolaca aia își zice „O"... ce dracu' mai e și asta?

– Habar nu am.

– Hei, chiar și tu îți spuneai mai demult Diego, nu-i așa? Atunci când voiai să ai cât mai multe domnițe la picioarele tale, corect?

Montoya realiză că nu avea de gând să-i mărturisească faptul că mătușa lui îi dăduse numele de Pedro în onoarea Sfântului Petru. Lucrurile erau deja suficient de confuze.

Brinkman, bătându-se cu palmele peste buzunarul pantalonilor în căutarea brichetei, începu să coboare treptele.

– Apropo, s-a întors Bentz, strigă el peste umăr. Te căuta. Presupun că mi-a luat locul, zise el fără pic de ranchiună. Montoya își dădu seama că nici Brinkman nu-l simpatiza. Era ceva reciproc.

În timp ce detectivul rotofei se făcu nevăzut pe scară, Montoya se îndreptă spre separeul său, își verifică mesajele, printă rapoartele Bonitei Washington și le introduse apoi într-un dosar care devenea din ce în ce mai voluminos. Puse apoi dosarul subraț, luă două păhărele cu cafea din bucătărie și se duse la biroul lui Bentz.

Nu se obosi să ciocăne, ci, deschizând ușa întredeschisă cu umărul, intră. Rick Bentz ședea la biroul său, cu hârtiile întinse în față. În colțurile biroului se aflau fotografiile fiicei și ale soției sale. El își ridică privirea în secunda în care Montoya intră pe ușă.

– *Hola, mi amiga*, zise Bentz, zâmbind cu toată gura. Era un tip masiv care încerca să scape de excesul de greutate, lovind zilnic cu sete un sac de box. Dădu cu ochii de cafea,

și îi făcu semn lui Montoya să se apropie. Era o fire destul de comunicativă, dar se știa că era gata oricând să-și iasă din pepeni dacă s-ar fi legat careva de fiica sa, Kristi, acum în vârstă de douăzeci și cinci de ani, sau de Olivia, soția sa, cu câțiva ani mai tânără.

– Iisuse, Bentz, se spune *amigo*. Cu „o“ Sunt bărbat. *Parol*. Ai priceput? *Soy un hombre, para el motivo de Dios!* Traducere? „Sunt bărbat, pentru Dumnezeu!“

Colțurile gurii lui Bentz se înălțară, iar el arătă spre cercelul lui Montoya.

– Dacă zici tu.

– La naiba, omule, hai să nu începem, de acord?

– Spărgeam și eu gheața, *hombre*. Reintru în ritmul muncii, zise Bentz, sorbind din cafea. *Gracias*.

Trecut de patruzeci de ani, el avea constituția solidă, de fost fotbalist. La vârsta sa, cele câteva fire albe, la care se adăugau ridurile acordau mai multă distincție, cel puțin așa-i tot repeta el lui Montoya, atunci când acesta, ceva mai tânăr, îl amețea cu niște chestii legate de îmbătrânire. Și, în ciuda celor petrecute în L.A., era un polițist al naibii de bun.

– Iar eu care-mi ziceam că ai spart câteva bănci prin Las Vegas. Montoya sorbi din cafea, rezemându-se de un dulap cu dosare, deasupra căruia un cactus care înflorea, de obicei, de Crăciun, era acum pe moarte. M-am gândit că ai câștigat câteva mii de dolari la masa de joc, și ești pregătit să lași totul baltă, să-ți iei lucrușoarele și să spui „rămas-bun“

Bentz fornăi.

– Da, așa-i. Numai că a fost vorba de ruletă. Sunt atât de bogat, încât aș putea să-i cumpăr și să-i vând pe Asa Pomeroy și pe Billy Ray Furlough *la un loc*.

Montoya râse. Asa Pomeroy era un industriaș bogat, care făcuse avere din livrarea armelor în întreaga lume, iar Billy Ray Furlough un teleevanghelist care predica cuvântul Domnului prin intermediul micului ecran, colectând donații de la cei care-i ascultau predicile. Banii lui Asa Pomeroy ajungeau în buzunarele fostelor sale soții, în fonduri mutuale și în terenuri imobiliare. Furlough își cheltuia banii oferindu-i

celor săraci, ducând cuvântul lui Dumnezeu în țările subdezvoltate și umflând cuferele unor fundații la care se achitau taxe, acestea asigurându-i o viață pe picior mare, asemenea unui rege.

– Deci, dacă tot ești noul Mr. Trump...

– Urmează cererea. Bentz se rezemă de scaun, până ce acesta pârâi.

Montoya rânji.

– Știi că lui Trump i se mai spune și „The Donald“, nu? Așa că mă gândeam ca noi să-ți spunem, de acum încolo, „The Rick“. Nu! Pocni din degete. „The Dick“ (poreclă pentru penis) îmi place mult mai mult.

Bentz râse cu poftă.

– Nu cred că te referi la activitatea mea din cadrul Departamentului de Poliție?

– La naiba, nu! Montoya nu se simțise niciodată mai bine ca acum, de la producerea oribilului dublu asasinat. Munca alături de Brinkman fusese un adevărat chin; Bentz era o fire mult mai agreabilă. Mai calmă. O contrapondere extrem de bună pentru firea ceva mai explozivă a lui Montoya. Așa că, The Dick, dragule, zise el, dacă tot ești în pasa asta generoasă, mi-ar trebui și mie o mașină nouă. Un Ferrari ar fi grozav, dar eu m-am hotărât, până la urmă, la un Porsche, dacă tot e vorba de o șmecherie.

– Nu-s toate la fel? întrebă Bentz, în timp ce telefoanele din afara biroului zbârnâiră, iar lângă ușă se auzi zgomot de pași. Eu așa țin minte. Se apropie Crăciunul. El căută în dulap o cutie cu pastile contra gastritei, luă două din tub, arătând apoi către ecranul computerului, acolo unde erau înfățișate imagini ale crimei Gierman-LaBelle. Ce-ar fi să-mi relatezi rapid amănuntele acestui dublu-asasinat? Am văzut rapoartele legiștilor. Ce date noi ai la dispoziție?

Montoya îi oferi dosarul lui Bentz, servindu-i acestuia propria versiune asupra celor întâmplate.

– Nu avem suspecți în cazul primei victime, zise el, fiindcă, după cercetările noastre, nu am găsit pe nimeni care să o dușmănească pe Courtney Mary LaBelle. Era virgină, pentru

numele lui Dumnezeu, și avea de gând să se călugărească, la Mănăstirea „A noastră Doamnă a Virtuților".

Bentz își făcuse lecțiile.

– Dar cea de-a doua victimă este Luke Gierman, un feminist convins, un membru PTA. Multe categorii sociale îi doreau moartea, fiindcă el făcea emisiuni radio având ca temă ciudățeniile sexuale, comportamentele stranii, totul mergând de la amuzament la ofensă.

– Te-ai prins.

– Ce știi despre arma crimei?

– Courtney a primit-o de la tatăl său cu scopul de a se proteja. Evident, armele nu sunt admise în campus. Azi am efectuat încă o verificare. Chiar și colega ei de cameră, care-și zice „O", o admiratoare a culturii gotice și a sângelui, nu știa despre existența armei cu pricina.

– Dar cineva a știut, zise Bentz.

– Da. Montoya își scărpină bărbia. Știi, e ciudat. Fata poartă un inel prin care se promite singură lui Dumnezeu, jurând că va rămâne virgină, printr-un soi de ritual sacru, în timp ce tatăl ei îi dă o armă pentru a se proteja. Se încruntă. Nu mi-am imaginat că Dumnezeu și armele pot avea ceva în comun.

– Greșești. Gândește-te la cruciați. Sau la ceea ce se petrece în Orientul Mijlociu. Religia și banii sunt cauzele tuturor războaielor.

– Deci, ai devenit filosof.

– Un filosof care tocmai a câștigat o avere la ruletă, zise Bentz, rânjind și întinzându-se să-și ia ochelarii. Răsfoi dosarul, aruncându-și privirea pe pagini.

– Ce-ai mai aflat?

Montoya îi prezentă alibiurile celor apropiați și ale cunoștințelor celor două victime, precizând că la locul săvârșirii crimei nu descoperiseră dovezi. Cei de la Departamentul Juridic încă mai studiau urmele de cauciucuri din apropierea cabanei și din pădure, încercând, de asemenea, să găsească persoana care purta măsura 12 la pantofi. Odată ce descopereau fabrica producătoare, puteau găsi lanțul magazinelor

distribuitoare, cercetând apoi lista cumpărătorilor de pantofi măsura 12 din ultimele luni. Un demers greoi, dar necesar.

Montoya îi povesti lui Bentz despre rochia de mireasă și despre firul de păr negru descoperit în țesătura acesteia.

– Acum se află la Laboratorul ADN. Să sperăm că se va potrivi cu tipul ADN-ul uneia dintre cunoștințele victimelor.

Bentz se încruntă. Amândoi știau că va dura mult până la descoperirea făptașului. Vor trebui luate probe ADN de la toți posibilii suspecți, iar dacă suspecții dădeau din colț în colț sau nu se supuneau testului în mod voluntar, urmau să fie emise ordine judecătorești.

O altă procedură greoaie.

Bentz ascultă povestea despre rochia de mireasă, despre faptul că ea putea fi confecționată la comandă, despre faptul că pata de sânge de pe material fusese deja fotografiată, iar materialul expertizat. Còpii ale acestor fotografii fuseseră deja împărțite creatorilor locali de modă și magazinelor care comercializau rochii de mireasă.

Montoya și Bentz discutară despre lista suspecților – despre persoanele apropiate victimelor și despre cine ar fi putut să le dorească moartea. Îi trecură pe listă pe cei care, potrivit orarului lor, ar fi putut să se apropie și să-i acosteze pe Gierman și pe LaBelle, fără a fi văzuți. Apoi vorbiră despre locul unde ei fuseseră aduși cu forța și despre motivul pentru care fuseseră aleși.

Căzură de acord că victimele n-au fost alese la întâmplare. Crimele fuseseră mult prea bine puse la punct.

– Asta-i marea întrebare, nu? Cine să fi vrut să-i omoare pe Luke Gierman și pe Courtney LaBelle? zise Bentz, gândind cu voce tare. Căută în sertarul de sus, găsi un pachet de gumă Doublemint, scoase apoi o lamă și îi oferi pachetul lui Montoya.

– Nu, mulțam.

– Tot la rece? întrebă el, despăturind guma și vârând-o în gură.

– Mdda.

– Și cum merge?

– Grozav, zise Montoya repede. Nu voia să recunoască în fața lui Bentz că, în secunda asta, ar fi fost în stare să ucidă pentru un fum de țigară.

Bentz ridică din sprânceană în semn de neîncredere, dar nu comentă.

– Să recapitulăm. Cele care au văzut-o ultima dată în viață pe Courtney au fost niște puștoaice care se aflau la bibliotecă, în clipa în care ea ieșea de acolo, nu?

– N-am mai găsit pe nimeni, recunoscu Montoya.

– Iar ultimul care l-a văzut pe Gierman a fost Maury Taylor de la WSLJ.

Montoya aprobă, explicându-i apoi teoria lui Brinkman și ceea ce descoperise el pe caseta ATM-ului; Bentz își termină cafeaua, însă a lui Montoya deja se răcise.

– Îi cunosc pe unii dintre băieții de la Radio. Cred că o să le fac o scurtă vizită, ca să văd dacă descopăr ceva care i-ar fi putut scăpa lui Brinkman. Strânse o hârtie în pumn, aruncând-o apoi în coș. Deci, oricare a fost răpitorul, pe Gierman l-a prins în jurul orei șase și patruzeci de minute, iar pe fată, trei ore mai târziu.

– În Baton Rouge. O oră și jumătate mai târziu. Cum crezi că a procedat? L-a ținut pe Gierman încuiat în camionetă până a prins-o și pe fată?

– Cabana nu era prea departe de zona de vest a lacului Pontchartrain,

– La distanță de 20 de kilometri față de autostrada 10.

– În concluzie, unde locuiește individul nostru? se întrebă Bentz cu voce tare. Și cum a aflat de cabană?

– Proprietarii și victimele nu se cunoșteau. Am verificat. Montoya mai sorbi o dată din cafea, se strâmbă, după care turnă restul lichidului în ghiveciul plantei pe jumătate moarte.

– Iar singura legătură dintre cele două victime descoperită de voi a fost un curs la care Gierman a ținut o prelegere, la care se adaugă faptul că mama fostei soții a victimei a fost pacienta spitalului în care au lucrat părinții lui Courtney LaBelle, Courtney dorind să devină novicea acelei mănăstiri.

– E subțirică, recunoscu Montoya.
– Aproape invizibilă.
– Deci tu crezi că e doar o coincidență?
Bentz se lăsă în scaun, făcându-l să scârțâie, mestecându-și guma și meditând.
– Tu știi care-i părerea mea despre coincidențe, zise el, privind fotografiile înfățișate pe monitorul computerului său.
– Că ele nu există. La fel crede și Brinkman. Montoya studie imaginile de pe ecran – trupul gol al lui Gierman, acoperit parțial de trupul fetei, înveșmântat în rochia de mireasă pătată cu sânge. O poziție aleasă în mod intenționat. O declarație. A unei minți bolnave și întortocheate.
– Ești de acord?
– Da.
Bentz își frecționă ceafa, încruntându-se.
– Unul care face așa ceva, încearcă să atragă atenția.
Montoya îi ghici gândul.
– Crezi că va comite o nouă crimă?
Bentz strânse din dinți și chipul i se înăspri. Ridică ochii spre Montoya.
– Mă rog la bunul Dumnezeu să nu o facă.

11

Vreau să particip la înmormântare, insistă Zoey, aflată la capătul opus al continentului.
– Nu știu ce să spun. Strecurându-se în trafic, Abby ținea telefonul mobil la ureche, în timp ce conducea, gest pe care-l detesta profund. Nu se descurca bine când venea vorba de atenția distributivă. Adolescenții păreau să intre și să iasă din toate părțile, cu mobilele la ureche, văzându-și de condus, ca și cum cele două preocupări concomitente ar fi fost o a doua natură pentru ei.
Ploua și cerul era întunecat, cu toate că se apropia ora prânzului. Mergea cu șaizeci de kilometri la oră, Honda ei

părea să planeze pe suprafața băltoacelor care se formaseră în gropile pavajului. Camioanele, împrăștiind jeturi de apă de sub cele optsprezece roți masive cu care erau dotate, treceau în viteză pe lângă ea.

– Știi ce, eu sunt acum în trafic. Te sun mai târziu.

– Și eu tot în mașină sunt. Care-i problema?

– Nu mă pot concentra și asupra discuției, și asupra traficului.

– Ce naiba. Eu reușesc întotdeauna. E floare la ureche.

– Da, zise Abby sarcastic, în vreme ce o Toyota argintie îi tăie calea, venind din laterală, iar ea fu obligată să apese pe frână. Nemernico!

– Eu?

– Nu. Cel puțin, nu astăzi.

– Slavă Cerului, zise Zoey. Deci când ai de gând să mă suni?

– Când termin. Promit.

– Ce urmează în program? O ședință foto?

– Mdaa, se prinse Abby în joc. Era o minciună. Nu prea mare. Dar știa că Zoey ar fi avut un atac de cord dacă ar fi aflat că Abby se îndrepta acum spre „A noastră Doamnă a Virtuților", intenționând să pună trecutul deoparte o dată pentru totdeauna. Cu o zi înainte își petrecuse vremea cu diverși clienți cărora le arătase casa și încercând să recupereze orele nedormite. Se fâțâise de colo colo întreaga zi, forțându-se să parcurgă, făcând jogging, o distanță de trei kilometri. Asta o epuizase, și îi provocase dureri musculare. După o cină preparată la cuptorul cu microunde și o baie lungă, înspumată și fierbinte, care inclusese și un pahar cu vin, dormise ca un buștean. Nici urmă de coșmaruri repetate și halucinante care s-o trezească și fără imagini ale fostului său soț, acum decedat, care să-i tulbure somnul. Se trezise surprinzător de reconfortată. Drept urmare, hotărâse ca astăzi să-și ia viața în mâini. Primul punct pe agendă: o vizită la spital. Pentru a lăsa trecutul definitiv în urmă. Venise vremea să facă asta. Demult venise. Dar Zoey n-ar fi înțeles toate astea.

– Bun, să mă anunți și pe mine când are loc înhumarea lui Luke.

– Ah, Zoe...

– Uite ce e, ai nevoie de un sprijin. Familia lui Luke nu e genul acela primitor și iubăreț, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mame, baseball și plăcintă cu mere nu prea găsești în adunătura aceea de ratați!

Abby nu se putu abține să nu zâmbească. Uneori, în ciuda firii ei și a celor întâmplate, Zoey reușea să fie amuzantă; altădată, se dovedea o adevărată belea.

– OK, OK, te anunț.

– Abby?

– Ce e? întrebă ea, observând cum o furgonetă aproape că se lipise de bara ei de protecție.

– Te simți bine?

– Ce? Mda, foarte bine, o repezi ea, cu toate că era o minciună. Strașnic.

– Vorbesc serios. Știu că moartea lui Luke e o problemă și...

– Trebuie să închid. Am ajuns, o întrerupse Abby, enervată, închizând telefonul înainte ca Zoey să-i mai adreseze și vreo altă întrebare afurisită. Se săturase de grija exagerată a surorii mai mari, care, pe de altă parte, se băga unde nu-i fierbea oala. Ce prostie. Nu mai vorbise cu Zoey de luni de zile, și acum ea suna întruna. *Întruna.* Era ca și cum Zoey ar fi avut o curiozitate bolnăvicioasă în privința morții lui Luke sau ar fi simțit nevoia să se afle în miezul evenimentelor.

Sau poate că era într-adevăr îngrijorată. Ce zici de asta, Abby? Nu te mai gândi la cele petrecute în Seattle; e posibil ca îngrijorarea lui Zoey să fie sinceră.

– Slabe șanse, mormăi ea, închizând telefonul mobil. Dacă altcineva voia să o contacteze, n-avea decât să-i lase un mesaj pe afurisita aceea de căsuță vocală. Se uită rapid în oglinda retrovizoare și observă că furgoneta era mai departe lipită de portbagajul ei. Îi venea să încetinească într-un moment mai aglomerat, pentru a-l scoate din sărite pe individul de la volan.

De ce nu o ocolea, pur și simplu, dacă ea tot avea de gând să încetinească?

– Idiotule, mormăi ea, încetinind pentru a intra pe breteaua de ieșire. Tirul cu optsprezece roți trecu pe lângă ea, zguduindu-se. Abțibildul „Cum ți se pare că conduc“, aflat în spate, parcă-și bătea joc de ea. Dacă ar fi avut vreme, ar fi sunat la unul dintre numerele afișate, oferindu-i primul răspuns care i-ar fi venit în minte. Dar, cum el deja o depășise, ea nu avusese timp să citească numărul care începea cu 1-800.

Apelând la memorie, dădu de aleea întortocheată care ducea către „A noastră Doamnă a Virtuților“. Terenul arăta cu totul altfel, în locul câmpurilor pe care altădată pășteau cirezile sau al pădurilor de pe marginea șoselei, se vedeau căsuțe ridicate în incinta unor ferme construite de cei care se ocupau de dezvoltarea regiunii.

În cele din urmă, casele deveniră din ce în ce mai rare, iar zona i se păru familiară datorită pâlcurilor de stejari și bălților. Pulsul i se acceleră și palmele i se umeziră în vreme se țineau strâns de volan. De mai multe ori se gândi să facă cale întoarsă.

Când lucrurile devin dificile...

– Da, da, tată, știu, mormăi ea abia auzit, ignorând acea senzație de panică care creștea cu fiecare kilometru parcurs, care o apropia de destinație, de locul unde viața ei se schimbase irevocabil.

Își mușcă buza.

Ești în stare să o faci.

O ultimă curbă și plăcuța bătută de vânt apăru înaintea ochilor ei. A NOASTRĂ DOAMNĂ A VIRTUȚILOR. AUTOSTRADA DE EST 1843.

Degetele lui Abby se strânseră tare pe volan, articulațiile lor se albiră, în vreme ce roțile automobilului străbăteau terenul instituției: treizeci de acri cu vegetație bogată, grădini, clădiri și zone împădurite, spații mult dorite de constructori în ultimii ani. Cu timpul, suburbiile se dezvoltaseră din ce în ce mai mult, apropiindu-se de această proprietate ce aparținuse de secole ordinului măicuțelor, care locuiau și în

prezent în spațiul respectiv, cu toate că multe dintre clădiri se aflau în paragină.

Abby viră pe drumul care ducea spre intrarea terenului destinat spitalului. Poarta era zăvorâtă, la încuietoarea originală adăugându-se acum un lanț, și o plăcuță bățoasă cu inscripția aproape ilizibilă: ACCESUL INTERZIS care avertiza că persoanele care nu luau în seamă prevederea cu pricina, aveau să aibă de-a face cu „rigorile legii".

– Drăguț, mormăi ea. Cu adevărat creștinește. Ea se așteptase ca intrarea să fie blocată, așa că își făcuse un plan de pătrundere în zonă pe drumul alternativ. Cu niciun chip nu se va lăsa întoarsă din drum. Cu niciun chip nu avea să treacă și a doua oară prin acel vârtej emoțional. Scoase camera video din servietă și coborî din mașină. Mai mult decât tristă, așa cum se așteptase, de fapt, ea luă seama la starea degradată a terenurilor, a peluzelor și a clădirilor. Inima ei aproape că se opri în secunda în care privi spre fostul spital, care supraviețuise războiului dintre cele două state, dintre cele două lumi, cu toate neînțelegerile aferente, timp de o sută cincizeci de ani îngrijit și ținut în stare de funcționare, având chiar și o perioadă de înflorire, dar neputând face față ultimelor decenii.

Orice lucru durează o vreme.

Orice și oricine moare la un moment dat.

Ignorând brusca stare nostalgică, Abby strecură obiectivul camerei foto dincolo de grilajul porții și făcu câteva fotografii în lumina aceea slabă.

Privind pe ecranul camerei, se simți copleșită de tristețe în secunda în care observă mortarul scorojit, cărămizile lipsă și plăcile de lemn așezate acolo unde altădată existaseră niște ferestre de mari dimensiuni. Mesaje graffiti, într-o nuanță oranj-aprins, erau vizibile sub stratul de vopsea neagră pe care cineva, angajat probabil chiar de călugărițe, încercase să le acopere.

Doamne, ce era cu ea? Ura locul acesta. Atunci cum de-o încerca senzația aceea de tristețe profundă, sentimentul de regret pentru un spațiu pe care îl detesta, pentru o clădire a cărei moarte ar trebui să o umple de bucurie?

Poate că era mai scrântită decât voia să creadă.

– Încetează, își ordonă ea. Oricum, povestea asta o ducea rapid spre nicăieri.

Abby încercă porțile. Simți picăturile de ploaie care-i cădeau pe păr. Fierul vechi scărțâi și hurui înfundat, dar încuietoarea și lanțul rezistară. Bineînțeles. Se gândi că așa va fi. Acum putea să facă cale întoarsă. Reușise să vadă, măcar de la depărtare, locul în care mama ei își găsise sfârșitul. Cu toate astea, nu era mulțumită. Și, după cum își promisese, aceasta avea să fie ultima ei vizită la spital. Dacă nu lăsa în urmă fantomele trecutului, atunci acestea o vor urmări toată viața.

Trebuia ca încercarea de astăzi să fie una reușită.

Se urcă din nou în Honda, dar în loc s-o cotească spre șoseaua principală, ea viră spre mănăstire. Odată ajunsă în dreptul porților, o coti pe drumul scurt de acces, pătrunzând într-o parcare mică, destinată la început doar personalului de serviciu.

În copilărie, descoperise acest loc de parcare în timp ce cerceta terenurile din jurul spitalului. Ea și Zoey descoperiseră cu mult timp în urmă aleea care lega spitalul de mănăstire, pe vremea când erau eleve la școala elementară și alergau după fluturi și după vise neîmplinite în pâlcul de pădure scăldat de soare.

Astăzi, cerul era înnorat și cețos, o altă repriză de ploaie apărând inevitabil la orizont, dacă te orientai după norii grei care acopereau bolta cerului.

Luându-și din nou camera foto de pe scaunul de alături, Abby simți aerul cald și singurătatea acelei după-amiezi. Auzi ciripitul păsărilor și glasul guraliv al unei veverițe, însă de dincolo de zidurile groase ce înconjurau mănăstirea nu răzbătu nici cel mai slab sunet datorat rugăciunilor, muzicii sau conversației. Foarte bine. Nu voia ca vreuna dintre măicuțe sau o altă persoană să ia seama la planul ei.

Fiind ceva mai mult decât agitată, știind că nu comitea doar o ilegalitate, ci și o greșeală a cărei consecință emoțională avea să fie, probabil, de dimensiuni inimaginabile, ea ignoră

ideea de a lăsa totul baltă, încuie mașina și o porni pe lângă unul dintre garaje, unde se păstrau mașinile de tuns iarba și uneltele de grădinărit.

Un șir de arbori cu o înălțime de aproximativ cinci metri flanca un gard care se înălța deasupra capului lui Abby. Gardul o cotea către spital. Escaladarea lui era aproape imposibilă sau cel puțin grea, deși Abby credea că o persoană suficient de agilă ar fi reușit să-l treacă.

La zece ani, ar fi reușit și ea. Acum, șansele erau ca și nule.

Cum să escaladeze gardul, să sară jos, pe partea opusă de la o înălțime de 3,5 metri, ca apoi să iasă de acolo, folosind aceeași metodă? În copilărie, avusese agilitatea unei maimuțe când venea vorba de cățăratul în copaci, pe garduri sau balcoane. Acum, după aproape douăzeci și cinci de ani, având cu patruzeci de kilograme mai mult, i-ar fi fost extrem de greu. Dar mai exista o poartă, își aminti ea, una care permitea călugărițelor și personalului spitalului să circule între cele două instituții. Cercetă împrejurimile, descoperind ceea ce pe vremuri fusese un soi de intrare. Acum, tufele de mure, aspre și umede, se încâlciseră deasupra ei. Se gândi la mărăcini și la ferigile care împrejmuiau castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, povestea pe care mama ei i-o citea adesea când era copil. În povestea aceea, citită înainte de culcare, prințul descoperise o cale de acces în hățișul acela oribil și întortocheat de crengi, pentru a ajunge la castel și a-și salva prințesa. Abby nu spera la gesturi atât de mărețe și de romantice. Chiar dacă reușea să intre în spital, înfruntându-și astfel trecutul, cum fusese sfătuită și de ultimul său medic psihiatru, care avea să fie rezultatul? Oare se va simți minunat, îmbunătățindu-și cu mult starea de spirit? Vor dispărea miraculos și brusc toate necazurile vieții ei?

Nici pe departe.

Cu toate astea, se strecură prin perdeaua de verdeață și ajunse în fața porții care, spre surprinderea sa, nu numai că era descuiată, ci chiar ușor întredeschisă.

De ce?

Ezită. Era mult prea simplu. Ceva nu era în ordine. De ce să închizi porțile principale cu lanțuri, să afișezi plăcuțe de avertizare și amenințare, și să lași portița aceea deschisă? Era absurd... numai dacă nu cumva măicuțele ar mai avea nevoie de o cale de acces, ori dacă grădinarii și îngrijitorii se mai ocupau și acum de întreținerea vechiului spital. Așa trebuia să fie.

În plus, cum de lăsaseră vegetația să crească atât de mult? De ce să nu o aranjeze, eliberând calea de acces? În curtea spitalului, existau urme care dovedeau că alții călcaseră iarba și traversaseră tufișurile, lucru demonstrat și de crengile rupte. Doar ca să se liniștească, ea fotografie aleea pe care o străbătuse în vremea copilăriei.

Inima îi bătu ceva mai repede, când o luă printre copaci, acolo unde iarba, vița-de-vie și buruienile aproape că obstrucționau drumul, pantofii ei alunecând în noroi. Înaintând, își reaminti cum alergase prin pâlcul acela de mure, pini și stejari. Zoey obișnuia să se ascundă adesea între crengile unei sălcii. Parfumul dulceag al magnoliei și al iasomiei înflorite împrospătau aerul.

Se revăzu ca într-un film vechi, în tonuri sepia, în timp ce alerga alături de sora ei prin bucățica aceea de verdeață, descoperind un stejar scorburos și un cuib de viespi, trăgând cu ochiul după iepuri și dihori. În tot acest timp, se prefăcuse că Faith Chastain era o femeie normală, că toții elevii Școlii Catolice particulare își vedeau mamele doar duminica, după ce ieșeau de la biserică, sau miecurea, în serile lungi de vară. Ea încercase, alergând spre clădirea aceea mare și înfricoșătoare, să se convingă că și mamele colegelor ei sufereau de dureri de cap sfâșietoare, care le afectau personalitatea. Cu siguranță că și aceste mămici își petreceau majoritatea timpului în pat, cu storurile trase, iar noaptea se plimbau pe coridoare, la fel ca și Faith Chastain. Abby își aminti de puținele dăți când mama ei stătuse acasă.

În nopțile acele alungi, întinsă în patul ei, Abby simțise briza care se strecura prin ferestrele prevăzute cu plase, și privise paletele ventilatorului agățat în tavan. Ascultase zgomotul

traficului, urmărind cum luminile farurilor se perindau vioi pe pereții căptușiți cu lambriuri din lemn de pin ai camerei ei, în timp ce mașinile se scurgeau pe șosea, apoi cântecul solitar al unei bufnițe, în timp ce sora ei dormea în patul de alături, fără a lua seama la ritualul nocturn al mamei lor.

Dar Abby nu reușea să-l ignore.

Observa dâra subțire de sub pragul ușii, vedea umbrele care se mișcau încet când înainte, când înapoi, în vreme ce Faith Chastain se plimba pe coridoarele casei; simțea mirosul țigării ei veșnic aprinse.

Într-una din acele nopți, în care Jacques, de meserie chiristigiu, era plecat de acasă, iar Abby sta trează, ascultând cârâitul greierilor și al cicadelor, și urmărind umbrele ce se zăreau pe sub pragul ușii, ea presimțise că se va întâmpla ceva ciudat.

Era aproape ora zece când auzise zgomotul apei care umplea cada, apa gâlgâind de-a lungul conductelor, și sesizase că plimbarea mamei încetase.

Ușa de la baie fusese închisă. Încuiată.

Ea se întrebase cum de mama ei se hotărâse să-și facă baie la ora trei dimineața.

Abby rămăsese în pat, așteptând, cu toate că nu știuse nici ea ce anume, ascultând apa care curgea întruna.

În cele din urmă, nu mai rezistase și coborâse din pat. În clipa în care ieșise din dormitor, apa se strecura deja pe sub ușa băii, curgând sub forma unor râulețe roșietice pe podeaua veche de lemn...

Acum, traversând tufișurile care înconjurau niște peluze altădată îngrijite, Abby simți o senzație ciudată în gât, în vreme ce picăturile de ploaie i se strecurau pe sub guler. În subconștientul său, ea considerase inițial că mama sa se internase în spital din vina ei... Dacă ar fi fost mai curajoasă, dacă s-ar fi dat mai devreme jos din pat, dacă ar fi reușit cumva s-o împiedice într-un anume fel pe Faith Chastain să se încuie în baie, poate că ar fi reușit să evite acei ani tragici din viața mamei ei.

– *Eu te iert... Abby Hannah, te iert...* Vocea mamei, moale

și șoptită, așa cum o auzea mereu în vis, se strecură în mintea ei. Simți primele picături reci de ploaie care cădeau din cer, și ocoli un gard năpădit de vegetație pentru a putea cerceta partea din spate a spitalului.

De câte ori stătuse chiar în locul acesta, cuprinsă de neliniște, după ce ieșise din zona cu verdeață, sperând cu disperare că nu va fi zărită de niciuna dintre măicuțe, mai ales de măicuța Rebecca cea severă sau de măicuța Madeline cea veșnic exasperată?

Ridică iar camera, făcând câteva fotografii: salcia, veranda deschisă, pe care câteva scaune uitate, ruginite și rupte, zăceau pe dalele crăpate.

Scâââârțțțț!

Ridicând privirea văzu o bucată de tablă ruginită și murdară, atârnând în afara acoperișului, metalul fiind smuls de la locul lui de vânt. Un cap de balaur, cu ochii bulbucați și gura larg deschisă, se uita în jos, la ea.

Doamne, cât o mai speriau în copilărie monștrii aceia medievali din piatră. Ea era convinsă că orice pasăre sau veveriță, care ar fi făcut nebunia să se apropie de gura aceea întunecată și deschisă, avea să fie prinsă și înghițită cât ai clipi de malefica creatură.

Bineînțeles că nu fusese decât rodul imaginației ei copilărești, își zise ea, înaintând spre intrare.

Privi spre etajele superioare, spre fereastra de la etajul trei. Fereastra aceea, care se sfărâmase în momentul când Faith se aruncase dincolo de tocurile învechite, fusese înlocuită, și era unul dintre puținele geamuri rămase intacte. Nicio gaură, nicio crăpătură, nicio placă de lemn gri pusă deasupra.

Imediat după căderea lui Faith Chastain, aceasta fusese înlocuită și rămăsese intactă până în momentul de față. Abby întoarse camera cu fața spre fereastră, retrăgându-se apoi mult în spate, spre capătul aleii, pentru a fi sigură că atât întreaga clădire, cât și fântâna se vor încadra în fotografia respectivă. Umbrele se mișcau de colo colo, schimbându-și poziția, reprezentând reflecția întunecată a copacilor din jur în lumina difuză. Pentru o fracțiune de secundă, privind prin obiectivul

camerei, fixând poziția și făcând apoi prima fotografie, i se păru că zărește în dreptul ferestrei de la camera mamei ei o siluetă neclară. Ea luă camera de la ochi, cercetând geamurile care aveau deasupra lor niște vitralii de formă circulară, dar în spatele lor nu se afla nimeni.

– Bineînțeles, mormăi ea pentru sine. Era hotărâtă să nu se lasă pradă imaginației sale bogate. Da, locul acesta era deprimant, locul unde mama murise, care-i schimbase definitiv viața lui Abby. Venise însă clipa să înfrunte toată această situație.

Strângând din dinți încercă să-și potolească bătăile inimii făcând câteva fotografii camerei în care locuise Faith, captivată de jocul umbrelor, al formelor și al imaginilor captate pe ecran. Incluse în imagine întreaga clădire, apoi o filmă pe compartimente, surprinzând fântâna lipsită de viață, cu îngerii ei plângăcioși și invadați de mușchi, resturile scheletice ale scării de incendiu, ușa mare și bine conturată de la intrare, pe care ea intrase fuga, nerăbdătoare să-și vadă mama, dornică să-i povestească ultimele pățanii cu ocazia aniversării zilei lor de naștere...

Așa făcuse?

Fruntea ei se umplu de riduri, în vreme ce ea medită profund la anii ce făceau cale întoarsă într-un vârtej amețitor. Așa se petrecuseră oare lucrurile? Sau așa dorea ea să-și amintească ziua respectivă?

Ploaia se înteți în clipa în care ea se opri pe locul unde se prăbușise trupul mamei ei cu o bufnitură groaznică.

– Oh, mami, șopti ea.

Gâtul i se crispă. Simți cum i se face rău, amintindu-și țipătul acela înfiorător, clipa în care se răsucise, surprinzând momentul în care mama ei se prăbușise pe pavaj, spărgându-și țeasta, zdrobindu-și oasele, în timp ce sângele țâșnise într-un șuvoi dens și închis la culoare.

– Iisuse, șopti ea, schițând semnul crucii. Știa cu exactitate care era locul unde se prăbușise mama sa, iar în clipa în care închise ochii, reuși să audă aglomerarea aceea de zgomote, strigătul tatălui său, țipetele și pașii apăsați ai celor care veneau să dea o mână de ajutor.

Mult prea neînsemnată, mult prea târzie.

Până și sunetele puternice ale sirenei de la Salvare păruseră fără sens, o parte a cacofoniei ce părea să anunțe lumii întregi că Faith Chastain scăpase, în sfârșit, de chin.

Abby se retrase, îndepărtându-se de locul tragediei, acolo unde, dacă permitea acest lucru, încă mai putea vedea sângele gâlgâind, capul mamei ei, răsucit într-o poziție de-a dreptul imposibilă. Privind-o pe ea... ca de la o mare distanță... ca și cum Abby ar fi fost cocoțată pe un vârf de munte. Mintea, ca întotdeauna, îi juca feste, în timp ce ea, încă holbându-se la locul acela îngrozitor, se forță să facă câțiva pași în spate.

Călcâiele se loviră de treptele din fața intrării. Abby își întoarse privirea de la locul unde Faith Chastain își pierduse viața. Nu avea niciun rost să stea acolo în ploaie, retrăind momentele acelei tragedii. Dacă obiectivul ei fusese acela de a vedea chiar locul de producere a nenorocirii, atunci ea și-l atinsese. Abby se răsuci, urcă treptele și apăsă pe clanța ușii, după care o împinse cu umărul.

Încuiată.

Bineînțeles.

Norii începuseră să se scuture, picăturile de ploaie căzând pe pământ, în vreme ce cerul era întunecat. Ea trebuia să se întoarcă, să declare ziua încheiată, considerând că era suficient că-și satisfăcuse acea nevoie sentimental-psihologică pentru a încheia o dată pentru totdeauna subiectul morții mamei sale. Dar ridicând privirea spre camera în care stătuse Faith, realiză că va continua o viață întreagă să-și pună întrebări, să fie bântuită de tot soiul de îndoieli în cazul în care nu va găsi o modalitate de a urca în dormitorul respectiv, acolo unde nebunia mamei sale ajunsese până la sinucidere.

Iar ea se afla aici, nu?

Merse de-a lungul clădirii, verificând fiecare ușă în parte, descoperind că toate erau încuiate – ușile glisante ale verandei, ușile de la bucătărie, pe unde altădată se făcea aprovizionarea, ușile de la un capăt și celălalt al coridorului, aflat sub scara de incendiu... toate erau încuiate cu strășnicie.

Tocmai se hotărâse să renunțe, concluzionând că sorții îi

erau potrivnici, în clipa în care, undeva în partea din spate a clădirii, lângă o parcare de serviciu, descoperi o fereastră rămasă nezăvorâtă, una al cărei geam nu fusese încă spart.

Poate că sorții se răzgândiseră.

Păși pe pridvorul crăpat care ducea spre bucătărie, încercând să deschidă fereastra. Aceasta cedă puțin. Punându-și camera foto în spate, ea se apropie ceva mai mult și, folosindu-și ambele mâini, împinse cu putere. Nicio mișcare. Fereastra nu cedă.

– Haide, haide, se îndemnă ea, întrebându-se câte legi încălca în clipa aceea și, în mod ridicol, imaginându-și cum îi dădea explicații detectivului Montoya în legătură cu motivul pe care îl avea pentru a pătrunde înăuntru prin efracție. Un gând cât se poate de neplăcut. Inspirând adânc de mai multe ori, ea încercă din nou. De data aceasta se forță atât de mult, încât mușchii brațelor se încordară, iar partea superioară a spatelui începu s-o doară. Ea strânse tare din dinți și împinse cu și mai multă putere.

Brusc, fereastra se ridică, iar Abby fu gata să cadă de pe pridvor. Aerul stătut din interior dădu buzna afară. Avu un nou moment de nehotărâre înainte de a-și spune: *fie ce-o fi, intri.* Folosindu-se de șnurul camerei foto pentru a intra, ea vâri înăuntru aparatul marca Minolta. Acum era rândul ei. Cu mai multă rapiditate decât și-ar fi închipuit că e în stare, se cățără pe pervaz, trecând apoi dincolo de fereastră, folosindu-se de mâini pentru a rămâne, mai întâi, agățată, ca apoi să sară pe podeaua prăfuită, într-o încăpere care pe vremuri fusese folosită ca sală de mese. Acum, încăperea era goală, candelabrele stinse și podeaua pătată din cauza apei care se infiltrase prin fereastră, pe pereți și prin crăpăturile podelelor, altădată lăcuite și strălucitoare.

Înăuntru era întuneric, nu doar din cauza vremii mohorâte de afară, ci și pentru că ea nu îndrăznea să aprindă nicio lumină. Bănuia că și curentul electric fusese întrerupt în clădire cu zece ani în urmă. O parte din ferestrele care rămăseseră intacte permiteau ca lumina naturală să pătrundă într-o mică măsură înăuntru. Păși precaut în vechea sală de mese, încercând să o

facă cât mai discret posibil, ca și cum cel mai mic zgomot ar putea să învie fantomele și spiritele care nu-i dădeau pace.

Ceea ce era, de fapt, o mare prostie.

Ea nu credea în fantome.

Atunci de ce să nu se plimbe pe vechile coridoare ale clădirii, zbierând cât o ținea gura? Oare își imagina că o va auzi cineva? Cine? Măicuțele aflate în mănăstire, la aproximativ două sute cincizeci de metri distanță? Simțea nevoia să fie cât mai discretă în semn de omagiu în fața morții? Sau din pricina fricii? Sau dintr-un alt motiv? Era posibil să sperie vreun șarpe care se aciuase pe acolo, iar acum stătea încolăcit în unul dintre unghere, sau să dea ochii cu vreun șobolan care traversa în fugă podeaua murdară și prăfuită?

Sau, pur și simplu, pentru că era conștientă că nu ar fi trebuit să fie acolo? Nu numai că intrase într-un loc străin, unde accesul era interzis, dar, pe deasupra, îi era chiar teamă.

De ceea ce avea să descopere.

Înăuntrul ei.

Când situația devine grea, e posibil să devină și mai dificilă. Vorbele tatălui ei răsunară iarăși în mintea ei, revenind iar și iar, asemenea unei mantre, în vreme ce ieși din sala de masă, pășind într-o încăpere destinată chelnerilor, făcând legătura între sala de masă și bucătărie. Își aminti cum fusese acolo pe vremea copilăriei, își aduse aminte de porțelanurile strălucitoare și de paharele din sticlă care sclipeau, pe care pacienții și musafirii aveau voie să le utilizeze, dacă puteai da crezare spuselor lor.

Bucătăria era întunecată și părăginită, aragazul vechi fiind plin de grăsime și acoperit cu pete de murdărie peste care trecuseră mai multe decenii, judecând după stropii prezenți peste tot. Aceasta era locuința multor rozătoare care, în mod sigur, traversaseră blaturile, ascunzându-se în uscătoarele pentru veselă. Încercă ușa pivniței, dar aceasta avea o încuietoare solidă. Fu cuprinsă de o bruscă senzație de ușurare constatând că exista cel puțin un spațiu întunecat pe care nu se simțea tentată să-l exploreze.

E de ajuns că trebuie să fac față demonilor din bucătărie, cugetă ea, dând să iasă pe hol, amintindu-și că la baza scării existase un orologiu sculptat de pe vremea bunicului ei. Locul acela era acum gol, ca și cabinetele din spatele recepției care semănau cu niște mici morminte neaerisite.

Salonașul, cu tavanul înalt, avusese odată un aer elegant, dar acum mirosea a paragină și disperare. Draperiile sale decolorate, din catifea, erau acum zdrențuite. Unul dintre scaune, pe vremuri maroniu-închis, avea tapițeria sfâșiată, iar conținutul pernelor dădea pe dinafară, împrăștiindu-se apoi pe podea.

Una peste alta, locul acela avea un aer deprimant. Dacă se așteptase să găsească aici marea epifanie a sufletului, atunci aceasta nu sosise încă.

Dar încă n-ai vizitat dormitorul ei, nu-i așa, Abby?

Asta e tot ce contează, nu?

Trebuie să vezi locul unde a trăit, camera în care și-a petrecut nopțile nedormite, camera de unde s-a aruncat pe fereastră, punându-și capăt zilelor.

– La naiba, șopti ea, pornind să urce treptele. Urcă încet, fiecare treaptă, ca atunci când era mică, pe vremea când maica Rebecca insista că așa trebuie să urce. „Să nu alergi, să nu sari, să nu te porți asemenea golanilor neastâmpărați."

Se opri la etajul al doilea, cercetând coridorul întunecat. Ușile dormitoarelor erau deschise, și unele scoase din balamale.

Se prinse de balustradă și începu să urce spre cel de-al treilea etaj, oprindu-se în clipa în care i se păru că aude un zgomot – pași? – dedesubt? Pe podeaua de deasupra? Ascultă, ținându-și respirația, dar în afara zgomotului ploii și al apei care se scurgea prin burlane, nu mai auzi absolut nimic. Întregul spital era învăluit în tăcere, în afară de scârțâitului pașilor săi pe trepte.

Fii tare, se îndemnă ea în gând. Inima începu să-i bată mai tare în clipa în care, ajungând la destinație, dădu cu ochii de vitraliu. Se miră că acesta mai exista. Cum de nu-l vânduseră? Cum de nu se spărsese? Își aminti cum obișnuia să privească atent imaginea Sfintei Fecioare, în vreme ce razele strălucitoare ale soarelui pătrundeau prin sticla colorată, iluminând cerculețul

auriu de deasupra capului Mariei, făcându-l să sclipească ca și cum ar fi fost atins de însăși lumina Paradisului. Acum avea o nuanță ștearsă și mohorâtă, lipsită de sclipirile acelea albăstrui, roșii sau verzi, din cauza zilei ploioase.

Abby urca și ultimele trepte care duceau spre coridorul celui de-al treilea etaj. Rămase apoi locului și inima i se strânse dureros. Toate ușile erau închise spre deosebire de cele de la etajul inferior.

– Ce ciudat, șopti ea, dorindu-și să fi avut ideea să aducă cu ea o lanternă, în loc să o uite în mașină, în compartimentul pentru mănuși. *Fă-o și gata. Pune capăt poveștii ăsteia o dată pentru totdeauna.* Păși pe hol, ducându-se țintă spre camera mamei ei. Numărul 307 era intact și, numai după ce aruncă o privire spre ușa de alături, acest lucru i se păru ciudat. Numărul camerei alăturate lipsea, iar al celei de vizavi îi lipsea zeroul, astfel că aveai impresia că ar fi fost vorba de camera 36.

Și ce-i cu asta?

Mare scofală.

Fă ce trebuie să faci, Abby, nu mai fi atât de slabă! La urma urmelor, ce te aștepți să găsești în încăperea aia?

Făcându-și curaj, apucă clanța, încercând să apese ivorul.

Acesta nu se mișcă.

Încercă a doua oară. Ușa era, probabil, înțepenită, umflată din pricina anilor în care fusese neglijată. Încercă din nou. Clanța rămase la fel de țeapănă. Nu ușa era de vină. Ea fusese încuiată cu cheia.

– Grozav.

Abby se gândi că era posibil ca la etajul al treilea să se fi păstrat anumite obiecte de valoare, astfel că dormitoarele fuseseră încuiate. Vitraliul ferestrei era o dovadă suficientă a acestui fapt. În mod evident, personalul de serviciu care făcea curățenie pe acest etaj decisese să...

Auzi din nou un zgomot, un fâșâit și inima ei tresări dureros. Cobora cineva pe scară? Se strecura pe una dintre uși? O închidea în urma lui? *Oh, Doamne.*

Se lipi de ușa de alături.

Aceasta cedă.

Cedă sub greutatea sa.

Ea căzu, aterizând zgomotos în interiorul camerei. Răsufla sacadat, din adâncul plămânilor, încercând să se echilibreze. Dincolo de bătaia puternică a inimii sale, încerca să audă un cât de mic zgomot în clădirea imensă și aproape goală.

Nu auzea nimic.

Sau dimpotrivă?

Își umezi buzele. Oare ce auzea acum era o ușă care se închidea cu cât mai puțin zgomot?

Părul fu gata-gata să i se zburlească.

Nervii tăi blestemați sunt de vină, Abby. Numai ei. Ești paranoică.

La fel ca ea!

Gura ei emise un sunet slab de protest, dar ea nu-l slobozi. Nu era paranoică, nu era distrusă... nici gând de așa ceva! Din punct de vedere mental, era o femeie puternică. Trebuia să fie. *Când situația devenea dificilă.*

Țac.

Inima lui Abby tresări puternic. Alt zgomot înfundat? Zgomotul aproape nemaiauzit al unei uși care se descuia?

Ar fi vrut să strige, dar nu o făcu. Se albi la față în întuneric, în timp ce frica îi pulsa în tâmple.

E o prostie, Abby! Stăpânește-te. Nu permite ca scârțâitul clădirii ăsteia blestemate să te sperie de moarte!

Ea îi porunci inimii să se liniștească și se rezemă de un perete, închizând ochii. Nu auzise nimic. Propria ei imaginație o copleșise. Din nou. Expirând aerul cu putere, se luptă cu frica ce se strecura în adâncul ei, convingându-se pe sine că era singură acolo.

Fă-o în clipa asta și cu asta, basta! Fă-o acum!

Îndreptându-și și încordându-și spatele, se duse din nou în fața ușii dormitorului mamei ei unde încercă din nou clanța, împingând cu umărul tăblia ușii.

Aceasta nu se clinti nici măcar un centimetru.

Se duse în dreptul altei încăperi de pe coridor și apăsă pe

clanță. Ușa se deschise cu ușurință, ca și cum ar fi fost unsă recent, dezvăluind o altă încăpere goală, murdară și dată uitării. O deschisese fără cel mai mic efort. La fel se întâmplă și cu următoarea.

Doar camera 307 era încuiată cât se poate de bine. Singura cameră de pe acest etaj care era zăvorâtă. Dormitorul mamei sale. Presupusul Paradis plin de siguranță de unde Faith se aruncase în neant, sinucigându-se.

Se întâmplase cu adevărat ceea ce-și imaginase ea atâția și atâția ani?

Cu ochii minții, Abby o văzu pe mama ei stând în dreptul ferestrei... Oare Faith privise într-adevăr afară, făcându-și semnul crucii deasupra pieptului îngust, pregătindu-se mental să se arunce prin fereastră?

Asta își imaginase ea întotdeauna, dar în visele sale, Faith, speriată și tremurând, își întorcea privirea de la fereastră, ațintind-o spre ușa întredeschisă....

Poc, poc, poc.

Pași!

De data asta, Abby auzi clar sunetele respective. Cineva urca pe scară. Plămânii i se blocară, iar ea privi în jur, cuprinsă de panică. Rapid, se ascunse într-un loc întunecat, strecurându-se ușor în camera aflată vizavi de dormitorul mamei sale.

Oare cine ar veni aici tocmai acum?

O văzuse cineva?

Sau aveau un motiv anume pentru a intra în azilul acesta vechi și degradat și de a urca chiar la cel de-al treilea etaj?

Dar de ce?

Intrarea clădirii arată ca și cum pe acolo nu ar mai fi intrat nimeni de foarte mulți ani. Ea respiră cât mai discret posibil, străduindu-se să nu scoată nici cel mai mic zgomot, sperând că persoana care venea nu o auzise și nu știa că ea e ascunsă acolo.

Pașii răsunară în continuare pe treptele scării.

Mai aproape.

Aproape de palier.

Ooo, Doamne. Înghiți cu dificultate și începu să se roage.

Pașii se apropiau din ce în ce mai mult, scândurile podelei de la etaj scârțâind înfundat în semn de protest.

Închise ochii, abia îndrăznind să respire.

Și mai aproape.

Ooo, Iisuse!

Zgomotul pașilor încetă.

Deschise ochii, gata să strige.

În întuneric, se zărea o siluetă masivă.

12

Abby gâfâi și făcu câțiva pași înapoi.

– Tu ești fata aceea, nu? o întrebă o voce blândă. Fiica lui Faith? Silueta veni mai aproape, ieșind din penumbră, iar Abby aproape că leșină dând cu ochii de chipul bătrânei călugărițe, ale cărei trăsături i se păreau cunoscute.

– Da...

– Ce cauți aici?

Aș vrea să știu și eu asta!

– Psihiatrul meu mi-a spus că ar fi bine să mă întorc în acest loc. Știți, ca să pun la punct niște nelămuriri personale.

– Ți-a spus și să încalci o proprietate privată și să intri prin efracție?

Fierbințeala îi cuprinse ceafa.

– A fost ideea mea.

– Ai fi putut cere voie.

– Și mi-ar fi dat cineva voie să intru?

Măicuța surâse, scuturând cu putere din cap.

– Probabil că nu. Apropo, eu sunt măicuța Maria.

Măicuța Maria. Sigur că da. Abby o privi pe călugărița aceea în etate, imaginându-și cum arăta ea în urmă cu douăzeci de ani, neridată, radiind de sănătate, ceva mai în putere...

– Mi s-a părut că se ascunde cineva aici, așa că l-am urmărit, zise maica Maria în continuare. Nu mai sunt la fel de

rapidă ca pe vremuri, așa că mi-a luat ceva timp să te prind din urmă. Își lăsă capul într-o parte. Bănuiesc că ai găsit ceea ce doreai, nu?

– Numele meu e Abby. Faith era mama mea.

– Ooo... da, desigur. Asta voiam să spun. Clipi ca și cum ar fi vrut să-și limpezească creierul.

Abby întrebă:

– Dormitorul mamei de ce e încuiat?

– Încuiat? repetă bătrâna. Nu cred. De când am închis acest spital, nu a încuiat nimeni nicio ușă. Să tot fie de atunci cincisprezece ani? Ușile de la intrare, da, bineînțeles că sunt încuiate, dar cele din interiorul clădirii nu.

– Eu nu am putut s-o deschid.

– S-o fi umflat din cauza umezelii...

– Nu prea cred. Se îndreptară amândouă spre camera 307. În plus, toate ușile de pe acest etaj erau închise, dar nu și încuiate, cum ați spus și dumneavoastră.

– Da?

– Iar ușile de la etajul doi erau larg deschise.

– Nu-i așa că-i ciudat, zise maica Maria, părând cu gândul aiurea în momentul în care încercă ușa. Aceasta nu se deschise. Ah, haide. Încearcă iar. Ușa nu cedă. Măi, să fie. Încercă pentru ultima dată înainte de a renunța. Ai perfectă dreptate. Evident că e încuiată. Ce ciudat.

Abby oftă, privind într-o parte.

În profilul măicuței Maria, Abby recunoscu o femeie cu mult mai tânără, trecând rapid pe lângă ea, fustele veșmântului fluturând în lumina asfințitului care tocmai cobora, în vreme ce ea urca scara.

– Erați acolo, zise ea, dându-și seama brusc că aceasta fusese călugărița care alergase lângă mama ei, verificând pulsul inexistent la gâtul lui Faith. În ziua morții mamei mele. V-am văzut.

– Pe vremea aceea lucram aici, la spital. Da.

– Eu venisem s-o vizitez... era aniversarea zilei ei de naștere, zise Abby. Îi... eu îi adusesem un cadou.

Bătrâna călugăriță se încruntă.

– Tu? Se uită cu atenție la părul lui Abby, la ochii ei. Confuzia uni sprâncenele călugăriței Maria. Tu erai cea care ținea în mână cutia aceea aurie cu panglică roz?

– Da. Era și ziua mea, zise Abby, simțindu-se invadată de vechea ei tristețe. Am cumpărat cuvertura aceea de la un magazin micuț situat pe strada Toulouse. Era alb cu inserții argintii, iar eu știam că mamei o să-i placă... În minte îi apărură fragmente ale acelei seri de demult. Pachetul. Panglica transparentă. Țipătul care-ți îngheța inima. Mama ei zăcând în apropierea fântânii, cu oasele zdrobite, în vreme ce ea o privea...

– Îmi pare rău că nu te-am recunoscut... Credeam că era vorba de sora ta, fetița aceea cu păr negru care, în ziua aceea, avea cu ea cutia respectivă. Călugărița era de-a dreptul buimăcită. Nu erai tu cea care a trecut fuga pe lângă mine, pe scară, aproape de coridorul etajului al treilea? Tu urcai în fugă chiar când eu coboram grăbită spre parter, vrând să ajung la mănăstire. Sunt sigură.

– Nu. Abby scutură din cap, dar simți cum o idee neclară și insidioasă își face loc în mintea ei.

– Imposibil. Ea relată din nou povestea, cea despre care fusese convinsă că era una adevărată.

– În momentul tragediei, eu abia ieșisem din mașină. Simți cum pielea i se înfioră brusc.

Ca și cum tocmai ar fi avut o premoniție.

Dar despre ce anume?

De ce o privea oare bătrâna călugăriță atât de intens? De ce simțea Abby pe neașteptate că între ele două se așternea o acuzație tacită? Ca și cum ea ar fi mințit. În legătură cu ce? Cu acea cutie care conținea cadoul? Dar asta era o prostie. Abby își aminti că ea fusese cea care ținuse în brațe cutia voluminoasă, disputându-și cu Zoey, în mașină, dreptul de a o duce sus. Ca și cum asta ar fi contat. Abby era nerăbdătoare, gândindu-se întruna la petrecerea dansantă și la Trey Hilliard și... așa fusese, nu?

Călugărița era confuză, atâta tot. Măicuța Maria se înșelase.

Și totuși, în privirea călugăriței se ghicea o anume agerime,

ca și cum ea ar fi înțeles-o pe Abby mult mai bine decât se înțelegea ea însăși. Abby își drese glasul. Se forță să surâdă.

– Deci ați cunoscut-o pe mama?

– Nu foarte bine, răspunse măicuța Maria, prevăzătoare. Nu cred că a existat cineva care să reușească într-adevăr lucrul acesta. Ea se opri, privind spre ușa dormitorului 307. Dacă ai venit pentru a căuta niște răspunsuri, mi-e teamă că nu acesta e locul în care le vei descoperi. Cel puțin nu astăzi. Oftând, atinse ușor brațul lui Abby. Mama ta era foarte credincioasă, fetițo. Poate că în loc să cauți răspunsuri pe coridoare vechi și în încăperi întunecate, ar fi bine să privești către Dumnezeu. Ea păși către coridorul întunecos. Nu aici găsești ceea ce cauți. Trebuie să privești în adâncul ființei tale, în inima ta. Iar Tatăl Ceresc te va ajuta.

Abby se gândi la multele ore petrecute în rugăciune, la nopțile acelea nedormite în care plânsese, căutându-l pe Dumnezeu, mai ales după accidentul mamei sale. Unde fusese EL atunci? Ea își cercetase inima, mintea, sufletul, dar nu găsise nimic altceva în afara acelei senzații copleșitoare de disperare, care se îngemăna cu o doză considerabilă din sentimentul de vinovăție.

– Să mergem, nu mai ai ce să faci aici. De altfel, clădirea asta a fost condamnată.

De cine?

De statul Louisiana?

Sau de sufletele chinuite care locuiseră aici?

Abby nu bătuse drumul până aici pentru a fi întoarsă din cale.

– Știu, măicuță, dar eu trebuie să vizitez neapărat camera mamei mele înainte ca bila buldozerului să dărâme clădirea. E ceva de ordin personal, e încercarea mea de a pune punct și a merge apoi mai departe, încheind într-un fel anume capitolul referitor la moartea mamei. Călugărița ezită. M-am rugat, măicuță Maria, crede-mă, te rog. Și cred că Dumnezeu m-a trimis aici. Asta era, într-un fel, o minciună, dar Abby nu se dădu în lături să „cosmetizeze" puțin adevărul, chiar și fața

de o călugăriță, pentru a încheia povestea asta o dată pentru totdeauna.

Maria o privi cu atenție.

– În ordine, atunci, zise ea încet, ca și cum n-ar fi știut ce să creadă. Să văd ce pot face.

Primind asigurarea aceea, Abby o urmă pe bătrâna doamnă spre scară.

– Noi avem aici un grădinar, zise maica Maria. Am să-l rog să vină până aici și să constate ce-a pățit ușa asta și să vadă dacă o poate deschide. Îi oferi lui Abby un surâs amabil și înțelegător, un zâmbet pe care Abby îl consideră straniu. Cum putea oare femeia asta să știe ceva despre ea? Sau poate că tocmai comunicarea aceea cu Dumnezeu o făcea să pară atât de calmă, de senină și de înțelegătoare?

– O să dureze ceva timp, domnul DuLoc are mult de lucru ca îngrijitor al mănăstirii, dar e un om inventiv, sigur va găsi o modalitate de a ne ajuta. Coborâseră deja la etajul doi, iar bătrâna se opri pentru a cerceta coridorul învăluit în întuneric. Parcă spuneai că ușile de la etajul acesta erau larg deschise.

Abby privi de-a lungul coridorului întunecat. Rămase blocată, în timp ce inima îi bătea mai tare în piept.

Toate ușile erau închise.

– Nu e curios? gândi măicuța Maria cu voce tare, îndreptându-se către prima ușă. Hei! E cineva aici? strigă ea tare, evident iritată.

– Cine ar putea fi înăuntru?

– Nu știu, dar hai să aflăm.

– Nu, așteptați! Abby păși în fața ei, neștiind sigur cine sau ce gândea ea că ar putea fi de partea cealaltă a ușii, însă nu reuși s-o împiedice pe călugăriță să apuce cu putere clanța camerei 206. Ușa se deschise cu ușurință, lumina pătrunzând pieziș, mai întâi înăuntru și apoi pe coridor, printr-o fereastră al cărei geam era crăpat.

Abby expiră cu putere. Apoi, măicuța Maria apăsa pe clanța ușii 205, deschizând-o larg.

Dinăuntru nu sări nicio sperietoare. Nimeni nu strigă:

„Te-am prins!" Nu apăru niciun monstru și nicio fantomă învăluită într-un noruleț verzui, dispărând apoi cât ai clipi.

– Ești sigură că ușile erau deschise? întrebă maica Maria.

– Absolut sigură.

Bătrâna călugăriță ridică din sprânceană, evident neîncrezătoare.

– N-ați băgat de seamă în timp ce urcați pe scară? întrebă Abby, încercând ea însăși una dintre uși. Aceasta se deschise fără cel mai mic efort. Camera 204 era goală.

– În realitate, n-am dat atenție acestui amănunt.

– Cum? Dar erați pe urmele mele.

Călugărița Maria aprobă.

– Și știam unde vrei să ajungi, nu? Vederea mea nu mai e la fel de bună ca altădată, coridorul era întunecat... mai întunecat ca acesta. Credeam că ușile erau exact așa cum sunt și acum, Abby.

Frica lui Abby dispăru ca prin minune, iar ea o porni pe coridor, deschizând fiecare ușă și aruncând o privire înăuntru, lăsând ca ultima ușă să fie aceea a camerei aflate dedesubtul dormitorului mamei ei. Se duse la acea ultimă ușă, strânse din dinți și apăsă clanța cu toată puterea.

Ușa era înțepenită.

– Haide! Furioasă, ea se împinse cu toată greutatea corpului în tăblia ușii, Ușa se deschise brusc spre interior, dând la iveală un spațiu identic cu cel al dormitorului mamei ei. Înăuntru nu se afla nimic; mobilierul lipsea, pereții erau cojiți în zonele de pe care tapetul fusese dezlipit cu mulți ani înainte. Dulapul era încastrat în perete, la fel ca în încăperea de deasupra. Exista și aici un șemineu. O parte din plăcile decorative din jurul grătarului de protecție erau căzute pe podea. Șemineul domina peretele respectiv, ca și în camera de deasupra. Diferența semnificativă era dată de fereastră. Cea de aici era înaltă și îngustă, iar vitraliul era montat deasupra tocurilor înalte. Tâmplăria aceea decorativă, numită uneori „fereastră tip trandafir" sau „fereastră arcuită", exista doar la ultimul etaj, poziționată chiar în dreptul intrării spitalului.

În copilărie, aflată pe bancheta din spate a Fordului tatălui ei, Abby reușea să descopere rapid dormitorul mamei, în timp

ce Jacques intra cu mașina pe porțile principale ale spitalului. Punctul ei de orientare fusese întotdeauna secțiunea aceea arcuită din acoperiș și vitraliul colorat de formă rotundă de dedesubt.

– Sunteți sigură că nu ați închis chiar dumneavoastră ușile? întrebă Abby, revenind pe coridor.

Călugărița Maria păru ofensată.

– Bineînțeles. E posibil ca memoria să mă mai înșele din când în când, dar nu și în privința asta, și, oricum, nu te-aș fi mințit și nici nu ți-aș fi întins o capcană. De percepția ta ar trebui însă să ne îndoim! Haide. E timpul să mergem.

Abby o urmă pe călugăriță pe scară. Privind încă o dată peste umăr, de-a lungul coridorului, simți un fior rece străbătându-i spinarea.

Până la primul etaj, o parte din supărarea călugăriței Maria se risipise deja. Ea o luă de mână pe Abby și o privi în ochi.

– Pari obosită.

Și așa și era. După ce se trezise reconfortată dintr-un somn fără vise, avusese impresia că va putea pune lumea pe roate, dar locul acesta, azilul vechi și dărăpănat, cu pereții lui cojiți și cu toate amintirile lui întunecate, îi secătuiseră energia și îi răpiseră din putere.

Călugărița o conduse la ușă, după care o încuie. Una lângă alta, ferindu-se de ploaie și vânt, ocoliră clădirea. Când ajunseră la colț, Abby aruncă o ultimă privire spre camera mamei ei.

Sus, dincolo de geam, se afla un bărbat. Un bărbat cu o constituție masivă, cu chipul protejat de întuneric. Inima îi stătu în loc. Ea tresări, privind atent prin perdeaua ploii.

– Ce e?

– La fereastră, șopti ea, făcând semn într-acolo.

Dar imaginea dispăru la fel de rapid cum apăruse.

Maica Maria ridică privirea, încercând să vadă până acolo.

– Nu văd nimic. Acum, hai să mergem, insistă ea, exasperată. O să ne udăm până la piele.

Abby ar fi vrut să-i povestească călugăriței ce văzuse, dar acest lucru părea imposibil. Ploaia îi lipea părul de cap, iar în jur era atât de întuneric...

– S-a întâmplat ceva? întrebă bătrâna. Să mergem!

Abby se simțea ca și cum însăși mâna diavolului i-ar fi prins inima și i-ar fi strâns-o cu putere. Bărbia începu să-i tremure, deși nu-i era frig. Cine era bărbatul de la fereastră? O nălucă? Doar o umbră tremurătoare pe care mintea ei agitată o vedea ca pe o ființă malefică?

Maica Maria se afla la câțiva pași distanță.

Abby o ajunse din urmă pe călugăriță.

– Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta, privind-o din profil. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă!

– E... nu-i nimic, replică Abby. Trebuia, pur și simplu, să mai arunc o privire. Grăbită, ea traversă peluza și se strecură printre copaci, speriind o veveriță ascunsă sub niște tufișuri.

Imediat ce trecură de zona de verdeață, călugărița Maria deschise portița neîncuiată și amândouă porniră rapid pe lângă gard, îndreptându-se spre parcare.

– Nu folosim prea des portița asta, explică Maria. În afara momentelor în care grădinarul are ceva de lucru sau una dintre persoanele care dorește să demoleze spitalul ne cere permisiunea să intre sau când e nevoie să-i alungăm pe cei care vor să pătrundă înăuntru fără permisiunea noastră.

Abby roși.

– Îmi pare rău. Data viitoare voi cere permisiunea să intru.

– Va mai fi și o dată viitoare?

Ea se gândi la silueta aceea care apăruse brusc la fereastra dormitorului mamei ei. Fusese doar imaginația ei? Un joc pricinuit de lumină? Și cum rămânea cu acele uși de la etajul al doilea, care fuseseră închise pe neașteptate?

– Așa sper. Cum vă spuneam, cred că trebuie să vizitez pentru ultima dată camera mamei, zise Abby, alungându-și temerile.

În spital nu era nimeni. Nimeni!

Dar ușile erau închise!

Iar tu ai văzut pe cineva care se uita țintă la tine! L-ai văzut, Abby! Nu e vorba de jocul imaginației tale. Nu te-ai scrântit!

– Cine știe de poarta asta? întrebă ea.

Maria ridică din umeri.

– În afară de călugărițe, nu prea multă lume. Cum spuneam, în prezent foarte puține persoane au acces în spital. Pe vremea când spitalul funcționa, o folosea o parte din personal, desigur, dar foarte puțini dintre ei mai lucrează aici. Ea chicoti, ștergându-și o picătură de ploaie de pe nas cu dosul palmei. Știi, a existat o vreme când ne chinuiam să-i ținem pe oameni înăuntru, dincolo de aceste porți, și nu invers.

– Dar cei care au achiziționat spitalul de ce nu folosesc poarta principală?

Călugărița Maria se opri în clipa în care ajunseră în zona destinată parcării, căutând să se apere de ploaie sub streașina garajului.

– Ei o folosesc. Dar vânzarea nu e încă o „certitudine". Până la punerea la punct a detaliilor între parohie, arhiepiscopie, ingineri, arhitecți și maica noastră superioară, nu se poate face nimic.

– Spitalul nu a fost vândut? întrebă Abby.

– Să spunem că suntem „în negocieri" și haide s-o lăsăm așa, fiindcă spun mai mult decât ar fi cazul. Se uită iar la Abby. Ești sigură că te simți bine?

Eu nu mă voi simți bine niciodată, gândi Abby. *Mama mea a fost o paranoidă schizofrenică care s-a sinucis aruncându-se pe fereastră, tata se stinge lent din cauza bolii, sora mea s-a culcat cu logodnicul meu, bărbatul care m-a înșelat cu diverse femei după ce ne-am căsătorit. După ce am divorțat, m-a umilit în mod public, iar acum, de curând, el și o amică de-a lui au murit, fiind victimele unui asasinat macabru și înscenat. Ooo, nu, nu voi fi niciodată în regulă.*

– Mă simt bine, spuse Abby.

Îngrijorarea aduse câteva riduri pe fruntea maicii Maria.

– Poate că ar fi bine să vii înăuntru. Ea ridică privirea spre norii grei. Cred că am putea bea o ceașcă de ceai.

– Nu e nevoie. Credeți-mă. Acum, că ieșise din spitalul acela înfricoșător, voia să plece de acolo cât mai repede posibil.

Sora Maria avea o privire sceptică.

– O să mă sunați după ce se repară încuietoarea, ca să pot arunca o privire în dormitorul mamei?

– Ești sigură că vrei să o faci?

– Da! zise Abby, cu convingere, privind în urmă spre gard și spre zona cu vegetație bogată. De aici putea zări cărămizile roșii ale spitalului, înconjurat, după cum se putea vedea, de acri întregi de pădure. Ideea fusese aceea că sunetele blânde, aromele și priveliștea naturală vor reuși să calmeze mințile chinuite ale pacienților ce fuseseră internați acolo.

– Bineînțeles că-ți voi telefona. Ploaia se înteți, răspândită de bătaia vântului.

– O să telefonez ceva mai târziu la mănăstire ca să vă comunic numărul meu de telefon.

Imediat ce călugărița fu de acord, Abby îi făcu semn cu mâna drept rămas-bun, se îndreptă apoi spre mașină și se urcă la volan. Prin parbrizul aburit, ea urmări cum sora Maria o pornește surprinzător de repede spre o ușă încastrată în zidul înconjurător al mănăstirii.

Abby răsuci cheia în contactul micuței sale Honda și execută un viraj rapid, după care se strecură ușor spre șoseaua principală.

Nu se obosi să cotească pe aleea bifurcată care făcea legătura cu spitalul.

Văzuse destul pentru o singură zi.

El avu răbdare ca ea să plece.

De la fereastra celui de-al treilea etaj, o zări dincolo de porți, acolo unde arborii făceau o breșă ce permitea să se vadă o porțiune de șosea. Doar o imagine, care durase cel mult două secunde, a mașinii ei care tocmai trecea pe acolo, cotind-o spre șosea. Dar era suficient. Deocamdată. Punându-și în aplicare supravegherea, el ridică binoclul greoi, pentru a fi pregătit să-i surprindă expresia în secunda în care ea avea să treacă pe porțiunea aceea de drum.

Dură mai mult decât își imaginase el, probabil din pricina acelei călugărițe blânde, care avea, la rândul ei, niște secrete întunecate, ce semănau destul de mult cu ale lui. Femeia aceea

umilă, înveșmântată în negru, putea să pară multora o sfântă, dar el știa bine că nu era deloc așa.

Curând, secretul ei avea să fie dezvăluit.

Ca și secretele celorlalți.

Trebuia să acționeze repede, așa că avea de gând să sară peste anumite puncte ale planului său. Cu ajutorul binoclului, zări o săgeată argintie care înainta prin perdeaua ploii. Inima îi tresări, iar senzația anticipării îi inundă trupul. O fierbințeală rapidă i se strecură prin vene în secunda în care o zări luând curba mult prea în grabă. Pe carosabilul umed din pricina ploii, anvelopele alunecară, iar partea din spate a mașinii se dezechilibră.

El își imagină teama ei în momentul în care se străduia să țină volanul în poziția corectă.

Își umezi buzele atunci când ea reuși să-și readucă Honda în poziția corectă, după care dispăru din raza lui vizuală.

Inima lui bătea într-un ritm drăcesc, iar el simți cele câteva picături de sudoare de deasupra buzei superioare. Semăna atât de bine cu Faith... i se uscă gâtul, iar pofta carnală se strecură în adâncul lui, asemenea unui șarpe fierbinte.

Faith... ah, frumoasă...

Capul începu să-i duduie, iar el își aminti de căldura ei dulce și primitoare, de gâfâitul ei în secunda în care el o penetra, de licărul de teamă din privirea ei fierbinte și nerăbdătoare. Trupul lui se cutremură, gândindu-se la abandonul, la dorința care o făcea să se zbată dedesubtul lui și să-și înfigă dinții în umărul său.

Buzele lui se crispară și el gâfâi. Doamne, cât de mult o dorea în clipa aceea, o dorință de-a dreptul dureroasă. Tânjea să-i simtă trupul suplu și fierbinte lipit de al lui.

Toate la timpul lor, își zise el, strângând cu putere pleoapele. Chipul lui Faith apăru în mintea sa... ochii ei plini de pasiune, râsul ei răgușit, invitația nărăvașă a buzelor ei alunecoase. Și în vreme ce și-o imagină, aproape adulmecând-o, trăsăturile ei se modificară ușor-ușor, iar amintirea mamei deveni brusc imaginea fiicei.

13

— L-am văzut atunci ultima dată, insistă Maury Taylor, în vreme ce ei se aflau în sala de la recepție a postului de radio. Bentz, pe care îl sunaseră mai devreme, le povestise deja că Maury, care-și petrecuse alte câteva ceasuri în scaunul lui Luke Gierman, era liber. Programul lui Gierman fusese difuzat la ore diferite pe parcursul după-amiezii și al serii și, potrivit ultimului sondaj, raitingul crescuse amețitor.

Acesta era efectul decesului unei persoane. Faima instantanee. Sau ticăloșia. Probabil că în cazul lui Gierman era valabilă ultima variantă.

– I-am explicat deja toate astea celuilalt detectiv. Cum îl cheamă? întrebă Maury, pocnind apoi din degete. Brinkman, grăsanul cu tupeu.

Bentz aprobă.

– Știu, dar eu am fost plecat din oraș, așa că mai verific încă o dată o parte din detalii, zise el, informația fiind cât se poate de falsă. Brinkman făcuse o treabă destul de bună în privința interogării celor de la postul de radio, dar Bentz voia să verifice personal cum se petrecuseră lucrurile acolo.

În plus, teritoriul era unul cunoscut. Cu câțiva ani în urmă, vizitase adesea acest loc, pe vremea când părintele John, un psihopat de cea mai joasă speță, bântuia pe străzile orașului lor. Fascinația acestuia pentru doctorul Sam, un psiholog, care lucra la radio, reprezentase unul dintre cele mai negre coșmaruri posibile.

Postul de radio, o clădire situată la capătul străzii Decatur, aproape de intersecția cu Jackson, arăta aproape la fel ca pe vremea aceea. Recepția era dotată cu bănci din lemn, unul dintre pereți fiind acoperit în întregime de o vitrină de sticlă în care se aflau expuse premii și alte articole, fotografii ale celebrităților și chiar o păpușă voodoo. Melba, recepționera, părea să vorbească veșnic la telefon.

– Tot ce știu e că Luke era necăjit rău de tot, adică vreau să spun *cu adevărat* supărat pe fosta lui nevastă, le explică

Maury. Ea îi aruncase o parte din lucruri, iar el a discutat despre asta în timpul emisiunii din ziua respectivă. Făcu o grimasă. Știu că noi am făcut și niște chestii ceva mai urâte în timpul emisiunii, deși Luke nu avea obiceiul să-și verse amarul în privința vieții personale, neplăcându-i să-și spele rufele în public. Urma un soi de cod etic, nescris, în privința asta.

– Cod etic? Bentz nu crezu o iotă. El își imagina că Gierman ar fi făcut absolut orice, inclusiv să-și trimită bunica pe Lună, de dragul creșterii ratingului propriei emisiuni și de dragul orgoliului său exacerbat.

– Da, așa era, cu toate că a negat asta până la moarte, dar... ooo, la naiba, zise Maury, auzindu-și propriile vorbe.

– Dar ce?

Taylor își feri privirea, fixând-o asupra unui neon care reflecta pe fața sa o lumină combinată, roz cu albastru, după care îi privi pe polițiști.

– Dar eu cred că era încă îndrăgostit de ea. Văzându-l pe Bentz cum ridică din sprânceană, adăugă repede: Ah, mdda, mdda, știu. Îi plăceau puștoaicele. La dracu', nu ne plac tuturor? Nu se sătura... era genul de bărbat-târfă. Habar nu am câte femei a călărit, dar mi-a povestit despre câteva, iar eu i-am relatat deja chestia asta celuilalt ofițer de poliție. Singura de care îmi amintesc și despre care Luke mi-a pomenit o singură dată, pe vremea când era mult mai sărac, a fost sora fostei lui soții.

– Poftim?

– Mdda... nevestei lui nu prea i-a convenit povestea asta, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Atunci când mi-a povestit, cu toate că era beat, el a spus-o în gura mare, a râs, ca și cum ar fi fost vorba de o simplă glumă, dar nu cred.

Bentz analiză informația în mintea sa, simțind cum îl cuprinde un val de furie. Trecuse prin aceeași situație. O, măiculiță, o măiculiță, știa ce înseamnă asta. Nu știa însă ce însemnase pentru Abby să descopere că soțul ei o înșelase cu propria ei soră, dar presupunea că rezultatul fusese unul dezastruos.

– Nu contează dacă aventura cu cumnata sa a fost adevărată.

Pe toți dracii. Contează foarte mult.

– Eu am avut întotdeauna impresia că el nu a reușit niciodată s-o uite pe fosta sa soție.

– A declarat el asta?

– Luke? Să admită că încă i se aprindeau călcâiele după o femeie care nu mai voia să aibă de-a face cu el? Nu. Nu era stilul lui. Maury înălță din umeri, clătinând apoi din cap. Dar, cine știe, poate că impresia mea era una total aiurea.

– Fostei soții nu avea cum să-i placă atracția pe care o simțise el pentru cumnata sa.

– Ooo, nu. Vai! Știți ce se spune despre dragoste și ură.

Bentz nu avea de ce să-l contrazică, deși știa, din proprie experiență, cât de subțire era linia dintre dragoste și ură, aceasta fiind, adesea, de-a dreptul invizibilă.

– Se supără cineva dacă mă uit o clipă prin biroul și prin dulapul lui?

– N-aveți decât. Dar polițistul celălalt...

– Brinkman?

– Mdaa! Doamne, de ce nu pot să țin minte numele omului astă? fornăi Taylor, nemulțumit. Nu e a bună. Eu am nevoie de memorie, omule, trebuie să gândesc rapid, fie că stau pe scaun, fie că mă ridic în picioare. Le oferi un rânjet larg și plin de mândrie, asemenea unui licean retardat care tocmai a reușit o mișcare inteligentă. Directorul postului zice că vrea să mă transforme în al doilea Gierman. Ce ziceți de asta?

Bentz își imagină că directorul postului nu ar fi putut face o favoare mai mare publicului ascultător din New Orleans. Ce era cu Brinkman?

– Oh. Da. El a cercetat lucrurile lui Luke. A luat ce a considerat de cuviință. Biroul lui Luke e exact acolo. Maury îl conduse pe Bentz la capătul coridorului principal, cunoscut sub numele de „aorta“, traversând holurile labirintice ale clădirii. Trecură pe lângă o mulțime de angajați, ca și pe lângă cabinele din sticlă și pe lângă camerele de redactare.

– Ce știi despre iubita lui Gierman?

– Nia? mârâi Taylor. Un fund drăgălaș, dar cu o mansardă nu prea mobilată, dacă pricepeți ce vreau să spun. El își lovi tâmpla cu două degete. Ea nu e neapărat dotată, iar Luke se plictisea foarte repede în cazul în care femeia nu putea ține pasul cu el. Atracția fizică era cât se poate de potrivită, îl ținea mereu în priză, dar știți bine că ea durează destul de puțin.

Ca și cum băiatul asta ar fi fost Casanova sau Doctor Phil. Problema era că, potrivit lui Bentz, de data asta Maury avusese dreptate. Oare nu era Bentz însuși un bun exemplu? El nu plănuise niciodată, după existența primei soții, să se recăsătorească, însă Olivia Benchet se dovedise a fi perechea lui mentală și, în același timp, o femeie deosebit de atrăgătoare. Exista oare o combinație mai sexy decât asta?

Taylor, trecând pe lângă o cutie cu LP de colecție, continuă:

– Nia și Luke se despărțiseră – cred că ați aflat deja. Din câte am auzit, ea și-a găsit pe altcineva, un aiurit... chiar mai nebun decât era Luke, dacă vă vine a crede. Înalt, bronzat și chipeș, ia declarat ea lui Luke, după care s-a îndrăgostit cu adevărat de el. Pretinde că ar fi cel mai grozav iubit pe care l-a avut vreodată. Poți să pariezi pe chestia asta? Ah! Se uită peste umăr, la Bentz, cu privirea aceea care voia a zice: „toți am trecut prin faza *asta*". După toate aparențele, mica Nia se întâlnea cu el de vreo câteva săptămâni. Cum vi se pare vestea asta? Infidelul înșelat la rândul său. Un fel de dreptate cosmică.

– Numai că infidelul a fost ucis în cele din urmă.

– Mdda, zise Taylor, făcând o grimasă. În afară de asta, da. De două ori „Vai!". O treabă urâtă, nu-i așa?

– Cât se poate de urâtă. Ajunseră în partea din spate a clădirii, unde un șir de birouri erau despărțite de câte un perete. Și Gierman? Mai avea și alte iubite sau foste neveste care ar fi putut să-i facă felul?

– Nu cred. În timpul emisiunii se purta întotdeauna ca și cum ar fi avut o iubită, indiferent dacă era așa sau nu. Asta făcea parte din rutină, zise Maury, făcând semn spre biroul lui

Gierman, unde pixurile marca Sharpie erau depozitate într-o cană personalizată, decorată cu un labrador ciocolatiu. Deasupra mapei de birou erau așezate câteva fotografii ale lui Gierman, în barcă, la schi, jucând tenis sau stând rezemat de aripa unui BMW-sport, ori alergând în compania aceleiași cățelușe a cărei imagine se afla imprimată și pe cana pentru cafea – o înșiruire virtuală a propriei imagini și a hobby-urilor sale. Un egomaniac. Alături de acestea mai exista o fotografie, în format mic, a unei doamne pe care Bentz o recunoscu ca fiind Abby Chastain. În fotografia respectivă, ea privea spre mare, părul ei roșcat și ondulat fluturând în bătaia vântului, buzele ei deschizându-se într-un surâs sexy, care dădea la iveală o gropiță mică. Ea poseda genul acela de privire ce reușea parcă să pătrundă până în cel mai adânc ungher al inimii unui bărbat.

Mda, își zise el, Maury Taylor avea dreptate. Nimeni nu ar păstra o asemenea poză dacă nu ar fi îndrăgostit lulea de femeia cu pricina.

Bentz aruncă o privire în spate, spre Taylor. Bărbatul acela minion privea, la rândul lui, fotografia.

– Ce v-am zis eu? spuse el. Singura femeie de care i-a păsat cu adevărat vreodată lui Luke Gierman era fosta lui nevastă.

Montoya cercetă atent mulțimea, făcând o verificare mentală a tuturor persoanelor îndoliate care se adunaseră în jurul capelei situate la intrarea Colegiului All Saints. Un preot tânăr, părintele Anthony, stătea pe treptele din fața ușii sub formă de arcadă. Lângă tânărul preot se afla mai bătrânul său coleg, părintele Stephen; acesta se ruga cu capul plecat. Alături de el, se afla doamna decan Usher. De pe borul pălăriei acesteia se scurgeau picăturile de ploaie.

Sute de studenți se adunaseră în jurul treptelor din fața capelei, fiecare ținând în mână o lumânare și ascultând captivați vocea moale și caldă a preotului, asistând la priveghiul lui Courtney Mary LaBelle.

Clopotele capelei bătură în surdină, în vreme ce părintele

Anthony, o fire caldă și aprinsă, repovesti bucuria pe care o trăise cunoscând-o pe „Mary“ și tragedia care, cu toate că se pusese de bunăvoie în slujba Domnului, o răpusese la o vârstă atât de fragedă. Pe ea, o ființă atât de nevinovată. Și care credea atât de mult în Dumnezeu. Părintele Anthony, cu gulerul lui alb, un semn distinct în noapte, forma un contrast izbitor cu costumul și cu cămașa sa. Părintele își ridică brațele în semn de implorare și Montoya observă că nu purta reverenda pe care, probabil, o îmbrăca la liturghia dedicată înhumării.

Vântul se înteți înăuntrul campusului, făcând mușchiul spaniol să danseze atârnat de crengile copacilor de deasupra lor, în timp ce părintele Anthony îi avertiza că nimeni nu trebuia să aibă „inima grea“, fiindcă Mary era acum alături de Dumnezeu, cu siguranță într-un loc mult mai bun decât cel în care trăia mulțimea prezentă la ceremonie.

Montoya asculta, preocupat de altceva.

Cei prezenți se rugară și plânseră, ridicându-și lumânările în întuneric, timp în care Montoya îi filma cu o cameră video minusculă și bine ascunsă. În cel mai rău caz, fotografiile aveau să fie neclare, dar, cel puțin, vor constitui o dovadă; el era convins că părintele Anthony n-ar fi fost de acord cu o cameră video care să-i filmeze pe studenți sau pe oricine ar fi trecut pe aici, femeie sau bărbat, pătruns de durere.

Montoya spera ca ucigașul să fie destul de tupeist, încât să asiste la ceremonie. De multe ori, criminalul vrea să ia parte la desfășurarea anchetei, să fie aproape de locul acțiunii, dezvăluind cum se consideră el drept o inteligență superioară, în vreme ce polițiștii înapoiați încearcă să-i dea de urmă. Criminalul urma să apară la locul crimei, la priveghi, amestecându-se în mulțime sau stând ascuns undeva, nerăbdător să ia parte la anchetă sau la durerea celorlalți. Era important pentru orgoliul său să știe că este „inteligența“ din spatele tragediei. Apariția lui era doar o problemă de timp.

Așa că, Montoya se prefăcu că se roagă, că ascultă cu mare atenție vorbele pline de înțelepciune ale predicatorului, dar, în tot acest timp, el cercetă chipurile celor prezenți în mulțime, însă nu observă nimic neobișnuit. Aparențele însă

nu contau. Unii criminali aveau abilitatea de a se pierde în mulțime, de a părea normali, asemănători cu ceilalți. Nimeni n-ar fi putut bănui că sunt în stare să taie gâtul soției lor sau să-și împuște vecinul din cauza zgomotului supărător al mașinii de tuns iarba sau să planifice în detaliu moartea mai multor victime.

La început, nimeni nu-l bănuise pe criminalul în serie Ted Bundy, un tip arătos, absolvent de psihologie și având un viitor politic promițător. Bundy lucra într-un centru dedicat victimelor violurilor din Seattle. În cazul criminalului BTK din Wichita, complice fusese un ofițer de poliție, o fire credincioasă. Mai aproape de orașul lor, fuseseră părintele John și „Alesul", care nu treziseră niciun fel de suspiciuni, în vreme ce-și puneau la cale crimele oribile. Doctorul John McDonald, un strălucit și tânăr chirurg, plănuise măcelărirea propriei familii, dar susținea cu vehemență că era nevinovat.

Nimeni nu putea identifica, doar potrivit înfățișării sale, un ucigaș.

Cu meticulozitate, Montoya fotografie fiecare persoană care se arăta sincer sau fals îndurerată de moartea lui Courtney LaBelle. Acei oameni erau atât de porniți împotriva crimelor, încât se aventuraseră să iasă afară într-o seară atât de urâtă.

Ca pentru a-i întări ideea, vântul se înteți, făcând ca flacăra lumânărilor să tremure și să se stingă. Umbrelele fură smulse și una dintre ele întoarsă pe dos.

– Haideți să ne rugăm Domnului, zise preotul, ridicând din nou brațele către cer. Restul ceremoniei urma să se desfășoare în capelă. El își împreună mâinile, lăsându-și capul în piept.

Toți ce strânși în apropierea capelei făcură același lucru.

Cu excepția lui Montoya.

– Mi-ai promis că mă suni, o admonestă Zoey pe Abby, imediat ce ea răspunse la telefonul din bucătărie.

Abby cercetă cu privirea încăperea. După întâmplarea de la „A noastră Doamnă a Virtuților", nu putea scăpa de senzația că era urmărită.

O pornire, pur și simplu, paranoică.

Nu, nu *paranoică, ci extrem de precaută.*

Ușa frigiderului era întredeschisă, Hershey așteptând răbdătoare, în vreme ce Abby se uita la sticlele cu sos pentru salată pe jumătate consumate și la alte tipuri de sosuri, încercând să găsească un borcan de iaurt.

– Stau și aștept de câteva ceasuri, zise Zoey.

O, fii serioasă, gândi Abby.

– Știu, știu, Zoey. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama când a trecut vremea. Era nervoasă fiindcă simțea nevoia să dea explicații și să se scuze față de sora mai mare. Avea treizeci și cinci de ani, ce Dumnezeu, nu mai era un copil, o fetiță zvăpăiată. Am avut de lucru. Și să știi că nu am aflat nimic despre înmormântarea lui Luke.

– Va avea loc în curând, nu-i așa?

– Nu știu când ar „trebui" să aibă loc. Dacă familia va decide să-l incinereze, atunci serviciul funerar poate avea loc mai târziu. Uite, Zoey, eu nu sunt sigură ce rol voi avea în toată povestea asta. Sau dacă voi avea vreunul. Fosta soție nu are niciodată un loc de onoare la masă, știi bine. Nu am păstrat o relație specială cu familia lui și nici nu aș beneficia de un loc „regesc". Dar, cum spuneam, o să le transmit regretele mele, deși nu sunt sigură că aș mai avea așa ceva.

Zoey respiră sacadat.

– E destul de dur ce spui, Abby.

– Tu nu ai ascultat ultima lui emisiune. Deschise capacul, dând apoi la o parte învelitoarea de plastic a cutiei cu iaurt. Cu o ușoară mustrare de conștiință, decise că prezentul e cel mai bun moment pentru a spune lucrurilor pe nume. Ieri am fost acolo.

– Unde acolo?

– La spital.

Urmară o pauză și o tăcere incomodă.

– De ce? întrebă Zoey în cele din urmă.

– Au de gând să-l demoleze și...

– Bravooo!

– ... și mi-am zis că ar trebui să-l vizitez.

– Pentru că un psihiatru tâmpit ți-a recomandat chestia asta?

Abby simți cum se crispează. Consultase mai mulți psihiatri după sinuciderea mamei sale, unii mai grozavi decât alții, dar nu toți, după părerea ei, își cunoșteau bine meseria.

– Fiindcă am simțit că așa trebuie să procedez.

Sora ei mormăi ceva abia auzit, ceva ce ea nu reuși să priceapă, după care întrebă pe un ton mai ridicat:

– Și? Cum a fost, Abby? Ți-ai reamintit de vremurile bune de altădată?

– N-ai pic de haz, Zoey, zise Abby printre dinți. Ca să-ți spun adevărul, a fost o experiență foarte ciudată. Și înfricoșătoare. Cu adevărat înfricoșătoare. Locul acela a devenit o ruină. M-am întâlnit cu o călugăriță care a lucrat acolo. M-a văzut când am intrat, fiindcă a trebuit să parchez mașina în dreptul mănăstirii. Poate că-ți mai aduci aminte de măicuța Maria. E înaltă. Frumușică. De origine hispanică, cred.

– Da, mi-amintesc de ea, zise Zoey.

– A fost alături de mama când a murit.

Zoey nu răspunse.

– A fost ciudat. Ea m-a confundat cu tine, cred. Se pare că, după părerea ei, eu am alergat în spital înaintea ta și a tatei sau, cel puțin, asta îmi imaginez că voia să spună. Abby deschise un sertar și își luă o linguriță. A zis că eu tocmai urcam pe scară în momentul în care ea se grăbea spre parter și că te-a văzut ducând în brațe cadoul pentru mama... ori ceva de genul acesta. Abby simți cum sprâncenele i se lipesc brusc una de alta. Sau, cel puțin, asta cred eu că voia să spună. Oricum, totul a fost extrem de straniu. Ea luă o lingurință de iaurt. Zoey tăcea mai departe. Zoe?

– Mdaa.

– Ce zici de toate astea? Iaurtul rece îi alunecă pe gât, dar ea aproape că nu-i simți gustul.

– Habar nu am ce motiv ar avea să declare una ca asta. Bănuiesc că e destul de în vârstă. Și, probabil, confuză.

– Adesea părea destul de lucidă.

– Adesea, repetă Zoey, subliniind fiecare cuvânt. Au trecut douăzeci de ani de atunci, Abby.

– Hei. Ea ridică lingurița, răsucind-o spre fereastră, ca și cum ar fi făcut semn spre sora ei. De ce am senzația că mă minți?

– Fiindcă nu-mi face plăcere să discut despre spital și despre moartea mamei, de aceea. Știu că tu nu ai încheiat încă subiectul acesta, dar eu *am* făcut-o și nu vreau să-l actualizez ori de câte ori e ziua ta sau când se mai împlinește încă un an de la moartea ei.

– E și aniversarea ei, îi reaminti Abby surorii sale.

– Da, da, știu. Între voi a existat legătura asta specială, karma asta unică, garantată de Dumnezeu, sau cum oi vrea să-i spui, pe care o percepeați doar voi două. Am înțeles. Dar eu nu fac *parte* din ea și, din punctul meu de vedere, ar trebui să ne vedem de viața noastră.

– Participând la înmormântarea lui Luke? Abby avea o voce seacă.

– Da! Hai să ne apropiem puțin și datorită acestui eveniment. Imediat ce el va fi înhumat, incinerat, ori mai știu eu ce, aș zice că noi ar trebui să comandăm două cosmopolitane, să închinăm în memoria lui și apoi să îngropăm trecutul o dată pentru totdeauna, de acord? Ea vorbea din ce în ce mai precipitat, ridicând vocea cu o octavă. Când termină ce avea de spus, aproape că nu mai era în stare să respire.

– OK. Perfect.

– Prin urmare, o să vin în New Orleans.

– Perfect, repetă Abby, zâmbind prefăcut. Să știi, Zoey, că înainte de a bea păhărelele acelea, putem discuta despre foarte multe lucruri, da? Inclusiv despre mama și despre ziua în care a murit. Cred că știi mult mai mult decât ai mărturisit vreodată. Dacă nu vrei să mergi cu mine acolo, e OK, dar vom discuta despre asta.

– Ooo, Abby...

– Am nevoie de asta, Zoe, zise ea, după care închise, trântind receptorul. Aruncă iaurtul neterminat în chiuvetă. De unde până unde ideea asta? Întotdeauna avusese impresia că sora și tatăl ei nu fuseseră completamente sinceri cu ea în privința acelei zile, dar nu-i luase niciodată la rost cu vehemență. Fusese mulțumită să stea în micuțul său cocon de nevinovăție, fiind-i teamă de ce ar putea descoperi, dacă ar fi ieșit pe neașteptate de acolo.

Faptul că sora Maria insistase că ea fusese cea care intrase *în* spital, atunci când mama ei se aruncase în brațele morții, readusese în mintea ei anumite amintiri, unele pe care nu știa că le alungase. Ceva din amintirea accidentului nu se lega – și așa se întâmplase vreme de douăzeci de ani.

Ea *se* aflase înăuntrul spitalului. Își amintea cum alerga pe scară, gata-gata să dea peste călugărița aceea înaltă, care o avertizase să nu mai alerge așa și când va ajunge pe palier. Dar Abby nu-i dăduse atenție femeii înveșmântate în negru, cu privirea sobră și cu veșmântul fluturând în jurul ei. Alergase pe lângă ea, ajungând la ceea ce părea a fi ultimul etaj al clădirii, cu ochii țintă la salonul 307...

De aici încolo, memoria ei nu mai înregistrase absolut nimic.

Stând cu ochii închiși, Abby încercă să revadă cele petrecute atunci și, mai ales, să înțeleagă de ce, ah, de ce trupul mamei ei căzuse pe ciment, zdrobindu-se? Simți o durere ascuțită deasupra cefei, o durere care pulsa, avertizând-o că răspunsul nu ar fi deloc pe placul ei. Cu toate astea, se luptă să-și aducă aminte. Strângând tare cu palmele blatul mesei, în căutare de sprijin, ea își forță memoria să facă saltul acela în timp. Dacă nu era adevărat că ea coborâse din mașină, că urcase apoi scara spitalului, atunci însemna că nu o părăsise doar memoria, ci și familia. Tatăl ei. Sora ei.

Vreme de douăzeci de ani, considerase că nu era ceva în regulă în privința acelei zile, dar îi fusese teamă să scoată adevărul la lumină, să-l dezvăluie.

Dar acum se sfârșise.

Venise vremea să nu se mai protejeze, să rupă plasa aceea a minciunilor, a dezamăgirii și a sentimentului de vinovăție.
Iar Zoey avea s-o ajute, indiferent că era sau nu de acord.

Noaptea aceea se dovedi una extrem de plină: Montoya își petrecuse timpul discutând cu studenții prezenți la priveghi, făcând o nouă verificare în privința amicilor lui Courtney LaBelle. Apoi discutase, preț de câteva minute, cu părintele Anthony, înainte ca acesta să plece în mare grabă. Poate că se ducea, conform îndatoririi sale, acasă la familia LaBelle pentru a o consola. Lui Montoya nu-i plăcu preotul. Părintele Anthony Mediera era mult prea previzibil, mult prea calm, mult prea perfect pentru gusturile lui Montoya.

Ceva mai târziu, Montoya trecu pe la apartamentul Niei Penne și o găsi în compania noului ei iubit. Minionă, de-ai fi zis că seamănă cu un elf, cu părul blond-deschis, încadrând un chip pe care Montoya îl asemănase cu acela al lui Tinker Bell, ea răspunse politicos la câteva întrebări, fără a-și schimba declarația inițială. Montoya observă că noul bărbat din viața ei avea într-adevăr o alură atletică. Cea mai mare parte a conversației el se dovedi o companie tăcută.

Prietenul stătuse în picioare, în apropierea șemineului fals, cu brațele încrucișate la piept, bicepșii ieșind în evidență sub materialul unui tricou mult prea strâmt, care dădea la iveală o talie zveltă și un abdomen de oțel, după bănuiala lui Montoya. Numele lui era Roy North, la pantofi purta măsura 12, iar Montoya intenționa să-l verifice. În înfățișarea lui Roy se ghicea ceva primitiv, un soi de furie, iar mușchii și testosteronul acela în exces îl sâcâiau într-un fel pe Montoya. Oricum, el nu se aflase în Toronto în săptămâna în care Nia își vizitase prietenii.

Cât despre Nia, ea nu părea deloc o fostă iubită îndoliată. Ba mai mult, atunci când el aruncă o privire spre mulțimea aceea de cutii împrăștiate peste tot în living, ea zâmbi, recunoscând că urma să renunțe la apartament și să se mute cu „Domnul Picior Mare."

Și toate astea de dragul iubirii veșnice, realiză Montoya,

înaintând în pas grăbit spre vehiculul său, parcat undeva în laterală, în apropierea apartamentului Niei. Pentru o fracțiune de secundă, în timp ce revenea la mașina sa, se duse cu gândul la Marta... frumoasă, plină de viață, temperamentală și fermecătoare. Își închipuise că ea va fi femeia alături de care avea să-și întemeieze o familie, dar șansa asta îi fusese răpită. Și totuși, tristețea de altădată și furia oarbă care îl măcinau scăzuseră treptat în intensitate; nici măcar nostalgia nu mai punea stăpânire pe el. Îi era greu să-și imagineze cum arăta, cu ochii aceia întunecați și părul ei lung, negru și ondulat. Când reușea acest lucru, imaginea devenea neclară, ca și cum ar fi fost ștearsă de ploaia care mai cădea și acum din înaltul cerului.

Chipul altei femei își făcuse apariția.

O femeie frumoasă, cu ochi de culoarea coniacului, cu șuvițe roșcate, ondulate și rebele și cu buze cărnoase. Abby Chastain. Fosta soție a lui Luke Gierman, suspectul numărul unu în ancheta pe care o desfășura. La dracu'. Ea ar fi trebuit să fie ultima femeie de care Reuben Montoya să se simtă atras, chiar ultima, iar el era conștient de lucrul acesta.

Dar nu se întâmpla întotdeauna astfel? Povestea fructului oprit? De câte ori nu se simțise atras de femei măritate? De câte ori nu flirtaseră cu el? Câte din ele nu fuseseră logodite cu altcineva? Nu trecuse niciodată dincolo de limite, dar ar minți dacă n-ar recunoaște că fusese tentat s-o facă. Din păcate, așa era.

Dar cu Abby lucrurile stăteau cu totul altfel. Ea nu flirtase cu el și nu făcuse pe nevinovata, dezvăluindu-i apoi anumite zone ale trupului și nici nu jucase rolul vulpii șirete pentru a-l intriga.

La dracu', nici măcar nu avusese ocazia! Abia dacă o cunoștea. O întâlnise de câteva ori în niște circumstanțe pline de tensiune. Era doar stresat, atâta tot, și, în afară de asta, nu mai avusese de mult o femeie. De prea mult timp.

Stând în ploaia aceea nemiloasă, își descuie mașina, se strecură înăuntru și trânti portiera. Ștergându-și picăturile de ploaie de pe față, porni motorul, întrebându-se cum de începuse deja să viseze la ea.

Ea nu putea fi a lui, și cu asta basta. Se uită în oglindă, după care învârtind ușor de volan, schimbă viteza și o porni la drum în noaptea ce coborâse deja deasupra Louisianei.

Poarta aceea afurisită se înțepenise!

Cum naiba se putuse întâmpla așa ceva?

Asa Pomeroy se aplecă peste geamul Jaguarului său și formă codul cu ajutorul căruia urma să deschidă porțile proprietățiii lui. Încă o dată. Nu se întâmplă nimic, cu excepția faptului că fu udat de ploaie. Ploaia cădea ca o perdea deasă, scurgându-se pe parbriz.

– Nemernica dracului! Haide, haide. El formă codul pentru ultima dată, înjurând zgomotos, după care verifică din nou telecomanda. Apăsă pe butoane de mai multe ori la rând, dar afurisita de poartă nu se clinti.

Avea asupra sa telefonul mobil, desigur, dar cui să telefoneze? Vanessa plecase la mama ei, pentru a petrece acolo o săptămână încântătoare, servitoarea își luase liber în seara asta, grădinarul priceput la toate plecase de vreo douăzeci de minute, iar el băuse prea mult ca să poată solicita prezența unui ofițer de poliție. Oricăruia dintre amicii săi îi trebuiau aproximativ patruzeci de minute pentru a ajunge aici și, în afară de asta, erau și ei destul de bine piliți după o seară petrecută la club.

Nu, trebuia să se descurce singur, ceea ce, de obicei, nu reprezenta o problemă. Dincolo de alte posibile calități, era un tip eficient și capabil. La dracu', nu fusese de două ori în Vietnam doar pentru a reveni în bătrâna și amabila Americă, cu scopul de a construi, vinde și apoi exporta o armă performantă. El vânduse carabine, grenade, bazooka, muniție de tot felul în întreaga lume, devenind mai bogat decât visase vreodată să ajungă. Și asta se datorase doar naivității yancheilor. Moștenise de la tatăl său farmecul sudist și de la mama sa abilitatea specifică americană de a ști cum și ce să faci, dezvoltate de generații întregi de înaintași.

În seara asta, cu voia Domnului, el nu avea de gând să se lase înfrânt de o porcărie tehnologică ieftină, produsă în

Japonia. Își luă pălăria Stetson, o potrivi pe cap, scoase o lanternă din compartimentul pentru mănuși, după care își puse pe vârful nasului ochelarii pentru citit și coborî din mașină. Ploaia curgea șiroaie, udând zdravăn pantofii lui italienești din piele, cei pe care Vanessa insistase să-i cumpere când merseseră ultima dată la Tuscany. Doamne, ce vreme și ce de bani aruncați în vânt.

Tocmai se aplecă peste gard, privind la contactul din spate al încuietorii, când realiză că nici câinele nu venise în întâmpinarea sa. Fără îndoială, Geronimo, îndată ce-ar fi auzit torsul constant al motorului ar fi dat buzna pe alee să-l întâmpine. Imediat ce Asa intra în curte, câinele său de talie mare obișnuia să alerge pe lângă mașină, până la capătul aleii lungi, încercând s-o întreacă. Iar Asa, fără excepție, îl lăsa să câștige.

Prin urmare, unde naiba era acum?

Apa picura de pe borul pălăriei. Ochelarii de citit se aburiră în vreme ce el cerceta întunericul cu privirea, dincolo de porțile din fier forjat și de arbori, unde felinarele ar fi trebuit să strălucească. Dar, în afara farurilor Jaguarului, în dreptul cărora ceața și umezeala se înălțau, formând niște rotocoale, totul era învăluit în întuneric.

El fluieră cu putere.

Nimic.

Ceva nu e în regulă, își zise el, invadat de senzația că i se întinsese o capcană. În secunda aceea simți ceva greu și rece pe spatele lui. Vru să se răsucească, dar era prea târziu.

Zâââr!

Trei mii de volți îi scuturară trupul.

Pălăria îi căzu la pământ și el se prăbuși în genunchi.

Gâfâind, încercă să vâre mâna în buzunar, pentru a scoate cuțitul pe care-l ținea întotdeauna ascuns acolo.

Dar era confuz, trupul și mintea fiindu-i amorțite, astfel că nu fu în stare să ridice nici măcar un deget. Creierul îi ordona să-și vâre degetele în acel buzunar, dar el nu era în stare să-și miște nici măcar un deget.

Dezorientat, văzu un bărbat masiv care apăru din umbră, venind deasupra lui, în timp ce ploaia continua să cadă.

Panica îl înșfăcă de gât pe Asa.

Cineva pregătise acest atac. Cu meticulozitate.

Frica se scurse înăuntrul lui.

Atacatorul era îmbrăcat în negru, într-un soi de costum mulat pe corp, fața fiindu-i acoperită de o mască. Aplecându-se în față, el avu îndrăzneala de a-și ține arma la înălțime, astfel ca aceasta să fie vizibilă în lumina farurilor.

Încă incapabil să se miște, să se concentreze cât de cât, Asa reuși să zărească arma și-și dădu seama că era dintre cele produse de el.

Iisuse, ce era asta?

Apoi înțelese. Individul intenționa să-l răpească, pentru a cere apoi o răscumpărare de ordinul milioanelor. Avea să-l răpească, folosindu-se chiar de o armă de „autoapărare" produsă de Pomeroy Industries.

Groaza îl copleși. Încercă din nou să scoată cuțitul.

Agresorul așeză din nou, cu calm, arma cu șocuri electrice pe gâtul lui.

Curentul se scurse prin trupul lui Asa.

Alți trei mii de volți.

Asa țipă.

Durerea se scurse până în extremitățile trupului său. El se răsuci, aterizând în noroi, în vreme ce atacatorul scoase, cu mișcări încete, o rolă adezivă din centura sa, care conținea diverse accesorii, o rolă de sârmă pentru pescuit și un cuțit. Asa recunoscu și arma aceea. Atacatorul deschise ceea ce părea a fi o Pom 4SF – un cuțit rabatabil cu lansare rapidă și lamă de patru centimetri – un cuțit special promovat în ultimul catalog al firmei Pomeroy Industries, pentru acțiunile de mare anvergură, fiindcă puteau tăia cu ușurință cartilajele și oasele.

Un cuțit suficient de puternic pentru a eviscera un om.

Frica îi înghetă sângele.

Pricepu mesajul.

Nu face asta! Sunt bogat. O să te plătesc. Oricât! El țipa, dar din gâtul lui nu se auzea decât un gâjâit slab și de neînțeles. Nu putea rosti cuvintele.

Încercă să opună rezistență, dar era inutil. Neajutorat și

neputând să-și controleze membrele, el alunecă cât ai clipi pe pavajul umed.

Ridică privirea spre atacatorul său și citi satisfacție în ochii aceia care-l priveau acolo, jos, prin despicăturile măștii.

Cine era tipul acesta? Ce voia?

Iisuse, ajută-mă, se rugă Asa în tăcere. El privi neajutorat cum prima bucată de bandă adezivă era lipită deasupra gurii sale, brațele fiindu-i apoi răsucite la spate printr-o mișcare violentă, legate cu ajutorul aceleiași benzi, întărită în final cu niște sârmă pentru pescuit, plastifiată; era același tip de sârmă pe care el o folosea atunci când încerca să prindă o merlină. Banda ar fi fost suficientă: sârma era un soi de declarație.

Speranțele lui dispărură în secunda în care îi fură legate și gleznele, tot cu ajutorul benzii, fără a se folosi însă și sârma pentru pescuit. Pe cap îi fu azvârlit un capișon, prevăzut cu găuri prin care putea respira. Totul în jur era negru.

Exact ca în Namibia.

Acolo fusese capturat și ținut într-o cușcă vreme de două săptămâni, înainte de a reuși să scape. Ei bine, va reuși din nou, fir-ar să fie. O să-și alunge frica care-l pătrunsese până la os și o să-l învingă pe nemernic chiar în propriul lui joc.

Fu ridicat în picioare, tras de gulerul hainei. Încercă să se agite, să se smulgă, dar efortul fu în zadar. Auzi zgomotul portierei deschise. Agresorul îl azvârli înăuntru și el se lovi la frunte. Apoi alunecă pe ceea ce părea a fi, după miros și textură, bancheta din spate a Jaguarului lui. Portiera fu închisă cu zgomot.

După câteva secunde, îl auzi pe agresor urcându-se la volan, mașina balansându-se ușor din pricina excesului de greutate. Cea de-a doua portieră fu și ea închisă cu zgomot. Un click sfidător anunță blocarea celor patru portiere. Schimbătorul de viteze fu setat în poziția marșarier, după care motorul perfect calibrat se puse în mișcare. Mașina se deplasă cu spatele aproximativ un sfert de milă, îndreptându-se spre autostradă.

Unica speranță a lui Asa rămânea aceea ca să-i recunoască cineva automobilul.

Însă orele erau mult prea înaintate.

Pe porțiunea aceea izolată treceau prea puține autovehicule.

Deocamdată, singura soluție era să-i dea ascultare acestui nemernic. Fără îndoială că acesta urmărea obținerea unei sume mari de bani. Voia o răscumpărare. Ei bine, asta nu era o problemă. Dispunea de o sumă suficientă, astfel încât să poată achita oricât i s-ar fi cerut.

Era posibil să-și piardă un deget.

Sau o ureche.

El își făcu curaj spunându-și că toate aveau un rost, atâta vreme cât reușea să iasă viu din povestea aceasta.

Vanessa va plăti de bunăvoie răscumpărarea, nu?

Copiii săi făceau parte din Consiliul de Administrație al Pomeroy Industries. Ei vor fi nerăbdători să poată dispune de sumele de bani lichizi pe care-i aveau la dispoziție, corect?

Oare nu-și ajutase soțiile și copiii, ba chiar și nepoții, pentru numele lui Dumnezeu? Achitase proteze, colegii, vacanțe, toate lucrurile de care avuseseră nevoie progeniturile sale, chiar și pentru cei care-i disprețuiseră bogăția, pretinzând că au nevoie doar de o „sumă mică“ pentru a „porni în viață“ sau „pentru a se regăsi“. Cotizase pentru liftinguri faciale, pentru posturi excentrice și pentru consultațiile la diverși psihiatri. Pentru centre SPA, mașini noi, ba chiar și pentru o barcă; el achitase toate astea, așa că oamenii care îi datorau nu numai viața, ci și stilul de viață, nu aveau altceva mai bun de făcut decât să ofere o sumă frumușică pentru a-l scoate basma curată din povestea asta, indiferent cum s-ar fi numit ea.

Nu te baza pe ei, Pomeroy.

Ai fost pus și altădată în situații dificile și cine a fost unica persoană care a sărit să te salveze?

Nimeni altcineva decât tu însuți, fir-ar să fie.

Adevărul era că, după o analiză atentă a propriei sale vieți, el avea nenumărați dușmani, iar cei mai periculoși erau sânge din sângele lui. Cei care te-ar înjunghia pe la spate, te-ar curăța de bani, sunt mincinoșii și cei care te trăgeau pe sfoară... foste soții sau membri ai familiei sale.

Urmau apoi la rând numeroșii lui parteneri de afaceri, mulți dintre ei fiind deja nimiciți de el.

Oare chestia asta era o pedeapsă?

Nu gândi în maniera asta. Tipul ăsta nu e decât un lacom și un oportunist. În Sala de Consiliu ai avut de-a face cu indivizi și mai răi decât el.

În vreme ce mașina torcea pe drumul neted și măturat de vânt, o parte din dezorientarea lui Asa dispăru. Se gândi la soția care nu-l iubise, la copiii care nu-l respectaseră. La cei doi fii ai lui, care nu păreau a fi în toate mințile, și la fiica sa care era o mare iubitoare de aur, asemenea mamei ei. Nepoții se dovediseră la fel de răi, considerându-l un soi de ATM, folosit după bunul lor plac. La partenerii lui de afaceri care se prefăceau că-l simpatizează, doar fiindcă afacerile sale internaționale erau pe val.

Oare unul dintre nemernicii ăștia îi întinsese o capcană?

Furia clocotitoare luă locul fricii paralizante și reci. În clipa aceea era într-adevăr legat fedeleș și neputincios, dar chestia nu putea fi decât ceva temporar.

Indiferent cine era nemernicul de la volanul Jaguarului său, el avea să-l învingă. Idiotul nici măcar nu-i controlase buzunarele și nu știa de pumnalul care stătea lipit de coapsa lui, chiar lângă portofelul cu bancnote. La cea mai mică ocazie, Asa avea de gând să-și folosească cuțitul personal de tipul Pom 3,5 F, un cuțit rabatabil cu tăiș ucigaș, care putea pătrunde cu ușurință în mușchi și mai adânc. Asa petrecuse o parte a serviciului militar în cadrul forțelor speciale, nu fără să învețe cum să înfigă un cuțit între coastele unui alt bărbat, despicându-i inima.

Trecuseră câțiva ani buni de când nu se mai antrenase pentru uciderea unui bărbat, dar era convins că va reuși să-l elimine pe individul acesta. De data asta, răpitorul își alesese cât se poate de prost ținta.

14

Asa Pomeroy a dispărut, declară Lynn Zaroster, în momentul în care Montoya intră în micuța bucătărie a secției de poliție în după-amiaza aceleiași zile. El își petrecuse timpul studiind anumite documente, cercetând rapoartele autopsiei și interogând diverse persoane, în tot acest timp așteptând developarea fotografiilor pe care le făcuse în seara precedentă. Cadavrele lui Luke Gierman și Courtney LaBelle fuseseră încredințate familiilor acestora. Montoya nu știa mai multe despre identitatea celui care comisese dublul asasinat față de ziua în care pășise în căbănuța de lângă râu.

Zaroster tocmai punea cu grijă un pliculeț de ceai în cana cu apă fierbinte. Montoya se îndreptă glonț spre recipientul cu cafea.

– Milionarul?

– Multimilionarul, dacă poți da crezare celor de la revista *Industrialist.*

– Citești mizeria aia? întrebă Montoya, luând un pahar și umplându-l cu cafeaua care curgea sub forma unui jet subțire.

– O citește iubitul meu, recunoscu ea.

– Ia stai. Pomeroy nu locuiește în Cambrai?

– În zona limitrofă orașului. Într-un soi de intersecție a drumurilor, dacă nu cumva chiar în zona mlăștinoasă.

Simți cum gâtlejul i se strânse. Își reaminti cum trecuse pe lângă porțile acelea de fier care apărau reședința Pomeroy.

– Locuiește în apropierea lui Abby Chastain.

– Serios? întrebă ea, aruncând în coșul de gunoi pliculețul de ceai marca English Breakfast.

– Mdda. Sunt vecini.

– Cât de ciudată e chestia asta?

– Destul de ciudată. Lui Montoya îi displăcu senzația care pusese stăpânire pe el. Chiar deloc. Ce era cu el?

– Nu există o informație certă. Tocmai m-am ciocnit în toaleta pentru doamne cu Vera de la departamentul „Persoane dispărute". Ea mi-a spus că soția era plecată din oraș, că s-a

întors azi de dimineață, iar el nu era acasă. Patul era făcut și, din câte știe, el nu trage nici măcar cuvertura peste așternuturi. Un leneș, nu altceva. Oricum, nici menajera și nici grădinarul nu au reușit să intre în casă, fiindcă încuietoarea automată era defectă sau ceva de genul ăsta. Potrivit tipului de la firma de pază, care a venit să o verifice, se pare că cineva a schimbat codul electronic. Doamna l-a apelat pe Asa pe telefonul lui mobil, dar acesta nu a răspuns. În momentul acela, ea a început să-și facă griji. La scurt timp, a sunat și secretara lui Asa de la birou: Asa întârzia la o ședință foarte importantă. După ce au fost apelați toți cei apropiați, iar el a fost sunat încă o dată pe mobil, prietenii săi cei mai buni, membrii familiei sale, nimeni neavând idee unde ar putea fi, soția a sunat la poliție. Urmează să se întocmească un dosar... fiindcă nu s-au scurs încă cele douăzeci și patru de ore necesare, dar povestea asta nu prevestește nimic bun.

– Unde a fost văzut ultima dată?

Zaroster, gustând din cana cu ceai, ridică mâna rămasă liberă, clătinând din cap.

– Ți-am spus că nu știu absolut nimic. Până acum, nu-i decât un zvon. Cazul nu ne aparține.

Deocamdată, cugetă Montoya, tulburat, amintindu-și că reședința Pomeroy era situată în apropierea casei lui Abby Chastain. Nu era ciudat că fostul său soț fusese ucis în aceeași săptămână în care vecinul de alături, după toate probabilitățile, dispăruse?

– A, zise Zaroster, sorbind din ceai. L-am sunat pe unchiul meu la Colegiul All Saints.

– Zău? Și ce ai aflat? întrebă Brinkman, intrând în bucătărie. El luă recipientul cu cafea și își turnă ceea ce rămăsese. Să nu-mi spui că acel clan al vrăjitoarelor are întâlnire în fiecare duminică, la șapte seara, la fel ca grupul de bingo al bunicii mele.

– Mda, exact așa.

– Și, în locul prăjiturelelor și al punciului, ele își aduc sticluțele cu sânge pentru a organiza o mică petrecere?

– Colega de cameră a lui Courtney era chiar atât de rea

sau vrea să fie, pur și simplu, ironic? îl întrebă Zaroster pe Montoya.

– Tu trebuie să-mi spui.

– Tot ce știu e că unchiul meu mi-a mărturisit că la All Saints mișcarea gotică e una foarte puternică. Nu e nimic înfricoșător, în afara faptului că unii copii își vopsesc părul negru, poartă cizme negre și folosesc ruj de aceeași culoare, colorându-și obrajii cu o pudră albă. Nu e cine știe ce.

Brinkman fornăi nemulțumit.

– Numai că o parte dintre ele iau lucrul acesta ceva mai în serios.

– Ca și micuța domnișoară O, pun pariu, zise Brinkman.

– Poate. Întotdeauna există câte-o bârfă, iar pe acolo circulă zvonul despre prezența unui vampir și a faptului că acesta bea sânge, știți și voi, chestiuni specifice adolescenților.

Montoya pufni în râs.

– Ce ți-am zis? Brinkman luă o înghițitură de cafea, privindu-i pieziș. Curând ai să descoperi că sacrifică virgine, numai că Mary LaBelle a murit deja, așa că nu vor mai găsi niciuna. Cred că ea a fost ultima studentă virgină.

– S-ar putea să ai o surpriză, zise Zaroster, iritată.

– Mdda, OK. Brinkman luă o înghițitură de cafea și făcu o grimasă ca și cum ar fi supt dintr-o lămâie. Are un gust de rahat.

– Atunci mai prepară o cană, îl sfătui Zaroster, iar când el se pregăti să deschidă gura, ea adăugă: Și nu-mi servi mizeria aia cum că nu știi cum s-o faci, ori că e o activitate mult mai potrivită femeilor, de acord?

– Ei bine, este.

– N-am chef de așa ceva.

El înălță din umeri.

– Cât timp te mai crezi un copilaș? Uite, pachetele conțin deja doza potrivită. Ea extrase un pliculeț sigilat cu cafea dintr-un coșuleț plin cu pachețele de ceai, de cafea și de zahăr. Apoi ridică ambalajul în dreptul nasului lui Brinkman. E al naibii de simplu. Răstorni un astfel de pliculeț în vasul aparatului, adaugi apa și pe urmă apeși pe buton. Ea aruncă

pachetul la loc în coșuleț. Și cât se poate de repede, în doar câteva minute, obții o băutură proaspătă. Îi aruncă o privire pătrunzătoare, gen „nu te mai pune cu mine...". Orice idiot și-ar da seama cum se procedează, așa că îmi imaginez că un licențiat în Drept Penal va reuși să pregătească un ibric cu cafea, fără probleme. O, și nu uita să desfaci, mai întâi, pachetul. Știi tu, adică, să îndepărtezi folia.

Telefonul ei mobil sună. Ea îl luă și, cu cana de ceai în cealaltă mână, ieși grăbită din încăpere.

– Oauu. Cred că s-a trezit cu fața la cearșaf, mormăi Brinkman, urmărind cum fundul ei dispare imediat după colț. Recunosc că aș ceda plata pe o săptămână ca să o văd sculându-se din pat cu părul ciufulit. Ți-o imaginezi pe tocuri și în furou. Fără a purta nimic altceva. El inspiră printre dinți. Pariez că e sexy rău.

– Zi-i tu una ca asta, și până să întorci capul, te-a și dat în judecată pentru hărțuire. Dar, mai înainte, o să-ți aplice și una în testicule.

Brinkman chicoti, iar Montoya reveni la biroul său. Se gândi la Asa Pomeroy. Ce șanse existau ca dispariția multimilionarului să aibă vreo legătură cu asasinatul Gierman-LaBelle? Putea fi o pistă falsă. Sau nu? Simplul fapt că un bătrân nu apare la birou sau că nu a dormit în patul lui, nu înseamnă că i-a făcut cineva felul. La fel și cu apropierea dintre reședința lui Asa și casa lui Abby Chastain; putea fi doar o întâmplare. Ceva fără importanță.

Totuși, senzația aceea neplăcută nu-i dădu deloc pace, în vreme ce-și verifică e-mailurile și mesajele telefonice primite în cursul nopții și la primele ore ale dimineții. Ridică telefonul și apelă departamentul „Persoane dispărute". Nu strica să afle cât mai multe despre Pomeroy.

Pentru orice eventualitate.

– Înmormântarea va avea loc la ora unsprezece, tocmai îi spunea Lex, fratele lui Luke, și m-am gândit că poate vrei să știi și tu. Slujba va avea loc la Biserica St. Michael. Dorința lui a fost aceea de a fi incinerat. O, Doamne, nu-mi vine să

cred că vorbesc despre așa ceva. Încă nu ne-am obișnuit cu ideea.

– Știu.

– Deci... poate ne vedem acolo.

– Da, spuse Abby, îți mulțumesc că m-ai anunțat. Ea închise mobilul, oftând. Gândul incinerării era deprimant. Nu numai că va fi ceva ciudat să-i întâlnească pe toți oamenii aceia care-l cunoscuseră pe Luke în timpul vieții, să fie martoră la suferința lor, dar i se părea greu de crezut că el plecase pentru totdeauna, că va fi elogiat, că ea va trebui să surâdă, în vreme ce toată lumea își va aminti „doar lucruri bune" despre el. Și, în plus, trebuia să dea ochii cu părinții lui. O treabă urâtă, îi zise ea lui Hershey, punându-și telefonul în buzunar.

Toată după-amiaza lucrase în studioul ei. Camera foto digitală fusese conectată la computerul aflat pe birou. După ce sortase pozele, le imprimase pe cele de care avea nevoie, le verificase din nou, pentru cazul în care ar fi fost nevoie de schimbarea unor parametri. După ce se declară satisfăcută de felul cum vor arăta viitoarele fotografii, le imprimase pe CD-urile destinate clienților săi, păstrând o copie a lor și pe hard diskul computerului său. Abby își opri un CD pentru ea. Ea printa întotdeauna ultimele seturi de fotografii, ca, în final, să le sorteze.

Stătuse înăuntru ceasuri întregi, aproape fără pauză, cu excepția momentelor în care-și pregătise o cană de cafea sau ceaiul. Micul dejun constase în pâine prăjită cu unt de arahide, după care își petrecuse vreo două ceasuri scoțând de pe pereți câteva fotografii, extrăgând și cuiele. La unele dintre ele, mai îndărătnice, fusese nevoită să apeleze la un clește. După aceea, în jurul orei zece, se dusese în studio să lucreze și uitase să-și mai acorde o pauză de prânz. Orele trecuseră în zbor, iar acum era aproape opt seara. Stomacul îi chiorăia și spatele o durea; își frecă umerii și ceafa, acolo unde durerea era în fază incipientă. Singura ei speranță era să găsească în frigider un preparat pe care să-l pregătească la cuptorul cu microunde. Tocmai se îndreptă de spate, când Hershey, care stătuse pe un

colț al păturii, se ridică brusc în picioare. Mârâind înfundat, cu capul în jos, se duse încet spre ușă.

– Acum, ce mai e? mormăi Abby, după ce toată după-amiaza cățeaua fusese agitată, vrând ba să intre, ba să iasă, lătrând la veverițele care se dăduseră jos și se ascunseseră în curtea din spate.

Mușchii cefei lui Hershey se încordară, iar ea își lăsă capul în pământ. Fără să se miște, se uită fix spre ușa studioului.

– Termină, Hersh, zise Abby, privind în monitor, la fotografiile de nuntă ale familiei Shippman. Ea le elimină pe cele în care expresia de pe chpul miresei era una severă și pe cele în care fața cabalină a mirelui părea mult prea proeminentă.

Hershey mârâi din nou.

– Încetează!

Abby cercetă din nou imaginea prezentă pe monitor.

Părul de pe ceafa lui Hershey se zbârlise. De data asta mârâitul fu unul aproape insesizabil, dar suficient pentru a-i distrage atenția lui Abby, care cedă în cele din urmă.

– În regulă, spuse ea, refuzând să se molipsească de acel sentiment care-i provoca nervozitate câinelui. Arată-mi. Decise să termine treaba pentru seara asta și închise computerul, după care stinse lumina și deschise ușa studioului.

Cățeaua o zbughi afară asemenea unei rachete, lătrând și alergând încolo și încoace la capătul verandei, privind insistent spre arborii din jur, învăluiți în întuneric.

Abby simți un fior de teamă traversându-i coloana. Hershey îi crea starea aceea de stres, atâta tot, și în privința asta, nu avea nevoie de ajutor. De când aflase de moartea lui Luke, era agitată. Și dacă își închipuise că vizita la spitalul „A noastră Doamnă a Virtuților" o va ajuta să treacă peste traumele trecutului, atunci se înșelase amarnic. Nu dormise bine deloc după ce colindase acele coridoare părăsite. De la vizita aceea, trei imagini îi rămăseseră întipărite în minte – ușa încuiată a dormitorului mamei, faptul că toate ușile de la etajul doi fuseseră închise ulterior și umbra acelui bărbat la

fereastra cu vitralii situată la etajul trei. Chiar și acum, gândindu-se la asta, simți cum i se zbârlește pielea.

Abby ieși grăbită din studio, traversă aleea scurtă care făcea legătura cu casa și descuie ușa de la intrare. Hershey lătra mai departe cu părul zburlit și privirea ațintită asupra pâlcului de arbori învăluiți de întuneric. Ansel traversă curtea și intră direct în casă. Labradorul îl urmă în galop, bâțâind furios din coadă.

– Grozav, mormăi Abby. Nu știa pe care din ei să-l muștruluiască mai întâi. Gata să mă sperii de moarte, Hershey. Furioasă, ea se răsuci pe călcâie. Tu ar fi trebuit să fii un câine de pază, dar *nu* e cazul să mă aperi de Ansel, OK? Gura! Își scoase pantofii. Ansel nu e un dușman. Încearcă să ții minte chestia asta! Pisoiul sărise deja pe blatul mesei, în apropierea ferestrei învârtindu-și agitat coada. Cabrându-se, astfel încât părea de două ori mai mare, el sâsâi către cățea.

– Gata. Amândoi... mai lăsați-mă în pace. Pot să mă sperii și singură. Ați priceput? Nu am nevoie de ajutorul vostru! Abby îl luă pe pisoi de pe blat și-l așeză pe podea. Apoi deschise ușa frigiderului. Nu avea decât niște cafea și o pizza veche.

– Poftă mare, zise ea, scoțând pizza, Pepperoni care arăta oribil, iar brânza avea câteva cubulețe de gheață deasupra. Fiindcă acesta era singurul ei fel de mâncare, se gândi că și-ar fi putut dovedi creativitatea, tăind deasupra o roșie și puțină ceapă. Căutând prin cămară, descoperi o conservă micuță cu măsline negre.

– Gourmet, le comunică ea, celor două animale, apoi, în timp ce cuptorul se încălzea, răscoli prin dulap, și dădu peste o sticlă de vin pe care nu scria absolut nimic, dar avea o panglică aurie de care era agățată o carte de vizită cu următorul mesaj: *Mulțumesc pentru ospitalitate! Cu dragoste, Alicia.*

Abby zâmbi, amintindu-și ultima vizită a Aliciei. Descoperiseră un mic magazin de vinuri pe strada Decatur. Pe două mese, erau înșirate sticlele de vin roșu și alb. Alături, în rafturi, se aflau expuse vinuri de import sosite din Germania și Franța. Pe etichetele de un alb imaculat era scris cu litere

mari, negre; MASA CU VIN ROȘU ȘI MASA CU VIN ALB. Fără culori, fără folie pentru ambalare, fără înscrisuri pompoase.

– Nu-i așa că e drăguț? zisese Alicia, apucând gâtul uneia dintre sticle și ridicând-o. *Ceva nepretențios* și *fără fițe.* Ea rotise sticla în lumina slabă a magazinului, ignorând expresia dezaprobatoare a proprietarului și citi: „Crama Smith, Napa, California". Unde vine asta? Ochii ei verzi licăriseră. Oare e vorba de crama Smith cea adevărată sau ăștia or fi unii care vând produse contrafăcute? Știi tu, ca atunci când doi îndrăgostiți semnează în registrul unui motel fără telefon, ca să petreacă o noapte plină de pasiune? Ea coborâse vocea. Nu că aș fi făcut eu însămi așa ceva. Apoi își aruncase capul pe spate, hohotind în stilul acela supărător și insinuant, specific ei. Trebuie să-l cumpărăm neapărat... și pe cel roșu!

Desfăcuseră sticla de vin alb, stând afară, pe verandă, ascultând zgomotele înserării și trăgând cu ochiul la peștele ce se frigea pe grătar. Luke o sunase, declarându-i că intenționa să-și petreacă noaptea în oraș.

– Am de lucru, precizase el, fac pregătirile pentru noul format al emisiunii. Ne vedem mâine. Te iubesc mult, scumpo.

Mda, sigur. După ce Abby închisese telefonul, Alicia zisese:

– Nu-i decât un ratat, Abs. Divorțează de măgarul asta, și cu asta basta. Turnase din nou vin în pahare, în timp ce vântul se strecura printre copaci, iar păsările nopții își murmurau trilul. Hai să nu-*l* lăsăm să ne strice seara. Nemernicul ăla nu merită absolut nimic.

O, cât de multă dreptate avea, gândi Abby în clipa aceea. Sticla de vin roșu fusese împinsă în interiorul dulapului, unde se umpluse de praf, de mai bine de doi ani. Pe Alicia o făcuse să promită că o vor consuma împreună la următoarea ei vizită, dar aceasta nu mai avusese loc, iar ea era pe cale să vândă casa în care locuia.

Venise vremea să o desfacă. Cine știe ce soartă va avea amestecul acesta unic în felul său. Intenționa să destupe sticla, să-i telefoneze Aliciei și să o roage să-și toarne, la

rândul ei, un pahar cu vin, și să-l deguste împreună, vorbind la telefon.

Deschise unul dintre sertare și căută un tirbușon. Dădu cu ochii de Hershey care stătea precum o statuie, privind atentă spre livingul învăluit în întuneric. Deoarece lucrase întreaga zi în studioul foto, acum soarele asfințise, iar casa, cu excepția bucătăriei, nu avea nicio lumină aprinsă.

– De data asta nu voi cădea în capcană, îi spuse ea cățelei, convinsă că Ansel stătea ascuns sub canapea. Dar pisoiul apăru pe neașteptate pe unul dintre scaunele de la bucătărie și își aținti, la rândul său, privirea spre livingul întunecat. Ajunge! zise ea, simțind însă ceva, o undă de aer și avu o ezitare. Simți ceva ce aducea a pământ și a umezeală. Nu atât un miros, cât o senzație.

– Nu-i decât rodul imaginației tale, își zise ea. Observând ciocanul uitat mai devreme pe tejghea, îl luă în mână.

Mda, ai de gând să ucizi pe careva? Trezește-te la realitate, o necăji vocea interioară. Tu, care dacă găsești în casă niște molii sau alte insecte, te pregătești să le dai drumul afară.

– Da, dar sunt cu nervii la pământ, mormăi ea, strângând și mai abitir mânerul neted din lemn al ciocanului.

Oare își imagina sau chiar auzea ceva? Un fâsâit ușor? Pași pe podeaua de lemn? O ușă care se închidea ușor? Ea își imagină din nou spitalul acela fantomatic, cu ușile lui mai întâi deschise și apoi închise. Un fior de teamă, rece ca privirea unei reptile, îi mângâie ceafa.

Ea strânse cu putere mânerul ciocanului.

O, Doamne, nu-ți face una ca asta.

Înghițind în sec, o porni spre sufragerie, aprinzând la repezeală o veioză Tiffany. Camera fu inundată de un curcubeu de culori, luminând ungherele întunecate ale încăperii.

Dar acolo nu era niciun monstru.

Hershey mârâi.

– Mă sperii, te rog să încetezi! zise Abby, enervată. Pentru propria ei liniște ea păși, cu ciocanul în mână, spre coridor, simțind cum îi crește pulsul. În timp ce neliniștea i se prelingea

în vene, aprinse fiecare bec în parte, deschise ușile dulapului, privi sub patul din camera ei și sub cel din camera de oaspeți.

În baie, ținându-și respirația, ridică afurisitul de ciocan și, având în minte imaginile din filmul *Psycho,* dădu la o pate perdeaua de la duș cu o mișcare rapidă. Avu o strângere de inimă, dar înăuntrul acelor ziduri placate cu faianță, nu sc afla nimeni.

– Vezi... nu e nimic, își zise ea, în vreme ce inima continua să-i bată frenetic, iar stomacul să i se strângă.

La parter, mai rămăsese doar o cameră. Ea deschise o ultimă ușă, cea de la uscătorie, rămânând complet nemișcată.

Fereastra era deschisă.

Inima îi stătu în loc.

Fu gata să scape ciocanul din mână.

Fereastra fusese închisă, nu?

Mintea ei o luă la goană, și ea se strădui să-și aducă aminte.

O deschidea, uneori, atunci când aerisea încăperea pe care o folosea pe post de uscătorie. Având ventilația defectă, producea mai mulți aburi. Dar astăzi nu spălase nimic și nu-și amintea să fi deschis fereastra.

Gândește-te bine, Abby. Nu o lua razna din pricina asta. Probabil că ai deschis-o.

Frica aduse broboanele de sudoare la suprafața pielii ei și degetele îi alunecară pe mânerul ciocanului.

Nu te pierde cu firea. Poate că ai uitat să o închizi aseară, când ai adus prosoapele.

Dar ea știa că nu era adevărat.

În fiecare seară verifica de două ori fiecare ușă și fiecare fereastră și, chiar dacă fereastra aceea se mai bloca uneori, ea avea întotdeauna grijă să fie închisă.

Dar nu neapărat zăvorâtă, o necăji mintea. Chiar și după ce aflase de moartea lui Luke, ea nu verifica constant încuietorile ferestrelor, ci doar se asigura că acestea fuseseră închise.

Atunci cum de asta a rămas deschisă?

Oricât s-ar fi străduit, tot nu reușea să-și dea seama. Ea închise fereastra, trântind-o și încercând apoi s-o zăvorască, dar încuietoarea nu vru nici în ruptul capului să se fixeze. Din cauza umidității, fereastra era mult prea umflată. *Grozav*, își zise ea, gândindu-se că va trebui să improvizeze ceva pentru a reuși s-o închidă – o scândură din garaj, probabil.

În timp ce hotăra ce are de făcut, un gând înfiorător îi străpunse creierul.

Oare închizând-o îi va ține la distanță pe răufăcători sau, fără să știe, va bloca înăuntrul casei un musafir nepoftit? Încă nu verificase încăperile de la etaj.

– Ah, porcăria dracului, mormăi ea, răsucindu-se pe călcîie și ducându-se direct în capătul holului, acolo unde o scară de lemn o conducea chiar la biroul său.

Abby strânse din dinți.

În ziua aceea nu fusese deloc în biroul său de la etaj. Cu siguranță că nu se ascunsese nimeni în fostul pod. Dar, cu toate astea, trebuia să se convingă. Știa că nu va închide ochii toată noaptea dacă nu va verifica fiecare firidă și colțișor al casei.

– Haide, Hershey, că tu ai declanșat toată povestea asta, îi spuse ea cățelei. Deschizând ușa, aprinse candelabrul care lumina scara. Apoi, strângând mai departe în mână afurisitul de ciocan, ea urcă treptele înguste, auzindu-le cum scârțâie sub greutatea trupului ei, în timp ce perișorul de pe ceafă se ridică din pricina fricii.

Era o nebunie. Și ce dacă găsise fereastra deschisă? Cățeaua văzuse cai verzi pe pereți? Nu era oare ăsta obiceiul lui Hershey? Labradorul nu fusese niciodată o întruchipare a inteligenței, iar ea se gândi cu teamă că n-ar fi vrut să afle IQ-ul canin al lui Hershey.

Cu fiecare treaptă, temperatura devenea din ce în ce mai sufocantă, căldura de peste zi ridicându-se până la tavanul podului. Încăperea nu avea ferestre, ci doar un luminator montat în tavan, pe care ea putea să-l lase întredeschis. Cu inima bătându-i nebunește, ajunse la ultima treaptă și aprinse imediat becul puternic de deasupra capului.

Bineînțeles că încăperea era goală.

Cu excepția unui birou și a unui scaun vechi tapițat.

Omul-sperietoare nu se ascunsese nici aici, așa cum nici sub patul ei nu depistase niciun monstru.

– Ești o mincinoasă, o acuză ea pe cățea, căutând prin dulapuri. O alarmă falsă. Hershey înclină capul, ținându-și coada aproape nemișcată, ca și cum i-ar fi fost rușine. Păi, chiar ar trebui să-ți fie, o certă Abby. Niște ochii negri și umezi se înălțară spre ea, cerând îndurare. Abby se simți cuprinsă de remușcări. O, Hersh, îmi pare rău. Tu îți făceai, pur și simplu, datoria? Ea se așeză pe treapta de sus a scării, ciufulind blana de pe ceafa cățelei și apropiindu-se suficient de mult, ca Hershey să o lingă rapid pe obraz. Sărutări câinești, șopti Abby, bătând-o cu palma de-a lungul spatelui. Sunt cele mai bune. Fu recompensată printr-o altă mângâiere din partea lui Hershey, de data asta cu nasul ei umed. Și eu te iubesc. Numai las-o ceva mai moale cu slujba asta de paznic, de acord? Anunță-mă doar în cazul în care există un pericol real.

Nu critica câinele. Fereastra de la uscătorie era deschisă și tu nu ai lăsat-o așa. Cineva a deschis-o. Doar dacă nu te-ai țăcănit cu adevărat.

– Nu! zise ea, aproape țipând, și cățeaua tresări. O, Hersh, îmi pare rău. Nu voia să lase gândul acesta să prindă aripi în mintea ei.

– Să mergem, poate găsesc jos un biscuit pentru căței.

Cățeaua pufăi și o zbughi în jos, pe scară. Ajunsă la parter, Abby auzi un „clic“ slab și simți mirosul de mâncare arsă, ceea ce o duse la concluzia că cuptorul atinsese, în final, temperatura optimă. Cățeaua începu să latre și se postă în fața intrării.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu. Ce s-a mai întâmplat, Hersh? Nu mă păcălești și de data asta, nu-i așa? strigă Abby, aflată mult în urma labradorului. Nu e posibil așa ceva. Ea coborî treptele cu ceva mai multă atenție, dar în clipa în care ajunse sub arcada care dădea spre living, pereții fură brăzdați de fasciculele de lumină ale unor faruri de automobil.

Pe neașteptate, fu din nou cuprinsă de îngrijorare, fiindcă atitudinea cățelei și fereastra aceea deschisă o speriaseră cumplit.

Stăpânește-te, Abby.

Cățeaua se afla deja în fața ușii de la intrare în momentul în care ea auzi zgomotul motorului și scrâșnetul cauciucurilor. Privind pe fereastră, văzu cum botul unui Mustang se apropia de garaj. O secundă mai târziu, huruitul motorului se opri, iar portiera șoferului se deschise.

Abby își ținu respirația în secunda în care îl recunoscu pe șofer.

– Oh, nu, șopti ea, zărindu-l pe detectivul Montoya. Aceasta, în mod cert, *nu* era o veste bună.

15

Montoya, purtând o pereche de jeanși ponosiți, un tricou negru și o jachetă din piele, coborî din automobil, trânti portiera, după care apăsă pe unul dintre butoanele brelocului său. Mașina chițăi, în timp ce farurile sale clipiră, însă atenția lui Abby era concentrată exclusiv asupra bărbatului.

Fața lui era sobră, părul negru îi cădea pe frunte, în vreme ce el se îndreptă rapid spre treptele din fața casei. Inima ei tresări.

– Domnul să mă aibă în pază.

Oh, Abby, nu fi proastă. Nu o porni în direcția *aceea.*

Ea deschise ușa larg, înainte ca el să apese pe butonul soneriei. Hershey ieși repede afară, sărind și dând din coadă, implorând să fie luată-n seamă. Daaa, ce mai câine de pază.

– Așteptați pe cineva? zâmbi Montoya, cu toate că pe chipul lui se ghicea o ușoară încordare. Bărbatul avea o dantură de un alb impecabil și un zâmbet poznaș, unul dintre acelea care, potrivit bănuielilor ei, reușea să topească inima unei femei. El își luă răgazul necesar pentru a se lăsa pe un genunchi și a mângâia cățeaua, aceasta răspunzându-i prin solicitarea unei atenții și mai mari.

– Doar pe dumneavoastră, domnule detectiv, zise ea, conștientă de senzația aceea de ușurare ce o cuprinsese îndată

ce dăduse cu ochii de el. În mod sigur, nervii ei aveau nevoie să se calmeze. Sau poate că era genul acela de femeie proastă care se lăsa vrăjită de bărbații arătoși, de acei bărbați tupeiști cărora, la o cercetare mai amănunțită, le descoperi licărul acela special al privirii și o anumită blândețe.

Of, pentru Dumnezeu! Ce idee ridicolă mai e și asta? Montoya e detectiv. Punct. Investighează cazul morții lui Luke! Asta-i tot.

El îi oferi din nou acel zâmbet sexy și copilăresc. Privirea lui întunecată avea ceva seducător și iscoditor, iar ea simți cum sângele i se înfierbântă pe neașteptate. Deci în spatele fațadei de detectiv se ascundea un tip cu simțul umorului. Descoperirea că Montoya avea simțul umorului reprezenta un pericol și mai mare. În clipa aceea, ultimul lucru de care avea nevoie era un bărbat, iar dintre toți bărbații trăitori pe această planetă, detectivul Reuben Montoya ar fi reprezentat cea mai proastă alegere.

Un polițist!

Exclus.

Un detectiv de la Departamentul Omucideri!

Cu atât mai rău!

Fii serioasă, Abby.

Și cui îi dă prin cap să-și aleagă un bărbat? Ultimul bărbat cu care ai avut o relație serioasă tocmai a fost ucis, îți amintești?

– Mă așteptați? întrebă el. De aceea ați venit la ușă înarmată cu un ciocan?

– Poftim? O! Nu. Tocmai băteam niște cuie. Nu mințea. Exact asta făcuse la primele ore ale dimineții. Ea așeză rapid ciocanul pe măsuța aflată în apropierea intrării. Cum Hershey o zbughi înăuntru, Montoya se ridică în picioare. Lumina se reflecta în șuvițele sale negre ca abanosul și îi evidenția pomeții frumos conformați. Abby se întrebă cum ar fi dacă l-ar săruta. Ea își concentră privirea asupra buzelor subțiri, ascunse parțial de bărbuța neagră și simți un nod ciudat în gât. Cu ochii minții, îl văzu nu doar sărutând-o, ci și dezmierdând-o, gura și palmele lui alunecând pe trupul ei.

Oh! Potolește-te, Abby!

Dar nu era în stare. În timp ce stăteau acolo, sub lumina caldă și primitoare a verandei, în aer plutea o senzație de intimitate. Imaginația ei superactivă o luase la galop, dând la iveală tot soiul de fantezii în care ea făcea dragoste cu el.

Ceea ce era de-a dreptul ridicol.

– Ai venit singur? întrebă ea, cu toate că era aproape sigură de răspuns. Abby se înălță pe vârfuri și privi dincolo de umărul lui, căutându-l cu privirea pe cel de-al doilea polițist.

– În seara asta sunt doar eu.

– Cum, fără partenerul acela delicat și bine dispus? întrebă ea, încrucișându-și brațele la piept, ca și cum și-ar fi protejat inima.

Rânjetul lui Montoya semăna cu al unei fiare.

– Te referi la Brinkman?

– Un gentleman, spuse ea, sarcastic. Cred că e extrem de simpatizat de colegele sale.

– Nu prea.

– Ce surpriză. Prin urmare, unde-*i* amicul meu în seara asta? întrebă ea, conștientă că flirta, dar nefiind în stare să se abțină.

Montoya ridică un umăr.

– Bântuie, probabil, prin oraș, iritând cetățenii și făcând o publicitate negativă departamentului nostru, zise el. Cum ea se arătă surprinsă de franchețea lui, el adăugă. OK, e adevărat, e un polițist foarte bun. Am încredere în instictele lui. Îl cunosc bine, să știi. Eu și Brinkman nu ne prea potrivim, să spunem așa.

Abby pufni în râs, iar tensiunea ce pusese stăpânire pe ea dispăru.

– Nu cred că am procedat corect mărturisindu-ți chestia asta. S-ar putea să-mi creeze probleme.

– Și faptul acesta te îngrijorează? Ea nu-l crezu, simțind că Reuben Montoya ar fi îndrăznit să treacă dincolo de o anumită limită pentru a păși într-o zonă cu mult mai periculoasă.

– Nu prea mult. Nu.

– Mi-am închipuit. Ea se dădu la o parte din ușă, invitându-l astfel să intre.

– În concluzie, domnule detectiv...
– Poți să-mi spui Reuben, zise el.
– Îți mai spune cineva astfel?
El chicoti.
– Numai mama.
– Și ceilalți?
– În afară de mătușa mea, care insistă să-mi spună Pedro, după numele pe care l-am primit cu ocazia confirmării, și a fraților și surorilor, care-mi spun Reu, toată lumea îmi spune Montoya.
– Perfect, zise ea. Mai puțin personal. Deci, Montoya, te afli aici dintr-un motiv anume, fie că e oficial, fie că nu. Ea împinse ușa și aceasta se închise. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?
El dădu aprobator din cap, urmând-o înăuntrul casei. Privind sufrageria aceea primitoare, cu lămpile Tiffany, antichitățile și numeroasele piese de mobilier, Abby decise că reușea să gândească cu mai multă claritate sub o lumină ceva mai puternică în sufragerie sau în bucătărie...
– Se arde ceva? întrebă el.
– Oh, fir-ar să fie! Nu... nu chiar! Ea se duse glonț la bucătărie, speriindu-l pe Ansel care se ascunsese sub canapea. Pisoiul o tuli spre bucătărie, privind înapoi și sâsâind abia auzit. Apoi sări pe unul dintre scaunele de lângă masă, de unde putea urmări tot ce se petrece.
– Prietenos, observă Montoya, precaut.
– Se luptă cu conceptul „fă-te nevăzut". Montoya își dezveli rapid dantura albă, în vreme ce ochii lui căprui licăriră. A fost un nesuferit de când ai adus-o pe Hershey. Ansel a tot sperat că ea va dispărea într-un fel sau altul. Sau că va muri. Una din două.
În bucătărie, Abby arătă către pizza care acum era aproape scrum. Cina ei. Pe care intenționase să o mănânce de una singură sau împreună cu Hershey. Sticla cu vin aștepta ademenitoare pe blatul mesei. Ea ezită înainte de a renunța să mai stea pe gânduri.
– După cum vezi, pregăteam cina, înainte să apari... în fine, arată destul de jalnic, dar... ți-ar plăcea să o degustăm

împreună? Roșind, ea se simți la fel de ridicolă ca și cu mulți ani în urmă, când îl întrebase pe neașteptate pe Trey Hilliard dacă merge la petrecerea dansantă a lui Sadie Hawkins.

Montoya luă sticla de vin roșu și zâmbi în momentul în care citi eticheta.

– Nu sunt în timpul programului, preciză el, înălțând spre ea ochii aceia căprui incredibil de sexy. E cea mai bună ofertă pe ziua de azi.

– Într-adevăr? Ea nu se putu abține să nu chicotească, în timp ce scoase la iveală două pahare pentru vin. Doamne, Montoya, s-ar putea să-ți revaluezi destinul.

– Nu-ți face griji, am făcut-o deja. El turnă vinul în pahare, iar ea desfăcu pizza din ambalajul de plastic. Deschise o cutie cu brânză italienească, conserva de măsline mărunțite, și tăie rapid roșia și ceapa.

– Prin urmare, zise ea, turnând în ploaie brânza deasupra pepperoniului uscat, să vorbim despre motivul vizitei tale. Deasupra brânzei proaspete adăugă feliile de ceapă și măslinele feliate și puse apoi pizza la cuptor. De ce mi se pare că ai venit să-mi transmiți alte vești rele?

– Mai există și altfel de vești?

– Credeam că da, recunoscu ea. Nu mai sunt sigură, iar faptul că ești aici, acum, când e trecut de ora nouă, nu prea miroase a bine, nu?

– Cred că nu. Îi oferi paharul, sorbi o gură din al lui, apoi se rezemă cu șoldul de bufet. În clipa aceea, haina de piele se deschise, dând la iveală patul armei ce se odihnea în teacă, iar Abby își reaminti că, în primul și în primul rând, detectivul Reuben Montoya era polițist. Putea foarte bine să soarbă dintr-un pahar cu vin, să râdă, în privirea lui apărând acel licăr sexy, ba chiar să-i mângâie animalul de casă, ca și cum ar fi iubit la nebunie labradorii ciocolatii, și să rămână detectivul de la Departamentul Omucideri care investiga moartea fostului ei soț, un bărbat ce putea considera, în continuare, că ea avusese un amestec în cazul respectiv.

– Până acum, domnule detectiv, ai adus nu doar vești rele, ci de-a dreptul tulburătoare. Ce te preocupă în clipa asta?

– Asa Pomeroy, zise el, așezând paharul pe tejghea.

– Ce e cu el?

– Nu ai urmărit Știrile?

În clipa aceea, ea simți că urma o veste îngrozitoare. Senzația de ușurare pe care o trăise în ultimele zece minute dispăru instantaneu.

– Nu, am lucrat. De una singură, în studioul foto. Ea făcu semn cu bărbia spre ușa din spate, sorbind apoi din vinul acela surprinzător de neacidulat. Nici măcar nu am deschis radioul? Ce s-a întâmplat?

– A dispărut.

– A dispărut? Îngrijorarea ei crescu și mai mult. Asa? Vecinul meu?

– Aseară.

– Bănuiala ta e o glumă, zise ea, lumea părându-i-se dintr-odată o mică gaură neagră. Dacă un bărbat bogat și puternic ca Asa Pomeroy nu poate fi în siguranță, atunci cine mai poate fi? Nu, nu, nu mai era capabilă să raționeze. El devenise o țintă datorită averii sale și a influenței exercitate de Pomeroy Industries.

– Nu știm cu certitudine ce s-a întâmplat, dar, pentru că îți este vecin, m-am gândit că e bine să trec pe aici și să văd dacă ești în regulă.

– Sunt bine, zise ea. În timp ce în bucătărie începu să miroasă a brânză topită, a sos fierbinte de tomate și a ceapă prăjită, ei îi veni în minte fereastra deschisă și lătrăturile cățelei.

– Deci, nu aveai niciun motiv să alergi de colo colo cu un ciocan în mână?

– Ți-am spus...

– Știu ce mi-ai spus, dar în clipa în care mi-ai deschis ușa, păreai bucuroasă să dai cu ochii de mine. Strângeai atât de tare mânerul ciocanului, încât încheieturile degetelor ți se albiseră.

– Ai observat toate astea?

– *Sunt* detectiv. Ea nu-și dădea seama dacă o provoca sau dacă vorbea cât se poate de serios. Probabil că varianta ultimă era cea corectă, din moment ce venise la ea acasă pentru a-i vorbi despre asa.

– OK, *detective*, m-ai prins. Cățeaua s-a comportat ca și cum în casă ar mai fi fost cineva, iar eu a trebuit să verific.

– Apărându-te cu un ciocan?

– Asta am avut la îndemână.

– Dar ai deja un sistem de alarmă, nu-i așa? El întoarse capul spre afișul lipit pe ușa din spatele casei. Afișul auriu al sistemului de alarmă aviza pe toată lumea și pe posibilii musafiri nepoftiți că locuința era conectată la departamentul șerifului.

– Când am cumpărat-o, afișul era exact așa. N-are nimic ciudat sau ceva de genul acesta. Nici nu știu dacă a avut vreodată alarmă.

– Află dacă a avut și conectează-te. De pe chipul lui dispăruse orice urmă de veselie.

– Vorbești serios?

– Absolut. Cum ziceam, nu știm sigur ce i s-a întâmplat lui Pomeroy, dar nu pare să fie vorba despre ceva benefic. El îi aduse la cunoștință toate informațiile pe care le obținuse, iar ea îl ascultă într-o tăcere împietrită. Asa și mașina sa dispăruseră în cursul serii precedente, iar la poarta proprietății lui existau câteva indicii că ar fi avut loc o luptă. A doua zi dimineață, la sosirea menajerei, încuietoarea nu funcționa. Poliția era de părere că el fusese răpit, iar FBI-ul se implicase deja în desfășurarea anchetei.

– Și toate astea s-au petrecut aici, la capătul drumului? preciză ea, cu toate că își imagina răspunsul.

– Exact. Există și posibilitatea ca Asa să fi plecat din oraș, fără a spune cuiva unde se duce, dar nu pare o variantă plauzibilă. Toate agențiile sunt implicate, locale, statale, plus FBI-ul, după cum spuneam.

– Pentru că e bogat? Nu prea e corect.

– Nu e. Dar Pomeroy e o celebritate și deține proprietăți în toată partea de sud a țării. Afacerile lui au ca sediu central New Orleansul, dar el mai are proprietăți și fabrici și în Alabama, Texas, ba chiar și în Georgia. Și e posibil să fi trecut dincolo de granița statului nostru, dar nu suntem siguri de asta, momentan, iar agențiile au intrat în alertă. Eu lucrez la Departamentul criminalistică, dar nu există date care să

ateste că Pomeroy ar fi mort. Cert este doar că a dispărut. De la prima mea vizită aici, m-am oferit să vin și să te avertizez sau să aflu dacă ai auzit sau ai văzut ceva suspect în apropierea casei tale.

– Dar acum te afli aici în afara orelor de serviciu.

– Așa e.

– Deci ar fi putut veni altcineva... în mod oficial.

– Posibil. În funcție de datele care ar fi apărut pe parcurs. Așa că spune-mi ce-ai văzut și ce-ai auzit. Nu trebuie să fie ceva extraordinar, ci, pur și simplu, ceva care ți-a atras atenția.

– Habar nu am. Nimic. Ea reuși să găsească un șervet, dar era mult prea uimită și asimila cu greu cele spuse de el. Deschise ușa cuptorului și de acolo răbufni un val de căldură, purtând cu el aroma condimentelor. Ea scoase cu grijă pizza din cuptor. Brânza topită făcuse bășicuțe la suprafață și se scurse pe marginile crustei, în momentul în care ea scoase coptura pe un platou.

Ea se gândi la toate acele dăți în care trecuse pe lângă proprietatea Pomeroy, fie pe jos, fie cu mașina.

– Nu-mi amintesc nimic ciudat sau suspect. Trec cu mașina în drum spre birou de două ori pe zi. Scormonind într-un sertar, scoase de acolo un cuțit greoi pentru pizza. Folosindu-și toată puterea, apăsă tare pe mâner, forțând lama circulară a acestuia să taie aluatul în opt. Mai trec prin dreptul porților atunci când fac jogging, dar în ultima vreme asta s-a întâmplat sporadic. Ai verificat la familia Stinson? Ei locuiesc chiar vizavi. Asa și Mark se cunosc de pe vremea când frecventau amândoi un club al aviației. Amândoi au câte un avion. Vanessa și Celia Stinson joacă bridge sau golf împreună.

– Deja a stat de vorbă cineva cu ele. O să discutăm cu toate cunoștințele lui Asa.

– O să dureze ceva.

– Nu, zău.

Ea aranjă feliile de roșii, luă două farfurii, o spatulă și așeză câte o porție de pizza pe fiecare farfurie. Oferindu-i una lui Montoya, se așeză pe taburetul de alături, ignorând însă mâncarea. După ceasuri întregi în care stomacul o implorase

să-l hrănească, își pierduse brusc apetitul. Gândul că era posibil ca Asa Pomeroy să fie răpit, de la doar trei sute de metri distanță față de casa ei, o înspăimânta. Dispariția lui Asa Pomeroy la care se adăuga moartea lui Luke și a lui Courtney LaBelle îi tăiaseră apetitul.

– Deci, ai venit până aici ca să afli dacă știu ceva în legătură cu Asa Pomeroy și dacă am văzut ceva, începu ea fraza, fără a adăuga și „prefăcându-te că-ți faci griji".

Femeie proastă!

Montoya citi nedumerirea în privirea ei.

– Am venit ca să te pun în gardă, zise el, luând o bucată de pizza și mușcând din ea. Și ca să mă asigur că ești în siguranță.

Abby simți un fior rece de-a lungul coloanei vertebrale.

– Nici măcar nu-l cunosc pe Asa Pomeroy.

– Mănâncă, o îndemnă el. E bună.

– Tot ce se poate.

El mai turnă puțin vin și ea gustă în cele din urmă din bucata de pizza. Mințea. Avea un gust de ceapă, dar ea o mâncă, oricum.

El tăcu câteva minute. Terminându-și prima felie de pizza, rosti apoi ca din întâmplare:

– Am auzit că ai vizitat vechiul sanatoriu.

Ea aproape că se înecă cu bucata pe care o mestеca.

– Cum ai aflat? Singura persoană căreia îi mărturisise despre vizita sa fusese Zoey, și se îndoia că sora ei ar fi ridicat receptorul ca să sune la poliția din New Orleans.

Oare când fusese poliția pe urmele ei?

Și dacă era așa, cum de abordase Montoya subiectul?

– Sora Maria e mătușa mea, explică el, apoi înghiți încă o bucățică și sorbi din vin.

– Ooo. Ceafa lui Abby luă foc, la gândul că intrase în spital pe furiș. Deci, m-a pârât?

Montoya zâmbi într-un fel dezarmant.

– Nuuu. Dacă ar fi vrut într-adevăr să te pedepsească, te-ar fi pus în genunchi și te-ar fi obligast să spui rugăciuni de acum și până în veci vecilor. Am sunat-o, am întrebat-o

cum merg lucrurile în privința spitalului, dacă au mai avansat cumva în ceea ce privește vânzarea sau demolarea clădirii, iar ea mi-a spus că ai trecut pe acolo.

Ce noroc pe capul meu să mă întâlnesc cu sora Maria, călugărița bârfitoare. Se forță să înghită o nouă bucățică de pizza.

– Ți-a spus de ce m-am dus acolo?

– Nu. Nici măcar atunci când am întrebat-o.

– Deci, îmi adresezi mie aceeași întrebare, nu?

El nu-i răspunse, dar o privi insistent.

– Nu e ceva important, zise ea, hotărând să-l înfrunte. Conform sfatului unui psihiatru, m-am întors puțin în timp. Am hotărât să merg la spital și să-mi înfrunt trecutul, știi ce vreau să spun, să revin în locul în care mama și-a petrecut ultimele zile de viață. S-a sinucis chiar în ziua în care împlineam cincisprezece ani, iar ea împlinea treizeci și cinci, aruncându-se de la fereastra salonului ei... prin geamul ferestrei închise. O trecu un fior. Dar tu știi deja toate aceste lucruri, nu-i așa? Bănuiesc că știi multe despre mine, mai mult decât ar recunoaște cineva vreodată, ceea ce mă face să mă întreb care e motivul. Înfuriindu-se, Abby împinse farfuria într-o parte. Ea alunecă de pe blat, gata să cadă pe podea. Ea nu păru să ia în seamă acest lucru. Deci, care e situația? Sunt considerată suspectă de ceva? În cazul acesta, de ce anume? De moartea lui Luke? De dispariția lui Asa Pomeroy? Sunt vinovată pentru faptul că mama s-a sinucis? Străpungându-l cu privirea, ea zise: haideți, domnule detectiv Montoya, spuneți-mi despre de e vorba? Și vă rog să nu aveți rețineri și nici să nu mă menajați. Nu v-a spus bătrâna dumneavoastră mătușă Maria că mărturisirea face bine sufletului?

El surâse.

– Poate că am vrut doar să verific dacă ești bine.

– Și te aștepți ca eu să cred una ca asta? După ce i-ai pus pe spionii de la spital să mă verifice? Ea nu reușea să-și domolească vorbele, dar el nu părea ofensat. Ba mai mult, părea amuzat de furia ei. Doamne, cât ar fi vrut să-l scuture puțin. Era de-a dreptul înnebunitor!

O parte a ființei ei ar fi dat orice să creadă că el trecuse

pe acolo fiindcă-i păsa de ea, că fusese dornic să o revadă, dar gândul acesta era, pur și simplu, dorința părții extrem de feminine și de prostuțe a ființei ei. Partea aceea cu mult mai matură știa că lucrurile stăteau cu totul altfel.

Bărbatul acesta era polițist. Punct. El nu avea încredere în ea, iar în secunda aceea, nici ea nu avea încredere în el.

– Crezi ce vrei, zise el, ridicându-se în picioare și ștergându-și mâinile cu un șervet de hârtie pe care-l rupse de pe rola așezată pe tejghea.

– Așa voi face.

El aruncă șervețelul folosit la gunoi.

– În concluzie, totul e în ordine pe aici?

Doamne, deci nu avea de gând să renunțe, nu?

– În afara unei cățele nevrotice și a unei pisici bolnave de paranoia, mda, totul e în regulă. Era tentată să-i povestească despre fereastra deschisă și despre mârâiturile repetate ale lui Hershey, dar nu fu în stare să meargă până la capăt. Ea nu voia să pară un soi de șoricel speriat și, în afară de asta, în casă nu se mai afla altcineva. Se asigurase de lucrul acesta, nu-i așa?

El privi prin bucătărie ca și cum ar fi vrut să se asigure de ceva.

– În fine, mulțumesc pentru cină.

– Dacă s-a putut numi astfel.

El îi oferi din nou surâsul acela contagios și dezarmant.

– A fost cea mai bună invitație și cea mai reușită cină pe care am primit-o și servit-o în ultimii ani. Când ea vru să protesteze, el ridică mâna oprind-o. Vorbesc serios.

– Ești un bărbat ușor de mulțumit.

– Posibil. Ochii lui căprui și întunecați sclipiră, micșorându-se, iar ea simți că nu mai e în stare să respire. Dacă stai bine să te gândești, cred că așa și sunt.

O, Doamne. Pulsul ei o luase la goană. Simți cum pasiunea se cuibărește mai întâi în stomac, răspândindu-se apoi în membrele ei. Ce anume o tulbura atât de mult la bărbatul acesta? Brusc, o înfuria atât de tare, încât îi venea să-l strângă de gât, iar în secunda următoare o cucerea, glumind și flirtând cu ea, reușind să i se strecoare pe sub piele.

Ceea ce *nu* era bine deloc.

El arăta nespus de sexy în geaca aceea de piele, în blugii uzați și mulați și datorită acelei atitudini îndrăznețe. Bănuia că el știa cum să se joace cu o femeie, lucru care o dezarmă complet. Se autoavertiză să fie prevăzătoare; una era să flirtezi și cu totul altceva să te îndrăgostești de un bărbat ca detectivul Montoya.

– Fii atentă, zise el în vreme ce ea îl conducea până la ușa de la intrare. Doamne, ea spera să nu observe cum îl măsura din cap până în picioare. Dacă vezi sau auzi ceva care-ți pare neobișnuit, sună-mă. El îi aruncă o privire care putea fi înterpretată într-o duzină de feluri. Ai numărul meu de telefon.

O, aş vrea eu. I-ar fi plăcut să știe că-l impresionase pe bărbatul acesta.

– Ți-am spus. Nu știu nimic.

Ea deschise ușa.

El ezită o clipă în prag.

Preț de câteva secunde, el privi în noapte. Ploaia începuse deja să ude pământul și vântul scutura crengile stejarului de la marginea drumului.

– Ascultă, zise el în cele din urmă, răsucindu-se și privind-o direct în față. Pe fruntea lui se iviră niște cute adânci, iar colțurile gurii i se lăsară în jos. Să ai grijă.

În adâncul ei se frânse ceva.

Îi fu greu să-și recapete glasul.

– A... așa voi face.

– Nu, vorbesc serios. Palma lui îi atinse ușor antebrațul, cealaltă rezemându-se pe zăvorul subțire al ușii. Aici e ceva în neregulă. Nu știu ce, dar nu-mi place. Montează-ți cât mai repede sistemul de alarmă și pune-l în funcțiune.

– Mă sperii.

– Perfect. Asta e și ideea. Expresia lui rămase aceeași. Privirea lui întunecată era la fel de intensă.

Ea simți cum gâtul i se strânge.

– Bine. Se uită repede în spatele ei, spre interior și spre măsuța din holul de la intrare.

– Iar ciocanul acela nu e o idee chiar atât de rea. Nu mă dau în vânt după cetățenii care posedă arme sau câini de pază,

dar trebuie să te protejezi. El se încruntă. Poate că ți-ar trebui unul mai mare.

– Te referi la armă sau la câine?

– La ciocan.

– Cum ar fi un târnăcop?

– Mdda. Ar fi alegerea perfectă. Dar nu zâmbi, ci își încovoie umerii împotriva ploii.

Abby îl privi cum coboară repede treptele din fața verandei, traversând aleea pietruită cu cărămidă care ducea spre locurile destinate parcării, intrând apoi în Mustangul său negru. El porni motorul, execută o întoarcere rapidă în formă de U și traversă apoi peluza. Stopurile din spate străluceau prin picurii ploii.

– Ai auzit, Hershey? Povestea aceea cu ciocanul? Pentru orice eventualitate. În afară de asta, nu prea are încredere în abilitățile tale de câine de pază, nu-i așa? Ea strecură zăvorul în lăcașul său, îndreptându-se apoi spre dormitor, încercând să nu se întristeze din cauza plecării lui. Abia dacă-l cunoștea și nici nu avea încredere în el. Dar casa părea brusc goală fără el.

Ce prostie.

Sfaturile lui apărură din nou în mintea ei. Poate că era timpul să încarce arma de calibrul 38. Muniția o păstra într-o cutie, în dulap.

Ea deschise sertarul, decisă să asculte sfatul lui Montoya. Însă arma nu mai era acolo.

Ea clipi des. Nu se poate! Nu era posibil ca arma tatălui lui Luke să fi dispărut! O văzuse acum două zile, nu-i așa?

Atunci ce se se întâmplase cu ea?

Speriată, Abby se așeză pe pat, gândindu-se să formeze numărul de mobil al lui Montoya, dar se răzgândi. Se mai uită o dată în sertarul noptierei și se răsuci apoi spre capătul opus al patului, unde se afla o noptieră identică. Deschise enervată sertarul, rugându-se în tăcere să descopere acolo arma.

Nu avu noroc.

Arma nu era nicăieri.

Iar fereastra aceea fusese deschisă.

Cineva intrase în casă.

Cineva se cățărase în casă, furând apoi neprețuita armă a lui Luke.

Luă în considerare variantele posibile.

Poate că ucigașul intrase în casă, să caute un obiect care pentru Luke avea o valoare sentimentală. Sau poate că fusese vorba de un fan obsedat, care-l auzise pe Luke vorbind în direct despre armă. Era posibil ca tipul să vrea să „îndrepte“ răul pe care-l făcuse ea eroului lui, ori se gândise că pe arma respectivă ar fi putut obține un preț excelent pe piața neagră; ori poate că era vorba de o persoană care voia să vândă arma unei celebrități.

– Mult prea bizar, murmură ea, și mult prea înspăimântător. Înainte de a permite panicii să pună stăpânire pe ea, își petrecu următoarea jumătate de oră răscolind dormitorul și restul casei, sperând dincolo de limitele rațiunii, că rătăcise pe undeva, pe acolo blestemata aia de armă. Într-un târziu renunță.

În concluzie, cine o luase?

Și ce aveau de gând să facă cu ea?

16

Bătrânul aștepta.

Ceea ce era perfect, gândi el, strecurându-se prin întuneric și escaladând gardul. Automobilul era parcat în spatele hambarului abandonat, și decise că era ultima dată când putea risca, parcând atât de aproape de proprietatea familiei Pomeroy.

Adrenalina explodă înăuntrul lui, iar el se simți mai puternic decât atunci când îi ucisese pe Gierman și pe virgină. Problema devenise acum mult mai importantă, fiindcă poliția aflase că Pomeroy dispăruse. FBI-ul urma să fie sunat, iar ei vor încercui proprietatea Pomeroy, așteptând o cerere de răscumpărare care nu va sosi nicicând.

Pe buzele lui apăru un surâs șters.

Habar nu aveau ce se petrece, deocamdată.

Dar mâine vor afla... va avea el grijă de asta. El aflase cum să-i contacteze și prin intermediul cui.

Oricât i-ar fi plăcut să urmărească cum poliția își bătea capul și cum îi punea bețe în roate, trebuia să fie foarte prudent. Forțele tuturor agențiilor mișunau în toată partea aceasta a

statului. Acesta fusese motivul pentru care șterpelise arma în timp ce Abby lucrase în studioul ei foto. Așteptase aproape o oră. Dându-și seama că-și va petrece, probabil, aproape întreaga zi în studio, se hotărî să riște. El știa că situația se va înrăutăți, mai ales că el trebuise să sară câteva etape, lucrând mult mai repede. Așa că riscase, intrând pe furiș în casa ei și furând arma de calibrul 38 din ascunzătoarea sa din dormitor.

Dar își acordase un răgaz.

În ciuda pericolului, el își luase răgazul de a se întinde în patul ei, îmbătându-se cu parfumul ei, pentru a-și imagina cum ar fi să-i simtă trupul sub el.

Zbătându-se.

Asudând.

Plină de dorință.

Fiica lui Faith.

Sângele i se înfierbântă, amintindu-și aroma patului ei. Cu ochii minții, el văzuse șuvițele ondulate și bogate răspândite pe pernă, buzele ei întredeschise și tremurul ușor al trupului ei care se arcuia brusc în clipa în care el o penetra. Cu putere. Rapid. Lăsând-o cu respirația tăiată, până ce se ivea clipa perfectă în care o va ucide...

O, cât de mult și-ar fi dorit să-i facă chiar astăzi o surpriză. Începu să tremure, anticipând momentul, iar palmele îi transpirară pe volan.

Ai răbdare.

Va veni curând și vremea ei.

Deschise poarta și trecu cu camioneta dincolo de ea, după care legă din nou lanțul. Ploaia, care căzuse aproape întreaga zi, se mai liniștise puțin, iar el inspiră adânc aerul acela umed al serii. Încordat, o porni pe autostradă, aprinzând, în cele din urmă, farurile. Din moment ce poliția era mereu la pândă, venise vremea să acționeze.

Preț de douăzeci și patru de ore, îl lăsase pe bătrân să reflecteze la propriul său destin. Destul de mult.

Acum, venise vremea ca totul să se sfârșească.

La dracu'! Gina Jefferson aruncă pixul în colțul opus al micuței încăperi. Acesta se izbi de perete, zgâriind tencuiala

chiar dedesubtul premiului pe care-l primise în 2002, când fusese declarată Femeia de afaceri a anului, la categoria afro-americani, premiu acordat de Primăria orașului New Orleans. Pixul alunecă pe lângă perete, aterizând lângă dulapul cu dosare.

– Nemaipomenit, Gina. Deșteaptă mișcare, mormăi ea, furioasă că se lăsase dominată de propriul temperament. Era târziu, trecut de ora nouă, ea fiind ultimul angajat care se mai afla la sediul Crescent City Center. Stătuse aici vreme de douăsprezece ceasuri, lucrând pe brânci, fiind la fel de frustrată ca în ultimii cincizeci și cinci de ani. Simțindu-se ca o proastă și bucurându-se că era singură în încăpere, ea traversă covorul gros, în încercarea de a recupera pixul. Nu reuși. Dulapul era un mastodont, plin ochi cu dosarele pacienților care în curând vor fi obligați să apeleze la alt centru pentru a-și trata bolile mintale.

Asta dacă nu cumva ea va reuși să scoată din pălărie o vacă care făta bani.

Bătuse deja la aproape toate ușile donatorilor pe care se putea baza, nu o dată, ci de mai multe ori. Avea nevoie de o listă cu noii filantropi bogați, dacă exista așa ceva. Folosindu-se de un umeraș, extrase pixul acoperit cu o pânză de păianjen lipicioasă. Ștergându-l cu o batistă, ea îl înghesui în cana de pe birou, un cadou de la una dintre persoanele care primise ajutor din partea Centrului de Boli Mintale, unde tratamentul se oferea în mod gratuit.

– Doamne, Doamne, Doamne, dă-mi putere! zise ea, luându-și haina de ploaie din cuierul-pom și îmbrăcându-se. Haina i se păru strâmtă în seara asta, și ea își aminti că ar fi trebuit să înceapă o dietă, că ar fi trebuit să slăbească pe puțin treizeci de kilograme, însă era mult prea dezamăgită pentru a reflecta în acel momernt la silueta sa. Prea deprimată și prea stresată. Unii dintre amicii ei fumau o țigară atunci când erau cu nervii la pământ, alții aveau norocul să-și piardă pofta de mâncare. Ea, dimpotrivă, găsea că mâncarea reprezenta un balsam în momentele de anxietate, iar în clipa asta era extrem de agitată. Centrul era gata-gata să se închidă, și asta cât de curând, dacă ea nu găsea suma necesară pentru a-l păstra în funcțiune.

Dincolo de fereastră, noaptea părea mai neagră ca de obicei, dar poate că asta se întâmpla din cauza stării sale depresive. După luni întregi de adunat fonduri, de ore în șir de stat la telefon, lucrând zi-lumină, toate eforturile sale păreau zadarnice. Centrul gratuit pentru tratarea bolilor mintale avea să-și închidă, până la urmă, porțile. Doar dacă vreun multimilionar sau vreo fundație a unui multimilionar nu va dona mii și mii de dolari pentru ca acesta să nu se închidă. Chiar și așa, tot ar mai avea nevoie de bani, de garanții guvernamentale, de fonduri suplimentare de la stat, de fonduri ale primăriei, care se epuizaseră deja.

Ea stinse o mare parte din becuri și privi apoi prin geamul ușii spre un loc aflat pe partea opusă a străzii, acolo unde, în cursul serii, observase un bărbat care aștepta ceva.

Era obișnuită să se confrunte cu tot soiul de ciudățenii. La urma urmei, centrul avea de-a face cu indivizi care necesitau sprijin psihologic și emoțional. Cazurile cele mai grave erau îndrumate spre spital, dar majoritatea celorlalți erau suflete chinuite care aveau nevoie de o anumită medicație, de îndrumări sau de o simplă conversație. Un medic și două asistente lucrau la centru în mod benevol; restul personalului era format din psihologi-clinicieni și asistenți sociali.

În cei cincisprezece ani de muncă, văzuse o sumedenie de ciudați, mai mult decât ar fi fost nevoie. Atunci, de ce simțea, în seara asta, că situația era diferită în cazul individului care zăbovea pe partea cealaltă a drumului, la oarecare distanță de becul felinarului stradal.

Al șaselea simț?

Sau doar faptul că era de-a dreptul extenuată?

În zona aceasta a New Orleansului bântuiau mulți vagabonzi și oameni fără adăpost. Iar în oraș existau o grămadă de ciudați, neuvrotici și drogați. Oricât de mult ar fi îndrăgit New Orleansul, era conștientă de pericolul existent pe străzile acestuia. Se născuse și crescuse în acest oraș, fiind cea mai mare din cei șapte copii ai familiei. Tatăl ei, Franklin, fusese boxer, după care lucrase ca șofer de autobuz. Mama ei se ocupase de creșterea copiilor, muncind ca bucătăreasă nu doar pentru propria

ei familie, ci și pentru vecinii săi. Apoi, beneficiind de o mică moștenire și de încurajările celor care-i erau alături, Ezzie Brown își deschisese propriul său restaurant, la marginea Cartierului Francez. Toți copiii lui Ezzie și ai lui Franklin, fie că aveau, fie că nu vârsta legală, lucraseră în restaurant, aranjând mesele, servind, pregătind mâncarea, ștergând podelele, curățând grătarul, învățând, între timp, valoarea banului și apreciind jazzul adevărat. O masă, confecționată din două uși, înghesuită în camera din spatele bucătăriei, amenajată ca un birou lung, era locul unde fiecare dintre copiii lui Ezzie trebuiau sau ar fi trebuit să-și facă temele. Erau înconjurați de rafturi pline de borcane cu murături, conserve cu pastă de roșii, saci cu ceapă, usturoi și piper iute, toate luptându-se pentru un pic de spațiu în mijlocul cutiilor cu mălai și făină.

Gina puse în funcțiune alarma, își vârî umbrela sub braț, își scoase cheile din geantă, după care îi închise fermoarul, își luă la repezeală servieta și celelalte lucruri, deschizând apoi ușa cu umărul. Afară, noaptea era nesuferită, umedă și rece. Apa se scurgea sub formă de torenți pe străzile întunecate. Mașinile care treceau sporadic pe acolo împrăștiau stropi de apă în toate părțile, în timp ce muzica se auzea bubuind în boxe.

Mirosurile orașului îi inundară nările, mirosul fluviului Mississippi fiind cel mai pregnant. Doamne, cât de mult iubea Gina zona aceea!

Lângă stâlpul de lumină nu se mai afla niciun lunatic necunoscut.

Ea verifică lucrul acesta.

Respirând ceva mai ușurată, încuie ușa, gândindu-se la restaurantul în care mama ei, care se apropia de optzeci de ani, încă mai servea cei mai gustoși creveți din întreg statul Louisiana. Părinții ei își învățaseră copiii să fie puternici și deștepți, să muncească cu tragere de inimă și să-l iubească pe Dumnezeu. În vremea adolescenței Ginei, Franklin și Esmeralda merseseră cu conștiinciozitate la biserică, cântaseră în corul acesteia, făcuseră donații, determinându-i pe copii să adopte aceeași atitudine. Nu se întâmplase niciodată ca un vecin să vină în vizită, iar ei să nu-i ofere ceva de mâncare. Dacă cei

de la compania de autobuze îl concediaseră pe Frank, atunci el își luase câteva slujbe, care mai de care mai bizare, până își găsise un alt loc de muncă. Dar, dincolo de toate, credința solidă a părinților ei nu slăbise niciodată. Nici atunci când se născuse Martin, cel mai mic dintre copiii familiei. La nașterea lui existaseră anumite probleme. Esmeralda, care adusese pe lume șase copii dolofani și plesnind de sănătate, fusese gata să moară la nașterea celui de-al șaptelea prunc al său. O cezariană de urgență și câteva transfuzii de sânge, aplicate după intervenția chirurgicală, îi salvaseră viața, însă bebelușul acela sfrijit făcuse nazuri în incubator. Cine putea ști dacă nașterea aceea dificilă nu contribuise cumva la firea violentă și temperamentală pe care o dezvoltase ulterior? Oricare ar fi fost motivul, Martin era altfel decât ceilalți.

Așa fusese întotdeauna.

Fusese internat și externat din spitalele de boli psihice, ajungând în cele din urmă la închisoare, cu toate că nu împlinse decât treizeci și trei de ani. Deși era un bărbat înalt și vânjos, nu se maturizase complet din punct de vedere emoțional. Fiind cu douăzeci și doi de ani mai mic decât sora lui cea mare, Martin îi dăduse de înțeles Ginei că face parte dintre oamenii aceia agitați care au probleme mintale. Cu toate că la diversele teste Martin apăruse ca fiind normal, ba chiar inteligent în cazul testelor standard, avusese întotdeauna ceva ciudat. Nu-l ajutase deloc nici faptul că poseda temperamentul unui tigru, la care se adăuga nevoia de violență. Cu toate că fusese consultat de numeroși psihiatri, inclusiv de doctorul Simon Heller de la spitalul „A noastră Doamnă a Virtuților", imediat ce acesta fusese deschis, el nu-și revenise niciodată.

Oamenii ca Martin aveau nevoie de centrul acesta și încă cu disperare! Ea nu se putea dezamăgi pe sine și nici pe ceilalți, renunțând să lupte pentru ca acesta să nu fie închis.

Ținând mai departe geanta, umbrela și servieta într-o singură mână, ea reuși să tragă grilajul sub formă de armonică, după care îl încuie, verificându-l prin zgâlțâirea ușoară a barelor.

Deschizându-și umbrela, traversă grăbită aleea nisipoasă care ducea către mașina ei. Buickul Regal, mândria și bucuria

vieții ei, era parcat, ca întotdeauna, în partea din fund a parcării, pe o bucată de astfalt cu un aspect jalnic. Umbrela fu zgâlțâită de vânt, ploaia răpăi la picioarele ei, iar ea fu cuprinsă din nou de senzația aceea ciudată care nu-i dăduse pace toată ziua. Privi peste umăr, dar nu zări pe nimeni. Aleea era goală, traficul străzii fiind sporadic și liniștit.

Atunci care era motivul acelei neliniști?

Nu e nimeni acolo, Gina, își zise ea. *Lasă la o parte zona asta întunecată a ființei tale! Ai mai făcut asta de sute de ori, în fiecare seară, la aceeași oră. Nu te-a deranjat nimeni niciodată. Ești supărată, pur și simplu, fiindcă centrul va fi închis, dacă nu vei găsi o cale prin care el să-și continue activitatea! Tu ești aceea, Gina! Numai tu te poți ajuta să ieși din încurcătura asta!*

Grăbind pasul, se întrebă cum va reuși să facă rost de bani într-un timp atât de scurt. Problema era că nu aveau bani suficienți pentru a-și continua activitatea, reflectă ea, luptându-se să țină umbrela sub rafalele de vânt și sub torentul ploii.

Avea nevoie de o vedetă care să le dea o mână de ajutor. Cineva care să aibă priză la public, cineva în care să aibă încredere și căruia să i se ofere bani cu generozitate. Ea se gândise la Billy Ray Furlough, evanghelistul tv, oarecum nebun. El reușea să-i convingă pe oameni să facă donații săptămânale, iar mottoul său „Dumnezeu te iubește, frate“ făcuse înconjurul țării.

Ea n-ar fi vrut să-i ceară niciodată bani lui Billy Ray, căci i se părea mult prea șiret, un afacerist. Dar poate că, după întrunirea din seara aceasta, va trebui să-și calce pe mândrie și, în loc să-l sune, să-l viziteze personal, încercând să treacă peste obstacolul reprezentat de șirul de recepționere, bodyguarzi și secretari, pentru a ajunge în fața predicatorului, bărbatul acela înalt despre care se spunea că posedă „un zâmbet hollywoodian electrizant“. Numai gândindu-se la enunțul acesta, îi venea să renunțe. Își zise că aceasta putea fi doar ideea aiurită a unui medic sau a presei mereu binevoitoare. După toate aparențele, în zilele noastre, până și preoții trebuiau să-și construiască și să-și mențină o anume imagine publică – o imagine despre care publicul nu ar fi trebuit, probabil, să afle că fusese „prelucrată“ de predicatorul însuși, prin mijloace proprii.

Da, o să-l caute chiar ea pe Billy Ray Furlough. După care-l va căuta din nou pe Asa Pomeroy, un alt bogătaș al orașului lor, unul pe care abia dacă-l putea suporta. Pomeroy se dădea în vânt, în principal, după tinerele fotomodele și vindea armament la scară largă. Și cu toate astea, se știa că obișnuia să doneze sute de mii de dolari acelora care apelau la el. Și chiar și Asa, Atotputernicul, avusese un fiu cu grave probleme psihice.

Încă o dată, ea va fi obligată să zâmbească, să vorbească pe un ton blând și să-și țină limba în frâu, mușcându-și-o.

Ești o ipocrită, Gina. Îi urăști pe preoții care sunt interesați mai mult de strălucirea proprie și de ratingul televiziunii decât de Dumnezeu, și îi disprețuiești pe cei care fac avere din vânzarea de armament.

Dar problemele disperate cereau măsuri disperate.

Doamne, cât de bine înțelegea această veche zicală. Nu mai departe de săptămâna trecută îi telefonase prietenei sale, Eleanor Cavalier, care lucra la WSLJ. Gina și-ar fi dorit o expunere live a necazului său, sperând să obțină o invitație în programul radio al Samanthei Leeds, *Confesiunile de la miezul nopții.* Doamna doctor Sam era psiholog și lucra în cadrul Centrului Boucher de pe strada Toulouse, dar uneori dădea o mână de ajutor și aici, la Crescent City Center. Problema era că directorul de programe de la postul de radio fusese de părere că publicul s-ar arăta mult mai interesat dacă Gina ar apărea și în emisiunea lui Luke Gierman. Gina, temându-se că tocmai făcuse un pact cu diavolul, fusese de acord, dar avea anumite îndoieli.

Ea realiza acum că, din cauza morții lui Gierman, invitația fusese anulată.

Traversă locul de parcare, îndreptându-se spre automobilul său, luptându-se cu umbrela și călcând în băltoacele adunate în găurile pavajului. Simți cum apa îi pătrunde prin cizme.

O noapte nepotrivită atât pentru om, cât și pentru animal, așa obișnuia tatăl ei să spună, iar ea realiză de ce era atât de întuneric. Unicul bec de veghe al parcării se arsese.

Ce ciudat.

Avu din nou senzația aceea neplăcută.

Orarul acela prelungit o extenuase. Orice lucru, oricât de mic și de neînsemnat, o făcea să tresară în seara asta.

Trebuia să străbată cei cinci kilometri până acasă, să facă un duș fierbinte, să toarne, atât lui Wally, cât și ei câte un pahar cu vin și să-l facă praf într-o partidă de Scrabble. El o aștepta, așa cum făcuse în toți cei treizeci și șase de ani de mariaj pe care-i aveau.

Era un bărbat cumsecade și îi fusese alături la bine și la greu în toți acești ani. Ajunsă la mașină, încercă să strecoare cheia în broască, dar, ca tot ce se petrecuse în seara asta afurisită, descuierea portierei se dovedi a fi o adevărată problemă. Încuietoarea se blocase.

Încercă din nou.

– Haide, mormăi ea printre dinții strânși, nervii fiind întinși la maximum, precum coardele pianului. Of, în numele iubirii pentru Mike!

Nemulțumită, vru să desfacă fermoarul genții pentru a-și căuta telefonul mobil. Brusc, simți ceva, nu ceva ce ar fi putut zări, ci, pur și simplu, o presimțire întunecată ce o determină să se răsucească, învârtind și afurisita aceea de umbrelă. Prea târziu! De gâtul ei se lipi ceva rece, din metal.

Vru să țipe chiar în secunda în care mii de volți îi scuturară trupul. Picioarele ei cedară. Brațele se agitară sălbatic. Nu reuși să respire. Gândurile se fărâmițară. Se simțea ca și cum un milion de insecte ar fi ciupit-o de piele. Nu! Încercă iar să țipe, dar din gura ei ieși doar un sunet slab.

Rapid și cu multă îndemânare, ca și cum ar mai fi făcut asta de mii de ori, agresorul îi lipi o bandă adezivă peste gură. luă cheile mașinii de pe pavaj, acolo unde alunecaseră, smulse ceva de pe încuietoarea portierei, deschise ambele uși din față ale automobilului, vârând-o apoi pe bancheta din spate a mașinii. Neputincioasă, incapabilă să se miște, ea observă cum el ia ceva de jos... mai întâi, geanta, apoi umbrela și le îngrămădește pe amândouă pe scaunul pasagerului.

Panicată, Gina încercă să se elibereze, forțându-și membrele moi să se miște, dar gestul fu unul inutil. Bărbatul, folosind aceeași bandă adezivă precum cea pe care i-o lipise

în jurul gurii, îi înfășură gleznele, în vreme ce picioarele ei se bălăngăneau mai departe în afara mașinii. Imediat ce picioarele fură legate, el le vârî înăuntru, îndoindu-le, după care îi răsuci mâinile la spate, printr-o manevră dureroasă, aplicându-i banda adezivă în jurul încheieturilor.

Ea încercă să-l zărească, să-l rănească, să-i zgârie brațele, dar el era mult prea agil, în impermeabilul de culoare neagră sau în ceva asemănător. Cine era și de ce, ooof, de ce făcea una ca asta? Ea încercă cu toată ființa să lupte, să se salveze, dar oricâte ordine ar fi dat, creierul, mușchii nu o ascultau, rămânând neputincioși. Brațele și picioarele îi erau ca de cârpă, iar peste ochii avea o eșarfă neagră.

În mai puțin de două minute, fu înghesuită și încuiată pe bancheta din spate a propriului său automobil, iar el, oricine ar fi fost, o porni la drum. Simți cum cauciucurile mașinii se opintiră peste denivelările și gropile spațiului destinat parcării, în vreme ce înaintau încet spre capătul aleii.

Dincolo de toată agitația și tot chinul, el nu rostise nici măcar un cuvânt.

Era al naibii de eficient.

Acționase cu brutalitate și îi umpluse inima de teamă.

Era ca și cum ar fi plănuit atacul cu câteva zile în urmă, dacă nu cumva cu săptămâni sau chiar cu luni.

Dar de ce?

Cine ar fi în stare de așa ceva?

Iisuse, bunule, ajută-mă! Lacrimile fierbinți îi inundară ochii și trupul începu să-i tremure. Încercă să se concentreze, să încropească un plan de scăpare, să se arunce, în ultimă instanță, din mașina aflată în mișcare, dar chiar în secunda în care în mintea ei răsări acest gând, auzi clicul care declanșa blocarea automată a portierelor.

El încetini, așa cum presupuse ea, la ieșirea din alee, încadrându-se ușor pe stradă, cotind-o spre râu.

O, Doamne, unde o ducea?

Ce avea de gând?

Tremura toată. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, și clipea des, încercând să le facă față.

Gândește, Gina, gândește! Mobilul! Dacă ai reuși să-l iei și să formezi la repezeală 911.

Ea le comandă mușchilor să răspundă, dar la ce bun? Era legată, cu brațele răsucite la spate, iar articulațiile umărului o dureau cumplit. În afară de asta, telefonul se afla în geantă, iar geanta zăcea pe scaunul din față.

Simți că inima îi stă în loc.

Nu avea scăpare.

N-ai de ce să renunți la a căuta o cale prin care să te salvezi! Nu te da bătută, Gina... găsește o modalitate de a scăpa din încurcătura asta! Nu acesta este sfatul pe care-l oferi și persoanelor pe care le consiliezi, și anume că Dumnezeu îți oferă întotdeauna o a doua șansă, tu trebuind doar să o descoperi și să lupți pentru ea? Prin urmare, găsește și tu această șansă, în secunda asta, înainte de a fi prea târziu!

Era un test. Un test din partea lui Dumnezeu.

Vei reuși să te salvezi. Domnul va fi cu tine.

Ea se strădui să-și păstreze calmul, să judece, să-și găsească alinarea prin credință. *Dumnezeu îi sprijină pe cei care se ajută singuri.* Trebuia doar să se concentreze asupra direcției de mers. Nu putea vedea, dar cunoștea străzile acestui oraș. Centrul era la două blocuri distanță față de Esplanadă, iar el o cotise pe drumul care ducea către vest.

În clipa aceea, conducea cu prudență, strecurându-se prin oraș. Ea își zise că mergeau în continuare spre zona de vest. Prin materialul eșarfei, reușea să zărească lumina felinarelor de pe marginea străzilor. Auzi și zgomotul traficului – zumzăitul cauciucurilor, motoarele puternice ale mașinilor, oamenii care strigau – după care, imediat ce Buickul ei prinse viteză, își dădu seama că se aflau pe autostradă. Dar în ce direcție? Așteptă să sesizeze zgomotul podului. Unul foarte scurt, deasupra fluviului Mississippi, ori cel care traversa Lacul Pontchartrain, aflat la o distanță de aproape douăzeci de kilometri.

Dar el luase atât de multe curbe până să ajungă la autostradă, încât ea era complet buimăcită. Curând, prin eșarfă nu se mai zăriră luminile felinarelor stradale. Simțea că se aflau pe autostradă, fără a avea însă habar în ce direcție înaintau.

Era pierdută, legată fedeleș și în compania unuia care avea de gând să o ucidă.

Se rugă pentru propria ei siguranță, dar cu fiecare milă parcursă, speranțele ei de a fi salvată mureau una câte una.

Îi cunoștea bine pe ciudați. Monstrul acesta nu făcea asta pentru bani. Dacă ar fi fost așa, i-ar fi furat portofelul și ar fi lăsat-o în pace. Și nici pentru a pretinde vreo răscumpărare, din moment ce ea și Wally duceau un trai modest, neavând cine știe ce avere. Nu era o femeie bogată. Prin urmare, nu fusese răpită pentru a pretinde o sumă de bani, ci dintr-un motiv înspăimântător care avea de-a face cu moartea.

El voia să o posede. S-o violeze sau s-o ucidă, ori și una și alta. Își zise că, dacă va scăpa cu viață, va fi norocoasă. Oricâtă cruzime și suferință aveau să urmeze, viața era tot ceea ce conta.

Brusc, o muzică în surdină, un sunet slab, răsună în interiorul mașinii. Alt rând de lacrimi izbucni din ochii ei în secunda în care recunoscu melodia pe care o setase pe mobil pentru numărul ei de acasă. Cel care o suna era Wally. O aștepta. Cu vinul turnat deja în pahare, cu jocul de Scrabble așezat pe masa din bucătărie. Gâtul i se crispă brusc. Probabil că nu întârziase mai mult de zece minute, dar el deja o suna pentru a afla ce se întâmplă. O, ce bărbat, ce bărbat minunat! *Te iubesc*, zise ea în gând și îi revăzu chipul cu ochii minții. Își aminti cum se măritase cu el imediat după absolvirea liceului, cum făcuseră dragoste pentru prima dată într-un apartament micuț, în noaptea nunții. Începând de atunci, făcuseră multe sacrificii, sărind peste luna de miere pentru a economisi bani. În următorii cinci ani lucraseră pentru a reuși să se înscrie la colegiu, se împrumutaseră și obținuseră burse. În perioada respectivă, deciseseră să nu aibă copii, pentru a-și putea ajuta în felul acesta frații. Wally devenise profesor, iar ea, din cauza bolii de care suferea Martin, se decisese să lucreze în sprijinul celor cu afecțiuni psihice.

Soneria telefonului se opri, iar inima ei se prăbuși în gol.

Nu mă lăsa, Wally. Te rog!

Zece minute mai târziu, în geanta ei răsună aceeași melodie

Șoferul nu luă seama la telefon. Ca și cum nici nu i-ar fi păsat. Ca și cum nu și-ar fi făcut griji.

Nu aflase oare de cipurile GPS? Nu știa că telefonul putea fi localizat cu ajutorul turnurilor destinate telefoniei mobile? Ea nu fusese foarte atentă atunci când vânzătorul îi vorbise iar și iar despre cipul de poziționare globală, o componentă a noului ei telefon mobil, dar acum spera că, în cazul funcționării corecte a setării respective, acest lucru avea să-i fie de ajutor.

Soneria se opri pentru a doua oară, iar ea își imagină vocea gravă a lui Wally în timp ce-i lăsa un mesaj prin intermediul mesageriei vocale.

Cu toate astea, răpitorul ei își văzu mai departe de drum, străpungând noaptea și înaintând pe întuneric. Gina nu avea habar unde anume se aflau, dar judecând după lipsa zgomotelor din trafic și după timpul scurs până acum, își dădu seama că erau destul de departe de New Orleans.

Auzind soneria telefonului pentru a treia oară, fu gata să izbucnească în plâns. Bietul, scumpul și inteligentul Wally. Probabil că era înnebunit de îngrijorare. Însă va porni s-o caute și asta era un semn bun. Va telefona la Poliție, ei se vor apuca să-i caute mașina, iar cipul GPS... oh, Doamne, niciodată nu avusese mare încredere în puterea tehnologiei.

Continuară drumul preț de aproximativ un ceas, după care el părăsi autostrada, cotind-o pe un drum neted și întortocheat. Mobilul sună încă de două ori..., iar ea bănui că Wally avea să telefoneze pe la prietenii lor, apelându-i apoi și pe membrii familiilor lor.

Răpitorul reduse viteza de mers. Apoi o coti brusc la dreapta, iar mașina se răsuci și tresări, de sub caroserie auzindu-se trosnet de crengi și de vegetație strivită. Doamne, Dumnezeule, unde o ducea?

Inima îi bătea nebunește în clipa în care cauciucurile mai întâi alunecară ușor, și apoi mașina se opri. El opri motorul și deschise portiera. Ea simți în nări mirosul greu de pământ și mlaștină. Greierii cântau, broaștele orăcăiau, iar vântul se strecură în interiorul Regalului, aducând cu el mirosurile mlaștinii și ale vegetației intrate în putrefacție.

El îi înconjură trupul cu brațele. Acesta era finalul. Ei bine, nu se va da bătută fără să lupte.

Portiera din spate a Buickului fu deschisă prin smucire. Ea începu să se miște și să se agite.

– Sunt înarmat, zise el. Nu mișca. Pentru a da greutate vorbelor, el lipi patul metalic și rece al armei de coapsa ei. Nu glumea. Am și un cuțit. De data asta, o lamă lungă și rece alunecă ușor pe piciorul ei.

Ea fu gata-gata să-și piardă controlul. În clipa aceea, era sigură că el avea de gând s-o omoare. Dacă avea noroc, cu pistolul.

El strecură lama cuțitului printre genunchii ei, coborând-o apoi și mai mult. Dacă și-ar fi putut controla mușchii, ar fi reușit să-l lovească cu ambele picioare, izbindu-l, de ce nu, în plină figură cu cizmele, dar chiar în secunda în care ei îi venise această idee, cuțitul alunecă și mai mult, tăind banda care-i înlănțuia gleznele. Ea reacționă, aruncând înainte un picior încălțat în cizmă, însă el îl prinse rapid ca într-o menghină, răsucindu-l. Cu toată forța. Durerea i se răspândi de-a lungul piciorului. Genunchiul se contractă, iar ea gemu în spatele călușului.

– Cățea, mormăi el, cu o voce profundă. Nu pricepi?

– Ooo, Dumnezeule, da, chiar pricepea. Durerea se urcă până în coapsa ei. Avea de gând să o rănească. Urât de tot.

O trase violent din mașină și, cu toate că ea nu era o minionă, el avu suficientă forță pentru a o susține pe picioare și pentru a o împinge în față, în timp ce țeava armei era lipită de coloana ei.

– Mișcă. El o împinse.

Oare îi mai auzise vocea? O cunoștea?

Înaintă puțin pe întuneric, cu genunchii tremurând și cu trupul înfiorat de teamă. Cizmele se afundară în noroi, dar ea plonjă înainte, refuzând să strige, hotărâtă fie să găsească o cale pentru a-l învinge, fie să moară, predându-se bunului Iisus.

În jur, plutea mirosul greu al mlaștinii, iar ea își imagină tot soiul de șerpi, aligatori și alte lighioane care mișunau de colo colo prin întuneric, niciuna dintre ele nefiind însă mai periculoasă decât creatura aceea care o răpise.

Vârful cizmei se împiedică de ceva solid, iar ea fu gata să se prăbușească.

– Urcă, îi porunci el. Sunt două trepte.

Alungându-și teama, ea reuși să urce cele două trepte și, în timpul ăsta, îi simți răsuflarea pe gâtul ei, în clipa în care el o ocoli. O ușă batantă scârțâi, iar el o împinse pentru a doua oară, cu capătul scurt al armei. Tocurile ei începură să țăcăne neregulat pe un spațiu pe care ea îl asemănă în gând cu o verandă.

Intră! Arma o împunse rapid în coloană.

Ea înaintă preț de câțiva centimetri. Chiar și cu eșarfa aceea așezată deasupra ochilor, ea descoperi un alt fel de întuneric, un spațiu ceva mai mic. Fiecare terminație nervoasă a trupului ei intrase în funcțiune, în vreme ce sudoarea se prelingea pe toată suprafața corpului. Se afla în interiorul unei case, o casă goală, cugetă ea, pașii săi răsunând tare și cu ecou când păși de-a lungul podelei. Mirosea a noroi, a umezeală și a încă ceva, un miros înțepător... poate urină?

Animală?

Sau umană?

Stomacul ei se contractă.

O, Iisuse, în casa asta se aflau cadavrele unor oameni? Sau poate că erau încă în viață, fiind ținuți aici împotriva voinței lor? Prin eșarfă pătrunse o rază slabă de lumină. Imaginația ei o luă razna în momentul în care el veni mai aproape de ea.

– E destul de departe, îi șopti el la ureche, iar ea simți lama rece lipită de obrazul ei. El era lipit de spatele ei, iar ea se simți cuprinsă de groază.

El își schimbă poziția, punându-și un braț în jurul toracelui și vârând arma sub sânii ei, o trecu ușor și sinuos peste pometul obrazului ei. Îi simți erecția. Nemernicul ajunsese mult prea departe!

Lacrimile îi ardeau ochii. Speranțele ei se topiră instantaneu.

Lama cuțitului alunecă în jos, mișcându-se de-a lungul liniei gâtului ei, strecurându-se în locul acela moale dintre oasele claviculei. El respira acum sacadat, gâfâind ușor în urechea ei.

Genunchii ei se înmuiară din pricina fricii și dacă el nu ar fi susținut-o, trăgând-o în sus, s-ar fi prăbușit.

Iisuse, dă-mi putere.

Chiar în clipa în care ea era convinsă că-i va tăia gâtul, el se mişcă şi, în vreme ce ea oftă scurt, el tăie banda de la încheieturile mâinilor ei. Dacă i-ar fi cunoscut intenţia, ar fi fost pregătită, dar în fracţiunea de secundă în care realizase că mâinile ei erau libere, el se mişcă din nou, ţinându-i cuţitul la gât şi obligând-o să apuce arma cu mâna.

Ei nu-i venea să creadă. Dacă întorcea arma spre el în secunda aceea, poate avea şansa să-l omoare, ce mai conta? Oricum, el avea de gând să o ucidă.

– Trage, îi ordonă el, în vreme ce degetele lui înmănuşate se aşezară peste ale ei.

Poftim?

El potrivi arma, o aţinti spre podea, iar ea percepu încă un zgomot... un strigăt înfundat.

Prin urmare, în încăpere se mai afla încă o persoană.

– Trage, Gina!

Auzindu-şi numele, ei i se făcu greaţă. Faptul că era părtaşă la acest act macabru şi barbar, oricare ar fi fost scopul lui, îi întoarse stomacul pe dos.

Lama cuţitului se agită la gâtul ei, iar ea simţi o durere arzătoare şi fierbinte în momentul în care el o tăie.

– Trage şi pune capăt poveştii ăsteia.

Nu face una ca asta. Nu, Gina, nu... aici se petrece ceva oribil, mult mai oribil decât ţi-ai imaginat tu la început.

Vaietul se auzi din nou, venind de undeva din faţa ei. Din zona aceea spre care el aţintise arma. Iisuse, ce o obliga să facă?

Ea încercă să scape, dar mâna se strânse şi mai tare deasupra degetelor ei, poziţionând arma grea. Aceasta se mişcă nesigur în mâna ei, însă el preluă controlul, strângând-o, forţându-i degetul să apese pe trăgaci.

Poc!

Explozia armei fu asemenea unui tunet.

Mâna ei sări în sus, dar el o ţinu strâns.

Un vaiet, redus la tăcere de ceva anume, străpunse noaptea.

O, Doamne, ce făcuse?

Mirosul de sânge se răspândi în aer.

– Răzbunarea Cerului, mormăi atacatorul ei, smulgându-i eșarfa de la ochi.

Privirea Ginei se reobișnui cu lumina, cu becul acela mic postat în colțul unor pereți lambrisați.

– Oooo, Doamne, nu, șopti ea, văzând ce făcuse. Un bărbat corpolent cu părul alb și ud, purtând pe chip o expresie șocată, o privea fix, în timp ce din gaura din piept sângele țâșnea, gâlgâind.

Ea îl recunoscu ca fiind una din acele persoane pe care le detesta, bărbatul la care intenționa să apeleze pentru a-i solicita o sumă de bani, chiar cu riscul de a umbla în patru labe înaintea sa. Scoase un murmur slab de negare, în vreme ce urmări cum Asa Pomeroy se pregătea să-și dea sufletul.

– Nu... ooo, nu, nu, nu.

Clătinând violent din cap, ea se trase înapoi. Încercă să arunce arma, dar monstrul stătea mai departe în spatele ei, erecția lui fiind și acum tare ca piatra. Degetele lui se fixară din nou strâns peste ale ei. Ea privi în jos, spre armă, un Colt 45, ale cărui plăsele străluceau ca nestematele, semănând cu arma soțului ei.

În vreme ce o privea, zguduită de groază, el îi răsuci brațul, forțând-o să-l ridice în dreptul tâmplei. Gâtul ei se crispă, iar ea se rugă în tăcere să fie iertată. *Doamne, Dumnezeule, te rog, ia la Tine sufletul meu, se rugă ea fără glas. Ai grijă de Wally... Wally, oh, Wally, te iubesc.*

17

Maury Taylor privi biletelul din mâna lui, conștient că era aur curat. Dormise mai mult ca de obicei, făcuse un duș rapid, îmbrăcase costumul pentru jogging, „luându-și" porția de energie de la unul dintre chioșcurile cu cafea espresso, după care își lăsase Toyota în parcarea aflată lângă postul de radio. Nu avusese vreme să citească presa de dimineață, nu și astăzi.

Timp de un ceas, sortase corespondența sosită pe adresa

emisiunii „Nemulțumirile lui Gierman“ sau a celei intitulate „Show-ul lui Luke Gierman“. El răsfoise cărțile de vizită, scrisorile de compasiune, câteva cadouri stupide, printre care și înregistrarea unei emisiuni vechi – ca și cum postul de radio nu le-ar fi avut pe toate. Aproape terminase când descoperi nestemata aceea în teancul cu scrisori. El își dădu seama instantaneu că viața lui se schimbase pentru totdeauna.

În bine.

Venise momentul!

Bilețelul acela simplu sosise la Radio pe numele lui Luke Gierman, nimeni altul decât decedatul, închis într-un plic alb, inscripționat cu litere de tipar, fără să conțină și datele expeditorului.

De la moartea lui Luke, postul de radio primise saci întregi de scrisori, cărți de vizită și bilețele. Ca să nu mai pomenim de sutele de e-mailuri primite în fiecare zi. Tipul devenise după moarte mai popular decât fusese în timpul vieții, iar ratingul emisiunii lui crescuse incredibil de mult, lucru care-i convenea de minune lui Maury. Directorul postului lansase ideea de a-l transforma pe Maury în moderator permanent al emisiunii, schimbând, până la urmă, și titlul acesteia în: *Maury Taylor vă prezintă nemulțumirile lui Gierman"*... Asta doar o lună de zile, după care emisiunea s-ar fi numit, pur și simplu: *Showul lui Maury*. Nerăbdătorul director al postului îl asigurase că vor trebui să se gândească la ceva mult mai prestigios și personal.

Cu atât mai rău pentru tine, Luke.

Vai!

După părerea lui Maury, Luke fusese un nemernic și jumătate. O belea plină de fițe. Totuși, domnul Taylor senior nu crescuse un idiot, iar Maury, în ciuda sentimentelor nutrite față de Luke, îi rămăsese alături, jucând rolul idiotului, râzând cu anticipație de lucrurile care, în secret, îl ofensau, făcând uneori în mod intenționat pe răutăciosul în privința anumitor teme și declarații.

La dracu', cine n-ar fi vrut să fie părtaș la o emisiune atât de populară, al cărei rating creștea progresiv? Puțini oameni se îmbogățeau făcând o emisiune radio de denigrare, dar Luke

depășise orice fel de bariere și, judecând după nenumăratele flori, cărți de vizită și telefoane primite la WSLJ, mulți oameni fuseseră impresionați, indiferent dacă emisiunea lui era pe placul lor sau o dispretuiau.

Dar acum venise rândul lui Maury.

Datorită acelui bilețel.

Maury citi încă o dată biletul acela compus dintr-o singură foaie.

CĂINȚĂ
A L

Doamne, cât i-ar fi plăcut să citească asta în timpul emisiunii, stârnind audiența, dându-le de înțeles că ținuse legătura cu ucigașul... ooau, cum ar fi urcat ratingul. Palmele începură să-i transpire gândindu-se la asta. Cei de la poliție se vor enerva peste măsură. Nu de asta fuseseră angajați avocații postului de radio? El ținuse legătura, gâdilându-i, pe cei de la postul de radio concurent, WNAB, cu gândul de a se transfera acolo, însă, mai întâi, dorea să vadă cum vor evolua lucrurile aici, imediat după dispariția lui Luke.

Și până acum, situația era cât se poate de promițătoare. În plus, el deținea cheile regatului, în cazul în care avea tupeul să le folosească.

Cum ar proceda oare Luke?

Era vorba de o mișcare rapidă și bine țintită.

Maury nu avu nicio ezitare. Se duse la xeroxul aflat în camera din spate, îl salută printr-o mișcare a capului pe Ramblin' Rob, un DJ vechi și cărpănos care încă mai difuza vechile discuri de vinil. Rob sorbea dintr-o cană plină cu cafea, dezlegând, între timp, un careu de cuvinte încrucișate, rutina lui obișnuită înainte de a-și începe emisiunea. El se provoca pe sine, străduindu-se să-l termine, pentru a avea timp, după aceea, pentru o ultimă cană cu cafea și o țigară, fumată pe aleea din spatele clădirii, după care se așeza la microfon, și difuza melodii la cerere de pe vechile sale LP-uri. În epoca modernă, cea a muzicii digitale, a computerelor, a iPodurilor

și a copierii de fișiere cu muzică pe PC, Rob voia ca totul „să rămână adevărat", indiferent ce naiba ar fi însemnat asta.

Maury vârî bilețelul în copiator, apăsând apoi pe butonul de pornire. Un gând anume nu-i dădea pace. Dacă se dovedea că bilețelul acela nu era decât o farsă? Faptul că avea o presimțire în legătură cu asta, nu însemna absolut nimic. El nu voia să mai fie în rolul bufonului. Nu și de acum încolo. Jucase prea mult timp rolul acesta.

Prin urmare, cum avea să prezinte chestia asta, mai târziu în direct...oh, la dracu', numai gândindu-se că va vorbi ascultătorilor despre bilet, știind că expeditorul va asculta emisiunea, simți cum îi înțepenește brațul. Poate că omul care scrisese biletul, fie el un țicnit, care dorea să-și facă publicitate, fie adevăratul ucigaș, va da replica.

În cazul acesta, publicul o să se isterizeze. Agitația va fi instantanee. Nu conta dacă biletul se va dovedi sau nu un fals. Se gândi la modalitatea de prezentare a acestuia în direct și aproape că avu un atac de cord.

Rotițele creierului său se învârtiră din ce în ce mai repede, asemenea unui tren care prinde viteză, în timp ce xeroxul aruncă afară exemplarul copiat. Luă foaia împreună cu originalul și se îndrepta spre ușă, în clipa în care Rob ridică ochii de pe careu.

– Hei! Ai aflat noutățile?

– Ce noutăți? Maury se opri brusc, enervat că fusese întrerupt, dar în același timp curios. Spera că nu-l găsiseră pe ucigașul lui Luke.

– Cele referitoare la răpire.

– L-au găsit pe Pomeroy?

– N-am idee. Bătrânul DJ adoptă o mimică tristă, iar ridurile chipului său se adânciră și mai mult. Nu, eu mă refeream la Gina Jefferson, știi cine e?

– Bunul Samaritean? Membră a Ligii Orașului, cea care cere mereu Consiliului orășenesc să acorde ceva mai multe fonduri clinicii sale, cea pe care Luke o voia invitată în cadrul emisiunii lui, ca să mărească și mai mult ratingul propriu? *Acea* Gina Jefferson?

– Mdda, chiar aceea, zise Rob, cu un dezgust evident. Și, știi ceva, „bunul samaritean“ nu e o expresie obscenă. Știu că Gierman se distra atacând-o, dar ea chiar e o femeie deosebită. A făcut o grămadă de lucruri pentru orașul ăsta, pentru cei fără adăpost și pentru cei care beau ceva mai mult decât un bax cu șase beri. Oricum, a dispărut și ea.

– A dispărut? La fel ca și Pomeroy? zise Maury. Preț de o secundă simți o teamă nelămurită pentru viața femeii, după care rotițele din mintea lui începură iar a se roti. Chiar mai rapid decât înainte. Într-un fel sau altul, povestea asta va transforma emisiunea în ceva fulminant... doi cetățeni de bază ai orașului dispăruți, primul un bogătaș care ar face tot posibilul pentru a fi numărul unu în domeniul său de activitate, cel de-al doilea, o inimă care sângera mereu, ajutându-i pe cei mai umili dintre cetățeni... dddaaa, o, măiculiță, ce mai subiect de emisiune. A fost răpită? întrebă el, privind bilețelul din mâna lui.

Biletul acesta putea avea o legătură cu cei care dispăruseră. Luke nu fusese, la rândul lui răpit? Și fata aceea, Courtney LaBelle?

– Așa se pare. Pentru moment, nimeni nu deține o informație concretă. Nici măcar nu au cerut răscumpărare pentru Pomeroy, și cât timp a trecut de la dispariția lui? Două zile sau trei? Rob se concentră. Asta te face să te întrebi ce dracu' se petrece?

Biletul pe care îl avea în mână aproape că-l arse pe Maury. Se duse spre ușă, de frică că Rob ar putea deveni suspicios. Nimeni nu trebuia să afle de planul lui. Nici coordonatorul de programe, nici directorul și nici vreun alt coleg.

– Bineînțeles, strigă el peste umăr.

Emisiunea *Nemulțumirile lui Gierman* era transmisă în spațiul orar obișnuit, dar a doua emisiune – „Favoritele lui Luke“ – fuseseră introduse în program, în fiecare zi, la ore diferite, făcându-i viața grea managerului de programe, dar trimițând ratingul spre stratosferă și păstrându-l pe Maury la respectivul post de radio, venind în sprijinul celor care ajustau, editau și transmiteau programele respective prin acoperirea unui timp de emisie considerabil. Ideea era aceea de a câștiga

noi ascultători și, cu toate că o parte nesemnificativă a lor fusese nemulțumită, solicitând prin intermediul e-mailurilor să se revină la programul obișnuit, cei de la departamentul „Publicitate" erau mai mult decât încântați. Toată lumea era de acord că programul lui Luke, care în prezent era „copilașul" lui Maury, se situa în fruntea ratingurilor, având chiar mai mult succes decât pe vremea când Luke era în viață.

Ironia consta în aceea că Maury voia să-l țină în viață pe Luke, cel puțin pe calea undelor. Atunci când va prelua emisiunea, va dedica un segment al acesteia lui Luke, transmițând fragmente din vechiul format, omagiindu-și maestrul. Asta ar însemna să-l transforme într-un soi de „zeu", dar va avea efect, Maury era convins de asta. Luke urma să devină ceea ce Elvis devenise după dispariția sa. Mai viu ca niciodată, mult mai vizibil, mai ascultat ca oricând.

Iar mina asta de aur, scrisoarea expediată de ucigaș sau de cine o fi el, va fi punctul de pornire a „bulgărului de zăpadă". Maury avea de gând să citească scrisorica în direct, să le spună ascultătorilor că el era de părere că ea ar fi putut fi expediată de ucigaș, așa cum foarte bine n-ar reprezenta decât o „făcătură", expediată de un farsor. Ironizându-l pe cel care le-o expediase, spera că nemernicul acela va fi suficient de idiot, încât să telefoneze chiar în timpul emisiunii. Oare acesta era lozul câștigător? Singura preocupare a lui Maury era aceea de a „stoarce" cât mai multe foloase de pe urma bilețelului. Abia după aceea va da telefon la poliție.

Asta avea să-i țină în priză pe ascultători. Traversă holul lung, care pornea din dreptul bucătăriei, și îl lăsă pe Rob să se concentreze mai departe asupra careului de cuvinte încrucișate. Maury nu se putu abține să nu surâdă. În adâncul său, simțea că sosise în sfârșit și vremea sa. Era absolvent al Facultății de Jurnalism, ce Dumnezeu. Se săturase să joace rolul celui „din umbră". Venise vremea să se alăture celor din top.

– Glumiți! Abby nu-și putea ascunde frustrarea ce răzbătea din glasul ei. Era a patra firmă de securitate pe care o apela

în ziua respetivă. Rezemându-se de biroul aflat în micul ei studio, situat chiar în centrul New Orleansului, ea numără încet până la zece, încercând să nu se enerveze.

– Nu, doamnă, nu glumesc, o asigură vocea sobră de la celălalt capăt al firului. Următorul nostru moment disponibil în program va fi... dați-mi voie să verific... Ea auzi cum paginile sunt răsfoite și se întrebă cum de cei de la firma Stan Security nu-și notau programările pe computer... se pare că abia de lunea viitoare în două săptămâni, dar în orice moment poate apărea o breșă. Nu se știe niciodată. Trudie, secretara noastră, cunoaște mult mai bine situația programărilor, însă momentan e în pauză. Când se întoarece, vă poate spune ea cum și ce. Trebuie să revină peste zece sau cincisprezece minute.

– Mulțumesc, o să revin, zise Abby, închizând telefonul. Cine și-ar fi închipuit că apelarea la o companie de securitate pentru a solicita montarea unui simplu sistem de alarmă se va dovedi la fel de dificilă ca pătrunderea în Fortul Knox? Ea privi spre monitor, acolo unde cele câteva pagini ale ultimei ediții „Pagini Aurii", publicate pe Internet, păreau să-și bată joc de ea, împreună cu toată lista aceea de firme ale sistemelor de securitate.

De ce să-și mai bată capul?

Oricum, urma să vândă casa aceea.

Sean Erwin, cusurgiul acela cu păr sârmos, care nu spuse nici măcar un cuvințel apreciativ la adresa casei ei, urma să revină pentru „o nouă privire de ansamblu", la orele serii. Atunci, va veni cu o listă cu dimensiunile mobilierului său și cu o schiță în care, după cum o informase, notase dimensiunea pieselor favorite, ale celor „fără de care nu putea trăi".

Abby considera vizita o pierdere de vreme, însă fusese de acord să se întâlnească cu el după ce termina ce avea de lucru aici, la birou, de unde dăduse câteva telefoane, achitase facturi și trimisese câteva notificări de reavizare clienților care întârziaseră plățile. În mare, își pusese la punct toate chestiunile de ordin birocratic. Prânzise în fugă, încercând să uite de întâmplarea petrecută la „A noastră Doamnă a Virtuților" și

de senzația aceea care persistase multă vreme după ce părăsise incinta spitalului. Încercase, de asemenea, să nu se mai gândească la moartea violentă a lui Luke și la detectivul Reuben.

Abby nu pricepea cum de atrăgătorul polițist nu-i ieșea din minte. Ea nu era nicidecum în căutarea unui bărbat, chiar nu-și căuta unul, ce Dumnezeu. Ba mai mult, până la mutarea sa pe Coasta de Vest, își propusese să dea uitării tema referitoare la relații, bărbați și sex.

Însă detectivul, cu surâsul lui poznaș, cu ochii aceia întunecați și cu râsul lui aproape indecent, reușise să se strecoare în visele, dar și în gândurile ei, atunci când nu dormea. Ceea ce reprezenta o greșeală.

După ce termina tot ce avea de făcut, cel mai bine era să se mute, și asta cât mai repede posibil.

Până nu era prea târziu.

Este deja prea târziu, Abby. Te-ai „prins“ deja în joc. Recunoaște.

În regulă, atunci. Înainte de a comite vreo prostie.

O, draga mea, o necăji mintea. *Am trecut deja de faza asta. În privința detectivului Montoya ești gata-gata să comiți o mare prostie, iar tu știi foarte bine lucrul acesta.*

Laura Beck era furioasă.

Se afla la volanul Lincolnului ei Continental. Partea frontală purta marca celor de la Manolo Blahnik. Nu era întru totul adevărt, gândi ea cu asprime. Bandulierele din spate, din piele de leopard, erau niște Blahnik-uri veritabile, care în prezent fuseseră afectate serios, cu toate că costaseră peste două sute de dolari, așa că nu era deloc mulțumită că trebuia să meargă prin ploaie, existând șansa să le murdărească și poate să le și strice.

Crescând în Appalachia, ca o fetiță săracă, ea învățase de la o vârstă fragedă care era valoarea unui dolar. Ajunsese să obțină ce-și dorea de la viață prin mișcări inteligente, strângând din dinți, spunând „da“ și culcându-se cu diverși bărbați.

Iată de ce niciun sărăntoc nu avea să-i ruineze ei cea mai

profitabilă afacere de până acum. Era imposibil. Vreme de opt ani fusese membră de diamant a clubului celor care lucrau în domeniul imobiliar. Realizase vânzări de peste zece milioane de dolari, an de an, în vremurile bune și în cele mai puțin bune.

Acum avea șansa de a cumpăra o companie imobiliară și intenționa să extindă afacerea și în alte orașe. Dar, indiferent de suma de bani pe care era dispusă s-o investească, tot avea nevoie și de implicarea lui Asa Pomeroy pentru a reuși.

Fir-ar el să fie, oare pe unde umbla omul ăsta?

De ce dispăruse așa, pe neașteptate?

În timp ce traversa drumul sinuos care ducea spre cabana lui de vânătoare, avu un soi de premoniție cum că acesta ar putea fi mort. Așa stând lucrurile, halal ghinion, toate planurile ei aveau să dispară ca un nor de fum... asta dacă nu se decidea să stea de vorbă cu angajatorii ei. Din fericire, fiul cel mare, Christian, îi fusese alături mulți ani, dar Asa mai avea și câteva foste neveste, care erau niște scorpii, o fiică, care nu era altceva decât o cățea, și încă un fiu – un idiot care se credea un dar de la Dumnezeu pentru femeile lumii. Jeremy se dăduse adesea la ea. Practic, ori de câte ori avusese ocazia. Bărbat înalt și anost, Jeremy părea a fi la fel de „băgăcios“ ca și tatăl său, deși nu moștenise nici creierul și nici etica în afaceri a părintelui său. Ce mai copii avea! Niște belele. Laurie strânse din dinți numai gândindu-se la nepoții lui Asa. La fel de răi ca și „bunul“ și fudulul lor tată și la fel de lipsiți de sentimente ca și mama lor, cei doi adolescenți, pe jumătate nebuni, erau ceva de speriat.

Brusc își aminti cum iarna trecută, de Crăciun, fusese obligată să-i înfrunte pe cei din familia Pomeroy, surâzând sau râzând la glumele lor expirate, simțind cum anumite degete o ciupeau mult prea familiar de dos.

Și toate astea, fiindcă își dorea o părticică din averea familiei Pomeroy.

Ea și fiecare agent imobiliar al statului Louisiana.

O coti pe drumul de țară, pe prundișul larg care ducea către proprietate, trecând pe lângă arbori seculari, care străjuiau

aleile acoperite cu frunziș. Tufișurile și crângurile blocau vizibilitatea către cabană, dinspre șosea, însă ea observă că porțile proprietăți erau deschise. Ce ciudat. Deși menajera și grădinarul nu dispuneau de o cheie, știau cum să securizeze porțile.

Era ca și cum nimic nu avea de gând să meargă așa cum trebuie!

– Poți să te dai bătută, zise ea, trezindu-se că vorbește cu acel accent specific regiunii Appalachian, accent pe care încercase ani de zile să-l ascundă. Nu regiunea respectivă o făcea să se rușineze. Doamne, în regiunea muntoasă și în văile Virginiei de Vest, locuiau cei mai amabili oameni pe care-i cunoscuse vreodată, o regiune plină de frumusețile dăruite de bunul Dumnezeu, populată de oameni muncitori și mari iubitori de muzică. Sărăcia în care trăise îi făcea pielea ca de găină și o determina să-și petreacă viața fugind cât o țineau puterile de ceea ce lăsase în urmă.

Se uită la imaginea ei reflectată în oglinda retrovizoare. Încă arăta bine, cu toate că vârsta aceea al cărei prefix era patru se profila deja la orizont. Părul roșu ca focul, cu reflexe aurii, ochii verzi, mari și senzuali, trupul tonificat de un regim strict bazat pe salată, sosuri fără grăsimi, iaurt fără zahăr și două ore de gimnastică, în fiecare dimineață, la ora cinci, păcăleau vârsta. Două cești cu cafea neagră erau suficiente pentru energia necesară peste zi.

Doamne, ce mult își iubea munca.

Dar nu și atunci când niște idioți sadea încercau s-o saboteze.

Primise un apel telefonic din partea unui vecin care observase un automobil în preajma cabanei... și de atunci, la drum! La început, crezuse că era vorba de un grădinar care venise să facă curat, dar vecinul o asigurase că proprietatea nu fusese curățată și că mașina aceea nu era camioneta verde care venea acolo de obicei. *Grozav*, gândi ea, furioasă. *Grozav de... înfricoșător, nu altceva!*

Ea ceruse deja ca interiorul cabanei să fie curățat. Mașina ei era plină de termosuri cu cafea, platouri cu fructe și coșuri

cu minibaghete, pregătite pentru ceilalți agenți imobiliari care plănuiseră să vină aici, ca parte a turului lor săptămânal. Primii aveau să sosească la cabana de vânătoare a lui Pomeroy în mai puțin de două ore. Și acum, ce avea de făcut?

– La dracu', mormăi ea, dând cu ochii de Buickul parcat pe alee. Vecinul avusese dreptate. Ei bine, indiferent despre ce ar ar fi fost vorba, intrusul trebuia să se care.

Fii atentă, Laura. Ia-o încet. Adu-ți aminte de vorba mamei: Nu aprecia o carte după copertă. Poate că persoana care se află aici dorește să cumpere proprietatea respectivă. Poate că în garajul individului se ascunde o armată de Mercedes-uri, Porsche-uri și Ferrari-uri.

Imposibil.

Vecinul îi telefonase acum două ore, iar Laura se îndoia că posibilul cumpărător ar fi zăbovit pe aici atâta vreme, așteptând pur și simplu. Nu era vorba de cineva care sosise mai devreme pentru turneu, iar Regalul cu pricima nu părea să aparțină cuiva care avea idee cu ce se „mănâncă" vânătoarea.

Ciudat.

Se strecură pe lângă Buick, parcându-și mașina în preajma acestuia. Coborând din automobil, simți o pișcătură în colanții pe care-i îmbrăcase – Doamne, de ce se enerva atât de ușor astăzi? Nu era cine știe ce. O să și-i dea jos și o să-și lase picioarele la vedere. Evitând cu grijă bălțile, se îndreptă spre Buick. Era descuiat. Și gol?

Deci, unde era proprietarul?

Înăuntru?

Ea privi spre cabana mare și veche, cu acoperișul său aplecat, cu ferestrele și burlanele pline ochi cu ace de pin. Ferestrele păreau închise. Oare cum pătrunsese înăuntru proprietarul Buickului? Proprietatea era încuiată și securizată cu ajutorul agenției imobiliare. Sau fusese. Poate că menajera venise din nou, cu o altă cheie. Ori poate că nu lăsase doar poarta deschisă, ci și casa descuiată.

Gândul acesta o scoase din sărite pe Laura.

Gâdilitura aceea continuă. Umezeala se strecură în pantofii ei, în timp ce ea urcă spre intrare, pregătită să folosească

dispozitivul electronic de deschidere, apucând apoi cheia ascunsă înăuntru.

După ce urcă cele două trepte largi, se opri brusc. Lacătul de securizare dispăruse, nu mai era, așa cum îl lăsase ea cu două zile în urmă. La naiba. Ce voia să însemne asta? Privirea ei căzu pe veranda lată, și ea își notă în minte că aceasta va trebui măturată înainte de începerea turului de vânătoare. Ultimele nopți, bântuite de furtună, umpluseră podelele vechi de o sută de ani cu ace de pin și frunze, iar îngrijitorul acela leneș nu se sinchisise să apară... oh, la dracu'. Observă lacătul rezemat de grilajul verandei.

– Nemernicul, mormăi ea, fără a-și face griji în privința accentului.

Merse până la ușă, apăsă cu ușurință ivorul și împinse ușor în lemnul vechi și greu de stejar. Ooau, ce mai securitate. Ușa se deschise ușor, ca și cum balamalele sale ar fi fost unse de curând.

Ce ciudat.

Încruntându-se, păși înăuntru, cu senzația că nu era ceva în regulă.

Ei, nu-i o glumă! Cabana chiar e descuiată!

– Heeei? strigă ea, țăcănitul tocurilor răsunând pe podeaua lustruită din foaier. Ea remarcă câteva pete de noroi și o mână de frunze uscate. Dar acolo se mai afla și altceva. O bancnotă de o sută de dolari. Cât se poate de mare. Ben Franklin se holba la ea de sub măsuța aflată în apropierea intrării. Ce dracu' mai e și asta?

Cine fusese aici și lăsase acest mesaj?

Șoferul Buickului?

Persoana care intrase aici prin efracție?

Aruncându-și ochii spre scară, acolo unde o balustradă răsucită susținea o construcție dintr-un material cale lucea, ea strigă:

– E cineva aici?

Observă cea de-a doua bancnotă, sub arcada care ducea spre living... și apoi încă una. Trei sute de dolari. Ea adună

bancnotele, îndreptându-se spre sufragerie, unde dădu cu ochii de multe altele, cel puțin o duzină, împrăștiate pe podea. Acestea nu erau curate. Erau pătate cu noroi și cu... *sânge?*

Inima ei tresări. O, Doamne. Petele de pe fața lui Ben Franklin asta erau. Apoi simți mirosul care-l acompania pe tatăl ei atunci când se întorcea de la vânătoare, cu câte-un cerb jupuit... Da, era exact același miros. Sânge și urină, urina transformându-se în acid, inundând nările cu mirosul acelea de amoniac.

Mai făcu încă doi pași în interiorul sufrageriei, și privi podeaua din fața canapelei.

– Oooo, Doamne!

Pe podea erau întinse două trupuri. Evident, lipsite de viață. O negresă durdulie, complet îmbrăcată, așezată peste trupul gol-goluț al lui Asa Pomeroy.

– Iisuse, nu! țipă Laurie, sărind înapoi. O, nu, nu, nu... Văzu găurile produse de glonț și sângele strâns sub forma unei bălți sub corpul lui Asa. Un pistol de culoarea perlei se afla și acum în mâna dreaptă a femeii, strâns între degete.

Nu, nu era o femeie oarecare, realiză Laura, în cele din urmă. În vreme ce mintea ei lucra la viteză maximă, ea recunoscu trăsăturile Ginei Jefferson, a cărei dispariție fusese anunțată la primele ore ale dimineții.

Lui Laurie îi veni să vomite.

Peste tot prin cameră, erau împrăștiate o mulțime de bancnote de o sută de dolari, unele înșirate în jurul celor două cadavre și pe canapea, răsucindu-se în bătaia brizei care pătrundea prin ușa deschisă.

Laura se împiedică, apoi se răsuci pe călcâie și fugi către ușa de la intrare. În graba ei, pierdu un pantof. Nu se opri, nu ridică nici măcar privirea, ci înaintă șchiopătând pe verandă, îndreptându-se apoi spre Lincolnul său.

Odată intrată înăuntru, ea porni motorul. Cauciucurile aruncară pietrișul în toate părțile în momentul în care ea dădu cu spatele pe alee. Inima îi bătea nebunește, iar ea simți că încărunțise instantaneu. Fața însângerată a lui Asa, părul lui alb, răvășit și ud, pata aceea de sânge, trupul lui hidos și

zbârcit, ca o carcasă albă, deasupra căruia era întins cadavrul Ginei Jefferson.

Stomacul ei se strânse.

– Ooo, Doamne, șopti ea, căutând febril telefonul mobil în poșetă. Formă cât ai clipi 911, fără a se opri pe drumul de provincie, ci mergând tot înainte, gata să se tamponeze de o remorcă plină cu pui de găină vii, în clipa în care trecu peste linia de mijloc a șoselei.

Șoferul claxonă, scuturându-și pumnul în aer, dar ea abia dacă îl luă în seamă căci persoana de la dispecerat preluase apelul.

– 9-1-1. Dispeceratul Poliției. Ce fel de urgență aveți?

– Trebuie să raportez o crimă. Un dublu asasinat! țipă Laura mai mult decât surescitată, inima bătându-i într-un ritm nebunesc, în vreme ce ea avu impresia că va muri chiar în momentul acela. Și... ooo, Doamne... nu mai e nevoie să căutați. I-am găsit pe Asa Pomeroy și pe Gina Jefferson. E mort! Și ea e moartă! Ooof, Dumnezeule, sunt morți amândoi! strigă ea, luptând cu senzația puternică de greață. Se aplecă deasupra volanului în secunda când ajunse la următorul drum, apăsă cu putere pe frână, auzind cum termosurile și tava cu fructe și pateuri alunecă înainte, lovindu-se de scaunul din dreapta. O dată în viață nu-i mai păsă de nimic. Deschise portiera, se aplecă în față și vomă imediat cafeaua băută în dimineața aceea.

18

Proprietatea lui Pomeroy? se interesă Montoya, supraveghind locul crimei. Cei de la centrul Dispeceratului de Poliție 911 le raportaseră crima, la fel ca și FBI-ul, în urma apelului primit. Operatoarea reușise să afle cu greu adresa de la Laura Beck, femeia fiind de-a dreptul șocată. Acum ea se afla la sediul poliției, și vorbea cu Brinkman.

Era seară și se lăsase întunericul. Luminile fuseseră

aprinse, dezvăluind zona încercuită cu banderolă galbenă a Departamentului Omucideri. Înăuntrul cabanei de vânătoare nu se înghesuiseră doar anchetatorii, ci și ofițerii secției locale de poliție, cei de la departamentul șerifului și membri ai Poliției Statului Louisiana. Alături de ei se aflau și polițiști din Cambrai și de la Departamentul din New Orleans, sosiți la fața locului la primele ore ale după-amiezii, încercând să conlucreze fără a se încurca reciproc.

Bonita Washington țipase deja de două ori la Montoya, prima dată pentru a semna blestemata aceea de listă a celor care intrau și ieșeau de la fața locului, iar a doua oară pentru ca el să-și pună suporți de protecție peste pantofi. El se execută fără a scoate un cuvințel, în vreme ce Inez Santiago lua măsurătorile și făcea fotografii. Cel de-al treilea anchetator lua amprente în praf, în timp ce al patrulea studia pata de sânge.

Bătrâna cabană de vânătoare era cercetată de la prima până la ultima scândură, colectându-se amprente. Mâinile legate ale celor două victime n-au fost doar fotografiate, ci filmate cu ajutorul unei camere video.

Atmosfera era încordată.

Nimeni nu făcea o glumă.

Știau că aveau de-a face cu un criminal în serie, într-o zonă în care văzuseră deja mult prea mulți.

Crima asta fusese tot o înscenare, la fel ca și în cazul dublului asasinat Gierman-LaBelle, cu excepția faptului că Gina Jefferson nu purta o rochie de mireasă. De fapt, părea că e îmbrăcată cu aceleași haine pe care le purta în momentul dispariției sale. Walter le descrisese deja costumul bleumarin cu pantalon și bluza care avea imprimată pe partea din față litera T.

Dar Asa era gol. Pe trupul lui nu se afla nici măcar o bucățică de bandă adezivă. Hainele purtate de Asa formau un teanc neorânduit lângă șemineu: pălăria, cizmele, pantalonii, haina și lenjeria intimă. Pe trupul lui nu rămăsese nici măcar o picătură de sânge sau o fâșie cât de mică de material. Niciuna. Fusese dezbrăcat înainte de a fi ucis. La fel ca și Gierman.

Marea diferență în cazul de față era reprezentată de faptul că deasupra celor două cadavre și pe podeaua din jurul acestora erau înșirate mai multe bancnote de o sută de dolari, asemenea unor fulgi de nea.

– De ce?

– Privește mai atent la trupul lui, zise Bentz, apropiindu-se de Pomeroy. Fii atent la acele pete vineții de pe gât, și la pielea înroșită.

– O armă cu electroșocuri?

– Așa bănuiesc.

– Dar în cazul ei? întrebă Montoya, indicând cu bărbia în direcția cadavrului Ginei Jefferson.

– Nu s-a găsit încă niciuna.

– Prin urmare, ucigașul l-a electrocutat doar pe Pomeroy.

– Exact. Dar, în afară de asta, el e mult mai masiv decât femeia și poate că a opus ceva mai multă rezistență. Avea reputație de luptător.

– Nu a fost suficient de puternic, observă Montoya, încruntându-se și mângâindu-și bărbița-cioc. Dacă e vorba despre unul și același criminal, iar eu pariez că așa este, și-a schimbat tactica. E cu totul altfel decât în cazul Gierman-LaBelle. Pe trupurile lor nu s-au găsit urme de electrocutare. Și fii atentă aici. Arătă spre obrazul Ginei Jefferson, acolo unde se observa o tăietură subțire și sângele coagulat. Nici chestia asta nu a existat în cazul primului dublu-asasinat.

– Poate că aceștia doi nu au fost la fel de ascultători ca primii. Ceva nu a funcționat așa cum a intenționat el în primul caz, așa că și-a îmbunătățit tehnica, de data asta folosind arma cu electroșocuri și cuțitul.

– Ori poate că s-a lăsat cucerit de durerea provocată celor două victime, zise Montoya, detestând gândul ce prindea contur.

– Deja se fac verificări în privința firmelor care au vândut în ultimele zile arme cu electroșocuri; poate că analizând echimozele de pe gâtul lui Pomeroy, ne vom da seama de cine e produsă și despre ce model e vorba.

– Asta ne-ar ajuta, recunoscu Montoya. Deci, ce se știe despre arma cu care au fost uciși?

– Credem că aparține soțului doamnei Jefferson, Walter. El a venit la secție acum câteva săptămâni, pentru a raporta dispariția unuia dintre revolverele sale. Erau două în caseta lor, dar unul a dispărut. A fost furat din biroul de acasă, în timp ce el și soția se aflau la serviciu. I-am telefonat ofițerului care a primit denunțul și care s-a ocupat apoi de caz, dar mă îndoiesc că vom descoperi mare lucru. Arme sunt furate zilnic. O să vedem ce are de spus polițistul respectiv, însă soțul e completamente distrus, nevenindu-i a crede că soția sa a murit, învinovățindu-se pentru furtul acelui pistol, și pentru tot restul. Zaroster și Brinkman au stat deja de vorbă cu el, l-au sunat pe unul dintre frații săi pentru a veni să stea cu el, ca să nu facă vreo prostie și să încerce să-și zboare creierii.

– Povestea asta evoluează din ce în ce mai bine, spuse Montoya, cu sarcasm. Cercetă interiorul încăperii, lambrisat cu lemn de pin, privind atent spre bancnotele ce zăceau mai departe pe locul în care căzuseră. În vremea aceasta, scena crimei era fotografiată cu meticulozitate. Care-i treaba cu bănetul acesta? La asasinatul anterior nu găsiseră nicio bancnotă de o sută de dolari, ori vreo altă sumă de bani, ci doar fulgi împrăștiați din perna care fusese legată în jurul toracelui lui Gierman. Aici nu exista nicio pernă. Despre ce sumă e vorba?

– După cât am putut estima, fără a schimba poziția cadavrelor, peste șase sute de dolari.

Montoya fluieră.

– Evident că nu banii au fost mobilul crimei.

– Am stat de vorbă cu soția lui Pomeroy. Ea a declarat că Asa păstra întotdeauna în caseta pentru mănuși suma de cinci sute de dolari, în caz că ar apărea șansa unei partide de pocher. Îi păstra în acei săculeți violeți care se folosesc pentru depozitarea sticluțelor de whisky marca Crown Royal. Dar asta era doar o rezervă. De obicei, avea asupra sa încă o mie cinci sute sau cam așa ceva, în portofelul din aur, pe care ea i-l făcuse cadou de Crăciun, acum câțiva ani.

– Portofelul acela se află aici?

Bentz clătină din cap.

– Crezi că ucigașul e cel care l-a luat?

– Dacă poți avea încredere în declarația nevestei lui, el nu pleca niciodată de acasă fără el. Îi aruncă o privire cu subînțeles. Se știe că soțiile se înșală în privința obiceiurilor partenerilor lor, atunci când ei sunt „scăpați din lesă".

Montoya se roti în jurul cadavrelor, privind asasinatul dintr-un alt unghi.

– Hai să presupunem că soția știe foarte bine ce vorbește. Deci, ucigașul ia portofelul, dar lasă la locul crimei banii pe care Pomeroy îi avea în buzunar. Ucigașul află, nu se știe cum, de banii existenți în torpedo, și ne lasă și suma aceea aici. Ori Pomeroy, în încercarea de a scăpa cu viață, i-a spus despre existența banilor, ori ucigașul, ori vreun complice de-al său, îl cunoștea suficient de bine pe Pomeroy, astfel încât să știe de banii ascunși acolo.

– Până nu vom găsi mașina, nu avem cum să ne dăm seama.

– Buickul de pe alee aparținea doamnei Jefferson? Montoya îl privi rapid pe Bentz.

– Mdda. Bentz aprobă cu o mișcare a capului. El evită să zăbovească cu privirea asupra cadavrelor. Montoya își aminti că Bentz avusese întotdeauna probleme cu păstrarea conținutului său stomacal ori de câte ori vizitase locul producerii unui asasinat.

– Ei i-a furat ceva? întrebă Montoya. Unul dintre anchetatori tocmai despărțea cele două cadavre, pentru a verifica paloarea și temperatura internă.

– Posibil. Domnul Jefferson jură că ea a purtat întotdeauna la gât o cruce din aur cu o montură simplă, pe care a primit-o de la mama ei acum câțiva ani.

– Am înțeles, ea nu se află aici. Montoya privi la cele două trupuri așezate acum unul lângă altul.

– Noi nu am găsit-o.

– Bingo, zise Santiago, coborând aparatul de filmat spre partea de jos a canapelei din piele, spre materialul violet care

se zărea dedesubt. Pun pariu că săculețul Crown Royal e chiar sub ea. Mai făcu câteva fotografii, după care, punându-și mănuși, dădu la o parte canapeaua, și făcu un set de fotografii porțiunii de podea de sub săculețul mototolit.

– Se pare că soția a avut dreptate de data asta, zise Montoya, în vreme ce Santiago vârî săculețul de catifea într-o pungă destinată probelor.

Montoya văzuse destul. Nu pricepea de ce în cazul fiecărui dublu-asasinat, cadavrele fuseseră poziționate în așa fel, încât să dea de înțeles că ei fuseseră iubiți. Care era ideea? Ocolind zona din mijloc, el se îndreptă împreună cu Bentz spre ușa ce dădea pe verandă; acolo unul dintre polițiști stătea de pază, ținând în mână lista de acces. Lumina farurilor și cea a becurilor cu iluminare puternică se zărea printre copaci; presa rămăsese mai departe afară. Deasupra capetelor lor, fâșâitul paletelor unui elicopter acompania becul reflectorului de supraveghere aparținând unui post local de televiziune.

Montoya și Bentz zăboviră sub apărătoarea verandei, pentru a nu fi luați în vizor de reflector sau de camerele de filmat ale reporterilor.

– Courtney LaBelle nu se despărțea niciodată de crucea sa cu diamante, dar în locul acesteia i-a fost luat inelul prin care promisese să se călugărească. Bentz părea că meditează.

– Cum spuneam, băiatul nostru nu vrea bani. Cu spatele la briza ce aducea cu ea miros de pământ reavăn și de ploaie, Montoya își căută automat pachetul de țigări în buzunarul hainei. Degetele lui se strecuraseră deja în buzunarul gol, în secunda în care el realiză gestul făcut. Chiar dacă Bentz băgase de seamă, acesta nu făcu niciun comentariu.

– Criminalii în serie nu ucid pentru bani. Aici e vorba de putere, de un orgoliu nemăsurat, de demonstrație, de un soi de misiune personală.

– Și, de obicei, nu amestecă rasele. Albii ucid alți albi, negrii ucid negri. Acum, se pare că avem de-a face cu trei albi și o afro-americancă.

– De obicei. Mdda. Bentz făcu o mutră acră, vârându-și mâinile în buzunare. Ce te face să crezi că acest caz are aspecte

obișnuite? Omul nostru are un plan. Aici nu e vorba de hazard. Așa că e posibil să nu se încadreze în profilul obișnuit.

– Sunt de acord. Montoya știa că, potrivit statisticilor, ucigașii în serie erau albi, de sex masculin, având între douăzeci și treizeci de ani. Era posibil ca ei să fi suferit diverse abuzuri, o copilărie marcată de violență. Aceasta nu era specific fiecărui caz, ci majorității acestora. Oricum, mereu existase excepția de la regulă, iar Montoya se întrebă dacă nu era cumva și cazul individului de față. E evident că vrea să transmită un mesaj prin obiectele pe care le subtilizează, prin felul în care sunt înscenate crimele. De ce bărbații sunt goi pușcă, iar femeile sunt complet îmbrăcate și așezate deasupra? Vrea să ne sugereze că e vorba și despre ceva de ordin sexual? Sau vrea să exprime astfel o dominație de ordin fizic, ori psihic? De ce vrea să pară că femeia l-a ucis, mai întâi, pe bărbat, ca pe urmă să se sinucidă?

– Dacă am ști care-i misterul porcăriei ăsteia, l-am fi prins deja. Bentz se scărpină pe ceafă, cercetând întunericul din jur. Un nou elicopter i se alăturase celui dintâi; arcuri de lumină albăstruie străpungeau noaptea. El ridică ochii la cer.

– Ia mai lasă-mă, mormăi el.

Telefonul mobil al lui Montoya începu să sune. El preluă apelul.

– Montoya.

– Salut, Zaroster la telefon. Ai cumva radioul deschis?

– Sunt la locul crimei.

– Ia o pauză și ascultă *Nemulțumirile lui Gierman* la WSLJ. S-ar putea să dăm de urma criminalului.

– Am înțeles. Montoya o pornise deja către mașina de serviciu, urmat de Bentz. Lumina elicopterului zăbovi asupra lor, dar lui nu-i păsa câtuși de puțin.

– Ce s-a întâmplat?

– Zaroster e de părere că ucigașul a luat legătură cu postul de radio.

Porni motorul, potrivi frecvența, deschise radioul și găsi postul. Vocea nazală a lui Maury Taylor se răspândi brusc în aer.

„... e adevărat, așa că nu sunt convins că e ceea ce pare a fi sau e vorba de un fals", spunea el. Mușchii spatelui lui Montoya se încordară la maximum. Abia dacă îndrăzni să respire, concentrându-se puternic, în timp ce privea intens ecranul aparatului digital. „Adică nu-ți trebuie un creier de chirurg ca să expediezi un simplu bilețel, și vorbesc foarte serios când spun *simplu*, pe adresa postului nostru de radio. Orice idiot poate face asta. Așa că, dacă acum ne asculți A. L., să știi că nu pricep. Adică, știu că tu vrei să mă sperii și bla, bla, bla, dar eu nu sunt convins că tu ești cel adevărat."

– Poftim? Întrebă Bentz în șoaptă.

„Prin urmare, aștept o dovadă mai elocventă decât asta că tu ești într-adevăr ucigașul. Altfel, eu voi presupune că acesta este un fals și că, indiferent cine ai fi tu, A. L., cauți doar să-ți faci publicitate. Îmi pare rău, *amice*, dar de la mine n-o să obții așa ceva. Așa că, să-i lăsăm deoparte pe lași și pe farsori, și să trecem la tema serii. Înșelarea partenerului. Dacă reușesc să depășească momentul, atunci care dintre cei doi suferă cu adevărat?"

– Jigodia! Montoya lovi cu pumnul în bordul mașinii. Criminalul a luat legătura cu el. Sfrijitul dracului!

– Poate că l-a contactat, poate că nu l-a contactat. Nu uita cu cine avem de-a face. Maury Taylor și-ar vinde sufletul diavolului, dar ar respinge oferta, în caz că ar primi una cu mult mai bună, cu un rating mult, mult mai mare. Poate fi vorba de un truc menit să-i facă publicitate.

Montoya, pregătit să se ia la trântă, înjură din nou.

– La dracu' cu toate, cred că a venit vremea să-i facem o vizită amicului de la WSLJ.

– Bună idee. Termin eu aici. Dă-mi un apel. Bentz se uită la locul în care izbise pumnul lui Montoya. Ai grijă cu mașina, zise el, coborând din Crown Vic. E un bun public.

– Șterge-o, Bentz. Ieși dracu' din mașină, ca să mă duc să-l sugrum pe cap sec ală.

Bentz se strecură ușor afară din mașină, trântind portiera în urma lui.

Montoya merse în marșarier, ca după aceea să ia viteză,

strivind iarba peluzei, dar fu obligat să încetinească din cauza automobilelor strânse ciorchine în fața porții. Mașinile de poliție, cu flash-uri luminoase, aproape că blocaseră drumul, în timp ce carele posturilor tv parcaseră cât mai aproape de locul de comitere a crimei. Mașinile trecătorilor curioși, care-și frângeau gâtul ca să zărească ceva, erau înșirate pe marginea străzii. Prin poarta deschisă o grămadă de lume se zgâia, sperând să zărească măcar un oscior al victimei, ori Dumnezeu mai știe ce. Montoya ar fi vrut ca ei să se care cu toții acasă.

– Vedeți-vă de viață, mormăi printre dinți, în vreme ce o femeie îmbrăcată într-un fulgarin galben se dădu agale din drum, uitându-se apoi după el. El se întrebă dacă ucigașul se afla cumva prin mulțimea curioșilor. Le ceru polițiștilor să verifice și să-i noteze pe toți cei care voiau să arunce o privire mai de-aproape.

Odată ieșit dincolo de hățișul acela de automobile, oameni, camere, flash-uri luminoase, Montoya apăsă din nou pedala de accelerație. Strânse tare de volan, de parcă ar fi vrut să-l stranguleze, și ascultă transmisiile radio ale poliției. În timp ce cauciucurile lui Crown Vic rulau pe pavajul drumului de provincie, el aprinse flash-urile. Drumul până-n oraș trebuia să dureze o oră, iar el intenționa să ajungă acolo în maximum treizeci de minute.

Sus.

Jos.

Sus.

Jos.

Mușchii lui gemeau sub povara pedepsei, dar el continuă, făcând exercițiu după exercițiu, și flotare după flotare, în vreme ce asculta ultima parte a emisiunii lui Gierman. Se încordă din toate puterile, în vreme ce broboanele de sudoare alergau de-a lungul trupului său gol-goluț, picurând chiar și de pe nări.

Sus.

Jos.

Sus.

Jos.

Moderatorul era un imbecil. O insultă la adresa rasei umane, un creier de găină care în mod ciudat și evident încerca să-l amețească pentru a se da de gol.

Nu conta. Important era că bilețelul acela fusese expediat.

Cu toate că recepția audio era adesea dificilă, în subsolul spitalului, în seara aceea undele radio erau captate fără probleme; el putea asculta cât se poate de clar emisiunea lui Gierman – într-una dintre celulele izolate unde erau închiși pacienții care-și pierdeau controlul. Era o cameră extrem de potrivită pentru antrenarea mușchilor. Tocmai își încheia rutina zilnică – una ce fusese pusă la punct de cei din forțele armate –, un regim format din flotări, genuflexiuni, sărituri și alergări pe loc. Dispunea și de o bandă elastică pe care o folosea pentru exercițiile de rezistență și de un set de greutăți. În colțul cel mai îndepărtat al încăperii se afla o băncuță. El se antrena zilnic, în timpul difuzării emisiunii lui Gierman. Intenționase să nu-și întrerupă rutina zilnică, dar astăzi nu avea de ales. O va încheia mai târziu, probabil, adăugând încă un set de exerciții, dar, în clipa aceea, se lăsă în șezut, încrucișându-și gambele. Gol-pușcă și asudând din abundență, el luă prosopul de pe podea și începu să se șteargă, în vreme ce Maury Taylor, care se credea atât de direct și de șmecher, încerca să-l prindă în plasă.

„... Nu e nevoie să ai un creier de savant ca să expediezi un simplu, și când spun simplu, chiar așa e, bilețel..."

– De unde știi tu, idiotule? zise el, ștergându-și transpirația de pe față. Închise ochii, inspirând adânc, simțind încă mirosul dezinfectantului pe care-l foloseau pe vremea când spitalul era încă funcțional, când *ea* era încă în viață.

„Dar eu nu sunt convins că tu ești ceea ce pretinzi a fi."

N-are a face, cretinule, ei or să-și dea seama. Poliția o să priceapă. Nu te-ai prins? Tu nu ești decât un biet mesager.

Ascultase suficient, așa că închise aparatul de radio, mulțumit că planul său funcționase. Concentrându-se din nou asupra antrenamentului, își reluă exercițiile, executând încă

șaptezeci și cinci de flotări, după care încheie cu ridicarea greutăților timp de o oră, până ce mușchii lui solicitați începură să-l doară din pricina oboselii, iar el era din nou lac de sudoare.

Luându-și prosopul, se îndreptă spre baie, o facilitate care fusese adăugată aici din timpul ultimei renovări a azilului. El reamenajase unul dintre fostele dușuri, exact așa cum fusese, știind că bătrânele călugărițe nu ar fi putut bănui niciodată că în dependințele acelea mai locuiește și acum cineva, fiindcă sistemul de termoficare era inexistent și nicio factură electrică nu-l dădea de gol. Apa provenea de la un bazin al proprietății, așa că nimeni nu avea de citit vreun apometru, iar dejecțile toaletei sale se vărsau în același rezervor septic pe care-l utiliza mănăstirea.

Zâmbi încântat de inteligența lui. Planul era o dovadă în acest sens și absolut nimeni nu putea să fie atât de deștept, încât să-și dea seama că el petrecea ceasuri întregi în acest spațiu. Și dacă acolo sus, în spital, vechile conducte de apă ar începe să scoată zgomote ciudate și înfundate, cui îi păsa? Nimeni în afară de el nu mai umbla în spațiul acesta aproape uitat de lume.

Aproape nimeni.

Ea trecuse pe acolo, nu-i așa? Fiica. Cea care semăna atât de bine cu Faith. El inspiră adânc, aducându-și aminte acele clipe. Cu toate că ar fi trebuit să dispară înainte ca ea să-l zărească, dorise ca ea să fie conștientă de prezența lui și închisese ușile saloanelor de la etajul doi al sanatoriului, cât mai încet posibil, în vreme ce ea se afla la etajul trei, și încerca să deschidă ușa salonului lui Faith. Atât de mult se concentrase asupra acestui lucru, încât fusese cât pe ce să fie surprins de călugăriță. Doamne, babornița aia rotofeie fusese gata-gata să strice totul. Aproape gata. Avea un motiv cât se poate de personal pentru a o detesta pe mult preacredincioasa și umila soră Maria. După ce o auzise urcând scara, fusese obligat să se strecoare rapid în camera 205, în vreme ce călugărița o surprinsese pe Abby cu un etaj mai sus. Fusese obligat să gândească foarte rapid, dându-și seama că se vârâse singur într-o capcană, chiar în secunda în care le auzise pe

Abby și pe măicuță coborând împreună scara. Nu avusese cum să folosească scara fără să dea nas în nas cu cele două femei, dar intuise că în secunda în care Abby va observa ușile închise de la cel de-al doilea etaj, va dori să verifice fiecare încăpere în parte. Singura soluție pentru a nu fi descoperit fusese scara de incendiu. Se cocoțase rapid pe grilajul ruginit al acesteia, fiind pe punctul de a închide fereastra în urma sa, înainte ca ele să ajungă la etajul doi.

Le auzise deschizând și închizând fiecare ușă, traversând coridorul. Se gândise să se atârne de grilajul scării de incendiu și să sară apoi pe pavaj, dar în loc să facă asta, așteptase acolo, ținându-și respirația. Din fericire, nici sora Maria și nici fiica lui Faith nu verificară fereastra situată la capătul coridorului.

Dacă l-ar fi zărit, atunci ar fi fost constrâns să-și modifice planul, ceea ce nu-i convenea. Nu după ce așteptase atâta amar de vreme ca totul să fie perfect. Păși pe gresia ciobită a dușului și deschise robinetele. Apa rece începu să curgă din duza ruginită a dușului de deasupra capului. El inspiră printre dinți, săpunindu-și trupul. Închise ochii în timp ce se spălă, palmele alunecând ușor pe musculatura puternică, așa cum făcea și ea altădată... nu era el cel care o aducea la duș, într-o încăpere care semăna cu asta? Ooo, ba da...

Cu ochii minții, el o revăzu exact așa cum era. El se ducea în salonul ei și o lua în brațe, nebăgând în seamă protestele ei șoptite, nedorindu-și nimic altceva decât s-o aibă. Își aminti cum ea era desculță, iar el o forța să coboare treptele scării în miez de noapte, îndreptându-se împreună spre duș, acolo unde el dădea drumul la jetul de apă caldă, împingând-o apoi pe dalele fierbinți și alunecoase.

Cămașa de noapte udă se mula pe trupul ei perfect, devenind transparentă și permițând să i se vadă sfârcurile mari, rotunde, închise la culoare, niște cerculețe pietroase în centrul sânilor suficient de voluminoși, încât să-i umple palmele. Mai jos, dedesubtul taliei ei subțiri, era cuibușorul acela perfect de perișor negru și ondulat, definind despărțitura dintre cele două coapse... atât de ispititoare. Ea mirosea a sex și a dorință.

Chiar și acum, sub jetul de apă rece, își simți penisul devenind tare ca piatra, reamintindu-și în detaliu cum ea se lăsa în genunchi în fața lui, în timp ce apa se scurgea pe părul ei, iar lui îi era din ce în ce mai greu să se abțină. Abia atunci când el nu mai era în stare să suporte fără a simți că va exploda dintr-o secundă în alta, el o ridica în brațele sale, penetrând-o.

Simțea și acum gustul buzelor ei.

– Faith, șopti el, amintindu-și cum degetele ei încordate zgâriau tencuiala pereților, în timp ce era cuprinsă de focul plăcerii. Își aminti felul în care ea deschidea ochii, pupilele întunecate, irișii aurii fixați asupra lui, înainte ca întregul ei trup să se cutremure. Atunci se agăța cu putere de el, se prindea de umerii lui, înfrânându-și un țipăt născut din plăcerea aceea pură și violentă. Picioarele ei îi înconjurau talia, iar capul lăsat pe spate dădea la iveală gâtul și sânii aceia uzi și alunecoși. Trupul ei se mișca convulsiv, în timp ce picăturile de apă fierbinte se prelingeau pe trupurile lor...

Oh, Faith, îți jur că te voi răzbuna... nu am uitat chinul prin care ai trecut.

Începând să tremure din pricina acelei amintiri ce părea atât de vie, el lăsă clăbucul de săpun să alunece de pe el, după care închise robinetul. Avea atât de multe de făcut. Nu se mai sinchisi să folosească prosopul. Curenții de aer, care-l împresurară, evaporară apa de pe piele și îl treziră la realitate. Acum, mai mult ca oricând, avea nevoie de o minte limpede.

Nu-și putea permite nici cea mai mică neglijență.

Miza era una mult prea mare.

Înaintând pe coridorul lung, luminat de cele câteva lanterne pe care le lăsase aprinse, deschise ușa încăperii lui speciale, spațiul unde se născuseră și renăscuseră, iar și iar, toate fanteziile sale. Odată intrat, aprinse lumânările, urmărind jocul umbrelor pe pereții camerei și pe fotografia ei așezată pe birou. Faith îl privea atent cu ochii aceia ca mierea pură și neprelucrată. Cât de dor îi era de ea.

Cu îndemânare, deschise secreterul vechi, scoțându-și la iveală comorile. Cea mai recentă dintre ele: portofelul

bătrânului rotofei. Confecționat din aur și având ca simbol imaginea dolarului.

– „Nemernic lacom și egoist". Își reaminti cu o limpezime care-i făcu sângele să fiarbă teama din privirea lui Asa în secunda în care se uitase la țeava revolverului. Fusese un ticălos, se târâse de unul singur în mizerie, până la cea mai primară dintre nevoi, și cu toate astea, crezuse că-și putea cumpăra sau schimba cu altceva propria moarte.

Trăise o plăcere deosebită în secunda în care o ajutase pe negresă să-i curme zilele. Își aminti cum o simțise tremurând atât de tare, încât era gata să scape arma din mână. Dar el o ajutase, forțându-i degetul să apese pe trăgaci, urmărind cum surpriza și groaza se așterneau pe chipul lui Asa. Doar atunci când fusese convins că bătrânul își dăduse sufletul, o forțase să întoarcă arma către ea însăși. O, câtă bucurie resimțise sesizând spaima aceea, știind că ea se ruga la Dumnezeu chiar în secunda în care arma se descărca.

Apoi, pipăi ușor lănțișorul ei, ținându-l în fața ochilor, lăsând crucea aceea micuță să se bălăngăne reflectând lumina lumânărilor.

– Ai făcut lumii o favoare, omorându-l, zise el, ca și cum Gina Jefferson ar fi putut să-l audă.

Dar lumea nu aflase încă. Nici măcar nu știa că Asa Pomeroy și Gina Jefferson trecuseră în lumea celor drepți. Dar foarte curând, vestea avea să se răspândească, iar poliția va scotoci peste tot, înainte ca cei doi să fie înhumați.

Putea risca participând la înmormântarea Ginei Jefferson? Polițistul, Montoya, va fi și el acolo, fără îndoială, prefăcându-se că se roagă, și în tot acest timp fotografiind mulțimea îndoliată, așa cum făcuse la slujba dedicată tinerei virgine. Îl observase pe Montoya în mulțime, ținând în mână camera și făcând fotografii. Cu toate astea, rămăsese locului, neputându-se abține să nu-i privească mai departe pe cei care-o plângeau, resimțindu-le durerea, în timp ce trupul lui era scuturat de puterea vieții și de conștientizarea ideii că el era cel care pusese totul la cale. El fusese cel care-i îngenunchease pe toți. Și care plănuise răzbunarea perfectă.

Prima fusese virgina.

Al doilea fusese filantropul.

Dar pentru el, acesta era abia începutul. Anticipația îi înfierbântă sângele în clipa în care se gândi la cea de a treia victimă...

19

Montoya își strecură bolidul într-o zonă care nu era destinată parcării autovehiculelor, frână motorul printr-o mișcare lentă a cheii în contact. În vreme ce sângele îi pulsa în tâmple, el se repezi asemenea unei furtuni în clădirea situată în apropiere de Jackson Square care găzduia postul de radio WSLJ.

Neluând în seamă o femeie tânără și drăguță cu tenul cafeniu-gălbui, ce era așezată la biroul recepției, el traversă holul.

– Așteptați. Cu coada ochiului o zări cum își ridică privirea de pe ecranul computerului. Vă pot ajuta cu ceva?

Montoya își văzu mai departe de drum și auzi zgomotul tocurilor ei în urma lui. Scoțându-și la iveală legitimația, el o arătă în spatele lui, continuând să meargă atât de repede, încât aproape fugea.

– Domnule polițist, vă rog!

Interiorul clădirii era asemenea unui labirint, dar el mai fusese aici. Își făcu loc spre un studio cu pereții din sticlă, al cărui spot luminos te avertiza: ÎN DIRECT. Prin geam, îl zări pe turnător, cu căștile pe cap, așezat în fața unei console, vorbindu-le celor care ascultau *Nemulțumirile lui Gierman.* Neținând seama de semnalul luminos, el deschise brusc ușa, păși în încăpere și-l privi atent pe disk jockey-ul acela slab și chelios care fusese întotdeauna veșnicul lingușitor al lui Luke Gierman.

– Nemernicule și cretinule ce ești! mormăi Montoya, fără

să-i pese că putea fi auzit de majoritatea ascultătorilor din New Orleans și din regiunile învecinate.

– O, ia uite pe cine avem noi aici – o vizită a unuia dintre cei mai grozavi oameni din New Orleans! zise Maury. Zâmbea cu toată gură, de-ai fi zis că se așteptase la vizita lui Montoya. Domnule polițist, cărui fapt datorez onoarea...

Montoya zări butonul principal de intrare și respectiv de ieșire din emisie, și apăsă brusc pe el. Luminițele clipiră și apoi se stinseră, iar Maury rămase cu gura căscată.

– Hei! Nu poți face una ca asta! Maury era complet zăpăcit și apăsa pe butoane, vrând să ajungă la butonul principal.

– Ai ascuns o dovadă în cazul unui asasinat, așa că o să te târâsc la secție, stârpitură...

– Ce dracu' se petrece aici? O negresă corpolentă năvăli în încăpere, iar el o recunoscu ca fiind Eleanor Cavalier, managerul cu mână de fier al programului „Întotdeauna să fiți liberi", care se difuza la postul de radio. Domnule polițist, emisiunea trebuie să continue! Cât mai repede. Ea se uită spre Maury. Dă-i drumul. Bagă clipuri publicitare. Nu trebuie să avem timpi morți de emisie. *Fără* timpi morți de emisie!

Maury, arătând precum pisica care tocmai înfulecase canarul, se strâmbă la Montoya și învârti butoanele potrivite.

– Ce dracu' înseamnă asta? întrebă Eleanor pe un ton poruncitor. Un grup de oameni se adunase deja în jurul ei. Ea dădu cu ochii de Samantha Leeds, mult mai cunoscută ca doctor Sam, psihologul postului, al cărei program, *Confesiunile de la miezul nopții,* avea să fie transmis peste câteva ceasuri. Samantha, te ocupi de ambele emisiuni și ai grijă de butoane. Nu trebuie să vorbești mult, ci doar să transmiți câteva minute din emisiunea precedentă.

Doctor Sam aprobă, în ochii ei apărând un licăr de amuzament. Intrând în studio, îi șopti lui Montoya:

– După cum văd, problemele continuă.

– Întotdeauna.

Ea se strecură între ei doi, iar Maury îi înmână căștile, după care își îndesă pe cap o șapcă ponosită, cu inscripția celor de la Saints, și ieși rapid pe coridor, cu mâinile vârâte

în buzunare, ca și cum s-ar fi plimbat pe marginea fluviului Mississippi într-o după-amiază însorită.

Montoya se uită în urma lui, în timp ce Samantha se așeză pe scaunul fără spătar, învârti câteva butoane și potrivi microfonul. Deja se adresa audienței în secunda în care Maury găsi, în sfârșit, direcția corectă pe coridor.

– Angajatul dumneavoastră a ascuns o dovadă în cazul unei crime pe care o investigăm, îi spuse Montoya lui Eleanor, înainte ca ușa studioului să se închidă.

– Iar dumneata încalci legea, începând cu parcarea într-o zonă care nu e destinată acestui lucru, și apoi nesocotind mai multe prevederi ale FCC-ului. Fără să ezite, Eleanor Cavalier se apropie de Montoya: Nu mai flutura legitimația pe holuri, după care să dai buzna aici, în postul nostru, ai înțeles? Dacă ai o problemă cu activitatea acestui post, poți foarte bine să ceri permisiunea să vorbești cu mine sau cu avocații stației. Ea întoarse spre Maury doi ochi negri și plini de furie. Prin urmare, ce dracu' e în mintea ta? Am ascultat părerea lui Montoya și are dreptate. Așa că hai s-o rezolvăm o dată pentru totdeauna. Ea ridică privirea, luând seama la cele câteva persoane adunate în jurul lor, după care spuse: Spectacolul s-a terminat, oameni buni. Toată lumea la treabă. Sprâncenele ei perfecte se uniră, iar ea îi privi pe toți cei care, mânați de curiozitate, făcuseră greșeala de a-și lăsa baltă treburile.

Se împrăștiară cu toții care încotro, ca niște insecte care năvălesc de sub un pietroi. Satisfăcută de reacția lor, Eleanor își îndreptă furia spre Montoya. Vocea ei era tăioasă în momentul în care îi spuse:

– Vom sta de vorbă în biroul meu.

Le făcu semn lui Montoya și lui Maury Taylor, conducându-i apoi către un birou de mici dimensiuni, în care fiecare carte, înregistrare și dosar erau așezate la locul lor. Pe birou se afla un suport pentru hârtie, având forma a două mingi de golf.

– Ce ai în posesia ta? Se uită pieziș la omuleț, în vreme ce ocoli biroul și se aruncă în scaun care scârțâi ușor.

– Am primit un bilet. În fine, pe adresa postului. Adresat lui Luke. Posibil să fie din partea ucigașului. Maury înălță din umeri. El și Montoya păreau doi puști chemați în fața directorului școlii. Dar ar putea fi vorba de o farsă.

Buzele ei abia dacă se mișcară.

– Am priceput.

Maury lipsi mai puțin de un minut și se întoarse cu bucățică albă de hârtie și cu plicul, amândouă fiind introduse într-o pungă pentru sandviciuri. Ceva mai puțin recalcitrant, îi dădu punga lui Montoya.

– Nu a scris decât „Căință“, după care e semnat A L, totul cu litere de tipar. Da, l-am atins în momentul în care l-am desfăcut, dar când am realizat că putea fi vorba de ceva important, am avut grijă să-l pun într-un loc în care să nu-l găsească nimeni. În emisiune am folosit o copie.

– Iisuse, Maury, tu chiar nu ai creier? întrebă Eleanor. De ce nu mi-ai povestit despre chestia asta?

– L-am deschis chiar înainte de-a intra în emisie.

– Sigur. Ea îl fixă din scaunul său.

– Trebuia să suni imediat la poliție, spuse Montoya.

– Hei, deja v-am zis. L-am primit înainte să intru în emisie, insistă DJ-ul, dar Montoya își dădu seama că minte. Mi-am zis că nu fac niciun rău dacă mă folosesc de el, că astfel s-ar putea ca interesul ascultătorilor să devină mult mai mare, înțelegeți ce vreau să spun, că aș putea chiar să-l dau de gol pe individ.

Lui Montoya îi venea să-l strângă de gât.

– Să nu-ți imaginezi nici măcar o secundă că te poți „juca de-a polițistul“ în cazul acestei crime. Asta este o treabă a poliției, și dacă cumva o să-mi dai peste cap ancheta, o să te trimit la pușcărie în doi timp și trei mișcări.

– Ai auzit, Eleanor? Mă amenință. Maury se întoarse cu fața spre șefa lui, o parte din bravada lui evaporându-se.

– Am auzit. Și sunt de acord cu domnul detectiv. *Nu* o să te amesteci – mă auzi? – *nu* o să te amesteci în anchetele poliției. Iar dumneata – ea întoarse spre Montoya un deget lung și acuzator – nu ai dreptul să dai buzna în clădirea asta.

Avem un protocol de care trebuie să ținem seama și mă aștept ca dumneata, detective, să-l urmezi. Să nu crezi că n-am să le telefonez superiorilor dumitale.

Maxilarele lui Montoya se strânseră.

– Atunci asigurați-vă că toți angajații postului de radio respectă regulile protocolului de care sunteți atât de mândră, mormăi el.

Femeia făcu ochii mari și el sesiză că tocmai depășise o linie extrem de subțire, dar nici că-i păsa. N-avea decât să-l provoace. Ce mare lucru. Răul era deja făcut.

Luând cu el noua dovadă, părăsi postul de radio, sperând din tot sufletul că tot ceea ce mai făcuse puiul acela golaș, cretin și dobitoc, nu avea să afecteze ancheta poliției aflată în desfășurare.

Zoey își potrivi centura, blestemând pe tăcute, fiindcă, în ciuda sumei exorbitante pe care o plătise pentru biletul de avion, după patru ore de zbor până în Dallas, ajunsese, în cele din urmă, pe un scaun din mijloc, având alături o doamnă și un copil, pe locul de la geam, iar în partea opusă, un bărbat de peste 1,80 m înălțime și de aproximativ o sută cinci-zeci de kilograme. Rotofeiul nu-și găsea o poziție comodă, oricât de mult s-ar fi străduit. De câte ori se foia în scaun, brațul lui se lovea de al lui Zoey și, cu toate că ea nu era genul căreia să-i fie teamă de oameni, nu agreea deloc să fie atinsă de necunoscuți. Punct.

Avea suspiciuni și asupra păturii și a pernei pe care le găsise îngrămădite între scaunele 13 A și 13 B, în timp ce traversa culoarul dintre scaune. Dar ea avea nevoie de câteva ore de somn, și spera că persoana care le utilizase dormise foarte puțin, astfel ca ea să nu se pricopsească cu păduchi, boli de piele, gripă sau vreo altă boală cu mult mai gravă.

Având iPodul cu ea, realizând că respectiva călătorie va fi de-a dreptul obositoare. Trebuia să fie cât mai relaxată, luând în considerare situația pe care o avea de înfruntat după aterizare. Iadul însuși avea să-și deschidă porțile. Reușind să-și „citească“ sora ca pe o carte, Zoey știa că Abby își va pierde controlul în clipa în care adevărul va ieși la lumină.

Da, cartea asta va avea un sfârșit foarte urât, gândi Zoey, făcând o grimasă. Nu exista o cale de mijloc. Încă din conversația lor telefonică anterioară, Zoey realizase că Abby nu-și dorea ca ea să o viziteze sau să participe la înmormântarea lui Luke, însă era ceva inevitabil. Sosise momentul.

Zoey adunase tot soiul de presimțiri, blesteme, semne. Și toate aceste semne pe care ea se bazase îi demonstraseră că secretul ei trebuia dezvăluit. Simțea că, dacă nu Dumnezeu, măcar soarta veghea asupra ei, oferindu-i indiciile de care avea nevoie pentru a ști ce drum să urmeze de acum încolo. Alți oameni fuseseră inițiatorii acelor indicii, exact așa cum procedase, cu mulți ani în urmă, și Luke Gierman, declarându-i că nu reușea să-și ia gândul de la ea, că avusese o revelație cosmică care-l făcuse să o urmeze la mașină, în după-amiaza aceea călduroasă de mai.

Cu toate că Zoey se mândrea cu faptul că la auzul acelei declarații, care nu era decât o tâmpenie, îi permisese lui Luke să-i dea târcoale, și descoprise pentru a doua oară fascinația lui incredibilă. Mai fuseseră o dată împreună. Așa că-l cunoștea cât se poate de bine și își dădu seama că planetele se aliniaseră pentru uniunea lor. *Acesta* fusese semnul – alături de visele ei nocturne în care își imagina că făcea dragoste cu el... sau cel puțin așa gândea ea pe vremea aceea. Deși știa că el era logodit cu sora ei, că promisese să fie soțul lui Abby, ea nu-i putuse rezista.

Din momentul acela, Zoey nu mai fusese niciodată mulțumită de sine.

Iar acum sosise momentul să facă pace cu sora mai mică.

Nu-i spusese astrologul său că planetele erau situate într-o ordine perfectă? Că venise vremea să îndrepte greșelile trecutului? Nu-i vorbise el de acele probleme familiale care durau de peste două decenii? Nu-i sugerase el ca, înainte de schimbarea poziției acelor constelații, să facă anumite rectificări?

Și dacă părerea astrologului nu fusese suficientă, mai existase și un alt indiciu: o scrisoare anonimă, pe care o primise de curând. Nu avea expeditor. Era scrisă cu litere de tipar, și

purta ștampila oficiului poștal din New Orleans. Textul suna astfel:

VINO ACASĂ. HANNAH ARE NEVOIE DE TINE.

La drept vorbind, indiciul era cât se poate de clar. Oare expeditorul era Abby, căreia îi fusese rușine să semneze? Se referise la ea însăși, apelând la cel de-al doilea prenume al său, cel pe care îl folosea uneori mama lor atunci când o striga sau se referea la ea? Folosise prenumele bunicii lor dinspre mamă? Sau scrisoarea fusese expediată de altcineva, cineva care o cunoștea suficient de bine pe Abby, încât să folosească cel de-al doilea prenume al acesteia?

Cel de-al treilea semn, care completa triada, fusese moartea lui Luke. Cum ar fi putut să nu țină seama de el?

Existau două certitudini.

Venise timpul să revină în New Orleans.

Și, totodată, venise vremea mărturisirii adevărului.

Trecuseră douăzeci de ani de când mama lor se aruncase prin fereastra aceea, găsindu-și sfârșitul, iar Zoey se săturase să păstreze secretul pe care atât ea, cât și tatăl ei îl cunoșteau.

Gata cu asta.

Abby era acum o femeie matură. Putea face față trecutului. Nu încercase ea însăși să facă pace cu acesta? Faptul că se dusese din proprie inițiativă la spital, nu reprezenta un indiciu că se vindeca? Iar insinuările lui Abby...

„Putem vorbi despre o mulțime de chestii, înainte de a bea ceva, de acord? Inclusiv despre mama și despre ziua în care a murit. Cred că știi mult mai mult decât ai mărturisit până acum... O să discutăm despre asta..."

Însă, în clipa aceea, Zoey avea anumite îndoieli, lucru care i se întâmpla destul de rar. Avusese ocazia, una mai mult decât excelentă, să clarifice totul la telefon, seara trecută, dar considera că, înainte de a dezvălui adevărul, ea și sora ei trebuiau să fie față în față.

Avea cel puțin speranța că proceda corect.

Zoey își încrucișă degetele în semn de noroc, rosti o

rugăciune rapidă către Dumnezeu, după care rugă soarta s-o îndrume pe drumul cel bun, s-o ajute să fie sigură că, de data asta, proceda așa cum se cuvine.

Ușa aeronavei se închise, iar stewardesele îi rugară pe călători să-și închidă aparatura electronică. Uriașul de lângă ea își închise telefonul mobil, străduindu-se apoi să-l vâre în rucsacul aflat sub scaunul său.

– Scuze, mormări el, împingând tot ce se afla în jur și continuând să se foiască lângă ea.

Ea îi oferi un zâmbet de circumsanță, mintea ei concentrându-se la ceea ce avea de înfruntat și de făcut după ajungerea la destinație.

Nu-i venea să creadă că Luke era cu adevărat mort. Omorât, nici mai mult, nici mai puțin. O fetiță, studentă la colegiu, fusese ucisă alături de el. Ce porcărie.

Zoey urmărise evoluția anchetei, discutând cu niște prieteni care lucrau la o altă secție de poliție din New Orleans. Aceștia erau convinși că poliția nu găsise încă un indiciu concludent. Apoi mai fusese și povestea aceea cu Asa Pomeroy, vecinul lui Abby. Ce dracu' însemna asta? De dimineață auzise că dispăruse încă o femeie: un lider al comunității afro-americane. Deși nu era sigură, lui Zoey i se părea că mai auzise numele ei, cu mulți ani în urmă.

Gina Jefferson. De ce numele ei i se părea atât de cunoscut?

Potrivit nenumăratelor informații găsite de Zoey pe Internet, chiar în dimineața aceea, Gina Jefferson era o figură marcantă a New Orleansului, o femeie care lucra mai mult în „spatele scenei", decât în linia întâi, dar care era recunoscută pentru eforturile depuse în sprijinul persoanelor cu deficiențe mintale.

Oare acesta era indiciul? se întrebă Zoey, în vreme ce aeronava se îndrepta spre pista de decolare. Ea se concentră, mușcându-și cu putere buza inferioară. Oare Gina Jefferson o avusese în îngrijire pe mama ei, la „A noastră Doamnă a Virtuților" sau în cadrul unui cabinet privat? Era posibil? Era posibil să fi lucrat ca asistent social?

O puternică durere de cap apăru pe neașteptate în spatele globilor oculari, în timp ce avionul luă poziția corectă, după care începu să ruleze, iar motoarele sale huruiau. Avionul se îndreptă spre capătul pistei, iar Zoey sta bine presată în scaun, în vreme ce Boeingul 737 se înălță, străpungând cerul întunecat și lăsând mult în urmă Sea-Tac-ul și nenumăratele sale luminițe.

Ar fi o ușurare să lase și ea trecutul în urmă odată pentru totdeauna. Aceasta era și dorința lui Abby, nu? Nu declarase sora ei că simte nevoia să afle adevărul și să-l înfrunte odată pentru totdeauna?

Iisuse, dacă Abby ar ști ce cerea!

„O să știe, Zoey, și asta cât de curând. Întărește-te".

Nu va fi deloc o treabă ușoară.

Montoya continuă să conducă prin ploaie cu dinții strânși. Trecuseră câteva ceasuri de la confruntarea sa cu viermele acela de Maury Taylor, dar era la fel de pornit. Lăsase biletul la Laborator, după care revizuise toate datele existente ale anchetei asupra celor două duble asasinate, alături de Bentz și de Zaroster. Dar asta nu-i ajutase cu mai nimic.

Nu aveau încă date noi referitoare la rochia de mireasă.

Nu depistaseră amprente la locul de producere a primului dublu asasinat și nici în BMW-ul lui Luke Gierman sau în Buickul Ginei Jefferson, în afara celor prin care fuseseră identificați membrii familiilor și prietenii.

Mașina lui Asa Pomeroy nu fusese încă localizată.

Nimic care să ajute la localizarea suspectului... cel puțin deocamdată.

În ambele cazuri fuseseră găsite urme de cizme măsura 12. Producătorul fusese deja contactat și acum acesta pregătea o listă conținând magazinele care comercializau modelul respectiv de cizme.

Fuseseră verificate înregistrările telefoanelor mobile și ale numerelor private, însă, până în prezent, nu obținuseră niciun indiciu.

Fotografiile pe care le făcuse la slujba de pomenire fuseseră cercetate cu de-amănuntul de cei din echipele speciale.

Firul de păr negru aparținea unui bărbat, și în prezent se afla la laboratorul ADN. Oricum, până nu obțineau rezultatele finale, acest indiciu nu prea le era de folos. Doar dacă aveau noroc.

Montoya oftă, gândindu-se la toate variantele posibile ale datelor obținute până în prezent.

Fiecare cuplu de victime fusese ucis cu arma aparținând celei de sex feminin, asasinatul fiind înscenat în așa fel, încât să pară atât o crimă, cât și o sinucidere. „Aproximativ" era cuvântul potrivit, fiindcă înscenarea nu fusese chiar atât de bună, încât să poată păcăli poliția. Probabil că ucigașul știa asta. El se juca cu ei, oferindu-le un indiciu al jocului lui morbid și complicat. Iar Montoya nu-i pricepuse, deocamdată, mecanismul.

Apoi apăruse și bilețelul acela. Dacă se dovedea a fi o probă veridică, dădea de înțeles că Luke Gierman, destinatarul plicului în cauză, fusese îndemnat să se „căiască". Un singur cuvânt. Apoi semnătura: A L. Cine dracu' mai era și ăsta? Cei de la secție cercetaseră bazele de date, studiind încă o dată toate interogatoriile celor două cazuri. Era vorba de cineva cu numele de Al sau Allen, Aldren sau Alfred, ori Alice, sau erau doar niște inițiale oarecare? Toată lumea din secție făcuse tot soiul de sugestii. Bentz venise cu ideea că victimele fuseseră Asa și Luke, iar inițialele numelui lor de botez puteau fi rostite sub forma „A" și „L". Apoi se gândiseră că ar fi putut însemna „Alabama". Poate că ucigașul se născuse acolo. Dacă puneai inițialele în ordine inversă, ar fi rezultat abrevierea celuilalt stat: Louisiana, statul lor de reședință.

– Dar ce ziceți de LA, sugerase Brinkman, adică Los Angeles.

– Mii de psihopați cretini sunt și pe acolo, ascultați-mă ce vă spun. Cu ceața aia, care le prăjește creierii.

Iisuse, băiatul ăsta va vorbi măcar o dată serios?

Alți doi anchetatori fuseseră de părere că toată chestia nu era decât o invenție, dar Montoya nu mușcă momeala. Cuvântul acela unic, „căință", părea să se potrivească, într-un fel.

Povestea asta avea un substrat religios, cugetă el, altfel ce rost ar mai fi avut cruciulița aceea furată... *dar pe a lui Mary cea Virgină nu o furase, nu?*

Fir-ar a naibii de treabă.

Cel puțin, Maury Taylor nu mințise atunci când declarase că el fusese singura persoană care atinsese bilețelul acela; pe bucățica de hârtie nu descoperise decât amprentele lui. Pe plic mai erau și altele, bineînțeles. Se apucaseră să ia amprente tuturor curierilor, dar aceasta era o treabă care cerea destul de mult timp. Toate amprentele fuseseră trimise la ASIF, iar lipiciul de pe clapa plicului fusese verificat la laboratorul ADN. Dacă exista o cât de mică șansă, aveau să descopere dacă acesta se potrivea ADN-ul firului de păr găsit pe rochia de mireasă.

Luaseră legătura cu rudele apropiate ale Ginei Jefferson și ale lui Asa Pomeroy. Wally Jefferson suferise o cădere psihică. Cea de-a patra doamnă Pomeroy și copiii lui suportaseră vestea cât se poate de bine. Clanul Pomeroy nu era prea iubitor, concluzionă Montoya. Toți cei interogați „nu aveau nici cea mai vagă idee" despre cine ar fi vrut să-i facă rău regelui industriei armelor, numărului unu al NRA; la fel și în cazul Ginei Jefferson care, în comparație cu acesta, fusese o sfântă.

Negru și alb.

Din nou Yin și Yang...

Însă cineva le-a dorit moartea. Un dușman necunoscut.

Cineva care moștenise o fire de diavol și care era incredibil de periculos.

Cineva care ucidea oameni atât de diferiți, precum ziua și noaptea.

Cineva care era mult prea aproape de Abby Chastain, pentru ca el să aibă liniște. Scrută noaptea, fixând cu privirea lumina încețoșată a farurilor mașinii aflate în fața lui. În ultima vreme, se gândise mult la Abby. Mult prea mult.

Era evident că ea începuse să se strecoare pe sub pielea lui. Inteligentă, frumoasă, sexy – era genul acela de femeie în fața căreia altele păleau. El adora râsul ei profund și felul în

care ochii ei se dădeau peste cap în clipa în care el rostea un lucru la care ea nu se așteptase. Descoperise că nu se gândea la ea în calitate de martor sau de potențial suspect, sau măcar ca la fosta soție a victimei, ci ca femeie. Ceea ce reprezenta o adevărată idioțenie. Nu trebuia să se lase atras, cucerit de ea. După toate informațiile de până acum, ea putea fi implicată în moartea fostului său soț. Însă era ceva aproape imposibil, și el nu credea în varianta respectivă nici măcar o secundă. Totuși trebuia să rămână imparțial, atent, vigilent și să ia în considerare toate posibilitățile. Deci era cu atât mai rău că ea se dovedea mai fierbinte decât iadul.

Scoțându-și-o din minte, se îndreptă țintă spre casă, privind cum ștergătoarele curățau picăturile de ploaie de pe parbriz. Încetini la culoarea roșu-deschis a semaforului, care deveni brusc de un roșu intens, ce se reflecta în pavajul ud și strălucitor. Doi trecători, râzând în hohote și purtând niște poncho-uri ieftine, săriră pe deasupra bălților, traversând pe partea opusă a străzii.

Se auzi soneria telefonului mobil, și el răspunse fără să verifice identitatea apelantului.

– Montoya.

– Unde te crezi de încalci tot felul de reguli și te duci în nume personal la un post de radio? Melinda Jaskiel, directorul adjunct, îl întrebă pe un ton poruncitor. Înainte ca el să poată replica, ea adăugă: Mare noroc că Eleanor Cavalier e prietena mea, altfel, știi cum se spune, ar fi fost vai și amar de fundul tău.

Apăru culoarea verde, așa că el o porni la drum.

– Montoya, să nu cumva, și o să repet, să nu cumva să-mi distrugi ancheta! Noi o să punem laba pe nemernicul ăla și nu vreau ca un avocat renumit, care vrea să dea lovitura și să câștige faimă să găsească o scuză oarecare pentru ascunderea unei dovezi. Să pierdem doar pentru că un detectiv impulsiv a stricat totul. M-am făcut înțeleasă?

– Cât se poate de clar, mormăi el, furios pe el însuși.

– Perfect. Fii atent să nu uiți ce ți-am spus. Ea întrerupse convorbirea, dar el încă îi mai simțea furia prin carcasa telefonului.

– Nemernicul dracului, mormăi el abia auzit. Știa că ea avea perfectă dreptate, dar, chiar și așa, situația îl enerva peste măsură. La urma urmei, tot cazul acesta îl scotea din sărite. În plus, știa care era motivul. Totul avea legătură cu Abby Chastain. De câte ori o părăsea, își dorea să se întoarcă. În seara precedentă, în ciuda pizzei cu gust dubios și a unui vin nici bun, nici rău, îi fusese greu să se despartă de ea.

Se trezise imaginându-și tot felul de lucruri legate de ea, dorind-o, închipuindu-și că o strânge în brațe, trimițând la naiba restul lumii, sărutând-o cu atâta pasiune, încât amândoi își pierdeau mințile. Își imaginase cum o dezbrăca, degetele sale mângâindu-i sânii pe care, deocamdată, doar îi zărise, sărutând-o apoi pe gât, strecurându-și mai apoi degetele în claia aceea de păr roșu-deschis, în vreme ce limba lui cobora din ce în ce mai jos.

Imaginația lui se lăsă purtată de val: se vedea trântindu-se pe pat alături de ea, amândoi pe jumătate dezbrăcați, amândoi cuprinși de pasiune și nerăbdători. Își dorea să simtă degetele ei pe pielea lui în momentul în care o penetra, fără să îi pese câtuși de puțin de părerea celorlalți.

– La dracu', mormăi el, atât de captivat de propria fantezie, încât trecuse de propria-i stradă. Se admonestă mental și, forțându-se să-și scoată femeia din minte, parca în fața casei, situată într-un șir de case identice. Cumpărase casa în urmă cu un an, plăcându-i mult forma ce semăna cu o cutie de pantofi. Ba chiar își pierduse timpul trebăluind în jurul ei, reparând veranda, vopsind, adăugând niște bare din fier, toate acele nimicuri domestice de care fugise în tinerețe.

Casa era zugrăvită într-o nuanță albastru-deschis, culori pastelate care se potriveau de minune cu personalitatea sa. Intră în casă, aruncă cheile pe o noptieră, luă telecomanda televizorului și porni aparatul. Scoțându-și haina, traversă încăperea care făcea trecerea spre living, birou, sufragerie și bucătărie, ajungând aproape în partea din spate a casei. Cheltuise multă energie, sudoare și bani ca să o amenajeze, dar rezultatul efortului său fusese unul pe măsură, oferindu-i o supapă, ajutându-l să-și consume energia datorată meseriei

sale stresante, un proiect care să-i umple puținul timp liber cu o activitate constructivă.

Îl ajutase și să nu se mai gândească la Marta.

Muncind cu pasiune și din răsputeri la scândurile acelea vechi de o sută de ani, lucrând cu strungul și tencuind, reușise să lase în urmă trecutul.

Luându-și o sticlă de bere din frigider, îi scoase dopul, și în clipa următoare gândurile lui se concentrară din nou asupra lui Abby Chastain. Se gândea la Abby și la cazul datorită căruia se cunoscuseră. Un caz în care muriseră deja patru persoane, fiecare având un destin total diferit.

Montoya sorbi o gură de bere.

Lista suspecților creștea pe zi ce trece, dar mulți dintre ei erau eliminați aproape imediat. El înclina și acum spre cineva apărut în viața Niei Penne. Roy North se potrivea perfect ca statură și, în afară de asta, avea părul negru. La picior purta măsura 12, însă avea un alibi „de fier“, dacă nu cumva Nia își proteja iubitul, mințind. Până în prezent, poliția nu avea nicio dovadă că Roy se apropiase vreodată de Luke Gierman sau de Colegiul All Saints. Și ce treabă ar avea Roy și Nia cu Asa Pomeroy și cu Gina Jefferson? Totuși, Montoya își dorea să verifice ADN-ul individului. Dacă nu puteau să-l convingă pe judecător să emită un mandat de arestare, atunci nu avea altceva de făcut decât să pornească, să încerce să facă rost de un muc de țigară aruncat la coș, de o ceașcă de cafea sau de orice altceva pe care să rămână amprentat ADN-ul individului, astfel încât să-l poată compara cu ADN-ul firului negru de păr, găsit la locul primei crime, și cu urmele de salivă, dacă exista așa ceva, ce ar putea fi colectate de pe plicul expediat pe adresa postului WSLJ.

El mai sorbi o înghițitură din sticlă, după care o porni spre living, acolo unde știrile legate de asasinarea lui Asa Pomeroy și a Ginei Jefferson erau prezentate pe toate canalele tv. Posturile tv pomeneau de un nou criminal în serie care bântuia pe străzile New Orleansului. Nu doar un ofițer din departamentul „Relații cu publicul“ al poliției, ci chiar un membru al FBI-ului dăduseră declarații, răspunzând unui scurt

interviu, nedivulgând anumite informații legate de asasinat pe care le-ar fi putut cunoaște doar asasinul, sperând să evite astfel pleiada de nebuni care s-ar fi dat drept asasini, sunând la posturile de televiziune pentru „a face mărturtisiri“ și a câștiga celebritatea.

Sorbind din bere și urmărind știrile, el știa că undeva, ucigașul însuși stătea cu ochii lipiți de micul ecran, jubilând fiindcă atrăsese atenția poliției și a presei. Despre asta era vorba: despre satisfacerea orgoliului bolnav al ucigașului.

Iar nemernicul acela o să lovească de mai multe ori la rând pentru a-și alimenta din ce în ce mai mult sentimentul de superioritate, de dominare, ucigând, ca apoi să se facă nevăzut.

– O să pun laba pe tine, nemernic bolnav ce ești, jură Montoya și goli sticla aceea cu gât lung. Oricât ar fi părut de aiurea, el credea în continuare că povestea asta avea, într-un fel sau altul, legătură cu fostul sanatoriu. Nu avea cum să-i mai telefoneze mătușii sale în seara asta, căci ora era târzie, iar ea nu avea telefon în cameră. Dar mâine, la prima oră, intenționa să-i telefoneze pentru a o întreba dacă cunoștea cumva o cât de mică legătură între Asa Pomeroy, Gina Jefferson și sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuților“.

Până atunci însă, în ciuda promisiunilor făcute sieși, apucă din nou cheile mașinii, își îmbrăcă în fugă haina, și ieși în noaptea umedă. Cineva trebuia s-o anunțe pe Abby Chastain că vecinul ei fusese ucis.

Hotărî că el era cea mai indicată persoană pentru misiunea respectivă.

20

Lui Abby nu-i venea a crede ce vedea și ce auzea la televizor.

Asa Pomeroy și Gina Jefferson *erau morți?* Fuseseră uciși în aceeași manieră ca și Luke și Courtney LaBelle?

Stând pe marginea canapelei, cu ochii ațintiți asupra

ecranului, simți că i se face rău. Cum fusese posibil așa ceva? Ce fel de nebun bântuia pe străzile New Orleansului, făcându-și drum până aici, în zona de la marginea orașului?

Reporterii continuau speculațiile și discuțiile, prezentând imagini cu exteriorul cabanei de vânătoare a lui Asa Pomeroy, locul ultimului dublu asasinat. Apoi, prezentară rapid imagini ale proprietății familiei Pomeroy, aflată la câteva sute de metri distanță de casa ei. Urmară prim-planuri ale Crescent City Center, o clinică de boli mintale de mici dimensiuni, care oferea consiliere persoanelor sărace și celor fără adăpost.

Abby tresări la gândul care îi venise. Gina Jefferson lucrase într-o clinică de boli mintale. Oare lucrase în trecut la sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuților“? Acesta era motivul pentru care chipul femeii de culoare i se părea cunoscut? Sau impresia ei se datora faptului că Asa Pomeroy și Gina Jefferson apăruseră constant la tv de-a lungul anilor, mai ales la „Știri“?

Cuprinsă de neliniște, strânse cu putere brațul canapelei. Oare ce ar fi trebuit să-și amintească în legătură cu asistentul social al acelui centru de sănătate pentru boli mintale?

Ca și cum fereastra ar fi fost deschisă, Abby se simți scuturată de un fior rece neașteptat, care o pătrunse până în măduva oaselor. Ceva reveni brusc în mintea ei, ceva important, dar ea nu reușea să-și dea seama exact despre ce era vorba. Ideea ezita să se materializeze, însă, instinctiv, realiză că avea legătură cu mama ei și cu „A noastră Doamnă a Virtuților“... *Despre ce era vorba?*

Privi afară, în noaptea neagră, încercând să scape de senzația că o privea, o supraveghea cineva, că acolo, în partea din spate a pâlcului de stejari, a tufelor crescute pe mlaștină și a crușinului, exista o pereche de ochi, că un animal sau o persoană plină de răutate se uita atent în casa ei, studiindu-i fiecare mișcare.

– Încetează! se admonestă ea, dar se ridică și închise bine obloanele, astfel încât nicio rază de lumină nu putea pătrunde dincolo de ele. Acum, nimeni nu va mai putea zări dincolo de obloane.

De data asta, cățeaua dormea în locul ei favorit – un

covoraș așezat în apropierea căminului rece și înnegrit. Ansel se ghemuise pe spătarul canapelei. Pisoiul avea ochii închiși, torcând încet, neavând habar de chinul lui Abby, care reveni în living și începu să schimbe canalele tv. Văzu aproape aceleași imagini: un elicopter care se rotea deasupra cabanei de vânătoare, imagini surprinse înainte de lăsarea întunericului, și o alta care înfățișa cabana veche unde fuseseră descoperite cadavrele lui Luke și Courtney LaBelle. Fură prezentate și imagini ale celor patru victime, alături de scurte biografii, inclusiv informația că Gina Jefferson atacase în mod public Pomeroy Industries și pe Asa Pomeroy, fiindcă nu făceau suficiente donații pentru persoanele nevoiașe, mai ales pentru cele cu boli psihice.

Potrivit presei, cei doi fuseseră adesea „la cuțite" din pricina firii zgârcite a lui Pomeroy.

Vanessa Pomeroy, o femeie scundă și vioaie, coafată impecabil și fără lacrimi în ochi, vorbi fără mare greutate despre „tragedia" morții soțului ei. Pe de altă parte, Walter Jefferson, buimăcit și copleșit de durere, avu nevoie să fie susținut în picioare de una dintre rudele sale.

– Bietul om, șopti Abby, schimbând canalul tv. Ea se opri la un post unde pastorul Billy Ray Furlough stătea pe treptele bisericii sale, în mijlocul mulțimii. În înregistrarea respectivă, se vedea încă lumina zilei, prin urmare și aceste imagini fuseseră înregistrate cu mai multe ore în urmă. Caseta se derulă în continuare, iar Abby, ghemuită pe unul dintre colțurile canapelei, privi de-a dreptul fascinată la charismaticul pastor, care transformase tragedia zilei în tema de discuție a predicii sale. Vorbea într-un stil emfatic și lăudăros, gesticulând larg și rugându-se cu o pioșenie ce ar fi reușit să topească până și sufletul împietrit al unui ateu. Un orator înnăscut. Pastorul Billy Ray își găsise într-adevăr vocația.

„De ce se întâmplă toate aceste lucruri? întrebă el retoric, privind spre obiectivul camerei de filmat. De ce îi nimicește Dumnezeu pe unii dintre cei mai valoroși cetățeni ai orașului nostru?"

Pastorul era un bărbat înalt și chipeș, cu umeri lați și o

constituție solidă. Să tot fi avut vreo treizeci și opt de ani, ghici Abby. Charisma radia, practic, din adâncul lui, din pielea lui fără riduri, din ochii căprui, din părul negru și drept și din dantura de un alb impecabil, în momentul când zâmbea dezarmant cu fața la cameră. El purta gulerul de cleric mai degrabă cu mândrie, decât cu umilință, iar atitudinea lui avea, ceva familiar, ceva ce ea nu era în stare să precizeze, dar care o înfioră.

„Poate că n-ar trebui să punem la îndoială înțelepciunea lui Dumnezeu. Să nu uităm că El îi ajută pe cei care se ajută singuri și, atunci când suferim, când avem parte de o tragedie, să ne apropiem de Domnul Nostru, mărturisindu-i: Da, Tată, o să am încredere în Tine."

Ea schimbă canalul, nemulțumită de declarația lui. Era ca și cum pastorul ar fi numărat tragediile produse, sperând ca prin demonstrația sa să atragă și mai mulți adepți, alături de noi sume de bani în cuferele bisericii sale.

Nu gândi astfel, Abby. Cine ești tu, ca să judeci?

Hershey își înălță capul scoțând un „hooof" înfundat, iar Abby sesiză sunetul unui motor, semn că o mașină se apropia de casa ei.

– Acum ce-o mai fi? se miră ea, cuprinsă iar de senzația aceea ciudată care nu-i dăduse pace aproape întreaga seară. Mergând până la fereastra din dreptul intrării, ridică ușor una dintre lamelele jaluzelei și privi afară. Mustangul lui Montoya înainta încet spre garaj, după care se opri.

Ce bine, cugetă ea, ușurată să vadă cum el coboară din mașină, trântind apoi portiera în urma sa. Inima ei tresări rapid și abia simțit, un lucru pe care ea îl ignoră completamente, nereușind însă să-și înfrâneze un zâmbet larg. Privindu-l, observă iarăși cum haina se mula pe umerii lui, cum șoldurile i se balansau în același ritm cu silueta lui înaltă și atletică și cum jeanșii se mulau pe coapse. De data asta, părul lui negru, umed, îi flutură pe lângă ovalul feței, în vreme ce pășea pe treptele verandei. Ridurile provocate de încordare se zăreau clar pe fața lui, iar maxilarul avea o poziție fermă, semn al unei hotărâri neclintite. Dincolo de firele bărbuței sale se zărea linia fină a buzelor. Colțurile ușor coborâte îi

confereau o mimică rigidă, gen „ar fi mai bine să nu te pui cu mine", care nu prevestea nimic bun.

În momentul în care sună la ușă, Hershey înnebuni de-a binelea. Abby deschise ușa și își încrucișă brațele peste piept.

– Surprize, surprize, zise ea. Nu poate fi decât detectivul Montoya.

– Știu. Gura lui își piedu parțial expresia aceea severă. Scuze. Își imagina ea sau ochii lui se întunecau și mai tare odată cu căderea nopții?

– Nu-mi amintesc să mă fi plâns, zise ea, după care se admonestă mental pentru că păruse mult prea nerăbdătoare.

Una dintre sprâncenele lui negre se înălță brusc.

Ea îi făcu semn să intre.

– Îmi imaginez că ai venit în speranța că vei primi încă o porție din mâncarea delicioasă pregătită de mine.

– Mdda, exact. O parte a trăsăturilor lui se mai relaxară, iar el privi dincolo de ea, în direcția livingului, unde pe ecranul tv se perindau mai departe imagini și știri referitoare la moartea lui Asa Pomeroy și a Ginei Jefferson. Abby închise ușa în urma lui.

– Deci ai aflat ce i s-a întâmplat lui Pomeroy.

– E îngrozitor.

– Amin.

El se apropie de televizor și rămase cu ochii ațintiți spre ecran.

– Nemernicul.

– O să-l prindeți. Ea puse zăvorul. Nu-i așa?

– Să fii sigură de asta.

– În fine, să o faceți cât mai repede, da?

– Asta intenționăm.

De pe canapea, Ansel deschise un ochi, și văzându-l pe musafir, se ridică brusc pe cele patru picioare, încordându-se și arătând de parcă și-ar fi vârât coada într-o priză. Motanul sâsâi, după care sări pe podea. Cu coada între picioare, el dispăru fără zgomot din încăpere.

– Nu mă agreează.

– Nu agreează pe nimeni, cu excepția mea.

Montoya afișă, în sfârșit, un zâmbet.

– N-ai încercat să-i dai un Prozac? Vorbesc serios. Una din polițistele noaste era de-a dreptul înnebunită, fiindcă pisica ei își făcea nevoile pe unde apuca, refuzând să folosească cutia special destinată acestor necesități, iar ea a rezolvat chestia asta cu un simplu antidepresiv.

– Glumești?

El ridică mâna.

– Dumnezeu mi-e martor.

– Deci, vrei ca eu să-mi iau un câine mult mai agresiv și o pisică ceva mai pașnică?

– Cred că orice pisoi s-ar potrivi mai bine decât el.

– L-ai auzit, Ansel? Domnul polițist crede că ar trebui să fii înlocuit, zise ea, întorcând capul spre hol, acolo unde dispăruse Ansel. Ea zâmbi. Știi ceva? Cred că nu voi renunța la animăluțele mele. Pentru a întări cele spuse, ea se aplecă, scărpinând-o pe Hershey după urechi. Mdda, drăguța mea, *nu* ai de ce să-ți faci griji. Ridicând ochii spre detectiv, adăugă: loialitatea. Asta mă definește. Ea observă ceva în ochii lui, un soi de curiozitate și-și dădu seama ce gândea în clipa aceea.

– Aaa, îl avertiză ea. Nu te duce cu gândul până acolo. Răspunsul la întrebarea care-ți trece acum prin minte e „da", i-am fost loaială fostului meu soț. Cât se poate de loaială. Când am spus „da", am făcut-o crezând că e pentru totdeauna, dar prin jurămintele acelea, știi tu care, „când ești bolnav sau sănătos", „la bine și la rău", n-am afirmat niciodată ceva de genul: „Oricât de mult m-ai înșela, eu îți voi rămâne pe veci alături. E în regulă. Te iert." În secunda în care rosti ultimele cinci cuvinte, simți o ușoară schimbare a atmosferei, amintindu-și visul acela care se repeta adesea, acela în care mama sa, înainte de a muri, rostea întotdeauna aceste vorbe. „Te iert." Veselia lui Abby dispăru brusc.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Montoya, iar ea tresări, revenind din nou în prezent, lângă bărbatul acela cu ochii negri și scormonitori.

– Glumești? Încercă să pară veselă, dar încercarea ei fu zadarnică. Prin zonă bântuie un nebun, omorând oameni,

printre ei numărându-se fostul meu soț și vecinul de alături, iar la mine acasă sosește cu regularitate un ofițer de poliție. Se întâmplă o mulțime de lucruri rele.

– Dar vizita mea se înscrie între cele benefice.

– Da... da, așa e. Ea înghiți cu greutate, ferindu-și privirea de ochii lui sfredelitori. Dacă vii cu mine la bucătărie, îți cumpăr o bere... presupun că nu ești în timpul serviciului.

– Până mâine-dimineață, asta dacă nu voi primi un apel.

– Ce apel?

– Prin care să fiu anunțat că individul a lovit din nou.

– Atât de curând? Ce gând oribil! Ea își aruncă ochii spre ecranul tv. Zărind din nou împrejurimile cabanei de vânătoare a lui Asa Pomeroy, se rugă în tăcere ca povestea asta îngrozitoare să se sfârșească cât mai curând.

– Cele două duble asasinate s-au petrecut la intervale de timp mici unul după altul. Acest criminal în serie nu pare să stea prea mult pe gânduri înainte de a lovi din nou. Adesea, ucigașii în serie devin tot mai sadici.

– Criminali în serie, repetă ea, simțind un fior pe șira spinării. Poate că în cazul lui s-a sfârșit. Poate că misiunea pe care s-a simțit dator să o împlinească s-a încheiat.

El îi aruncă o privire mai mult decât grăitoare. Abby își dădu seama că vorbele ei erau doar o simplă speranță. El era convins de contrariul.

Ajungând în bucătărie, ea deschise frigiderul și scoase două sticle de bere marca „Lone Star". Le deschise și îi oferi una lui Montoya. Ansel, ascuns pe unul dintre scaunele tip-bar așezate în fața tejghelei, se sperie din nou, sări pe podea și se duse glonț în hol.

– O îmbunătățire, observă Montoya. Nu a sâsâit.

– Se poartă de-a drepttul afectuos față de tine. Să fii atent, în cazul în care te vei așeza pe canapea – fiindcă, probabil, va sări pe speteaza acesteia, după care va începe să-ți lingă părul.

– Ceva demn de așteptat cu mare nerăbdare, zise el sarcastic.

Abby zâmbi, luând seama la mutra lui dezgustată.

– În realitate, Ansel al meu n-ar fi făcut niciodată una ca asta, însă pisica prietenei mele Alicia, o siameză autentică, adora obiceiul acesta.

– Aş zice că nu prea era în toate minţile. Sau poate că de vină era şamponul sau gelul pe care îl foloseai.

– În fine, sunt convinsă că fiecare dintre noi are stupidităţile sale, mormăi Abby, mult prea conştientă de prezenţa impunătoare a lui Montoya.

– Unii au chiar mult mai multe, recunoscu el.

Revenirá în living, acolo unde, prezent din nou pe micul ecran, Billy Ray Furlough vorbea în continuare de pedeapsa lui Dumnezeu, despre nevoia fiecăruia de a privi în sine însuşi pentru a da o mână de ajutor la oprirea acelui biet suflet cuprins de demenţă care comitea acele crime împotriva Bunului Dumnezeu şi a oamenilor.

– Nu e încridibil tipul acesta? arăta Montoya cu arătătorul mâinii în care ţinea sticla de bere. A telefonat de câteva ori la poliţie. Vrea să se întâlnească cu locotenentul şi cu anchetatorii însărcinaţi cu rezolvarea cazului pentru a implora prin rugăciune intervenţia divină.

– Pare exagerat, dacă ne orientăm după dictonul pe care-l perora mai devreme, şi anume: „Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri“. Ea veni mai aproape de televizor. Predicatorul se uita în obiectivul camerei de filmat, rânjind îndrăzneţ, dând de înţeles că era un lider puternic care înfruntă adversităţile. Cei de la SEC, IRS sau cum s-o mai numi nu au luat la „puricat“ activitatea bisericii al cărui cap este? întrebă ea, străduindu-se să-şi amintească.

– Posibil, nu ştiu. Oricum, e în afara legii, fiind conducătorul unei organizaţii religioase. Crede-mă, e atât de bine îngropat dincolo de paravanul avocaţilor finanţişti, al contabililor, al şmecherilor de tot felul şi, după cum bănuiesc, al specialiştilor în frizuri, încât ţi-ar trebui un escavator de mare putere în încercarea de a ajunge la el. Luă o înghiţitură de bere. Totuşi, asta e doar opinia mea. Nu vorbesc în numele poliţiei. El îşi frecă cioculeţul, dus pe gânduri. Cu toate astea,

la mijloc e o ciudățenie – cred că organizația sa încearcă să achiziționeze fostul sanatoriu „A noastră Doamnă a Virtuților".

În timp ce ea se așeza pe unul dintre capetele canapelei, iar el, pe cel opus, Abby simți fiorul rece al fricii strecurându-se pe ceafa ei.

– Alături de alți oameni de afaceri și moguli, printre care se număra și Asa Pomeroy.

– Ia stai... Asa Pomeroy? Cum adică? El intenționa să construiască o fabrică de armament și muniție în apropierea mănăstirii? întrebă ea, nevenindu-i a crede.

– Cred că-și dorea achiziționarea întregii proprietăți, cu mănăstire cu tot. Și nu sunt convins că intenționa construirea unei fabrici. Nu contează. Măicuțele s-au opus, iar Arhiepiscopia a respins oferta.

– Oare de ce n-am știut nimic?

– Nici eu nu știam. Asta s-a petrecut acum câțiva ani, explică Montoya. Eu am descoperit totul azi-dimineață, când verificam niște informații referitoare la cele două victime. Se pară că Pomeroy era fascinat de locul acela, cu toate că era mult mai mare decât prima biserică baptistă din Cambrai. Asta te face să te întrebi pentru ce a donat o sumă atât de mare de bani sanatoriului, pe vremea când acesta era încă funcțional. El nu era extrem de filantrop. Bănuiesc că fie avea o cunoștință care lucra acolo, fie era vorba de un pacient.

– Cum ar fi Gina Jefferson? întrebă ea, făcând eforturi să-și amintească. E straniu, dar am impresia că... Se încruntă, încercă să revină cu gândul la ziua morții mamei ei și chiar cu câteva săptămâni în urmă. Am impresia că ea a lucrat în acest spital.

Montoya lăsă la o parte berea.

– O să verific informația.

– Crezi că are importanță?

– S-ar putea. O cât de mică legătură între victime ne-ar ajuta să înțelegem ce se întâmplă, cine ar putea fi în spatele acestei – arătă spre ecranul televizorului – mizerii.

– Crezi că asasinul acela are vreo legătură cu sanatoriul?

întrebă ea. Adică, Clyde LaBelle a lucrat acolo ca medic, Asa a donat bani, Gina Jefferson e posibil să fi lucrat în clădirea...

Simți privirea lui ațintită asupra ei.

– Și Luke?

Abby clătină din cap, strângându-și picioarele sub ea.

– Asta-i partea care nu se potrivește. Luke e singura persoană, dintre toți cunoscuții mei, care știa că mama mea a fost pacienta acelui spital – și că a murit – acolo.

Urmă un moment de tăcere, după care Montoya zise:

– Cred că trebuie să săpăm mai adânc. Se uită la Hershey care se așeza la locul ei, lângă focul neaprins, după care întrebă: Putem să le aprindem? Arăta vreascurile uscate așezate pe grătarul căminului. Apoi, ca și cum ar fi simțit nevoia să se explice, adăugă: N-am avut niciodată o casă cu șemineu.

– Sigur. Ea se dădu jos de pe canapea, găsi aprinzătorul lung și ascuțit pentru barbeque pe care-l folosea întotdeauna, aprinse feștila, după care atinse hârtia și aprinzătorul aflate sub vreascurile de pin și stejar.

Hârtia se aprinse într-o clipă, iar aprinzătorul, uscat, mușcă și răspândi scântei, flăcările lacome cuprinseră vreascurile uscate.

– Oo, fir-ar să fie. Fumul începu a se înălța, răspândindu-se în întreaga casă, și ea se apropie rapid de foc pentru a trage levierul de deasupra fumului. Izbucnind, focul se înălță și mai strălucitor, iar fumul se urcă în sus, pe coșul șemineului. Îmi pare rău, zise ea, simțindu-se ca o idioată. Fac cu regularitate asta.

– Ești bine?

– De data asta nu e vorba de arsuri de gradul trei sau de gene arse, zise ea, după care pufni în râs. Doar asta. Ea îi arătă degetele înnegrite de funingine. Dă-mi o secundă să mă spăl.

Dură mai mult de o secundă, dar ea reuși să înlăture de pe degete pelicula uleioasă și neagră de pe mâini, să aranjeze câțiva biscuiți pe o farfurie, alături de o bucățică de brânză, de la capătul căreia tăie cu grijă o mică pată de mucegai. Când reveni, Montoya își scosese cizmele și se ocupa de foc.

– Întreținere, zise ea. Exact în forma actuală.
– Arată grozav.
– În fine... arată decent. Așeză farfuria pe măsuța pentru cafea, reluându-și locul pe canapea.
Montoya rânji.
– Arată mai mult decât decent. Lăsându-se mai mult pe spate, el strânse sticla de bere între palme, după care întrebă: Prin urmare, cunoștea Luke pe cineva pe care îl chema Al?
– Al? Probabil. Nu li se întâmplă tuturor? Din moment ce el nu răspunse, ea zise: în regulă... lasă-mă să mă gândesc. Probabil că știa pe cineva. Ia stai. Da. Un coleg de la colegiu, pe care nu l-am cunoscut niciodată. Alan.. Alan... Ea pocni din degete de mai multe ori, concentrându-se. Ooo, care era oare numele de familie? O'Brian! Daaa, Alan O'Brian. Cred că e posibil să fi fost membri ai aceluiași grup. El locuia undeva în regiunea Nord-Estică, poate că acum s-a stabilit la Boston. Nu cred că Luke a ținut legătura cu el. Amândoi au urmat cursurile Universității din Washington.
– OK. El părea să aștepte mai mult, așa că Abby se concentră și mai tare.
– Ooo, da. Mai târziu, Luke s-a împrietenit cu proprietarul unui vas care era ancorat în portul Lake Union din Seattle. Numele lui era Andrew Allen și mulți îi spuneau All, cred, sau Allen, dar Luke îi spunea întotdeauna Drew.
Montoya roti sticla între palme.
– Dar tu?
– Dacă cunosc pe cineva cu numele de Al? întrebă ea, iar el aprobă. Ei... sunt convinsă că am avut clienți sau colegi de clasă pe vremea studiilor, dar singura persoană căreia eu îi spun „Al" este amica mea Alicia... cea care locuiește în apropierea golfului.
– Acolo unde intenționezi să te muți?
– Da, după ce voi reuși să vând casa asta. Dacă voi reuși vreodată. Ea se gândi la Sean Erwin, care o vizitase ceva mai devreme. Acesta mutase mobilierul, măsurând fiecare încăpere, fereastră și ușă, după care luase notițe. Deci, îl întrebă ea pe Montoya, care-i treaba? În timp ce rostea cuvintele, realiză

care era ideea. Ia stai! M-am prins. Am ascultat o parte din emisiunea transmisă astăzi la radio, eram în mașină, și tocmai voiam să văd ce se mai comentează la bătrânul și amabilul WSLJ. Se transmitea din nou programul lui Luke, iar Maury vorbea de un anume Al, nu? Tocmai deschisesem radioul, în clipa în care cineva a dat buzna în studio și a întrerupt transmisia, după care doctor Sam a trecut la pupitrul emisiunii... hei, așteaptă, nu cumva ai fost tu?

Detectivul aprobă, dând din cap.

Abby zâmbi, imaginându-și-l pe Montoya care dăduse buzna în timpul emisiunii lui Maury. Și-l imagină pe idiotul acela isterizându-se.

– Bravo. Se aplecă spre Montoya, ciocnindu-și sticla de a lui. Cred că merită să bem pentru asta.

El zâmbi.

– Ei bine, *eu*, cel puțin, o merit.

Ea pufni în râs, descoperind că se simțea minunat, că o parte din tensiunea acumulată în decursul ultimei spătămâni dispăruse.

– Trebuie să-ți spun că nu ești singurul care a muncit din greu. În timp ce tu erai în oraș, luptându-te pentru a păstra ordinea și siguranța pe străzile New Orleansului și ferindu-le de criminalii în serie, eu mi-am petrecut timpul copiind fotografii de nuntă și achitând facturi. Deci, spune-mi tu. Cine are meseria cea mai riscantă? Ea făcu semn în direcția lui cu gâtul sticlei. Ai asistat vreodată la reacția mamei unei mirese în secunda în care dă cu ochii de o poză în care are bărbia dublă sau de una în care se zărește și marginea de la chiloți? Dar a uneia pline de candoare care-și surprinde soțul sărutându-se cu domnișoara de onoare?

El nu se putu abține să nu râdă, dezvăluindu-și dantura albă care contrasta cu negrul bărbuței. Ochii săi întunecați sclipiră.

– Cred că tu ar trebui să porți pistol.

Ea își dădu ochii peste cap.

– În fine, dacă *aș* avea unul. Al meu a dispărut. Zâmbetul ei dispăru, iar ea ridică din umeri. Era un pistol calibrul 38,

care aparținuse tatălui lui Luke. L-am păstrat după pronunțarea divorțului, și chestia asta l-a călcat pe nervi pe fostul meu soț. Acum câteva zile era aici, în casă, iar acum a dispărut.

– De câtă vreme? întrebă el, adoptând pe neașteptate o mimică sobră.

– Nu știu. De câteva zile.

– Crezi că l-ai rătăcit pe undeva?

– Nu. Am verificat. Habar nu am ce s-a întâmplat cu el.

– Cine a mai intrat în casă, în afară de tine? El așeză sticla de bere, consumată aproape în întregime, pe măsuța pentru cafea, concentrându-și toată atenția asupra ei.

Abby consideră insistența lui ușor enervantă. El îi punea toate acele întrebări pe care ei îi fusese teamă să și le pună.

– Nimeni, în fine, în afara persoanelor care au venit să vadă casa.

– Ai numele, adresele și numărul lor de telefon?

– Numai numerele.

– Vreau să mi le dai.

– Crezi că e ceva important? întrebă ea, simțind cum frica se strecoară iar, sâcâitor, în adâncul ei.

– În cazul ultimelor asasinate, în ambele cazuri, victimele au fost ucise cu arma aparținând femeii. În cazul morții fostului tău soț, arma fusese un dar din partea tatălui lui Courtney LaBelle pentru aceasta, pentru a-i asigura protecția. În cel de-al doilea caz, arma a fost furată din casa familiei Jefferson și făcea parte din colecția soțului victimei.

Abby abia dacă mai reuși să respire. Panica puse stăpânire pe ea. Ea sări în picioare și începu să se plimbe prin fața șemineului.

– Tu crezi că ucigașul a fost aici – arătă spre scândurile podelei, chiar în fața șemineului, în vreme ce încerca să-și calmeze bătăile inimii, în *această* casă, și că *mi*-a furat arma cu intenția de a mă răpi? Ca apoi să mă ucidă, alături de o altă persoană, un bărbat, chiar cu această armă? Asta vrei să spui? Abby era agitată și respira sacadat.

– Spun că e posibil, răspunse el, precaut.

– La naiba, Montoya, mă sperii îngrozitor. Hershey înălță

capul, privind-o pe Abby care își încrucișă brațele la piept. Neliniștită, se plimbă de la o fereastră la cealaltă, gândindu-se la ochii aceia nevăzuți pe care îi simțise, la fereastra pe care o găsise deschisă în ziua dispariției armei... o, Doamne. Era posibil? Cineva intrase în casă? Cineva furase oare arma lui Luke? Sau era rătăcită pe undeva? Știi ceva, cred că ar fi cazul să-ți spun că în ziua în care am sesizat dispariția armei, am avut impresia că a intrat cineva la mine în casă.

Ea îl privi pe Montoya, care uitase completamente de sticla cu bere.

– Cine?

– Nu știu. Nu știu nici măcar dacă a intrat cu adevărat cineva. A fost în seara aceea când ai trecut pe aici și eu aveam ciocanul în mână.

– Mie nu mi-ai spus nimic.

– Am aflat abia după plecarea ta. Mi-ai sugerat că ar fi bine să dețin o armă, iar eu m-am dus să verific locul în care o pusesem. Cum spuneam, în ziua aceea, mai devreme, Hershey s-a purtat ca o nebună. A fost agitată și a tot mârâit. Am crezut că face așa doar din pricina motanului, dar, pentru orice eventualitate, am început să verific toată casa. Nu lipsea nimic, așa că am încuiat bine ușile și ferestrele, dar fereastra de la spălătorie am găsit-o deschisă.

– Nu ai lăsat-o chiar tu deschisă.

– Nu...

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Mi-a fost teamă că mă vei crede o alarmistă – una dintre femeiuștile acelea slabe și speriate, pe care eu le detest.

– Nu-ți sacrifica siguranța de dragul mândriei, îi ceru el, atât de imperativ, încât ea simți cum se aprinde.

– Sunt încă aici, nu? îl repezi ea. Am căutat peste tot prin casă și n-am dat peste nimeni, OK? Abia după plecarea ta am sesizat lipsa armei. De atunci, am tot căutat-o – ea clătină din cap –, dar nu e nicăieri.

– Nu-mi place deloc.

– Nici mie.

El o privea atât de intens, încât fu nevoită să se uite în

altă parte. În concluzie, spune-mi, zise ea, frecându-și brațele. Frigul părea că o pătrunsese până la oase. Cine e acest Al? Brusc, înțelese. O, Doamne. A luat legătura cu postul de radio, nu-i așa? Ucigașul. Maury a comunicat cu el! El a telefonat, a scris sau a trimis un e-mail pe adresa postului.

– Cineva a făcut-o. E posibil să fie vorba de o farsă. Mulți pretind adesea că ar fi ucigașul, doar ca să atragă atenția asupra lor.

– Dar tu ești de părere că era vorba despre el, ghici ea, privindu-l în vreme ce își îndepărta firele de păr din ochi. De aceea ești aici și îmi adresezi atâtea întrebări. Nu oi fi tu în timpul orelor de lucru, dar de muncit, tot muncești.

– Nu sunt convins că biletul a fost expediat de ucigaș. Montoya se ridică, îndreptându-și spatele. Dar e posibil și acest lucru, iar noi verificăm fiecare pistă în parte.

Abby păși spre el. Frica și tulburarea îi dilataseră pupilele. Când ea îl privi, concentrarea lui Montoya se sfărâmă în mii de cioburi. Ar fi trebuit să fie pregătit pentru întrebarea aceea. Dar nu era. Așa cum nu era pregătit pentru acea exaltare a simțurilor, provocată de femeia aceea slăbuță, al cărei zâmbet apărea instantaneu, femeia cu mintea ageră și o hotărâre de fier. Era destul de aproape de ea, ca să-i simtă parfumul discret și să-i vadă șuvițele subțiri și aurii ale părului, strălucind în luminile focului, dar și venele încordate ale gâtului ei. Celor de la FBI nu le-ar plăcea să știe că dezvăluise povestea cu biletul, iar el nu dorea să facă nimic care să compromită într-un fel mersul anchetei. Oricum, cugetă el, la mijloc exista o circumstanță atenuantă. Ea își pierduse arma, pentru numele lui Dumnezeu, iar ideea asta îl speria îngrozitor. Așa că protocolul n-avea decât să se ducă dracului. Cei din forțele speciale abia se reuniseră. Bilețelul acela nu conținea decât un cuvânt, și cine știe câți oameni de la secție îl văzuseră, ori auziseră despre el?

– Ce scria în bilet? repetă ea.

– Dacă îți spun, va trebui să păstrezi secretul.

– Sigur.

– Vorbesc foarte serios.

– Și eu, domnule detectiv.

– Vorbesc serios, Abby, datorită chestiei ăsteia mi-aș putea pierde slujba, ori, și mai rău, ar putea afecta investigația.

– Și eu vorbesc serios. Al naibii de serios. Ce naiba scria în biletul acela?

El o privi lung și intens.

– Îți spun doar pentru că am impresia că povestea asta are, într-un fel, legătură cu tine. Nu știu cum anume și e posibil să fie doar o idee trăsnită, dar asta e impresia mea. Văzu frica ascunsă adânc în privirea ei. Îmi pare rău. Dar tu trebuie să fii conștientă de acest lucru, să fii pe fază. Și foarte precaută. Nu vreau să fii prinsă pe picior greșit. Încruntându-se, el ignoră avertismentul ce prindea viață în mintea lui, inclusiv avertizarea Melindei Jaskiel referitoare la respectarea protocolului. Era singura soluție pentru a nu o lua în brațe. Pe bilețel era scris doar un singur cuvânt – *Căință* – fiind semnat simplu *Al* sau mai precis *A L;* cu litere de tipar. El privi cum pe fruntea ei apărură câteva cute, datorate confuziei, cum buzele ei cărnoase se țuguie brusc, ca semn al concentrării, cum umbra fricii se oglindește brusc și rapid în ochii ei de culoarea whisky-ului vechi.

– Căință? Pentru ce? Privirea ei era buimacă. Pentru anumite păcate? Ale cui? De ce?

– Deocamdată nu știm. Dar cei din grupul operativ continuă cercetările.

– Informația respectivă ar trebui făcută publică?

– Va fi făcută publică atunci când comandantul grupului operativ va considera că a sosit momentul.

Ea clătină din cap.

– Mie nu-mi spune nimic și nici nu mai știu pe nimeni cu numele de Al sau al cărui nume să aibă inițialele respective. De ce naiba se întâmplă toate astea?

– Și eu aș vrea să știu. Apoi nu mai fu în stare să se abțină. O îmbrățișă, trăgând-o mai aproape. Văzând că ea nu se opune, își rezemă bărbia de creștetul ei. Mi-e teamă că până nu-l vom prinde, nu vom reuși să aflăm, zise el.

Ea se înfioră, lipindu-se și mai tare de el.

– O să îl prindem. E doar o chestiune de timp.

– Ce bine.

El închise ochii preț de o clipă, pierdut în senzații și în aroma trupului ei. Ce ușor i-ar fi s-o sărute. Amândoi erau conștienți de lucrul acesta și, în secunda în care ea ridică ochii spre el, întrebarea era deja acolo, în ochii ei aurii. Stăteau lipiți unul de celălalt, în timp ce inimile lor băteau într-un ritm nebun și singura șansă a lui Montoya era să o îndepărteze cât de cât de el. Era obligat. Dar în secunda în care se îndepărtară la aproximativ un metru unul de celălalt, el se simți de-a dreptul pierdut.

Ea nu protestă, nu încercă să se cuibărească la pieptul lui, cu toate că lui i se păru că zărește un licăr de pasiune în adâncul ochilor ei.

Nu te lăsa dus de val, Montoya. Să o săruți ar fi o mare greșeală. O prostie. Ea e implicată în povestea asta, într-un fel sau altul... nu uita. A fost soția uneia dintre victime și e posibil să devină următoarea victimă.

Strânse din dinți.

Mai mult pentru a risipi tensiunea dintre ei, decât dintr-un alt motiv, el arătă spre fotografia aflată pe polița căminului.

– Aceea ești tu? întrebă el, făcând semn spre o fotografie alb-negru în care se zărea chipul unei femei, aproape identic cu al lui Abby, diferența fiind una abia perceptibilă.

– E mama mea.

– Pe cuvânt?

– Mddaa... Cred că a fost făcută în jurul vârstei de douăzeci și cinci sau treizeci de ani.

– Semeni destul de mult cu ea.

– Așa mi s-a spus.

– E un compliment.

– Atunci, îți mulțumesc.

Ea încercă să-și ascundă un căscat. El observă, pentru prima dată, cât de obosită arăta, cât de mult o afectase toată povestea asta.

– Ascultă, ce-ar fi să mergi la culcare?

– Acum?

– Pari epuizată.

Ea privi spre intrare.

– Pleci?

– Nici gând, doamnă. Nu plec până nu-ți vei instala un sistem de securitate, până nu-ți vei achiziționa un Doberman dresat să aibă de-a face cu răufăcătorii și o pisică care atacă.

– Dar nu poți să... Fraza ei rămase neterminată.

– Nu am nevoie decât de o pătură și de-o pernă. O să mă instalez chiar aici. Arătă către canapea. Crede-mă, e un loc mult mai comod decât multe altele unde am stat de pază.

– Eu... nu sunt sigură.

– Dacă vrei, poți să mă dai afară, dar o să mă instalez chiar în fața ușii. El o privi lung și intens. O să rămân aici, Abby, fie că-ți place, fie că nu.

– Îți mulțumesc, spuse ea.

Polițistul era acolo.

Venise la o oră târzie.

Și nu mai plecase.

Din ascunzătoarea sa, pitulat între copaci, în apropierea verandei casei lui Abby, bărbatul urmări cum se sting luminile... toate luminile, cea din urmă fiind veioza din dormitor. Nu reușea să vadă dincolo de storuri, dar zări o mică scânteie și simți mirosul fumului unui foc de lemne. Acesta se risipi în aerul umed al toamnei, făcându-l să-și aducă aminte de vremea copilăriei, când stătea lângă focurile de tabără; lângă focurile pe care le pregătea chiar el, supraveghindu-le de unul singur. Singurătatea aceea de altădată, sentimentul că era „altfel“, că era „puțin aiurea“, „extrem de deștept, mult peste medie, datorită inteligenței native, dar totuși puțin ciudat“ – acestea fuseseră vorbele mamei lui, acesta fusese felul ei de a-i explica de ce el nu avea prieteni, de ce nu semăna cu frații săi. Simți din nou acea senzație rece și întunecată specifică singurătății. Izolat. Ales.

În cele din urmă, își găsise alinarea în izolarea aceea.

După care o cunoscuse pe Faith.

Și de atunci, nu se mai simțise niciodată singur.

Își imagină încă o dată mângâierea ei, căldura ei, senzația provocată de buzele ei care alunecaseră pe pielea lui...

Dar înainte de a reuși să se cufunde în deliciul amintirilor, privirea lui zăbovi asupra casei. Strânse din dinți. Furia i se scurse prin vene ca o arșiță, iar buzele se strâmbară a dezgust.

Cei doi făceau sex.

Era sigur de asta.

Ca o cățea în călduri, îl lăsa pe polițaiul acela s-o reguleze! Probabil că în clipa aceea se răsucea și se zbătea dedesubtul lui, asudând, scoțând fel și fel de sunete, cerând tot mai mult.

Furia și durerea îi străpunseră inima.

Cât de mult semăna cu mama ei!

Stomacul lui se dădu peste cap. Simțea cum mii de piciorușe alergau pe suprafața trupului său. Ca și cum milioane de furnici roșii l-ar fi asaltat, înțepându-l și mușcându-l, făcându-i pielea să ia foc, provocând în adâncul inimii lui o furie neagră, fără margini.

Ea *îl trădase.*

Amintirile îl invadară.

Rememoră râsul lui Faith, acel chiot înfundat, răgușit care-ți oprea bătăile inimii, ce ar fi trebuit să fie doar pentru el. Cu toate astea, îl auzise răsunând în salonul ei.

El apăsase pe ivorul clanței.

Era țeapăn. Nu se mișca.

Încuiat.

Clanța fusese blocată cu cheia.

De ce?

El fusese gata să strige, dar, imediat după aceea, alte zgomote ajunseseră la urechea lui, acele zgomote inconfundabile ale momentelor de pasiune: gemetele lungi și guturale ale plăcerii animalice, scârțâitul ritmic și idiot al arcurilor saltelei, respirația sacadată și strigătul înfundat al împlinirii totale.

Simțise aroma aceea a actului sexual sub semnul păcatului, strecurându-se pe sub ușă.

Sunetele acelea răsunau și acum în urechile lui, un zgomot dureros care-i străpunsese timpanele. Își amintea aroma drăcească a extazului lor.

Strânse din dinți atât de tare, încât începură să-l doară maxilarele, iar chipul i se crispă de parcă ar fi fost victima unei torturi.

Deci, în secunda aceea, fiica și-o trăgea cu copoiul.

Simți acru în gură.

Își imagină părul ei auriu care se umezise din pricina transpirației, trupul ei nespus de alunecos, de-ai fi zis că fusese uns cu ulei, în timp ce ea se arcuia pentru a se lipi de el, sânii înălțându-se ușor spre tavan, mari și excitați, cu sfârcurile tari și închise la culoare. O, cu câtă plăcere trebuie că întâmpina ea sărutările lacome ale polițistului, limba lui lungă și umedă, dinții săi ascuțiți. Bărbuța lui aspră aluneca acum de-a lungul pielii ei.

Inima lui bătea plină de furie. Și de pasiune, imaginându-și cum cei doi se dăruiau unul altuia. O, ce-i făcea ea lui, ce gesturi murdare, bolnăvicioase și pline de pasiune?

Ochii i se umplură de lacrimi, gândidu-se la frumusețea ei, la puritatea ei murdărită. El scormoni în buzunar, atingând arma cu degetele înmănușate.

Arma ei.

Arma asta era salvarea lui. Și a ei.

Strânse în pumnul mâinii drepte oțelul rece al revolverului.

Va sosi și vremea ta, cugetă el, cuprins de furie. *Și asta cât de curând. Ooo, da, foarte curând.*

Închizând pleoapele, își imagină chipul ei. Frumos. Nevinovat. Nostim. Semăna atât de mult cu al lui Faith, de parcă ar fi fost gemene.

Și la fel ca mama ei, îl trădase și ea.

În adâncul inimii, o crezuse un înger.

Dar în sinea lui, știa că ea era o târfă.

21

Spitalul era cufundat în întuneric, coridoarele erau umede, treptele scării păreau fără sfârșit. Abby alerga, ținând cutia în brațe, vrând să-i facă mamei ei o surpriză. Avea atâtea să-i spună, să-i mărturisească. Îl invitase pe Trey la petrecerea dansantă... o, Doamne, și, spre marea ei mirare, el spusese „da“! Urca. Pachetul pe care-l ducea cu ea era voluminos și ciudat. I se părea greu, iar ea urca cu dificultate pe scară, starea euforică risipindu-se încetul cu încetul, întunericul bătrânului sanatoriu făcându-i greață. Respira greu, picioarele obosiseră la maximum, în timp ce niște mâini nevăzute încercau, parcă, să desfacă panglica strălucitoare a darului ei.

Ajunse, în sfârșit, la etaj, acolo unde un vitraliu, înfățișând-o pe Madona, strălucea. Mâinile acesteia erau așezate în poală, iar cerculețul auriu strălucea deasupra capului Ei. Abby se opri o clipă să-și tragă sufletul, urcând apoi treptele ce duceau la ultimul etaj, cel de-al treilea. Pornind „cu stângul“, picioarele ei alunecară într-o parte și în cealaltă, iar pachetul îi căzu din brațe. Disperată, încercă să-l prindă, dar nu doar pe el, ci și pe ea însăși. Se agăță de bara de susținere, dar nu reuși să apuce și cutia. Răsucindu-și capul, urmări îngrozită cum cutia aurie cu panglică de culoare roșu-aprins se bulucea în spatele ei, lovindu-se și sărind din treaptă în treaptă, ca să dispară apoi în întuneric, la capătul scării. În neant și uitare.

Vru să coboare pentru a o recupera, dar vocea înfundată și răgușită a mamei o opri.

– Abby? Abby Hannah? Părea că mama ei se afla undeva departe, strigând-o din capătul unui tunel extrem de lung. Abby?

– Vin, mami, zise ea, știind că Zoey va aduce cu siguranță cutia. Nu se certaseră ele în mașină, disputându-și privilegiul de a-i oferi mamei darul cu pricina? Cui îi păsa? Dar, în vreme ce Abby privea în jos pe scară, în întunericul acela negru ca cerneala, se întreba unde era Zoey. Dar tatăl lor? Oare cât îți lua să parchezi o mașină?

– Abby! Vocea lui Faith era ascuțită. Speriată.

Abby se răsuci, urcând și ultimele trepte. Cu coada ochiului, observă că imaginea Madonei se schimbase. Nu prea mult. Nu atât de mult, încât să fie observată de majoritatea celor care treceau pe acolo, însă Abby remarcă faptul. În loc să pară senini și calmi, ochii larg deschiși ai Sfintei Fecioare se alungiseră și se îngustaseră puțin, surâsul angelic era ușor strâmb, ca și cum ea și Abby tocmai își împărtășiseră o glumiță doar de ele știută.

Speriată, Abby se repezi pe trepte, împiedicându-se. În timp ce urca, neîndemânatică, spre palierul etajului trei, auzi hohotele de plâns. Niște hohote întretăiate.

– Mami? Cu siguranță nu mămica ei era cea care plângea! Dar toate celelalte uși de la etajul trei erau deschise, camerele fiind întunecate și căscate, de parcă înăuntrul lor s-ar fi ascuns niște monștri nevăzuți.

Salonul 307 era încuiat.

Ea apucă ivorul și împinse.

Nimic.

– Nu. Oh, nu, te rog, nu face asta – implora mama ei în spatele ușii.

– Mami! Abby bătea cu pumnul în lemnul ușii. Buuum!Bum! Bumm!

Cifrele care compuneau numărul de la salonul mamei căzură pe podea, una câte una.

Cifra trei.

Poc.

Cifra zero.

Zang.

Cifra șapte.

Bang.

În secunda în care ultima cifră atinse podeaua, ușa se deschise larg.

Abby păși, împleticindu-se, înăuntru. Un buchet se afla într-o vază. Oglinda de deasupra șemineului era spartă. Cioburile erau pătate de sânge. Mama ei se afla în dreptul ferestrei... însă nu era singură... un bărbat în halat alb și

purtând după gât un stetoscop subțire stătea cu spatele la Abby. Palmele lui se aflau pe umerii mamei ei,continuând s-o împingă către fereastră. Rochia lui Faith era șifonată și un picior rămăsese desculț, fără pantof.

Ajută-mă, *imploră ea în gând, privind dincolo de umerii bărbatului.* Ajută-mă, Abby Hannah.

Împietrită de uimire, Abby reuși să se echilibreze, dar picioarele ei păreau de plumb, refuzând să se miște.

– Mamă! strigă ea, întinzând brațele, încercând cu disperare să ajungă la ea.

Doctorul împinse cu toată puterea umerii lui Faith. Țipând, ea căzu pe spate, trupul ei lovind fereastra cu destulă forță, astfel încât geamul acela mare să trosnească. El se crăpă încet-încet, dar sigur. Oricât ar fi încercat, Abby nu avea cum să oprească prăbușirea mamei ei.

Doctorul se îndepărtă rapid, dispărând în ungherele întunecate ale camerei, în vreme ce Abby se repezi înainte. Ultima bucată de sticlă se făcu țăndări. Aerul cald și umed năvăli în încăpere.

Faith, sângerând și ținându-se de mâna lui Abby o trase mai aproape.

– Te iert, șopti ea.

Și se răstogoliră împreună, răsucindu-se, în noaptea neagră și densă a Louisianei.

Țipând, Abby se ridică brusc în șezut. Era scăldată în sudoare, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Visul fusese atât de real, încât ea nu mai fu capabilă să respire.

– O, Doamne, Dumnezeule, șopti ea, dându-și părul la o parte. Când ochii săi se adaptară la întunericul din jur, observă cum ușa dormitorului se deschide pe neașteptate. Țipă din nou, dând cu ochii de silueta neclară a unui bărbat care se oprise în prag. Oooo, Doamne! Ochii ei se deschiseră larg din pricina groazei, în vreme ce el înainta încet spre ea. Ea se feri, înspăimântată, visul persistând încă în imaginația ei.

– Abby? rosti el, iar ea recunoscu vocea detectivului Montoya care se afla în dormitorul ei. El aprinse grăbit veioza

de pe noptieră. În mână avea un pistol. Nu purta nimic, în afară de jeanșii săi cu talie joasă. Observând că nu mai era nimeni în încăpere, el așeză arma pe noptieră.

– Te simți bine?

– Mă întrebi întruna același lucru, zise ea, încercând să-și calmeze bătăile repezi ale inimii, străduindu-se să nu se holbeze la trupul lui Montoya. Îl lăsase complet îmbrăcat, pe canapea, după ce îi oferise o pernă și un sac de dormit.

– Eu... ah, Iisuse. Se rezemă de capătul patului, dându-și părul la o parte de pe ochi cu ambele mâini. Am... am avut din nou visul acela. Scuturând din cap, se întrebă dacă avea să se elibereze vreodată de seara aceea cumplită din urmă cu mulți ani, de coșmarurile care o chinuiau mereu. Îmi pare rău... n-am vrut să te trezesc.

El îi surâse blând, dând la iveală o parte din dantura sa imaculată.

– Nu-i nimic.

Ea se strădui să nu observe pectoralii lui care se vedeau prin firele de păr de pe piept. Se strădui să nu bage de seamă că abdomenul lui era plat, sub pielea fermă abia ghicindu-se mușchii puternici. Inspirând adânc, ea nu protestă în secunda în care el se așeză pe pat, alături de ea, nu se împotrivi când un braț puternic se strânse în jurul taliei ei. Ea nici măcar nu-l respinse când el o trase suficient de aproape, astfel încât ea adulmecă aroma lui masculină, ascultând cum inima lui bătea în același ritm cu a ei.

– Acum e mai bine? întrebă el.

– Ddaaa, cred că da. Ea expiră lung. Sper...

El o strânse și mai tare în brațe, aproape posesiv, trăgând-o și mai aproape de el.

– Ai auzit ceva? Ai văzut ceva?

– Nuuu... a fost doar un vis. Același pe care îl am de foarte mulți ani. De fiecare dată, se schimbă puțin, însă... Ea se cutremură. Dar întotdeauna are legătură cu seara în care ea a murit.

– A trecut cam mult de atunci, pentru ca acest coșmar să revină mereu.

– De aceea, la sfatul ultimului psiholog pe care l-am consultat, m-am dus, acum câteva zile, în vizită la sanatoriu.

– Cu alte cuvinte, n-a funcționat?

– Deocamdată nu, așa cred. Ea se încruntă, în timp ce fragmente ale visului nu-i dădeau încă pace. Dar cred că acolo, în salonul mamei, se ascunde ceva foarte important. Ea ridică privirea spre ochii lui întunecați și preocupați. Știu că pare o nebunie, dar e ca și cum, intrând acolo, voi reuși să las trecutul deoparte, zise ea, scuturată de un fior de groază. Trebuie să mă întorc acolo.

– De ce?

El se urcă în pat și se rezemă de perne, continuând s-o țină în brațe.

– Fiindcă, ultima dată, ușa salonului era încuiată. Abby își rezemă capul de umărul lui, și-l îmbrățișă întrebându-se în grabă dacă ar fi fost înțelept să facă dragoste cu el. Uite care-i treaba: nicio altă încăpere din clădirea aia blestemată nu mai era încuiată. În fine... cu excepția ușii de la subsol. Ușile exterioare erau zăvorâte, ferestrele la fel, dar ușile din interior erau deschise. În afara celei de la salonul 307. Salonul mamei. Ea ridică ochii spre el, observând cutele dintre sprâncene, care se adânceau din ce în ce mai tare. Nu ți se pare ciudat?

– Oo, draga mea, cu câte lucruri stranii nu mă lupt eu acum, recunoscu el și, în secunda în care se priviră în ochi, ea sesiză o ușoară schimbare de atitudine. Realiză brusc că el o va săruta. Înainte ca ea să se poată răzgândi, el își schimbă poziția, patul scârțâi promițător, iar el o trase foarte aproape, încât ea simți cum respirația lui se amestecă cu a ei.

E o greșeală, cugetă, dar își înălță capul.

La naiba, mormăi el, și o secundă mai târziu, gura lui îi pecetlui buzele. Mâna lui se juca în părul ei. Cealaltă coborî pe spatele ei, iar ea nu făcu nimic pentru a-l opri, pentru a împiedica această exacerbare a propriilor ei simțuri.

Abby închise ochii, simțind căldura gurii lui, senzația abia perceptibilă a bărbuței-cioc care se freca de pielea ei, trupul lui fierbinte care se lipea de al său.

De câtă vreme nu mai sărutase un bărbat? De câtă vreme

nu mai făcuse dragoste? Ea renunță să se mai gândească la asta, lăsându-se pradă clipei, bucurându-se de buzele lui care se apăsau atât de puternic peste ale ei, de greutatea corpului lui care se așezase deasupra ei.

Limba lui îi mângâie încet dinții, vârful acesteia trecând încet peste protuberanțele din cerul gurii, în timp ce el îi gusta savoarea, mângâind-o ușor. Îl sărută la rândul ei, limba începând explorarea acestui bărbat, pe care îl cunoștea atât de puțin, acestui polițist, care o fermecase și o excitase nespus de mult.

Să nu crezi în momentul acesta. *Nu reprezintă absolut nimic. Sunteți doar doi singuratici surprinși împreună într-o noapte lungă cu cerul ca cerneala. Nu e ceea ce-ți dorești, Abby, aceasta e o nonrelație, o simplă și facilă partidă de sex. Nu te regăsești în așa ceva.*

Dar, cu toate astea, nu reuși să se oprească. Și nici nu intenționa așa ceva.

Gândește-te, Abby. La ziua de mâine. La cea de poimâine și la viitor.

Ea ignoră partea rațională a firii ei. Nu și în noaptea asta. În noaptea asta n-are să țină seama de reguli. Acest moment de iubire era dorit de mult, iar ea avea nevoie – o, Doamne, cât de mult – de o descătușare. Îl sărută ca și cum nu ar mai fi sărutat pe nimeni până atunci, ca și cum n-ar fi putut să se sature nicicând de el.

Nici n-ar fi avut cum.

Uniunea lor nu era una îndelung gândită, nu reprezenta o explorare tandră și plină de iubire, ci o cuplare năbădăioasă a două trupuri conduse de pasiune și dorință. Buzele lui le cereau pe ale ei, iar ea îl sărută cu o foame care-i sfâșie inima. Brațele i se uniră în jurul gâtul lui și, în timp ce el îi ridică cămașa dincolo de șolduri, vârfurile degetelor frământându-i pielea, palmele mângâind-o ușor, Abby abia dacă mai reuși să respire, ori să gândească. Ea se preda de bună voie acestui extaz, acestor senzații transmise de fiecare terminație nervoasă.

Două palme bătătorite și experimentate îi cuprinseră sânii, degetele mari mângâindu-i ușor sfârcurile. Gura lui puse

stăpânire definitiv pe a ei, într-un sărut pasional și apăsat. Care cerea mai mult. Ea nu se mai gândi la bine și la rău, la îndoielile care aveau să se nască odată cu primii zori de zi.

Îl dorea și nimic mai mult.

În clipa aceea.

Trupul ei implora eliberarea, în vreme ce mintea ei îi cerea disperată să uite, măcar pentru câteva ceasuri, oroarea coșmarurilor care o bântuiau, durerea trecutului, incertitudinea viitorului.

Noaptea asta era doar a lor, iar ea se predă, sărutându-l, trecându-și degetele peste mușchii lui ademenitori precum păcatul, simțind cum sângele ei o lua la goană prin vene, încălzit de o dorință profundă și întunecată.

Buzele lui coborâră pe gâtul ei. Bărbuța moale, buzele fierbinți și limba umedă se plimbară ușor pe pielea ei. Ea simți o durere ascuțită în miezul ființei ei și dorința se topi în vene, provocându-i o nevoie atât de imperioasă, încât ea se pierdu în vârtejul acesteia.

Ea slobozi un gâfâit slab în clipa în care palmele lui îi acoperiră sânii, degetele cuprinzând ușor pielea și mângâind-o. Sfârcurile i se întăriră atât de mult, încât începură să o doară. El stătea acum întins peste ea, lipindu-și coapsele de ale ei.

O senzație fierbinte o pătrunse până în creier, în vreme ce pulsul o luă la goană în clipa în care el începu să coboare, înconjurând-o cu brațele, respirația sa fierbinte trecând ușor pe deasupra pielii pe care o umezea cu limba.

Fă dragoste cu mine, ah, te rog! rosti ea în gând, în clipa în care gura lui îi cuprinse unul dintre sâni, tachinându-l și jucându-se cu el, excitând-o, gâdilându-i pielea și făcând-o să se arcuiască de mijloc, în vreme ce degetele ei alunecară pe ceafa lui, strângându-l cu putere.

– Ah, șopti ea, vrând și mai mult, în vreme ce dorința explodă în adâncul ei – materializată ca ceva real și viu care cerea cu disperare să fie eliberat. Ea își plimbă degetele peste mușchii umerilor lui și peste cei ai brațelor. Era tare și puternic. Iubise, fără îndoială, multe femei, se luptase cu o grămadă de bărbați, omorându-i, probabil, pe unii dintre ei.

El o gustă, limba lui trecând rapid peste sânii ei, în timp ce îi lipea șoldurile de ale lui, degetele fierbinți de coloana ei, vârful lor strecurându-se spre Muntele lui Venus ascuns între coapsele ei.

Ea se mișcă, pradă unei agonii delicioase.

Oferă-mi mai mult!

Degetele ei alunecară pe abdomenul lui plat, pe săgeata aceea de perișor negru care se prelungea dincolo de talia blugilor lui.

Ea desfăcu primul nasture, strecurându-și vârfurile degetelor dincolo de denimul uzat. Mușchii abdomenului lui se contractară, oferindu-i și mai mult acces spre zona acea incandescentă dintre coapsele lui.

– Ai grijă, șopti el, respirând sacadat. Teritoriu periculos.

– Tot trupul tău e un teritoriu periculos, replică ea, trăgând. Nasturii jeanșilor Levi se deschiseră unul câte unul. Ea atinse membrul lui neted și tare, degetele ei delicate plimbându-se precum o adiere pe suprafața acestuia.

Trupul lui se încordă, în vreme ce el închise ochii, rostind o înjurătură. Degetele lui puternice îi strânseră talia.

– Abby, rosti el pe un ton gutural. Poate... că ar trebui să ne gândim mai bine. Respira greu, în vreme ce trupul i se încordă, scăldat în broboanele lucioase de sudoare ce alunecau pe suprafața mușchilor.

– De ce?

– Fiindcă, depășind o barieră anume, nu mai există cale de întoarcere.

– Îți imaginezi că eu nu sunt conștientă de lucrul acesta?

– Eu sunt implicat acum în anchetarea unei crime și...

– În asta ești implicat în secunda de față? întrebă ea, tachinându-l, respirația ei fierbinte adiind deasupra toracelui său dezgolit. Și eu care credeam că ești în patul meu, pregătit să faci dragoste cu mine. N-am dreptate? Ea își plimbă degetele mâinii rămase libere pe deasupra sternului lui, mângâindu-i unul dintre sfârcuri. Nu cred că am înțeles greșit. Îi sărută abdomenul plat cu buzele umede.

– Încerc să fiu gentleman, protestă el.

– Abia dacă observ.

– Abby...

– Ce e? rosti ea, cu buzele lipite de pielea lui. Degetele aflate pe talia ei se încordară preț de o clipă, după care se relaxară.

– Iisuse Hristoase, șopti el. Dacă asta vrei, scumpo, asta o să primești. El o trase spre el, îi prinse fața în palme, sărutând-o ca și cum n-ar fi vrut să se mai oprească nicicând. Gura lui era lacomă și buzele pline de nerăbdare.

Cu ajutorul ei, își scoase blugii. El nu protestă când ea îi mângâie șoldurile și își plimbă degetele peste coapsele tari ca piatra, cuprinzându-i apoi fesele în palme.

Respirând zgomotos, el se trase ușor în jos, sărutând-o între sâni, de-a lungul abdomenului, încercuindu-i ombilicul, făcând-o să strângă așternutul cu degetele crispate. Buzele și limba lui experimentată explorau fiecare centimetru, în vreme ce palmele i se strecurau peste tot, iar ea se răsucea, asuda, gâfâia, *simțea*. Senzații fierbinți și nerușinate îi inundară trupul, iar ea își dorea mai mult, o, Bunule Dumnezeu, mult, mult mai mult.

Abby își desfăcu de bunăvoie picioarele, simțind ultima lui mângâiere, în vreme ce limba și buzele sale o gustau, făcând-o să geamă, pradă unei plăceri incredibile și chinuitoare.

Primul spasm o lovi cu putere, făcându-i trupul să se cutremure, în vreme ce degetele de la picioare se contractară, iar cele de la mâini apucară strâns așternutul. Ea se răsuci din nou, trupul ei sărind asemenea unui arc. Mișcarea se repetă. Cu toate astea, el continuă să se joace, palmele lui masându-i fesele, degetele lui descoperind locuri secrete, producându-i din ce în ce mai multă plăcere.

În mintea ei totul se învălmășea și, în clipa în care ea nu mai fu capabilă să respire, îl trase în sus, după care îl sărută.

– E rândul meu, îi șopti ea la ureche, iar el mormăi în secunda în care ea se trase ușor în jos.

Își plimbă limba și dinții de-a lungul picioarelor lui, simțindu-l cum tresare, cu degetele înfipte în părul ei. Ea îl

atinse, sărutându-l cu delicatețe și simțind cum el se abține din răsputeri, până ce începu să tremure.

– Abby, șopti el, în cele din urmă, trăgând-o către el, sărutând-o și răsucind-o cu fața în sus. Apoi, în vreme ce veioza răspândea în jur o lumină aurie, el îi așeză picioarele pe umerii lui și, privind-o în ochi, se avântă înăuntru. Cu putere. Adânc. Atât de adânc, încât ea gâfâi.

El se retrase ușor doar pentru a plonja a doua oară.

Cutremurându-se, ea îl prinse de umeri, începând să se miște în același ritm cu el, ținându-l strâns, în timp ce el ieșea și intra în adâncul ei, din ce în ce mai rapid. Trupul ei deveni un rug, iar respirația se transformă într-un șuier întretăiat. Tempoul mișcărilor lor se înteți, până când nu mai contă nimic, în afara locului în care se uniseră cele două trupuri, a zonei de fricțiune intensă care se zbătea și pulsa, trimițând unde de șoc spre creierul ei.

Pleoapele lui se închiseră chiar în secunda în care ea se cutremură. Ea scoase un țipăt înfundat. El se aplecă peste ea, împingând și retrăgându-se repede și cu putere, până ce ea se sincroniză iar cu tempoul lui accelerat, îngropându-și degetele în umerii lui, lăsând capul pe spate. Și mai pasional. Și mai rapid. Și mai sălbatic. Trupul ei se înălță precum un arc.

– Ooo, Doamne... Montoya, strigă ea, iar el se încordă, respirând șuierător printre dinți, lăsându-și capul pe spate.

Imediat după aceea, se prăbuși, descărcându-se în adâncul ei, iar capul îi căzu lângă umărul ei.

– Chiar asta voiam să aud, zise el, cu o voce aspră.

– Ce...?

– Numele meu și al lui Dumnezeu rostite în momentul clipei supreme.

Un hohot rămase neslobozit din gâtlejul ei.

– Cum de poți glumi tocmai acum? Inima ei bătea mai departe într-un ritm dezlănțuit, pulsul ajungând deja în stratosferă.

– Cine glumește?

– Nemernic ce ești, mormăi ea, repezindu-i un dos de palmă.

– Din Zeu în nemernic, și totul cât ai clipi. Începu s-o sărute pe gât, iar ea oftă fericită, refuzând să se gândească la dimineața care urma să sosească și la reproșurile care vor veni odată cu ivirea zorilor.

În noaptea asta voia să se bucure de efemerul sentiment de iubire pe care-l trăia.

Reverendul Billy Ray Furlough rămase treaz până târziu, în biroul, sanctuarul său, departe de lume. Separat de corpul principal al proprietății sale printr-un pâlc de sălcii, magnolii, pini și stejari, dar și de un gard ornamental din fier forjat, biroul său era compus dintr-un apartament, la care se adăugau un garaj pentru trei mașini, piscină și un teren de baschet de dimensiuni normale. Puțin cam ostentativ, poate, dar necesar, după părerea sa, pentru a face cunoscut întregii lumi cuvântul lui Dumnezeu.

Reverendul Furlough nu se simțea niciodată mai aproape de Dumnezeu decât atunci când asuda din abundență, executând o aruncare de pe mijloc. La colegiu fusese cel mai bun marcator al celor de la Hornets. El iubise baschetul ani de zile, și jocul acesta îl iubise pe el. Jucase cu o încrâncenare și o furie pe care le purtase cu el și în viața personală.

Acolo, pe terenul de baschet, văzuse lumina pentru prima dată.

La un moment dat, se avântase sus de tot, întinzând degetele să prindă mingea, după care căzuse la pământ, în mijlocul unui grup de jucători agitați. Își fracturase glezna și zăcuse inconștient timp de zece minute. În acel moment, în care timpul se oprise în loc, el trăise cât într-o viață întreagă, văzuse chipul lui Hristos, și când se trezise, jurase că, în cazul în care se va vindeca, își va dedica viața lui Dumnezeu și Fiului Său.

Și exact așa se întâmplase.

Se vindecase, îndurând ore lungi de durere infernală în timpul exercițiilor de recuperare. În tot acest timp primise scrisori de la oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, dar care îi mărturiseau că se gândesc la el și jurau că se roagă ca

el să se recupereze pe deplin. Îi împărtășiseră gândurile lor, îi făcuseră urări, iar unul dintre ei îl rugase pe Domnul să-l vindece, astfel ca echipa Hornets să spulbere adversarii, în sezonul care urma.

Iar lucrurile se petrecuseră întocmai.

El se vindecase în mod miraculos și jurase că lucrul acesta nu se petrecuse doar datorită talentului și muncii asidue, ci și datorită promisiunii pe care el o făcuse bunului Dumnezeu. El jurase că-și va duce echipa în turneu în numele Domnului și al Sfântului Duh.

Și exact așa fusese.

Cei de la Hornets îi făcuseră praf pe adversari, câștigând titlul micii lor ligi. Billy Ray Furlough jucase cel mai bun meci al vieții sale, interceptând mingea, dând pase, marcând patruzeci și trei din cele optzeci și cinci de puncte de pe tabela de marcaj. Cei de la Hornets, datorită fervorii și furiei lui Billy Ray, își striviseră adversarul.

Publicul își ieșise din minți. Imediat după meci, Billy Ray, marele marcator, cu un prosop aruncat în jurul gâtului, cu părul ud și cu strălucirea specifică unui campion întipărită pe chip, acordase un interviu pentru un post tv local. Încă respirând greu, privise spre obiectivul camerei și dedicase victoria, trofeul și titlul lui Dumnezeu.

Primise sute de scrisori de felicitare și telefoane. Vreme de mai multe săptămâni, acordase interviuri pentru posturi tv creștine și laice.

Dar nu i se oferise niciun precontract.

Nu primise niciun apel telefonic prin care să fie solicitat pentru o echipă din NBA.

Nimic.

La urma urmelor, colegiul său era unul mic. Marile universități nu considerau nici măcar competitivă liga din care făcea parte și Hornets. În privința accidentului, o grupă de medici îl declarase apt, rezistent, mai puternic ca niciodată. Încă putea juca cu pasiune și furie în ciuda celor două fracturi și a plăcuței montate la gleznă.

Doar câțiva prieteni știau despre durerile cumplite pe care

le avea după fiecare meci. Piciorul drept, glezna și gamba acestuia îl ardeau de parcă ar fi fost prăjite în flăcările iadului. El își ușura durerea nu numai cu ajutorul rugăciunii, ci și al Vicodinului și Percocetului, ori a altor medicamente care-i alinau senzația puternică de arsură ce-l făcea să strângă din dinți.

Fusese foarte simplu să găsească un medic care-l aprecia, fost student al colegiului în care studia, pentru a-i prescrie medicamentele de care avea nevoie. Nu făcuse niciodată abuz de acestea, folosindu-se de ele doar pentru a ține sub control durerea aceea cumplită și furia constantă care o însoțea.

Nereușind să intre în contact cu echipele profesioniste, el se gândise, o vreme, să plece și să joace în Europa, știind că va întâmpina aceleași probleme ca și în SUA. Erau însă la mijloc și toate acele cărți poștale și scrisori, pe care le păstrase, primite de la diverse persoane, care credeau în el, care-i solicitau fotografii cu autograf, care își doreau vechiul lui echipament sau pantofii săi de baschet. Fanii care îl adorau. Care-l iubeau. Oamenii care credeau în el.

Considerase lipsa unui contract ca pe un semn de la Dumnezeu, care îi arăta „că trebuie să facă parte din echipa lui Iisus". Fără a fi nebun, Billy Ray Furlough realizase că din echipa cu pricina putea face parte o viață întreagă, și să realizeze venituri la fel de mari ca ale celor din NBA, dar pentru o perioadă cu mult mai lungă.

Putea să fie mai departe o vedetă.

Și exact asta devenise.

Furia și loialitatea care-l călăuziseră și-l animaseră pe terenul de baschet îl ajutaseră să creeze o parohie cuprinzând câteva mii de enoriași. Nimeni nu știa care era originea acestei furii, nimeni nu aflase de mulțimea de minciuni cărora fusese obligat să le facă față. Nimeni nu știa cât de trădat se simțise el în secunda în care aflase că părinții săi – doi oameni care munciseră din greu – îl mințiseră de la bun început.

Nu-i mărturisiseră niciodată că fusese adoptat; nu-i pomeniseră nici măcar o dată că el nu era copilul lor natural. Aflase asta la un curs de genetică, în cadrul orelor de biologie,

pe vremea când avea paisprezece ani. Persoanele cu ochii albaștri nu pot da naștere unor copii cu ochi căprui... era o realitate consfințită biologic, astfel că fie mama lui comisese păcatul adulterului, fie el era un copil adoptat.

Era simplu de descoperit și, în cele din urmă, descoperise.

Amintindu-și, lovi cu stiloul în lemnul biroului, strâmbându-se în fața perfidiei. De câte ori nu încercase să-i ierte pe oamenii aceia simpli și tot de atâtea ori se răzgândise.

– Dă-mi putere, șopti el, stând la birou, în vreme ce partea aceasta a vieții sale, pe care presa răutăcioasă ar fi catalogat-o drept „compromițătoare,“, rămânea mai departe învăluită în întuneric. Lasă-o să spună ce vrea. Cui îi pasă? Billy Ray nu credea în puterea unei prese răuvoitoare. Atâta vreme cât reporterii scriau despre el, oamenii aflau în continuare de existența lui, și asta era tot ceea ce conta.

Se frecă la ochi. Era obosit, așa că hotărî să rămână. Aici, la birou, dispunea de un dormitor extrem de scump – de un pat dublu, de un televizor cu ecran plat, și chiar de un șemineu pe gaze, care putea fi aprins printr-o simplă apăsare pe butoanele unei telecomenzi. Își petrecea aici nenumărate nopți, mult mai multe decât în casa aceea uriașă, căreia soția sa îi dedicase foarte mulți ani pentru a o amenaja.

Dintr-un simț al datoriei, își petrecea în casă fiecare noapte de sâmbătă, dormind în patul conjugal și făcând dragoste cu ea, ca și cum i-ar mai fi păsat. A doua zi dimineață, luau micul dejun în sufrageria aceea cu înfățișare monstruoasă, se îmbrăcau, pregătindu-se pentru slujba de la biserică, după care plecau în mașini separate, ea împreună cu copiii, el de unul singur.

Mai demult, avuseseră parte de pasiune. El fusese atât de îndrăgostit, încât, o dată, făcuse sex cu ea chiar aici, pe masa aceea mare, dar asta se întâmplase cu mulți ani în urmă, înainte ca ea să se transforme într-o fire distantă. Înainte ca ea să se implice atât de mult în viața copiilor, astfel încât să nu mai aibă timp pentru Billy Ray. Până să hotărască cum că ei doi vor face sex o dată pe săptămână, sta întinsă pe pat, asemenea

unei statui. Datorită jurămintelor maritale, îi permitea soțului să aibă relații intime cu ea.

El ura chestia asta.

Când faci sex cu soția nu ai de ce să te simți „murdar".

Se gândise la o posibilă relație intimă cu o femeie mult mai tânără și *mai plină de viață* decât Aldora. Flirtase chiar cu noua secretară a bisericii, o femeie care avea doi copii și care divorțase de curând. Aceasta purta tocuri înalte, fuste scurte și îi surâdea făcându-i cu ochiul ori de câte ori stăteau de vorbă.

Până acum, însă, el nu încercase nimic.

Deocamdată.

Și nici nu intenționa să o facă.

Dar... un bărbat are nevoie să se simtă iubit nu doar de Dumnezeu, ci și de o femeie. În ultima vreme, Aldora nu-și îndeplinise povara obligațiilor maritale.

Se simți mistuit de furie în timp ce-și descheie cămașa de golf, și privea rândurile pe care le notase pe o foaie galbenă folosită în birocrația judiciară. Lucra de-o săptămâna la predica sa, chiar din momentul în care aflase că Luke Gierman și Courtney LaBelle fuseseră omorâți. Moartea lor îngrozitoare reprezenta o șansă ca și mai mulți oameni să se apropie de Dumnezeu.

Reușise să-și facă și mai multă publicitate de pe urma celor două crime, dar își dorea și mai multă. Ceea nu era greu deloc. Moartea lui Asa Pomeroy și a Ginei Jefferson o alimentaseră din plin.

Billy Ray presimțea că duminica biserica sa va fi arhiplină. Teama îi făcea pioși pe oameni. Era interesant, cugetă el, cum cuvintele sale referitoare la mânia lui Dumnezeu, la pedepsirea faptelor diavolești, la foc și pucioasă acționaseră ca un magnet asupra enoriașilor săi. Descoperise că, cu cât discursul său era mai aspru, cu cât înălța mai tare brațele spre cer, cu cât vocea lui devenea mai furioasă, cu atât membrii parohiei lui deveneau mai blânzi, mai încrezători. Avea deja o emisiune radio de jumătate de oră la WNBA, în cursul serii, după care urma și programul de la televiziune.

Voiau cu toții spectacol.

Pasiune.

Furie

Putere.

Și, mai presus de toate, iubirea pentru Dumnezeu, sădită adânc în conștiințe.

Billy Ray le avea pe toate.

Prin urmare, predica aceasta trebuia să fie una deosebită, care să vorbească despre furie, despre dragoste și despre un Dumnezeu Atotputernic, despre compasiunea Tatălui Ceresc și despre... Ridică privirea. Auzise ceva? Niște pași? Așteptă, încordându-și auzul, dar nu se mai auzi nimic. Nimic, cu excepția vântului de afară, șuierând prin frunzele uscate ale copacilor. Nu auzise niciun zgomot. Era, pur și simplu, obosit, trupul lui reacționând după o săptămână întragă de agitație, de apariții în fața camerelor de filmat, unde își demonstrase compasiunea față de familiile victimelor, furia pe care o resimțea față de acel ucigaș maniac ce bântuia liber pe străzile orașului lor. Da, da, asta era. Luând stiloul, se apucă să scrie predica. Dimineață, va edita manuscrisul pe computer, eliminând eventualele erori. Scriindu-și gândurile pe coala de hârtie, elimina o parte din furia de care se simțea cuprins, stiloul său fiind gata-gata să găurească prima pagină, în vreme ce el continua să scrie...

Scârț.

Ridică din nou privirea.

De data asta fu aproape sigur că auzise podeaua scârțâind. Se rezemă de scaun și ascultă.

– E cineva acolo? întrebă el, simțindu-se ridicol. Bodyguardul și antrenorul lui personal plecaseră de câteva ore, iar el auzise cum porțile se închideau în urma Chevy Blazerului lui Kyle, și zărise prin fereastra deschisă clipirea farurilor de pe spate ale SUV-ului.

Liniștea mormântală se așternu din nou.

În seara asta era agitat, atâta tot.

Poate că avea nevoie să se roage. Lăsându-și stiloul pe birou, el inspiră adânc. Apoi ștergându-și obrajii cu palmele, se lăsă în scaun, strângând pleoapele cu putere, rugându-l pe

Dumnezeu să-i dea inspirație și să-i limpezească mintea, ca să poată împărtăși cuvântul Domnului. Pentru că exact așa se și întâmpla. El era inspirat de Dumnezeu, era atins de EL. În clipa aceea, gândurile lui Dumnezeu pătrundeau în creierul lui Billy Ray, și strecurându-se rapid dincolo de sinapse, pătrundeau prin intermediul terminațiilor nervoase în degetele lui, astfel că vorbele – rostite chiar de gura lui Dumnezeu! – se înșirau pe hârtia pe care o avea acum în fața lui.

– Ajută-mă, Doamne, zise el cu voce tare. Permite-mi să văd lumina, să-ȚI simt prezența, lasă-mă să fiu mesagerul Tău...

Zgomotul acela se auzi iarăși.

Billy Ray deschise ochii.

Gâfâind, sări în picioare.

Acolo, în fața lui, ținând un mână un pistol, îndreptat direct spre inima sa, se afla nimeni altul decât Diavolul.

Înainte ca Billy Ray să poată rosti o vorbă, Lucifer apăsă pe trăgaci.

Sora Maria simți ceva în timp ce dormea.

Își schimbă poziția.

O mână înmănușată îi astupă gura.

Panica puse stăpânire pe ea și se trezi brusc. Camera era cufundată în întuneric, mai erau câteva ore până la rugăciunile dimineții. Nu reuși să-l vadă pe atacator, dar acesta era puternic.

Hotărât.

Furios.

Îi simțea furia, îi adulmeca mirosul de sudoare.

O dulceață grețoasă îi inundă nările.

Eter!

Lucrase atâta vreme la spital, încât îl recunoscu imediat.

Nu! își zise ea. *Nu, nu, nu!*

Călugărița Maria se zbătu. Încercă să țipe. Se luptă cu toată puterea trupului său, dar în timp ce ea se răsucea, ridicând spre tavan brațele neputincioase, începu să respire sacadat. Și profund.

Aroma aceea chimică, densă, se strecura în plămânii ei, îi încețoșa mintea, îi înmuia membrele, închizându-i pleoapele. Ea gâfâi, se strădui să respire, dar inhală din ce în ce mai mult toxicul ce îi inducea starea de somn.

Mișcările ei deveniră extrem de lente.

Era conștientă de ceea ce se întâmplă, dar nu se putea opune inevitabilului.

În cele din urmă, renunță, trupul ei devenind inert, în vreme ce întunericul punea stăpânire pe creierul ei.

Iartă-mă, Tată, se rugă ea în vis, *fiindcă am păcătuit...*

22

Billy Ray Furlough nu avea de gând să cedeze fără luptă. Legat la ochi, cu căluș în gură și legat fedeleș de un scaun, fusese părăsit de răpitorul lui într-un loc care mirosea a mizerie și a umezeală. Ghici că se afla în apropierea unei mlaștini, adulmecând mirosul dens de apă stătută, ascultând orăcăitul broaștelor și plescăituri prevestitoare de rău. Își imagină aligatorii care dormeau în adâncurile întunecate, în vreme ce la suprafața netulburată a apei li se zăreau doar ochii. Se gândi la șerpii-mocasin care se strecurau agale printre trunchiurile și rădăcinile chiparoșilor, ca apoi să se cufunde în mlaștină.

Simți un fior de-a lungul coloanei vertebrale, dar oricât de periculoase erau creaturile mlaștinii, rămâneau totuși niște „copii", în comparație cu bărbatul care-l capturase. Un nemernic, corpolent și lat în umeri, îmbrăcat cu un costum negru din neopren și purtând o mască de schi. Era înverșunat, mobil și hotărât să ucidă. Billy Ray își dădea seama de asta. Citise suficient de mult despre cele două duble asasinate, pentru a-și da seama că răpitorul său nu era nimeni altul decât ucigașul.

Nu va exista nicio cerere de răscumpărare adresată Aldorei.

Nu va avea loc nicio negociere pentru eliberarea sa.

Nu i se va tăia nici măcar o ureche sau un deget care să

dovedească faptul că fusese sechestrat. Nu, îl aștepta o moarte sigură. Asta în cazul în care nu va încerca să se salveze.

Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

De câte ori nu oferise el în fața camerelor de filmat sfatul acesta? Iar acum, trebuia să-l pună în aplicare. Trebuia să se ajute singur. Fusese părăsit aici, așa că avea timp să alcătuiască un plan, să se pregătească, să găsească o cale de salvare.

Se întrebă cine era oare psihopatul acesta. De ce fusese ales el, Billy Ray, drept victimă?

Nu avea nicio logică. Nu-i dorea nimeni moartea. Era adorat de enoriașii lui și de mass-media deopotrivă. În cadrul bisericii sale exista chiar și un curent care-l îndemna să intre în politică. Și totuși era urât de cineva. Cineva care avusese tupeul să escaladeze gardul și să pătrundă în sanctuarul său.

Oricât de rea ar fi fost situația, cel puțin Aldora și copiii erau în siguranță... nu? Cu siguranță că psihopatul nu se dusese acolo pentru a sechestra un alt membru al familiei lui.

Dar tipul ăsta ucidea perechi, nu-i așa?

Un bărbat și o femeie?

Presupunând că era vorba de același ucigaș... sau de cineva care-l imita. Dar indiferent de identitatea lui, tipul era puternic și hotărât. Nespus de taciturn. Fără a rosti o vorbă, intrase în birou, lăsându-l fără replică pe Billy Ray, legându-l rapid și cu îndemânare, la fel ca pe un curcan pregătit pentru masa de Ziua Recunoștinței. Billy Ray ar fi putut sări asupra lui doar prefăcându-se că era de acord, că-i era chiar frică, reacționând ca și cum nu ar fi fost în stare să-și țină sub control propriul corp. Poate că atunci ar fi avut șansa să-l domine pe individ.

Poate... dar ar fi trebuit să fie foarte rapid, să-l ia prin surprindere pe viermele acela. Cu toate că forma fizică a lui Billy Ray era una excelentă, tipul acesta masiv era mult mai puternic și mai rezistent. Imediat ce electroșocul îl făcuse pe Billy Ray să sară mai în spate și să se prăbușească, atacatorul sărise asupra lui, țintuindu-l la podea, forțându-l să-și îndoaie mâinile la spate, legându-le apoi strâns cu ajutorul unei benzi adezive, și procedând la fel și în privința gambelor. Apoi îl

legase la ochi cu o eșarfă, astupându-i gura tot cu ajutorul benzii adezive.

Totul durase doar câteva minute, după care bruta îl cărase în stilul unui pompier până în garaj, unde îl împușcase din nou pe Billy Ray cu ajutorul armei cu electroșocuri. Sute de mii de volți se descărcaseră în trupul predicatorului, ca apoi să fie înghesuit chiar pe bancheta din spate a Mercedesului *său* SL600.

Nemernicul pornise apoi automobilul, traversând peluza și folosindu-se de telecomanda lui Billy Ray pentru a acționa dispozitivul electronic al porții. Și în tot acest timp, Billy Ray nu reușise să facă nimic. *Nimic.* Nu se mai simțise niciodată atât de neputincios.

Stând întins pe banchetă și adulmecând mirosul de piele nou-nouță, Billy Ray se rugase, vai! cât de mult se rugase, pentru salvarea sa. Nu avusese nici cea mai vagă idee asupra destinației. Pierduse orice indiciu asupra direcției, imediat ce șoferul o cotise spre vest, către autostrada principală, după care se îndreptase spre nord, pornind-o, probabil, pe Gatlin Road. Cu atâtea ocolișuri și curbe, Billy Ray pierduse definitiv sensul direcției de mers. Nici măcar motivul răpirii nu-i era cunoscut. Se temea însă că psihopatul era unul și același cu cel care comisese cele două duble asasinate.

La aproape jumătate de oră după răpirea sa, simțise cum automobilul patinează, fiind direcționat rapid pe un drum neasfaltat. Mercedesul lui hurducăise de zor, trecând peste o mulțime de gropi.

După câteva minute, mașina se oprise brusc, șoferul coborâse de la volanul automobilului, deschisese portiera din spate, curentându-l iar pe Billy Ray, ca o măsură de precauție. Restul celor întâmplate le trăise ca prin ceață. Fusese dezlegat la repezeală, dezbrăcat și așezat cu forța pe un scaun. Mâinile îi fuseseră legate la spate cu bandă adezivă, iar membrele inferioare fuseră fixate de picioarele scaunului.

Apoi agresorul rostise doar o singură propoziție, singura din clipa în care intrase în biroul lui Billy Ray.

Aplecându-se, respirația lui fierbinte mângâind urechea predicatorului, el rostise:

– Puterea Domnului fie cu tine, Frățioare.

Imediat după aceea, agresorul său plecase. Billy Ray, cutremurându-se din cap până în picioare, auzise torcând în noapte motorul silențios al Mercedesului său.

Acum își dădu seama că va trebui să acționeze cât se poate de repede. Fie nemernicul avea să revină pentru a-l chinui și tortura, ca după aceea să-l omoare, fie fusese părăsit acolo unde va muri din pricina deshidratării, în vreme ce creaturile care considerau locul acela căminul lor ar fi așteptat răbdătoare.

Încercase absolut totul. Împingându-se înainte în scaun, răsturnându-l pe podea, luptându-să să alunece ușor spre o ușă care l-ar fi condus afară, trăgând cu putere de banda care-i lega încheieturile, până ce brațele începuseră să-l doară, dând atât de tare din picioare încât durerea urcase de-a lungul membrelor, ajungând până la mijloc.

Cu toată puterea de care era capabil, împinsese și rostogolise scaunul pe podeaua aceea murdară. Praful îi intrase în nări. Urechea stângă se freca rău de podea în vreme ce el înainta centimetru cu centimetru spre ceea ce spera să fie o ușă. Ușor, ușor, scaunul înainta pe linoleumul urât mirositor, peste cârpe, peste niște biluțe mici, pe care el le luă drept excremente de șobolan. Trebuia să dea de ceva... de ceva ce putea servi drept armă.

Minutele treceau. El asuda, pielea sângerându-i în locul în care umărul se freca de podea. Brusc, dădu cu nasul de ceva moale... haine sau ceva asemănător? El le pipăi cu obrazul, simțind ceva metalic, rece și neted. Era atașat un... șarpe, lung și subțire! *Iisuse!* Se retrase cât ai clipi, așteptându-se ca șarpele care dormea să se descolăcească și să atace, dar nu auzi niciun sâsâit de avertizare. Nu sesiză nicio mișcare.

Era mort? Zăcea pe un teanc de haine uitate? Dar ce era cu metalul acela...? Un metal neted. Lăcuit. Scump? Cam aiurea, într-un loc ca acesta... și hainele? Niciun miros greu nu-i invada nările; ba, mai degrabă, simțea un miros de umezeală.

Inima îi tresări.

Nu era un șarpe!

Nici urmă de șarpe blestemat!

Era centura lui. Nu-i așa? Erau hainele *lui?* Descoperise locul unde agresorul lui îi aruncase pantalonii și cămașa, după ce-l dezbrăcase. Psihopatul se grăbise. Billy Ray simțise asta. Ca și cum nebunul nu mai avea timp suficient. Hainele fuseseră lăsate acolo, conținutul buzunarelor rămânând intact. Tot acolo se afla o armă de buzunar „Ultra", produsă de firma Pomeroy, pe care o primise, cu ocazia Crăciunului trecut, din partea fiului său. În comparație cu cuțitașele pentru cuticule și cu unghierele, „Ultra" era o ustensilă la care visa orice bărbat, având la dispoziție cincisprezece lame. Billy Ray avea nevoie de una singură. Oricare din ele îi putea fi de folos.

Încă un avantaj al acestui produs era faptul că „Ultra" se manevra ușor. Prin apăsarea în sus a unui simplu buton, se iveau două dintre cele mai folosite lame. Și-l aminti pe fiul lui, cu ochii strălucitori, în fața bradului de Crăciun. Ghirlandele, seturile de lumini, hârtia creponată și panglicile se revărsau pe podeaua de lemn lustruită și strălucitoare, în vreme ce fiul său îi povestea mândru de butonul cu pricina care făcea din „Ultra" „un soi de ustensilă care se transforma cu ușurință".

Atunci, Billy Ray zâmbise la auzul ideii respective.

– *La naiba, fiule, cine are nevoie de așa ceva?* Acum era fericit că există unealta aceea.

El se mișcă repede, potrivindu-și scaunul în dreptul pantalonilor. Degetele căutară febril în buzunare, până ce umerii începură să-l doară.

Respirând profund, rugându-se neîncetat, își aminti de toate durerile pe care le îndurase ca atlet: degete fracturate, nasul făcut zob, umerii plini de vânătăi, genunchii care suferiseră entorse, și, mai ales, accidentul suferit la gleznă. Putea să îndure durerea asta. O va îndura! Furia se aprinse ca o scânteie în pieptul lui, iar el strânse din dinți și dădu peste buzunarul căutat. Perfect! Apăsă mai departe, degetele lui căutând și scoțând la iveală... bricheta. Perfect. O așeză cu grijă deoparte. Acum, celălalt buzunar. Degetele pipăiră dinții de metal ai

fermoarului, după care descoperiră buzunarul. Încordându-se, el își strecură palmele prin deschizătura acestuia, cât mai adânc posibil. Trebuia să fie acolo! Îl purta mereu cu el! Broboanele de sudoare îi ardeau ochii. Panica se scugea încet-încet în adâncul său.

Apoi o simți... ustensila „Ultra“ a fabricii Pomeroy! Nu reușea s-o prindă și s-o păstreze, degetele lui fiind alunecoase din pricina transpirației, dar cu multă străduință și cu o hotărâre de fier, Billy o apucă în cele din urmă, scoțând-o centimetru cu centimetru din buzunar. *Acum, ajută-mă, Doamne,* zise el, în timp ce cu degete tremurânde se străduia să deschidă mecanismul acela ultrarapid.

„Ultra“ îi alunecă din mâini. Lui îi veni să înjure, dar se stăpâni. Nu era singur. Dumnezeu se afla alături de el. Cu toate astea, era furios pe neîndemânarea de care dădea dovadă.

– Dă-mi putere, mormăi el, dând din nou peste unealtă. Închizând ochii pe sub eșarfă, folosi o tehnică pe care o învățase cu mulți ani în urmă, atunci când încercase să-și domine furia. Își imagină arma pe care o ținea în mână și, respirând rar și cu calm, o roti până ce i se păru că are o poziție confortabilă. Cu ochii minții, se văzu pe sine împingând butonul cu pricina – unde naiba era? Uite-l! Simți butonul și împinse.

Țac! Prima lamă ieși la iveală.

Aleluia!

Mulțumesc, Iisuse!

Doamne, nu mă părăsi, se rugă el în tăcere, *dă-mi puterea să-l ucid pe nenorocitul ăsta.*

În ceasurile acestea, învăluit în întuneric, Billy Ray pricepuse care era misiunea sa. Dumnezeu îi oferea șansa de a scăpa lumea de monstrul acela care-l sechestrase. Nu era doar un simplu test, ci șansa lui de a-și dovedi loialitatea față de Dumnezeu. Procedând astfel, nu se salva doar pe sine, ci și viețile celor pe care ucigașul se pregătea să-i elimine. El devenea astfel și un soi de erou local. Presa va prelua îndată subiectul. Parohia lui va deveni și mai înfloritoare. Se va scrie și o carte. Și se va realiza, probabil, și un film.

Deocamdată însă, trebuia să se concentreze pentru a învinge, contând pe vechea lui amică, furia.

Fiindcă era furios.

Furios și gata să se răzbune.

Puse unealta „Ultra" la treabă, apucându-se să taie banda adezivă înfășurată în jurul încheieturilor mâinilor.

Vino, nemernic psihopat ce ești, cugetă el, în vreme ce furia se scurgea ca o flacără prin venele sale, *o să te distrug.*

Sora Maria fu ridicată în picioare printr-o mișcare violentă.

Mâinile îi erau legate la spate, dar agresorul îi scosese banda adezivă din jurul gleznelor, și eșarfa cu care fusese legată la ochi și îi atârnase rozariul la gât.

– Mișcă-te, mormăi el din spatele măștii.

Amețită și neputincioasă, ea se mișca cu mare greutate. Cu țeava armei lipită de coloana ei și împinsă de bruta aceea îmbrăcată în negru, ea înaintă, împleticindu-se prin întuneric, pregătindu-se pentru ce anume? Pentru tortură, probabil. Mai degrabă, pentru un viol. Și cu siguranță pentru moarte.

Împingând-o înainte, el îndreptă lumina slabă a lanternei spre pământul umed. Frunzele moarte formau un covor peste drumul acela mlăștinos și îmbibat cu apă. Chiparoșii semănau cu niște fantome, rădăcinile lor străpungând pământul și plonjând în apa aceea stătută. Ea nu știa în care dintre zonele mlăștinoase ale Louisianei o adusese, dar era convinsă că va muri.

Tatăl Nostru care ești în Ceruri...

El îndreptă lumina lanternei în direcția unei clădiri, insistând asupra ei, o casă spațioasă, formată dintr-un singur corp de clădire, care arăta ca și cum ar fi fost abandonată cu mulți ani în urmă. Peretele lateral era parțial dărâmat, ferestrele sparte, corpul de clădire învecinat fiind acum doar un morman de scânduri putrede.

Ea reflecă la tot ce-ar putea el să-i facă, la durerea pe care urma s-o îndure, acceptându-și, până la urmă, soarta, rugându-se să aibă puterea de a nu se da bătută. Își aduse aminte de Iisus și de tot ceea ce îndurase El răstignit pe cruce,

dorind să poată îndura tot ceea ce avea să urmeze cu demnitate, cu supunere, gata să ierte acest biet suflet chinuit.

Fu împinsă pe două trepte, ce apăruseră în calea ei pe neașteptate, după care pătrunse într-o încăpere întunecată. Ținând arma lipită de spatele ei, ca și până acum, el aprinse o veioză.

Inima ei se făcu mică în secunda în care dădu cu ochii de spațiul acela strâmt, care pe vremuri fusese o sufragerie. Încăperea era plină de noroi din pricina vremii capricioase, a paraziților și a neglijenței de care aceasta avusese parte ani la rând. Mirosul de putreziciune se simțea peste tot, iar lângă peretele cel mai îndepărtat al camerei, așezat pe un scaun, cu membrele inferioare legate de picioarele metalice și cu mâinile la spate, se afla Billy Ray Furlough. Era gol-pușcă, legat la ochi și cu o bandă adezivă lipită peste gură.

– Nu! strigă ea, cu o voce înfundată, din cauza benzii lipite deasupra buzelor.

– La dracu'! Agresorul ei o ocoli, dezlipind banda de deasupra buzelor cu o mișcare rapidă, moment în care ea vomită.

Cum era posibil? Tată Ceresc, nu!

Ea plângea în hohote, complet distrusă.

Nu! Nu! Nu!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Ea continuă să vomite și nu băgă de seamă că agresorul o părăsise, că traversase linoleumul zdrențuit, postându-se lângă unicul ei copil.

Pe toți sfinții, cum aflase monstrul acesta? Ce voia de la ea? Gâfâind și tușind, ea îl privi pe mascatul care o sechestrase, observând cât de mândru stătea acesta lângă fiul ei.

Ea nu putea permite una ca asta. Indiferent ce ar fi pus la cale mintea aceea bolnavă nu-l va lăsa să-i facă rău fiului ei, băiatului pe care ea îl dăduse spre adopție cu mulți ani în urmă...

– Nu face asta, îl imploră ea. Cere-i iertare lui Dumnezeu și nu mai păcătui.

– Nu eu sunt păcătosul, zise el, scoțând eșarfa cu care era legat la ochi Billy Ray.

Billy Ray întoarse spre ea o privire sticloasă și ea își dădu seama că el suferise foarte mult. Nu se uită la trupul lui gol, ci în ochii lui întunecați, la fel ca ai tatălui său, un băiat pe care îl cunoscuse în tinerețe și care murise cu mulți ani în urmă.

– Vă cunoașteți, zise răpitorul cu o voce gravă și satisfăcută, și spre groaza ei, ea observă că fiul ei o recunoscuse. O spunea expresia chipului său, teama că secretul ei fusese deconspirat, într-un fel sau altul. Mama și fiul.

Ooo, Sfântă Fecioară.

– Amândoi trăind în minciună.

Billy Ray își întoarse privirea spre agresor și Maria observă că expresia lui era alta, furia animându-i nările, ochii îngustându-se, să-și dea seama că se pregătea să comită un gest prostesc, un gest periculos. Ea nu putea permite așa ceva.

Trebuia să facă ceva ca să-l salveze. Chiar dacă pentru asta ar trebui să ucidă. Crima era un păcat mortal... sufletul ei urma să putrezească în iad.

Perfect, așa să fie.

Billy Ray, prefăcându-se că e încă legat și dezorientat, nu reușea să-și ia ochii de la femeia care-i dăduse viață. De ce se afla aici? Psihopatul reușise, până la urmă, să o răpească pe călugărița Maria Montoya, cea care-l adusese pe lume, lăsându-l apoi în grija unor părinți care fuseseră mult prea proști pentru a înțelege noțiunile de bază ale geneticii.

Iat-o aici, îmbrăcată doar în cămașă de noapte, părând bătrână, obosită, speriată, cu rozariul atârnat la gât, buzele ei mișcându-se în tăcere. El presupuse că ea recita acum în minte toate rugăciunile, la fel de vechi ca și rozariul de la gâtul ei. Fără îndoială că spera în intervenția divină.

Ea. Călugărița. Mama lui.

Târfa.

Ascunzându-se sub veșmintele sacre.

Făcând pe pioasa.

El o ura, dar și mai mult îl ura pe individul acesta care

voia să-i ucidă cu o armă ce semăna suspect de mult cu una dintre armele colecției lui, Rugerul placat cu nichel și platină, pe care el îl păstra sub scaunul din față al Mercedesului.

Psihopatul se întoarse cu spatele preț de o secundă. În clipa aceea, Billy Ray trecu la acțiune. Se repezi înainte, având picioarele dezlegate și mâinile libere. Cu o forță despre care el jură că venea de la Dumnezeu, înfipse cu toată puterea unealta „Ultra" a fabricii Pomeroy în pieptul atacatorului, în clipa în care acesta se întoarse cu fața spre el.

Sângele țâșni.

Călugărița țipă, repezindu-se asupra atacatorului său.

Răcnind, psihopatul izbi cu patul armei în obrazul lui Billy Ray. Durerea se răspândi în craniul acestuia. Nasul îi fu fracturat. Billy Ray căzu pe spate, pierzând controlul asupra uneltei „Ultra". Intenționase să-l înjunghie de mai multe ori la rând, până ce bărbatul acela avea să-și dea duhul, dar palmele lui erau alunecoase din pricina sângelui, și intervenise și călugărița, încercând să se interpună între ei doi, *atacându-l* cu mâinile goale.

Nu!

Într-o fracțiune de secundă, uriașul acela, cu masca ridicată din pricina asaltului călugăriței, cu arma lui Billy Ray înfiptă în continuare în pieptul său, o dădu la o parte pe sora Maria, susținând-o și vârându-i arma între degetele tremurătoare...

Sora Maria oftă din adâncul inimii. *O s-o oblige să-l ucidă pe Billy Ray? Nu!*

Ea se luptă cu bruta, plângând și țipând, dar psihopatul era puternic – mult prea puternic. El îndreptă arma spre inima lui Billy Ray și apăsă pe trăgaci...

Billy Ray sări înapoi, încercând să se ferească.

Poc!

Rugerul slobozi glonțul.

Durerea explodă în pieptul lui Billy Ray. El clipi. Apoi înțepeni, în vreme ce sângele i se revărsă pe gură. Văzu cum psihopatul răsucește încheietura mâinii sorei Maria, până ce

aceasta începu să strige. Cu încetinitorul și totalmente uimit, văzu cum bărbatul lipește pistolul de tâmpla femeii, după care apasă pe trăgaci. Cutremurându-se, Billy Ray închise ochii și se rugă până ce moartea veni să-l răpească de pe această lume.

Călugărița se prăbuși în brațele lui. Cu grijă, el îi așeză trupul peste al predicatorului, lăsându-i îmbrățișați, mamă și fiu, două firi atât de diferite.

Durerea îi ardea trupul. Privi spre cuțitul care era și acum înfipt în pieptul lui, și asta-l umplea de furie. Nemernicul ăla îl înjunghiase. Din fericire, lama lovise o coastă, așa că rana era dureroasă, dar nu-i răpise puterile. Avea de gând să scoată cuțitul de-acolo, dar mai târziu, când va fi departe de aici. Nu-și putea permite să lase și mai multe urme de sânge în încăperea aceea.

Fusese un prost. Acționase neglijent. Nu crezuse că predicatorul acelea putea fi chiar atât de inventiv. Se uită în jos, spre cadavrul bărbatului. Oare cum reușise să se dezlege? La lumina lanternei, observă cum scaunul fusese târât spre maldărul de haine. Prin urmare, reverendul se târâse ușor prin întreaga încăpere, reușind, cine știe cum, să scoată arma albă din buzunar, dezlegându-se, după care așteptase? De ce nu fugise?

Poate că pierduse noțiunea timpului?

Nu se așteptase ca răpitorul să se întoarcă?

Ori își dorise să devină un erou, simțindu-se invincibil, din moment ce făcea parte din „echipa lui Dumnezeu", așa cum declarase în nenumărate rânduri. Ipocritul.

Satisfăcut de felul cum îi aranjase pe cei doi, el ridică capul călugăriței, îi scoase rozariul de la gât și-și băgă repede biluțele sacre în buzunar. Apoi luă arma. Rugerul lui Furlough, placat cu nichel și platină.

Ieși afară fără să facă zgomot. Dându-și seama că pantofii erau stropiți cu sânge, se opri pe trepte pentru a-i curăța, după care se duse la Mercedes și deschise portbagajul. Găsi cutia de prim ajutor, o luă, încercând să nu ia seama la durerea

puternică din piept și porni pe aleea lungă, spre docul ai cărui piloni erau afundați în mocirlă. Barca cu vâsle se afla tot acolo unde o lăsase cu câteva ceasuri în urmă. Se urcă și, folosindu-se de lumina lanternei, se uită la arma albă care ieșea în afară prin costum. Verificând conținutul trusei de prim ajutor, descoperi câteva bucăți de tifon și un leucoplast steril. Deocamdată era suficient. Strângând din dinți, el extrase cuțitul din rană. Sângele începu să se scurgă și el îl opri cu ajutorul tamponului de tifon. Desfăcu rapid toate cele cinci pachete de tifon, așeză fâșiile una peste alta, după care le fixă cu leucoplast. Rana sângera și îl durea nespus, însă nu fusese perforat niciun organ vital. De data asta avusese noroc. Ținând lanterna în dreptul ei, privi atent la arma albă, marca Pomeroy, o armă de buzunar pentru domni, care purta inscripția „Ultra".

Fir-ar al dracului!

Îl ura pe Billy Ray, dar și pe Asa Pomeroy. Pentru ei doi, totul se terminase.

Clăti lama în apă, spălă arma, după care o aruncă în cutia de prim ajutor. Lângă „Ultra", așeză rozariul și revolverul. Apucă în grabă una dintre vâsle și începu să vâslească spre locul unde își ascunsese camioneta, la mai puțin de două mile distanță de biroul preotului.

Trebuia să se miște repede. Zorii aveau să sosească peste doar câteva ore, iar el voia să fie departe de proprietatea lui Billy Ray Furlough în momentul în care cadavrul acestuia va fi descoperit.

În afară de asta, planul lui nu era nicidecum pe sfârșite.

Nu dispunea de timp suficient, cugetă el, afundând vâsla în apă. Durerea din pieptul lui era intensă, dar el o ignoră.

Astăzi, trebuia să se ocupe de alte câteva persoane.

Zâmbind cu cruzime, el continuă să vâslească în întuneric. Becul micuț al lanternei îl ghida în aceste ape bine cunoscute. Surprinse ochii unui aligator care trecea înot pe lângă barcă, iar în secunda în care scană malul cu privirea zări un oposum și niște ratoni care se uitau după el. El inspiră, vâslind cu mare precizie, așa cum făcea în copilărie.

Când i se dăduse voie.

Când fuseseră ridicate restricțiile...

Strânse din dinți, gândindu-se ce mult se schimbaseră toate. Când făcuse cunoștință cu *ea*. Buzele lui se schimonosiră, ca și cum ar fi adulmecat un miros neplăcut.

Ea, cu râsul ei vesel, cu vocea scăzută, cu voința ei de fier. O femeie minionă, în ciuda tocurilor înalte pe care le purta întotdeauna. O frumusețe fragilă, care-i făcuse pe bărbați, chiar și pe cei de vază, să se prosterneze la picioarele ei.

De la bun început, ea schimbase lucrurile. Nu se mai vâna în extrasezon, nimeni nu mai stătea treaz până noaptea târziu, nu se mai mânca în fața televizorului, nu „se mai auzea zgomotul acela asurzitor al basului" și nu se mai recitau melodii dezgustătoare, violente și scârboase".

El strânse vâslele în palme.

Ea, cu cățelul ei zglobiu și mititel, cu caii ei scumpi...

Zâmbetul se transformă într-un rânjet batjocoritor, în vreme ce el cântări ironia întregii întâmplări: câinele călcat de cal, murgul „lustruit" retrăgându-se din calea șarpelui, aruncând femeia-călăreț din șa; femeia-amazoană căzând și lovindu-se într-un pietroi cu vârful ascuțit. Până în momentul în care ceilalți începuseră să se agite, căutând-o, vulturii deja se adunaseră deja ciucure în jurul ei.

Astfel că acum el putea inspira profund aerul greu al golfulețului, ascultând țârâitul insectelor în păpuriș, privind la luna care răsărea pe cerul întunecat, străpungând apa sălcie. *Ea* nu reușise să-l oprească.

Își conduse ambarcațiunea spre malul golfulețului. Sărind din barcă, o trase la mal, ancorând-o în stufăriș.

Scoțându-și cizmele și înlocuindu-le cu espadrilele din rucsac, trase de câteva ori aer în piept, după care inspiră din nou, ceva mai profund. Durerea era suportabilă. Înghesui cutia de prim ajutor în rucsac, după care porni spre partea opusă a drumului de țară, îndreptându-se spre fermă. Apoi traversă aleea șerpuitoare și o porni în fugă spre locul unde-și parcase camioneta.

Totul decursese excelent.

Până în momentul în care Billy Ray Furlough fusese gata

să-l învingă, iar călugărița aia... cine ar fi zis că femeia aceea umilă și dulce va avea îndrăzneala să-l atace? Ca o ursoaică, reflectă el, reamintindu-și de avertismentul tatălui lui înainte de a-și lua carabinele și a porni pe drumul acela lung către munți. *Să nu te interpui niciodată între o ursoaică-mamă și puiuții ei. Orice ar fi. Dacă faci greșeala asta, atunci împușc-o. Repede. Înainte ca ea să aibă ocazia să te jupoaie de viu!*

De două ori în timpul fugii sale, trecu pe lângă el un vehicul. De două ori se aruncă la marginea drumului, în șanț, rămânând întins acolo, până ce luminile farurilor dispăruseră în noapte. Abia apoi, el o lua din nou la fugă. Rana din piept îl durea. Era conștient că sângera din nou, și-și reprimă o sudalmă în secunda în care își aminti cum fusese păcălit de preot.

Cum de fusese posibil așa ceva? El avea un IQ de geniu. Billy Ray Furlough nu era decât un exaltat, un fost atlet care alesese să-și domolească furia, folosindu-se de acel mijloc care putea părea o pioșenie plină de pasiune. Corecție: Billy Ray Furlough era acum un om pasional *care murise.*

Camioneta era tot acolo unde o lăsase: la restaurantul al cărui patron era, de multe ori, chiar el. Localul funcționa non-stop. Aici obișnuiau să se oprească camionagiii pentru a bea o cafea și pentru a mânca o plăcintă; seara se servea bere și lichior puternic alcoolizat. Lumea îi știa numele, și nimeni nu se mira dacă camioneta rămânea acolo mai mult decât el. O parca întotdeauna între celelalte vehicule și materiale prefabricate, înghesuite în zona respectivă. De fiecare dată, își făcea apariția, fie trecând prin spatele restaurantului, unde se afla barul, fie prin fața acestuia. Se asigura că fusese văzut la un interval de două ore și ceva. Oamenii îl știau ca vânător și pescar, un bărbat care își parca întotdeauna mașina acolo când avea chef să joace. Mulți îl necăjeau, fiindcă nu-l văzuse nimeni cu vreun cerb sau măcar cu niște rațe în rucsacul de vânătoare, sau cu vreun pește în năvod. El făcea mereu haz de ironiile lor și îi cinstea cu un rând, mărturisindu-le clienților obișnuiți ai localului că îi plăcea cel mai mult să se afle în mijlocul naturii.

Ei îl credeau un constructor independent – un zidar de doi bani și presupuneau că în multe rânduri trecuse prin situația de șomer.

Nimeni nu-i adresa prea multe întrebări, iar „acoperirea" funcționa perfect.

Privi în jur. Camioneta era învăluită în întuneric, un întuneric intens, chiar și partea de est a bolții cerești fiind slab luminată. El își descălță rapid pantofii de tenis, își dezbrăcă costumul de scafandru, sub care purta o pereche de blugi. Tifonul era îmbibat cu sânge. Îmbrăcă o cămașă albastră de bumbac, încheie nasturii din dreptul pansamentelor, și-și puse pe deasupra haina bleumarin din nailon.

Își acordă o clipă neprețuită pentru a-și reveni. Apoi coborî din camionetă, se opri să cumpere un ziar și se prefăcu absorbit de citirea titlurilor articolelor, în timp ce intra în restaurantul plin până la refuz cu șoferi de camion care băuseră deja prima ceașcă de java pe ziua aceea. Îi făcu semn chelneriței roșcate, știind că aceasta era gata să iasă din schimb, după care ocupă un scaun și ceru cafea, ouă cu șuncă bine rumenită și biscuiți.

Așteptându-și micul dejun, încercă nu se gândească la crimele pe care le comisese, neputând să intre, momentan, în starea aceea tranzitorie dintre trezie și somn, când el se lăsa pradă încântării, simțind cum aceasta i se scurge bubuind prin vene, reamintindu-și cum sfârșiseră cu toții. Nu, nu încă... avea nevoie să fie lucid. Trebuia să-și îngrijească rana, dar, deocamdată, nu era momentul, nu până nu-și punea bine la punct „acoperirea", asigurându-se că toată lumea îl văzuse luându-și micul dejun.

Analizând prima pagină, observă că toate comentariile referitoare la Asa Pomeroy și Gina Jefferson erau tipărite în josul paginii, deoarece fotografia lui Luke Gierman, din pricina înmormântării, se afla în partea de sus a paginii. Celelalte articole erau tipărite în restul paginilor publicației.

– Un psihopat în toată regula, zise un camionagiu din partea locului care-și luase omleta. El bătu cu degetul pe pagina de ziar, trecând spre separeul său favorit. Cei din anturajul lui declaraseră că îl cheamă Hank. De-abia aștept să-l prindă pe

cretinu' ăsta și să-l aranjeze. El aprobă, înfundându-și șapca de camionagiu pe cap. Mdda, de-abia aștept clipa asta. Ascultam întotdeauna *Nemulțumirile lui Gierman*. Nu pot să sufăr că acum colegul lui, cum naiba-l cheamă?

Maury Taylor, imbecilule, zise el în gând, înălțând din umeri.

– Maury, așa îl cheamă. Un jegos, tipul. Vrea să devină cineva pe spinarea lui Gierman. Dracu' să-l ia. El își frecă falca țepoasă. Nu știu de ce, dar îl detest.

– Mdda, zise el, chiar în momentul în care i se pusese în față farfuria cu ouă, șuncă și aperitive.

– Îmi pare rău pentru gălbenușul spart, zise chelnerița. Avem o bucătăreasă nouă. E în regulă?

Nu!

– Pot să-ți aduc altele.

Nu face așa ceva. Nu-ți acorda prea multă atenție. Zâmbește și prefă-te că n-are nimic dacă bucătăreasa e o nepricepută.

– Sunt foarte bune, zise el.

– Sigur? Nu-i mare lucru să pregătim altele.

– E OK. *Iisuse, cucoană, mai slăbește-mă!* spuse el în gând.

– Ei, atunci, o să-ți ofer o bucată de plăcintă. E din partea casei. Proaspăt scoasă de la cuptor.

El aprobă, iar Hank îl bătu pe spate.

– Poftă mare.

– Și ție, zise el, deranjat de impactul palmei. De-abia dacă putea să respire. Sprâncenele stufoase și cărunte ale lui Hank se apropiară una de alta, deasupra ramelor groase ale ochelarilor.

– Hei, ce-a' pățit acolo? întrebă el, arătând cu degetul său gros spre cămașă. Te-ai tăiat în timp ce te rădeai? Hank pufni în râs, dar râsul părea nenatural.

Privi în jos. Pe cămașă apăruse o pată roșie.

Raționă cu viteza sunetului.

– M-a atins ferăstrăul cu lanț, ieri, când încercam să tai niște crengi.

– Iisuse, omulte, puteai să te faci bucăți. Trebe' să ai mare grijă cu chestiile astea.

– Ai pus punctul pe „i". El aprobă, prefăcându-se rușinat, fiindcă nu fusese în stare să mânuiască cum trebuie o unealtă. M-am dus la o clinică de urgență ca să-mi pună copci, dar cred că va trebui să merg din nou acolo.

– Sigur că da, ar fi mai bine să te duci. Hank se încruntă, dădu scurt din cap, în semn de aprobare, după care își ridică șapca, își aranjă părul și și-o trase din nou pe ochii după aceea. Ne mai vedem.

El își încheie fermoarul jachetei, mâncând la repezeală, dar având grijă să nu se atingă de partea cu gălbenușul risipit. Ca să-i facă în ciudă chelneriței înfulecă patru bucăți de plăcintă, și o cu cafea, după care lăsă pe tejghea suma potrivită pentru consumație și încă cincisprezece la sută sub formă de bacșiș.

În tot acest timp, îl blestemă în gând pe Billy Ray Furlough.

Dar nemernicul își primise răsplata, nu-i așa?

Zorii se iviră în timp ce el traversă orașul, îndreptându-se spre partea din spate a sanatoriului „A noastră Doamnă a Virtuților". Camioneta înaintă sărind peste hârtoapele și hopurile unui drum părăsit, care altădată făcea legătura cu o fermă, abandonată și ea de multă vreme. Parcă înăuntrul hambarului, se strecură printr-o gaură a gardului, traversă apoi o alee care ducea la o intrare privată, situată sub una dintre arcadele corpului principal al clădirii.

Odată intrat înăuntru, străbătu mulțimea labirintică a coridoarelor, până ce ajunse la „apartamentul lui", cel pe care-l cunoștea de foarte mult timp și pe care pusese stăpânire. Folosindu-se de lanternă, merse la o fostă sală de operație, scotoci prin sertare și găsi câteva bandaje. Își descheie nasturii jachetei, după care îndepărtă tampoanele de tifon îmbibate cu sânge. Hemoragia aproape că se oprise, sângerarea nemaifiind atât de abundentă. Dacă nemernicul acela n-ar fi reușit să-l înjunghie, lama ar fi produs o simplă zgârietură, care nu ar fi sângerat, de la bun început, atât de tare.

Își curăță rana cu grijă, folosindu-se de apa rece care curgea la duș. Stoarse puțin gel dintr-un tub cu cremă antiseptică, pe care-l luase din cutia de prim ajutor a reverendului. Apoi deschise pachetele de vată sterilă și le aplică direct peste rană. Fixă bandajul cu leucoplast, după care își pansă toracele cu bandaj „Ace", uitat într-unul dintre sertare. Locul acela părea pregătit să-și preia funcția, ca și cum ușile sale s-ar fi închis abia cu o zi în urmă.

După ce termină, își cără rucsacul în camera sa și aprinse lumânările. Desfăcu secreterul, după care înșiră noile sale comori. Rozariul și revolverul aveau să stea împreună, în aceeași nișă, cu mărgeluțele acelea rubinii, înfășurate pe țeava armei 337 confecționată din nichel placat.

Apoi își plimbă degetele pe suprafața celorlalte comori – ceasul, inelul, cruciulița din aur și portofelul pentru bancnote bătut în diamante... Colecția creștea văzând cu ochii, dar el mai avea de parcurs un drum lung. Pusese cele șase articole sub cheie, dar mai avea nevoie de încă opt... toate aparținând unor persoane speciale, una dintre ele fiind aleasa.

Deschizând un album, el cercetă fotografiile vechi – spitalul, personalul, pacienții, călugărițele. Mai existau și alte câteva fotografii, dar unii dintre protagoniști nu apăreau în grupurile zâmbitoare. O parte din misiunea lui era aceea de a găsi fotografii ale acestora.

Făcuse o alegere înțeleaptă, gândi el. Își perfecționase planul ani de zile. Cei paisprezece, atât bărbații, cât și femeile, nu se căiseră. Într-un fel se aleseseră singuri, nu?

El își plimbă degetul peste chipurile celor pe care-i însemnase cu creion roșu, după care se uită în sus, deasupra secreterului, de unde-l privea atent din fotografia înrămată, Faith Chastain. El se gândi la ea și la întâlnirile lor secrete, petrecute cu mulți ani în urmă....

Apoi ascultă huruitul conductelor vechi, adulmecând aroma mucegaiului, a morții și a întunericului și gândindu-se la ceilalți... În minte revăzu detaliile fiecărei crime, momentul acela pur, sentimentul copleșitor al puterii, acel extaz sexual incredibil...

O să se ascundă.
O să se odihnească.
Câteva ceasuri sau, probabil, câteva zile.
– Dar nu pentru multă vreme, jură el, privind la fotografia lui Faith. Nu pentru multă vreme.

23

Abby se întinse și deschise un ochi. Razele soarelui se stecurau printre storuri, formau pete de lumină peste cuvertura șifonată, dedesubtul căreia detectivul Montoya respira profund. Unul dintre brațe era aruncat deasupra capului, buzele lui fiind deschise atât cât să poată respira. Părul lui negru era răvășit, conferindu-i o înfățișare adolescentină, în comparație cu figura serioasă pe care o adopta de obicei.
Rememorând noaptea precedentă, în care făcuseră dragoste, ea zâmbi. Cuibărindu-se aproape de el, îi înconjură mijlocul cu brațele.
– Ai o jumătate de oră la dispoziție ca să încetezi.
– Ești treaz.
– Foarte, zise el pe un ton scăzut.
Printr-o mișcare rapidă, el se răsuci pe partea cealaltă, strivind-o cu greutatea trupului său. O privi în ochi, după care o sărută, începând să-i mângâie trupul într-un mod intim, atingând acele zone care generau pasiune. Câteva minute mai târziu, ea se alătură jocului său, explorându-se unul pe celălalt, redescoperind pasiunea nopții trecute, care îi stăpânea și acum.
Ea i se dărui și, în timp ce făcea dragoste, ea nu se mai gândi, cuprinsă fiind de pasiunea care o copleșea, sub forma unor valuri adânci și arzătoare. Totul se petrecu atât de rapid, încât îi tăie răsuflarea, rămânând surprinsă de disperarea cu care îi răspunsese.
Mă îndrăgostesc de tine, gândi ea, dar nu lăsă ca vorbele să prindă viață. Nu. Se bucura de bărbatul acesta, îi plăcea să

facă amor cu el, dar nu era îndrăgostită. Nu avea de gând să confunde pofta trupească cu iubirea... Da, ținea la Montoya. Îi plăcea. Mult. Dar nu era neapărat vorba de iubire.

Mai târziu, când respirația lor căpătă un ritm ceva mai normal, Montoya ridică ochii și-l zări pe Ansel care îi privea de pe raftul bibliotecii.

– Perversule, mormăi Montoya.

– Poate că ia notițe.

El rânji, dându-se jos din pat, căutându-și blugii pe care îi îmbrăcă.

– Îmi răsfeți privirea, glumi ea.

– Poate că mai târziu, vei putea să mai arunci o privire.

– O să țin minte, domnule detectiv.

– Mi se pare corect. El își luă arma, care se afla pe măsuța de toaletă, și și-o vârî la brâu. Ce părere ai dacă pregătesc eu cafeaua?

– Mmmm. Abby se întinse leneș. Pare o idee perfectă. Ea își scutură capul, dându-și părul la o parte de pe față. Și să dai drumul și cățelei, da?

– Mdda, așa voi face. După ce-ți voi aduce ție ziarul și un trandafir cu coada lungă.

Ea îl urmări ieșind din cameră, atentă la torsul lui musculos.

M-aș putea obișnui cu asta, cugetă ea, lăsându-se pe spate între perne, și privind spre tavan. Își mușcă buza inferioară, retrăind cu ochii minții clipele lor de pasiune. Cât de minunate fuseseră acele momente.

Hershey intră în cameră și sări în pat fără să aștepte nici cea mai mică invitație.

– Bună, fetițo, ce faci? Așezându-se pe pat ca într-o postură de yoga, Abby mângâie cățelușa. Cu o săritură ușoară, Ansel ateriză la capătul patului. Pisoiul păstră o distanță apreciabilă față de cățea, dar se așeză pe pernă, lângă Abby, și începu să toarcă.

Auzind cum ușile de la dulap erau deschise și închise, strigă:

– Cafeaua e în dreapta aragazului, pe raftul de sus.

Urmară alte bocăneli. Apoi, auzi ușa din spate deschizându-se și trântindu-se cu zgomot.

– E pierdut. Mai bine mă duc să dau o mână de ajutor, băieți. Își îmbrăcă la repezeală capotul și o porni desculță spre bucătărie, acolo unde Montoya tocmai descoperise cafeaua. Măi, ce detectiv deștept.

– Ai grijă, o avertiză el, făcând o grimasă. Tot tipu' cu arma am rămas.

Ea oftă ușor, amintindu-și că 38-ul lui Luke dispăruse.

– Ai nevoie de o mână de ajutor? întrebă, așezându-se pe scaunul de la bar.

– Cred că mi-am regăsit-o.

– Sigur?

Ochii negri sclipiră amuzați, iar ea descoperi că adora felul în care părul îi cădea pe frunte și blugii pe șolduri.

– Ai fost afară? întrebă ea.

El aprobă. M-am uitat sub fereastra spălătoriei, ca să văd dacă există urme de pași sau orice alt indiciu care să confirme prezența hoțului. N-am descoperit nimic, dar o să sosească aici o echipă de la laborator, pentru a lua amprente și a verifica încă o dată zona.

– Nu e nevoie de comiterea unui infracțiuni?

– Tu vei sesiza dispariția armei, iar eu o să „trag câteva sfori". După aceea, o să-ți instalezi un sistem de alarmă.

– Mă ocup deja de asta, zise ea. Cea mai rapidă programare pe care am reușit s-o obțin a fost pentru săptămâna viitoare, când va veni cineva s-o monteze.

– Încearcă la All-Security. Pomenește-le numele meu.

– Și acolo ai pile?

– Miguel, fratele meu, lucrează la All-Security. De ani de zile. Sunt sigur că te poate servi. El măcină cafeaua și, în clipa în care huruitul aparatului se potoli, Hershey lătră scurt și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Se auzi clinchetul soneriei.

– Musafiri? întrebă el, privind spre ceas. La ora opt?

– Nu știu. Ea își înnodă cordonul capotului și se apropie grăbită de ușă. Privind printre lamelele storurilor, o văzu pe

Zoey care se uita la ea. Valizele erau înșirate pe verandă, iar automobilul închiriat fusese parcat pe alee, în spatele Mustangului lui Montoya.

– Era și timpul! zise Zoey, ducând cu ea o valiză pe rotile, servieta laptopului și o geantă voluminoasă, imediat ce Abby deschise ușa. Hershey începu să se agite în jurul picioarelor ei, ca și cum n-ar fi văzut-o de luni de zile pe sora lui Abby.

– Salut, fetițo. Zoey se aplecă și mângâie cățelușa, după care se ridică. Ce e cu mașina aia? E Mustangul tău, nu-i așa? Ai renunțat în sfârșit la bătrâna ta Honda? Sau ai moștenit una din mașinile lui Luke sau... Șirul vorbelor se opri în secunda în care îl zări pe Montoya, îmbrăcat doar cu blugii uzați, arma de la șold fiind cât se poate de vizibilă. Ea stătea în picioare sub arcada care despărțea livingul de bucătărie. Ooo... uuuau. Își întoarse privirea către sora ei, își drese vocea și constată cu voce tare: Un bărbat înarmat?

– Zoey, zise Abby, simțind cum obrajii i se înroșesc ușor și întrebându-se unde aveau să ducă toate astea. Ți-l prezint pe detectivul Reuben Montoya. E *un polițist* înarmat, iar Mustangul îi aparține. Se uită la Montoya, arătând spre Zoey. Montoya, sora mea Zoey.

Zoey se apropie și dădu mâna cu Montoya.

– Eu, ahh, cred că am nimerit într-un moment nepotrivit.

Ochii negri ai lui Montoya sclipiră, iar el îi aruncă lui Abby o privire complice, după care făcu cu ochiul.

– Se putea și mai rău, crede-mă.

– Ooo... Zoey părea invidioasă.

Imagini cu ei doi făcând amor se iviră rapid în mintea lui Abby. Și-o închipui pe Zoey „topită" după Montoya, interesată de noul ei partener... *El* nu e *noul tău partener, Abby*, își reaminti ea cu hotărâre. Străduindu-se să surâdă, rezistă tentației de a-l lua pe detectiv de braț.

– Cred că sora mea nu are nevoie, momentan, și de alte informații.

– Dă-mi mie astea. El luă bagajele lui Zoey, ducându-le

în cel de-al doilea dormitor al casei, ca și cum ar fi cărat o viață întreagă bagajele oaspeților în casa lui Abby.

Zoey înălță din sprâncene, neputând să-și ascundă un zâmbet larg.

– Oo, Abby. El e...

– E unul dintre detectivii care anchetează moartea lui Luke, zise Abby, întrerupând deducțiile lui Zoey.

Ea păru surprinsă.

– Și stă aici, cu tine? Cu fosta soție? Nu e ceva cât se poate de interzis? Eu am urmărit emisiunile referitoare la crime, și polițiștii nu au niciodată de-a face cu rudele victimelor, pentru că asta ar putea compromite mersul anchetei. Ochii ei verzi o priviră pieziș. Cu toate astea, nu te condamn.

Avertizându-și soara din priviri, Abby rosti scurt:

– Detectivul Montoya pregătea cafeaua, nimic mai mult. După cum arăți, precis ți-ar prinde bine o ceașcă.

– Ai pus punctul pe „i". A fost cea mai păcătoasă călătorie pe care am făcut-o vreodată. *Cea mai groaznică*, pe cuvânt. De la Seattle la Dallas am stat între un copil grăsuț, o mămică stresată și un tip uriaș care abia dacă a încăput în scaunul dinspre culoar. Ba chiar m-am dat într-o parte, ca el să poată juca șah pe computer. Apoi am stat o vreme în Dallas, iar zborul de legătură a fost și mai rău. Au apărut probleme tehnice, nu aveau spații pentru cutii, nu aveau mâncare... apropo de asta, tu ce ai de mâncare?

Montoya își făcu din nou apariția. Zâmbea, fiind evident că surprinsese ultima parte a conversației.

– Ce e?

– Nimic, o liniști Abby. O porniră toți trei spre bucătărie, în vreme ce Hershey țopăia înaintea lor.

– O glumă doar de voi știută? întrebă Zoey. De când – Zoey arătă cu degetul de la Abby la Montoya – sunteți împreună?

– Nu e vorba de o glumă a noastră, ci mai degrabă de faptul că amândoi știm cât de limitate sunt... abilitățile mele culinare. Abby ocoli cumva întrebarea lui Zoey, deschizând

ușa unuia dintre dulăpioare. Prin urmare, am pâine prăjită și... unt de alune.

– E fără grăsimi?

Abby se uită spre sora ei.

– E unt de arahide, Zoe. Conține grăsimi din belșug și... Ea roti borcanul în așa fel încât sora ei să poată citi cantitățile. ... e cât se poate de gras. Conține bucăți de arahide. Nu e din cel fără grăsimi.

– O să mănânc din el. Din cauza mesei servite în avion, s-ar putea să ieși în pierdere.

Montoya pufni în râs.

– Văd că te cunoaște deja cât se poate de bine, mormăi Zoey. În vreme ce Montoya turnă cafeaua în cești, ea se cocoță pe unul dintre scaunele fără spătar. Sincer, o să mănânc puțin unt, după care mă duc să mă întind în pat și să-mi pun o mască de plante. Trezește-mă cu un ceas înainte de înmormântare. O să mă pregătesc într-o clipă.

– E programată la ora unsprezece. Abby găsi o jumătate de pâine în frigider, se asigură că aceasta nu avea urme de mucegai, și puse două felii în prăjitorul de pâine.

– Perfect. O să dorm puțin înainte de înmormântare și după aia mai vedem ce facem. Ea privi în ceașca de cafea. Nu sunt nerăbdătoare să ajung acolo.

Nici eu, își zise Abby.

Din sufragerie se auzi soneria unui telefon.

– E al meu, zise Montoya, ieșind repede din încăpere.

Sorbind din cafea, Zoey îl urmări cu privirea.

– Drăguț fund are. Se uită cu atenție la sora ei. De fapt, tot ce posedă e foarte drăguț. Ochii ei căpătară o strălucire aparte. Ar fi trebuit să-mi spui.

– Totul a început de curând. Adică, *de foarte puțin* timp.

Zoey se uită lung la ținuta lejeră a lui Abby și la părul ei nearanjat.

– Mie mi se pare că ești cât se poate de „prinsă".

Lui Abby nu-i plăcu insinuarea.

– Așa cum spuneam, e ceva „recent". Nu știm cât de... implicați... suntem.

– Nu-l lăsa să-ți scape, Abs, tipul e într-adevăr atrăgător. Sorbi din ceașcă. Dar nu știu ce să spun despre profesia lui.

– Nu am de gând să mă mărit cu el, Zoey. Pur și simplu, suntem... Ce erau ei? Nu avem o relație ... Nu ne vedem cu regularitate.

– Mmm. Zoey mai sorbi o gură de cafea. Nu te învinovățesc... câtuși de puțin.

– Cum adică „lipsește“? întrebă Montoya, alarmat.

Maica superioară oftă.

– Adică am căutat peste tot, prin clădire, pe afară. Sora Maria nu e nicăieri. Patul ei arată ca și cum ar fi dormit în el, e nearanjat, iar ea... pur și simplu, a dispărut. Îmi pare rău că te deranjez, dar ea mi-a vorbit atât de frumos despre tine și mi-a spus că, în caz că va păți vreodată ceva, tu să fii prima persoană pe care o voi apela.

El se îmbrăcă cât ai clipi, în timp ce vorbea.

– Cine a văzut-o ultima dată?

– Cred că eu am fost aceea.

– Unde?

– La ușa camerei ei, înainte de liturghie, am trecut pe hol... și... o, dragul meu.

– Vin imediat acolo, o liniști Montoya. Fiorul rece al groazei îi făcea tâmplele să pulseze.

– Nu permiteți nimănui să intre în camera ei și nici să aibă acces pe hol, în preajma dormitorului său. Ajung într-o jumătate de oră.

Termină de îmbrăcat, după care intră grăbit în bucătărie. Abby ridică privirea de la felia pe care tocmai o ungea cu unt de arahide.

– Trebuie să plec. El nu avea timp de explicații, dar ea arăta atât de bine în halatul de baie de culoare albă, încât el nu se putu abține să nu o strângă în brațele sale și s-o sărute apăsat. Să încui bine ușile, zise el, în timp ce ieșea. O să te sun mai târziu.

– Bine.

Zoey rămase cu felia de unt în fața ei, fără s-o mănânce.

– Doamne, Abby, șopti ea. E al naibii de seducător și pasional.

– Ați căutat peste tot? întrebă Montoya încercând să-și păstreze sângele rece. Stătea pe scaun în biroul maicii superioare, o cameră mare, lambrisată, dotată cu șemineu și cu un birou lung, ale cărei ferestre aveau vedere spre mănăstire.

– În întreaga mănăstire. În toate locurile pe care le frecventa. Femeia, având jumătate din greutatea mătușii sale, împlinise deja optzeci de ani. Avea o piele ridată, ochelari și ochii albștri, la fel ca cerul lunii iunie. Ridurile din jurul gurii erau adânci, dar mintea îi funcționa bine. După cum știe toată lumea, sora Maria obișnuiește să facă plimbări solitare. Eu am avertizat-o că nu e bine, că trebuie să fie însoțită de cineva, dar... Ea oftă și clătină încet din cap, făcându-și semnul crucii.

– Împrejurimile le-ați cercetat?

– Doar pe cele din jurul mănăstirii. Dar l-am rugat pe domnul DuLoc să cerceteze și mai departe.

– Lawrence DuLoc, nu? Grădinarul? își aminti Montoya.

– Da.

– De când timp lucrează pentru mănăstire?

– De ani de zile... mai mult de zece, sunt sigură de asta. O să verific documentele.

– Puteți face asta?

– N-am avut niciodată probleme din pricina lui.

– Locuiește aici?

– Da, într-o căbănuță, situată la capătul proprietății. Dar să știți că domnul DuLoc a fost un dar de la Dumnezeu. Ochii îi sclipeau și ridică puțin bărbia, ca și cum el ar fi ofensat-o.

– Va trebui să-i verificăm pe toți cei care au de-a face cu mănăstirea, pentru a o putea găsi pe sora Maria. Sunt sigur că dumneavoastră doriți să cooperați fără rezerve.

Buzele ei se îngustară și mai mult.

– Bineînțeles, domnule anchetator Montoya, dar e datoria mea să-i apăr pe cei care lucrează și trăiesc aici.

– Îi vom apăra împreună. Se ridică. Pot vedea dormitorul ei?

Bătrâna călugăriță își scoase ochelarii de pe nas, și aceștia rămaseră la gâtul ei, atârnând pe un lanț. Apoi ieși din spatele biroului și-l conduse pe Montoya pe coridoarele clădirii, până la cel de-al doilea etaj. Baricadase ușa cu ajutorul a două scaune, astfel că o deschise fără a folosi cheia.

– Dormitorul nu era încuiat?

Ea ridică privirea spre el.

– Aici nu e nevoie de așa ceva.

– Nu a fost nevoie până aseară.

El cercetă cu privirea camera micuță. Patul era așezat într-un colț, cuverturile erau mototolite, iar așternuturile atârnau spre podea. Stomacul lui se strânse, imaginându-și lupta mătușii sale. Ușa de la dulap rămăsese întredeschisă, înăuntru zărindu-se câteva piese de vestimentație – lenjerie și haine de stradă. Fereastra îngustă era și ea întredeschisă, briza ușoară strecurându-se înăuntru.

– N-ați atins absolut nimic?

– Nu. Călugărița Rebecca, cea care merge în fiecare dimineață să-și facă rugăciunile, a ciocănit la ușa ei. Cum nu a răspuns nimeni, a intrat înăuntru. Văzând că sora Maria nu era în cameră, a venit să mă cheme. Apoi am mers să ne facem rugăciunile, gândindu-ne că ea va veni mai târziu, dar nu s-a întâmplat așa. Băgând de seamă că nu a venit să ia micul dejun, am început să o căutăm cu mai multă seriozitate. Am vorbit cu toată lumea, dar nu o mai văzuse nimeni după despărțirea mea de ea – adică în jurul orei opt seara. Cum v-am mai spus, ea nu a declarat și nici nu a făcut nimic care să dea de înțeles că ar avea vreo problemă. După aceea, v-am căutat la telefon. Mi-a dat numărul dumneavoastră în caz de urgență.

Oficial, el nu putea face absolut nimic până ce nu se scurgeau douăzeci și patru de ore de la dispariția mătușii sale. Cu toate astea, se plimbă în perimetrul mănăstirii, discutând în mod neoficial cu câteva dintre maici, care erau prietenele mătușii lui, care îi arătară câteva coridoare și încăperi ale clădirii pe care călugărița Maria o considera căminul ei de aproape patruzeci de ani.

Furia îi arse măruntaiele. Ea nu fusese în siguranță într-o mănăstire de maici – locul care se transformase în sanctuarul ei în momentul în care propria sa familie o alungase.

– O cunoșteați foarte bine pe mătușa mea, zise el, privind-o atent pe maica superioară, care-l însoțise până la mașină.

– La fel de bine ca toată lumea, presupun.

– Erați aici când s-a alăturat Ordinului?

– Da. Ea zâmbi cu timiditate. Sunt aici de foarte mulți ani. Cred că maicile ceva mai tinerele mă consideră un soi de dinozaur.

El o măsură pe femeia aceea subțirică.

– Probabil că știți motivul pentru care mătușa mea a venit aici.

Ea ridică din sprâncenele sure, în vreme ce buzele sale i se strânseră.

– Formăm o comunitate mică și unită. Cred că între noi există extrem de puține secrete.

– Toată lumea are secrete.

Ea ezită, apoi spuse:

– Și ele trebuie să rămână ceva intim, împărtășit doar cu Dumnezeu. Știu că a avut un fiu.

Ajunseră la locul unde Montoya își parcase mașina. El deschise portiera, însă nu se urcă la volan.

– Eu nu știu dacă dispariția mătușii... a sorei Maria are vreo legătură cu fostul sanatoriu, dar aș vrea să arunc o privire asupra registrelor acestuia. Vreau să aflu cine a lucrat acolo, cine a locuit și cine a venit în vizită, cu regularitate.

Privirea ei se aspri.

– Sanatoriul e închis de foarte mulți ani.

– Pe mine mă interesează registrele. Probabil că acestea au fost păstrate.

– Informațiile acelea sunt confidențiale.

– Voi aduce un ordin judecătoresc. Nu trebuie decât să mi le predați, pentru a le folosi la momentul potrivit. Se uită cu calm la femeia aceea minionă. Nu știu cum și nici de ce, dar sunt de părere că acele două duble asasinate petrecute de curând au, într-un fel, legătură cu fostul sanatoriu. Informațiile

cuprinse în aceste registre m-ar putea ajuta s-o găsesc pe mătuşa mea. El se simţi oarecum vinovat fiindcă la scurtă vreme după conversaţia sa cu sora Maria, când el îi solicitase anumite informaţii, aceasta dispăruse. Eu i-am solicitat nişte informaţii, dar mi-a spus că sunt confidenţiale. Acum a dispărut. Oare există o legătură între cele două momente? Habar nu am. Dar trebuie să aflu.

– Mai exact, ce anume cauţi?

El fu surprins de intuiţia ei.

– Vreau să aflu ce i s-a întâmplat în realitate lui Faith Chastain.

Pe fruntea ei apărură câteva linii.

– Nu ştiu dacă...

– În plus, trebuie să o găsesc pe sora Maria.

Ea îşi feri o secundă privirea, după care spuse:

– O să văd ce pot face. În ciuda aparenţelor, nu sunt o relicvă prăfuită. Înţeleg foarte bine în ce lume trăim şi care sunt metehnele ei. Dar, ca şi tine, trebuie să respect un anumit protocol.

– Vă mulţumesc. O să revin cât de curând. Din drum, o sună pe mama lui, solicitându-i numărul de telefon al tuturor rudelor, pentru a afla dacă unii dintre ei o văzuseră pe Maria. Apoi îl sună pe fratele său, Miguel, la All-Security, explicându-i că avea nevoie de cineva care să se deplaseze de urgenţă la casa lui Abby Chastain din Cambrai, pentru a-i monta un sistem de alarmă.

– Hei, Reu, avem comenzi pentru o lună întreagă, se plânse Miguel. Am deschis o filială nouă, iar lumea ne sună înnebunită din pricina ucigaşului acela nebun care bântuie pe străzi. Când îţi merge ţie din plin, la fel mi se întâmplă şi mie.

– E ceva important.

– Toţi sunt importanţi.

– Îţi rămân dator.

– Deja îmi eşti dator, pe viaţă. Cine e doamna, apropo?

– O prietenă care s-ar putea să fie în pericol.

Miguel chicoti, iar Montoya îl auzi aprinzându-şi ţigara.

– O prietenă nouă?

– Mda.
– Era și timpul să ai o altă prietenă, zise Miguel. OK, o trec prima pe lista săptămânii viitoare. Dă-mi adresa. Așteaptă... să iau ceva de scris.

Imediat ce reveni pe fir, Montoya îi oferi lui Miguel cât mai multe informații posibile, după care îi pomeni de dispariția Mariei.

– De la mănăstire?
– Așa se pare.
– Doamne, în ziua de azi nu mai poți fi nicăieri în siguranță. Făcu o pauză. Totuși, o vei găsi, nu? Și ea va fi vie și nevătămată.

– Sper. O să verific pe la verii noștri, la cunoscuții ei. Mamei i-am spus deja. Vorbim mai târziu, să-ți spun ce am aflat. Închise chiar în secunda în care încetini la unul dintre semafoarele din Cartierul Francez. Soarele își trimitea razele pe străzi și alei, străpungând perdeaua subțire de ceață.

Era sâmbătă și vremea era deja caldă, așa că Montoya deschise geamul. Pe trotuare, oamenii înaintau în grupuri, traversând pe zebră sau neregulamentar. El bătu ritmul în volan, neliniștit. Nimeni și nimic nu părea să se grăbească. Mississippi își vedea de cursul său, mirosul apei fiind pregnant, în ciuda aromelor preparatelor coapte la cuptor și a cafelei, pe care le adulmecai în preajma restaurantelor.

Oprindu-se la un alt semafor, observă doi bărbați, cu un mers extrem de țantoș care traversau strada. Fusese și el ca acești pierde-vară, își zise, observând bluzele care le atârnau mai jos de fund, privindu-le mersul săltat și nepăsător. Dacă nu și-ar fi propus singur „să facă ceva serios“ cu viața sa și nu să aleagă atletismul, așa cum își dorea mama sa, poate că nu ar fi ajuns la colegiu și nu ar fi devenit niciodată detectiv. Trecură și trei fete îmbrăcate în bluze strâmte, mulate. Capetele băieților se răsuciră, ca trase de o sfoară. Unul dintre ei spuse o replică pe care fetele n-o luară în seamă.

Jocul trebuie să continue, își zise Montoya, privind la ceas. Trecu de Jackson Square și pe lângă Catedrala St. Louis, ale cărei turle spiralate se înălțau spre bolta cerului pe care,

în momentul acela, se zăreau fuioare de ceață. Unii împingeau cărucioare cu copii, alții își plimbau câinii, unii râdeau, alții își făceau cumpărăturile, părând că nu realizează că viețile le sunt puse în pericol, că ucigașul umbla liber pe străzi, că seninul dimineții nu era decât o mască a întunericului și a faptelor teribile.

Trebuie să-l oprești. Ești un polițist talentat, știi că așa este, așa că adulmecă-i ascunzătoarea și salvează-o pe Maria. Pentru Dumnezeu, Montoya, găsește o soluție, avansează. Nu-l lăsa pe nemernicul ăsta să ucidă iar.

Parcă în stradă, în apropierea secției de poliție, și intră grăbit înăuntru. La etajul doi, dădu nas în nas cu Lynn Zaroster.

– Salut, zise ea, scoțându-și geaca și agățând-o pe spătarul scaunului de la biroul ei. Ai auzit vestea? Billy Ray Furlough a dispărut.

El îngheță.

– Glumești.

– Nu. Soția sa a completat deja plângerea, deși credem că ultima persoană care l-a văzut a plecat de la proprietatea sa abia după ora opt. Se pare că reverendul și soția sa nu dorm împreună; el locuiește, de obicei, în biroul de acasă. Nu au trecut cele douăzeci și patru de ore regulamentare, dar, având în vedere recentele asasinate, am acționat deja. Brinkman și Conway sunt acolo, împreună cu un agent FBI.

– La dracu', zise Montoya, simțind că i se face greață. Și mătușa mea a dispărut. De la mănăstire.

– Poftim?

– Mătușa mea e călugăriță. Ultima dată a fost văzută aseară în jur de ora opt.

– Oo, Doamne. Mă duc acolo.

– Am fost eu deja.

– Nu ești în toate mințile. Nu poți investiga dispariția unei rude...

– Nu a fost ceva oficial, îi tăie el elanul. Sunt primul membru al familiei care a fost anunțat și din întâmplare sunt și polițist. Da, am pus câteva întrebări. Da, am luat notițe.

Mda, am verificat dormitorul și i-am spus maicii superioare să nu se atingă nimeni de el și de zona apropiată acestuia. Cred că va trebui să colaborăm cu cabinetul șerifului local.

Încruntându-se, ea își îmbrăca deja jacheta.

– Și, în plus, te-ai gândit că o vom găsi pe mătușa ta în compania lui Billy Ray Furlough.

– Yin și Yang, zise Montoya.

Zaroster îi aruncă o privire ciudată.

– Explică-te.

– Fii atentă la cele două perechi de victime. Fiecare era opusul celuilalt. Femeia e așezată în așa fel, încât să apară în postura de ucigaș, complet îmbrăcată, în total contrast cu cealaltă victimă. Simți acru în gură. Și tot așa s-ar putea întâmpla și în cazul mătușii și a lui Billy Ray Furlough. Amândoi au de-a face cu biserica, unul într-un mod straniu și ostentativ; celălalt, femeia, alegând să devină călugăriță, pentru a trăi în liniște și pace cu credință în Dumnezeu.

– Ce-s astea? Principiile Taoismului sau o altă filosofie a Orientului?

– Habar nu am.

Ea își vârî micul Glock în teaca de pe șold.

– Poate că a venit vremea să elucidăm misterul.

Înmormântarea fusese un supliciu. Abby și Zoey stătuseră într-una dintre stranele din spate, alături de tatăl lor și de Charlene, ascultându-l pe preotul care-l ridicase în slăvi pe Luke. Unii plânseseră și câțiva dintre prietenii apropiați ai decedatului subliniaseră că acesta fusese un om de-a dreptul minunat. Ea îi recunoscuse pe unii dintre colegii lui de la WSLJ, pe câțiva amici, de care nu mai știuse absolut nimic după divorț.

Montoya fusese și el prezent, supraveghind mulțimea, din apropierea treptelor din fața bisericii, în clipa în care cei prezenți se pregătiseră de plecare. Alte grupuri așteptaseră afară și câțiva reporteri, purtând microfoane, vorbeau în fața camerelor tv.

Abby și Zoey petrecuseră aproape două ore în compania tatălui lor și a lui Charlene, până ce, după ce se uitase de mai multe ori la ceas, în mod intenționat, cea de-a doua doamnă Chastain insistase că trebuiau să plece, conducându-și îndatoritor soțul bolnav până la Cadillacul ei. Zoey și Abby o ajutaseră să-l așeze pe Jacques și să vâre scaunul cu rotile în portbagajul spațios al mașinii.

– Atenție la vopsea, spuse Charlene, iar Abby observă cum Zoey strânge din dinți. În drum spre casă, ea mormăi:

– Mi-a venit să-i lovesc aripa blestematului ei de Caddy cu marginea scaunului cu rotile. Cine crede ea că a cumpărat mașina aceea? Ce scorpie! Zoey își rezemă tâmpla de geamul Hondei lui Abby.

– Nu e vina ei că tata se află într-o stare atât de gravă.

– Mda, în fine, în fond, a semnat pentru un viitor pe care nu-l cunoștea. Cum se spune: „la bine și la rău". Abby nu replică, iar Zoey oftă. OK, sunt supărăcioasă, recunosc. Nici somnul nu-mi va umbri buna dispoziție debordantă.

Abby râse.

– Ce s-a întâmplat? mormăi Zoey.

– Debordantă? Scutește-mă.

Zoey șuieră a nemulțumire.

– Poate că ai dreptate.

Căscând, descoperi un pulover pe bancheta din spate, așa că îl luă de acolo pentru a-l împături și a-și sprijini capul de el și apoi de geam.

– Mmm, mult mai bine...

– Poți să te culci, eu sunt atentă la drum.

– Nu mi-ai zis nimic despre iubitul tău simpatic.

– *Nu* e iubitul meu.

– Înainte puteai să mă duci de nas. Ea căscă din nou. Știi, când un bărbat rămâne peste noapte, pregătește cafeaua și te sărută cu foc înainte să plece – de obicei, înseamnă că e iubitul tău.

– Ai văzut cum se uita la mulțimea adunată la înmormântare?

– Asemenea lupului pregătit să atace. În vreme ce mașina înaintă rapid pe autostradă, Zoey aranjă din nou puloverul și închise ochii. Abs?

– Mmm? Abby privi în oglinda retrovizoare, după care acceleră.

– Nu m-am culcat niciodată cu Luke, înțelegi?

– Zoey, chestia asta e o minciună și amândouă suntem conștiente de lucrul acesta.

– Mă refer la perioada care *a urmat* căsătoriei voastre. Știu că tu ai impresia că am făcut-o, dar să știi că nu-s chiar atât de josnică. Zoey deschise un ochi, și-și privi sora. Nu ți-aș face așa ceva, înțelege. Niciodată. Nu știu ce ți-a spus Luke, dar după ce tu ai rostit bine cunoscutul „Da", eu am spus „Nu fac asta". „Niciodată." Și m-am ținut de cuvânt. Cât despre ce s-a întâmplat înainte de nuntă, da, recunosc, așa a fost, și tu știi deja. Dar după căsătoria voastră, totul s-a terminat.

– De ce îmi spui chestia asta tocmai acum?

– Fiindcă Luke nu mai poate minți. Nu te mai poate păcăli. Ea oftă, răsucindu-și atât de tare gâtul, încât acesta pocni. Faptul că m-am culcat cu Luke nu a fost ceva cu care să mă mândresc, înțelegi? Am simțit că relația a avut întotdeauna ceva „putred". Dar acum trebuie să-ți spun adevărul. Luke a venit adesea la mine, dar nu i-am dat deloc atenție. L-am considerat atrăgător, bineînțeles, dar el era soțul tău. Ea ezită. Crezi că mai există șanse ca noi... să uităm ce a fost și s-o luăm de la capăt?

Abby ezită, privind apoi spre Zoey. Oare putea fi chiar atât de simplu?

Luke era mort. Se terminase. Atunci de ce să nu-și vadă de viața ei?

– În regulă, Zoey, zise ea în cele din urmă. S-a făcut.

24

Știi, am vrut să afli de la mine, zise Montoya, îndreptându-se cu mașina către secție. Nu reușise să stea de vorbă cu Abby la înmormântare, așa că o sunase imediat ce i se ivise ocazia. Sora Maria a dispărut.

– Poftim?

El sesiză neliniștea din vocea ei.

– Mi-am dat seama că nu știai.

– Nu, zise ea, vorbind tare, fiindcă legătura telefonică era foarte proastă.

– Dar cel mai supărător e că a dispărut și Billy Ray Furlough.

– Ooo, Dumnezeule.

– Nu știu dacă au fost răpiți de autorul precedentelor asasinate, dar, oricum ar fi, e grav.

– Ooo, nu, șopti ea. Îmi pare rău.

– Mda, și mie. Singura lui dorință era ca mătușa să fie găsită în viață. Strânse degetele pe volan, simțind un gol în stomac, în clipa în care reflectă la varianta opusă. L-am sunat pe fratele meu, Miguel, care lucrează la compania de securitate. Te vor strecura și pe tine pe listă.

– Mulțam.

– O să vin și eu, dar nu știu exact când. Sora ta e cu tine?

– Da. Plănuiește să stea câteva zile.

– Perfect, ai făcut rost de un câine de pază.

Abby pufni în râs. În ciuda proastei sale dispoziții, Montoya zâmbi ușor.

– Nu-l uita pe Ansel, pisoiul-alarmă, zise ea.

– O, da. Amicul meu. El o coti pe Chartres Street, în apropiere de Jackson Square, acolo unde un grup de turiști se opriseră pentru a asculta formația de jazz care cânta lângă cutia deschisă a chitarei.

– Lui Ansel îi e dor de tine, zise ea, iar el mârâi.

– Spune-i că sentimentul e reciproc. El își imagină expresia ei ușor ironică și licărul din privirea sa aurie și se simți ceva

mai bine decât se simțise din momentul în care aflase de dispariția mătușii sale. Presupun că nu ai dat peste revolver?

– Deocamdată nu, zise ea. Tonul ei deveni brusc serios. Dar nici nu l-am mai căutat.

– Nu-mi place deloc chestia asta.

– Știu.

Cu cât se gândea mai mult la arma care dispăruse, cu atât își făcea mai multe griji pentru ea.

– O să încerc să trec pe acolo mai târziu, dar dacă apare ceva, să mă anunți. Dacă sesizezi ceva ciudat.

– Așa voi face, zise ea.

El închise telefonul, simțindu-se vulnerabil. Nu era vorba doar de dispariția mătușii, ci își făcea griji pentru siguranța lui Abby. Era suficient de îngrijorat, încât, imediat după plecarea surorii sale, dacă alarma nu avea să fie montată, o să-i ceară să se mute cu el, în casa lui din oraș.

În secunda în care aprofundă ideea, gândindu-se la motivele care o secondau – își dădu seama că mai mult decât s-o știe în siguranță, dorea să se culce cu ea. Alungă rapid acest gând. În primul și în primul rând, îl preocupa siguranța ei. În adâncul inimii lui, simțea că ea se află cumva în pericol, și nu voia cu niciun chip să pățească ceva rău.

Recunoaște, omule, îl sâcâi vocea subconștientului, *te îndrăgostești de ea.* Maxilarele lui se încordară, în timp ce opri ca să evite niște pietoni care traversau neregulamentar. *Ultima dată când te-ai îndrăgostit de o femeie, nu ai fost în stare s-o salvezi. Tot talentul tău de polițist a fost inutil.*

– Nemernicul dracului, mormăi el printre dinți, apropiindu-se de secția de poliție. Era doar o chestiune de timp pentru a dovedi că dispariția mătușii avea legătură, într-un fel, cu cele două duble asasinate.

Parcă mașina și o porni pe jos spre secție. Voia să conecteze camera foto la computer și să scoată fotografiile făcute la înmormântarea lui Gierman. Apoi, urma să le compare cu cele realizate la slujba de pomenire a lui Courtney LaBelle. Înmormântarea acesteia avea să aibă loc a doua zi, după ora nouă, iar el intenționa să se amestece iar prin mulțimea celor

îndoliați. Cu siguranță ucigașul avea să apară și el, pentru a se delecta cu durerea acelor oameni. El se va strecura printre rude și polițiști, retrăind clipele asasinatului.

N-ai decât să vii, nemernicule, își zise el, urcând treptele spre cel de-al doilea etaj, *te aștept.*

– Ai primit o scrisoare anonimă în care scria: *„Vino acasă, Hannah are nevoie de tine"?* repetă Abby, privindu-și sora ca și cum ar fi fost complet nebună. Se aflau la masă, într-un restaurant de pe Charles Avenue, situat nu departe de Academia Sacred Heart.

Zoey avusese ideea ca ele două să folosească transportul în comun, „scăpând astfel de stres", după ce trăsese un pui de somn de două ore. Abby și-ar fi dorit să stea acasă. Era obosită și secătuită sufletește după înmormântarea lui Luke. În același timp, voia să afle, în sfârșit, „secretul" legat de ziua morții mamei lor, secret pe care îl cunoșteau, după toate aparențele, Zoey și tatăl ei, iar Zoey îi promisese că-i va povesti tot ce știa.

În cele din urmă, Abby se urcase în mașină împreună cu sora ei. Ajunseră în oraș și luară autobuzul care le duse pe bulevardul mărginit, de-o parte și de alta, de stejari, până la casa aceea liniștită, construită în stil victorian, transformată în restaurant. Era la prima oră a serii. Se așezaseră la o masă situată în apropierea ferestrei, acolo unde vederea panoramică asupra grădinii dădea la iveală luminițele albe ce sclipeau în mijlocul unei vegetații bogate. În timp ce chelnerița le adusese un bol înalt plin cu sticksuri, Zoey aruncase bomba legată de scrisoarea pe care o primise.

– Uite, am adus-o cu mine. Zoey se aplecă, scotoci prin geantă și scoase dinăuntru un plic mare alb. Ștampila era din New Orleans, dar plicul nu avea trecute datele și adresa expeditorului.

Cu toate că afară era cald, Abby simți un fior rece pe șira spinării.

– Și nu ți s-a părut ceva straniu?

– Ba da, oarecum. Zoey luă un sticks.

– Ba e *foarte straniu*, Zoey. Singura care îmi spunea Hannah era mama.

– Ei, e clar că nu *ea* a fost cea care a expediat-o.

– Exact. Atunci, cine a făcut-o? Cine și-a dorit ca tu să vii aici?

– M-am gândit că poate ai trimis-o chiar tu.

– Glumești.

– M-am gândit că, probabil, vrei să mă aduci aici fără să trebuiască să-ți calci pe orgoliu. Zoey înfipse sticksul într-un cubuleț de unt.

– Dacă aș fi avut nevoie de tine, te-aș fi sunat. Știi asta.

– Atunci, poate că... habar nu am... poate că tata e autorul.

– Tata? Abby luă scrisoarea și o flutură în fața ochilor lui Zoey. Și cum a dus-o la poștă?

– Poate a rugat-o pe Charlene.

– Și de ce nu s-a semnat? De ce atâta osteneală? Nu ar fi fost mai bine să dea un telefon? Știi, cum procedează orice om normal.

– Chiar că nu-mi dau seama, se apără Zoey, dar ridurile provocate de îngrijorare se iviseră deja între sprâncene. Știi ceva? Nu e momentul să-ți faci griji pentru așa ceva. O să vorbim despre asta mai târziu. Ea smulse hârtia din mâna lui Abby și o puse în plic chiar în clipa în care chelnerița reapăru la masa lor.

– Sunteți gata? întrebă ea pe un ton amabil. Era plinuță, cu bujori în obraji și pregătită să preia comanda. Ea o privi pe Abby și spuse: sau vă mai trebuie câteva minute ca să vă decideți.

Zoey, care între timp aruncase o privire pe meniu, zise:

– Eu vreau un bol cu salată, cu creveți, ceapă caramelizată și sos de brânză... oh, și poate îmi aduceți și o ceașcă cu supă concentrată.

Chelnerița se întoarse spre Abby, al cărei apetit dispăruse pe neașteptate. Când intrase în restaurant îi era o foame de lup, iar acum stomacul ei se transformase într-un ghem. Cine o trimisese pe Zoey aici?

– Abby? zise Zoey, privindu-le pe rând pe ea și pe chelneriță. Știi ce-ți dorești?

Îmi doresc să pun capăt acestor nedumeriri... și secrete.

Uitându-se pe meniu, Abby încercă să se concentreze. Oare își imagina sau clienții de la mesele din apropiere renunțaseră să mănânce, holbându-se la ele? *Fii tare, Abby. Nu e cazul să faci scandal. Vei afla totul. Prin urmare, Zoey a primit o scrisoare în care s-a folosit cel de-al doilea nume de botez, în aceași săptămână în care ți-a dispărut revolverul și în care au fost asasinați câțiva oameni.* Mâinile îi tremurau, așa că ea și le împreună în poală.

– Poate că mai avem nevoie de câteva minute, zise Zoey.

Abby o privi repede, după care comandă primul fel de mâncare pe care-l zări în meniu.

– Doresc o salată de spanac cu creveți la grătar. Cu sosul casei.

Așteptă plecarea chelneriței. După care o fixă pe Zoey cu o privire furioasă.

– Ar fi trebuit să-mi vorbești acum câteva ore despre scrisoare.

– Am așteptat să se termine povestea cu înmormântarea.

– Ai știut că asta o să mă supere?

– Că o să te supere *și mai tare*. Zoey privi ostentativ în tavan, acolo unde paletele ventilatoarelor încercau să alunge căldura.

Abby nu mai dorea să ocolească tema.

– Deci, când ai de gând să-mi povestești ce s-a întâmplat în ziua când a murit mama?

Zoey fixă cu privirea masa.

– Zoey! Abby se aplecă spre ea.

Zoey închise ochii, scuturând ușor din cap. Apoi expiră ușor, luându-și paharul cu ceai îndulcit.

– Bine... N-ar fi trebuit să-ți spun...

– De ce? Ce s-a întâmplat? Cine ți-a cerut asta?

– Medicii. Medicii care te-au îngrijit, Abby. Cei la care ai fost imediat după ce a murit mama.

În capul lui Abby se porni un vârtej. Ea își strânse genunchii cu palmele.

– Spune-mi, îi ceru ea, simțind cum inima era gata să-i stea în loc.

Sesizând reacția lui Abby, Zoey fu gata să se răzgândească:

– Poate că nu e locul potrivit.

– Spune-mi! zise Abby, și mai încordată.

– Bine, bine... Se pare că în ziua aceea tu ai avut un soi de „pierdere de memorie". Din cauza traumei emoționale. Tata a stat de vorbă cu doctorii care te-au consultat după moartea mamei și au zis că nu e ceva neobișnuit. E vorba de amnezia emoțională. O parte din memorie revine după un anumit timp sau nu revine deloc. Bău o gură de ceai.

– Ca în cazul meu.

– Exact.

– Și, în ultimii douăzeci de ani, niciunul dintre voi nu s-a gândit că trebuie să aflu și eu?

– Ni s-a spus că ar fi mai bine să nu afli, zise ea simplu.

– Dar au trecut două decenii! Furia îi arse măruntaiele, dar se strădui din răsputeri să o alunge. Bine, bine, ce era atât de diferit, Zoey? Ce lucru groaznic s-a petrecut acolo, încât eu l-am șters din mintea mea? Ce am dat uitării?

– Nu știu, zise ea, buimacă. Ideea e că mintea ta nu funcționează la parametri normali. Chelnerița le umplu din nou paharele cu ceai. Zoey așteptă până ce fură iar singure. În ziua aceea nu voiai să te dai jos din mașină, Abby. Ne certam, vrând să hotărâm cine îi duce cadoul, dând cu banul. Tata era furios, fiindcă nu ne purtam frumos, și era și ziua mamei, dar și a ta, știu asta. Oricum, după ce am încheiat subiectul, tu ai ieșit din mașină înainte ca tata să oprească. Ai luat-o repede pe treptele din fața intrării și ai dispărut pe ușa sanatoriului, înainte ca eu și tata să coborâm din automobil.

Abby clipi des, amintindu-și asfințitul acela sângeriu.

– Nu eram afară?

– Nu. Când mama a căzut pe fereastră, tu erai deja în salon.

Zumzetul din mintea ei deveni și mai puternic.

Candelabrele din restaurant păreau că-și pierd conturul. Luminițele de afară sclipiră, transformându-se ușor în steluțe. Ea încercă să reînvie memoria acelei zile – amintirea aceea falsă – așa cum se dovedise ea, în cele din urmă. Își aminti vag cum alergase înăuntru, în clădirea aceea învăluită în întuneric, trecând pe lângă un puști aflat într-un scaun cu rotile, și pe lângă o asistentă care mergea pe coridor, ducând o tăviță cu medicamente. Apoi urcase scările în fugă.

– Îmi amintesc, murmură ea surprinsă. Chiar îmi amintesc.

Zoey părea extrem de confuză.

– Da?

– Da...

Alergase glonț pe trepte, urcându-le două câte două, dând peste călugărița aceea. Trebuia să se grăbească. Ca să fie primul membru al micuței lor familii care urma să-i ureze lui Faith „La mulți ani!". Era ziua lor, una specială. Le aparținea amândurora, iar Abby, cu inima bubuindu-i nebunește din pricina efortului, de-abia aștepta să-i povestească mamei despre petrecerea organizată de Sadie Hawkins.

Urcase din ce în ce mai sus. Ajungând în dreptul vitraliului cu Sfânta Fecioară de pe palier, urcase apoi și ultimele trepte care duceau spre etajul trei, nimerind pe un coridor gol și slab luminat.

Respirând greu, Abby deschisese ușa salonului 307 și pășise înăuntru.

– La mulți ani, mami... zisese ea, după care rămăsese locului, nemișcată, incapabilă să mai spună ceva. Faith se afla lângă fereastră, la mică distanță de patul răvășit. Avea bluza descheiată, cu sutienul atârnând neprins în copci, iar unul dintre sfârcuri îi ieșise din cupă. Și, în afară de asta, se afla în compania cuiva. Un doctor în halat alb, cu stetoscopul atârnat la gât și cu părul răvășit, se pregătea să se repeadă spre ea.

În secunda în care ușa se izbise de perete, el se răsucise. Fața lui era roșie, tâmpla i se zbătea, în vreme ce o privea furios pe Abby.

– Nu știi că aici e un salon! Ar fi trebuit să bați în ușă înainte să intri!

– Dar... Abby, stând în dreptul dulapului, se uitase la mama ei peste umărul doctorului.

Faith își încheia deja sutienul, și apoi nasturii bluzei, dar privirea îi era ațintită peste umărul doctorului, spre fiica sa. În ochii aurii ai lui Faith se citea frica. Ea spuse încetișor:

– Te rog, nu...

Mama ei voia ca ea să tacă. Să păstreze secretul. Iar Abby nu suflase nici măcar o vorbă. Niciodată. Nici măcar nu-și amintise că fusese acolo, în cameră. Acum tremura, simțind cu o limpezime surprinzătoare disperarea mamei.

– Abby! Vocea lui Zoey răsună asemenea unei palme.

Amintirea se făcu nevăzută încet, încet, iar Abby se trezi din nou în restaurant, cu salata pe masă, în fața ei. Zoey o privi nerăbdătoare, de pe partea opusă a mesei. Chipul ei livid îi oglindea neliniștea.

– Chelnerița te-a întrebat dacă vrei piper la salată.

– Poftim? Abby se uită în jos, la movila de frunze de spanac în nuanță verde-închis, la bucățile oranj de mandarină, la boabele de fasole și la creveții suculenți care așteptau cuminți în farfuria din fața ei. Era conștientă că se afla în restaurant, dar nu că-i fusese adusă comanda. Doamne, își pierdea mințile! La fel ca *mama ei.*

Nu!

Se uită rapid la chelnerița care ținea bolul cu piper deasupra farfuriei și se strădui să-i surâdă. Nu semăna cu Faith. Nu-și pierduse judecata.

– Piper? întrebă chelnerița, probabil, pentru a patra oară.

– Nu, mulțumesc, reuși Abby să îngaime, iar micuța și rubiconda chelneriță, aruncându-i o ultimă privire, se duse la masa de alături.

– Ce-ai pățit? șopti Zoey printre dinți. Revino-ți, ce Dumnezeu!

– Îmi amintesc... Abby se aplecă peste masă, șoptind în așa fel încât să fie auzită doar de Zoey.

Zoey își așeză încet pe masă cuțitul pentru unt.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu era singură.

– Da, știu, erai și tu acolo.

– Nu, nu eram doar eu acolo, Zoe. În salon se afla un medic și... și cred... O, Doamne, nu pot să cred, dar am impresia că tocmai *abuza* de ea.

– Abuza de ea? Zoey se holbă la Abby de parcă și ea și-ar fi pierdut mințile.

– Adică a violat-o.

– Iisuse, Abbs!

– Știu, știu, dar, după câte îmi amintesc, bluza și sutienul ei erau desfăcute și... Ea avu o ezitare. Nu reușesc să-i văd fața, dar... Ea încercă, să dea timpul înapoi, să-și amintească numele lui, dar acesta nu voia să se materializeze. Simți o durere de cap care-i străpungea creierul. Ea inspiră profund, aplecându-se peste masă. Îți duci aminte cine o trata atunci? Care era numele psihiatrului?

– Au fost o grămadă de medici și de asistente. Ușor, ca și cum ar fi acționat după un anumit plan, Zoey vârî dinții furculiței în cutiuța cu sos, după care luă o frunză de salată și un crevete. Nu știu. Ea a avut parte de mai multe internări. Personalul s-a tot schimbat.

– Știu asta, dar eu mă refer la ultima internare. Cine a tratat-o chiar înainte să moară?

– Nu mai țin minte, dar tata sigur își amintește. Ea clătină din cap. Însă tata e foarte slăbit. Nu vreau să-l implicăm în povestea asta.

– Nu prea cred că avem altă soluție. Am senzația că doctorul acela, oricine ar fi fost, nu doar a abuzat de mama, ci e posibil să o fi ucis.

– Ei, haide acum... Tu îl acuzi pe bărbatul acela de ce anume? De hărțuire sexuală și... omor? Crezi că el a aruncat-o pe mama prin fereastră?

Abby strânse tare ploapele, încercând să țină pe loc amintirea aceea alunecoasă, care fugea din mintea ei.

– Mâine îi facem tatei o vizită. Să vedem ce știe.

– Și ce ai de gând să faci? întrebă Zoey, suspicioasă.

– O să încerc să-mi amintesc mai mult. Ea își trecu degetele prin păr, privindu-și sora. Ar fi trebuit să-mi spui, să

nu ții cont de părerea medicilor. Aveam nevoie să aflu. Am nevoie să aflu.

– Nimeni nu-și dorea ca tu să mai ai coșmarurile acelea.

– Le-am avut fiindcă nimeni nu mi-a fost alături!

– Bine, bine...

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Abby roti furculița de-a lungul farfuriei. Știa ce avea de făcut, dar nu era în stare să-i mărturisească și surorii sale. Zoey ar fi vrut să participe și ea.

Înarmată cu noi informații, Abby era sigură că, întorcându-se la sanatoriu, își va reaminti totul. Dacă intenționa să afle adevărul despre ceea ce i se întâmplase mamei ei, dacă voia să rupă acel coșmar legat de moartea acesteia, trebuia să facă o călătorie în timp... trebuia să intre cu forța în salonul 307 al sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuților".

Doar așa va reuși să afle ce s-a întâmplat în realitate.

Montoya împinse fotografiile pe colțul biroului său, se rezemă de spătarul scaunului și se frecă la ochii. Trecuseră multe ceasuri de când se afla în birou. Studiase fotografiile realizate la slujba ținută în amintirea lui Courtney LaBelle, apoi pe cele făcute, mai târziu, la înmormântare și, în cele din urmă, pe cele de la serviciul funerar organizat pentru Luke. La fel procedase și la înmormântarea lui Asa Pomeroy și a Ginei Jefferson.

Deocamdată se alese cu un teanc de fotografii ale unor persoane neidentificate. El separase imaginile obținute, punând deoparte cele care înfățișau femei, după care le răsfoise pe cele ale bărbaților, până ce-i descoperi pe aceia care ar fi putut purta încălțări măsura 12. Dar și așa, era ca și cum ar căuta acul în carul cu fân. Cine putea garanta că ucigașul asistase la înmormântările respective?

Chiar dacă psihopatul ar fi decis să participe, probabil că ar fi apărut deghizat... eventual în femeie.

Frustrat, Montoya își trecu palma peste ceafă, ridicându-se pentru a-și îndrepta spatele. Avea prea multă energie pentru a sta ore în șir așezat în fața biroului.

Ei nu-l voiau în linia întâi, până ce nu aflau ce se întâmplase

în realitate cu mătușa sa. Era frustrant. Cine ar fi reușit mai bine decât el să dea de urma Mariei? Știa că nu ar fi fost corect, dar nici nu reprezenta o problemă. Nimeni nu-și dorea mai mult ca el să-l găsească pe făptaș, așa cum nimeni nu-și făcea mai multe griji pentru Abby Chastain.

– Drăcia dracului, mormăi el.

Familia își pierduse mințile. Imediat ce se aflase de dispariția Mariei, fiecare unchi, mătușă și văr îi telefonase cel puțin de două ori, fie căutând răspunsuri, fie împărtășindu-și cele mai mari și profunde temeri. Dar niciuna nu era mai mare decât a lui. Cu fiecare minut care trecea după dispariția Mariei și a lui Billy Ray Furlough, el își spunea că amândoi fuseseră victimele acelui nebun și, ori de câte ori suna telefonul, el îl privea atent, așteptându-se să afle că au fost descoperite cadavrele lor îmbrățișate.

Dar până în clipa aceea, apelul telefonic nu exista.

Montoya expiră cu putere aerul din plămâni, încercând să forțeze aranjarea ciudatului puzzle al acelor crime într-o formă logică, cu toate că era conștient că avea de-a face cu un individ bolnav.

Reciti biletul ucigașului.

CĂINȚĂ
A L

Căință în legătură cu ce? Ce aveau în comun Luke Gierman, Courtney LaBelle, Asa Pomeroy și Gina Jefferson? Ce păcat comiseseră cu toții? Și ce legătură aveau toate acestea cu sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuților"?

Revăzu din nou, afișate pe monitor, imaginile de la locul crimelor. De ce bărbații erau complet dezbrăcați? De ce femeile erau îmbrăcate și așezate deasupra lor? Care era motivul acestei înscenări perfecte? Realizatorul portretelor-robot care lucra la FBI nu descoperise nimic, în afara datelor prezente în orice caz de felul acesta... când un criminal nu putea fi catalogat câtuși de puțin drept o fire „obișnuită". Vechiul „șablon" de genul: bărbat alb între 27 și 45 de ani, provenind dintr-o

familie din clasa de mijloc sau fără posibilități, o persoană care fusese, probabil, abuzat în copilărie, o persoană care provoca incendii și omora animale, trecând mai târziu la oameni, o persoană care era fascinată de poliție... Montoya cunoștea tot tacâmul, însă instinctul îi spunea că în cazul acestui individ, treaba stătea cu totul altfel. Tipul ridicase asasinatele în serie la un cu totul alt nivel. Având în vedere retragerea lui Montoya din prima linie, Bentz și Brinkman se întorseseră la mănăstire și la proprietatea lui Billy Ray Furlough. Agentul FBI se ocupa de soția îngrijorată și de copiii acesteia, făcând cercetări în rândul prietenilor, al familiei și al enoriașilor, așteptând o cerere de răscumpărare de care Montoya nu era convins că va veni.

El se rezemă de spătarul scaunului, deschise sertarul biroului și găsi o lamă de Nicorette, pe care o desfăcu, rupând o bucățică de gumă și vârând-o în gură. Apoi aruncă o privire prin biroul lui Bentz, a cărui ușă rămăsese deschisă, și văzu pe fereastră norii gri care se adunau, venind dinspre golf.

În curând, avea să se lase întunericul.

Iar Montoya se temea că ucigașul va lovi din nou.

Dacă nemernicul luase revolverul lui Abby?

Intenționase să facă din nou de pază acasă la ea, dar știa că astfel va ajunge iar în patul ei. Momentele lor de dragoste fuseseră fierbinți, disperate și creatoare de dependență.

Apoi își aminti că ea nu era singură.

Sora ei locuia acum la ea. Și, apoi, Abby avea un câine, iar Miguel îi promisese că-i va monta cât mai curând posibil un sistem de alarmă.

Dar arma fostului ei soț dispăruse, iar asta îl înnebunea de-a binelea.

Sau poate că ea o rătăcise pe undeva.

Sau îi fusese furată.

Era posibil ca hoțul să fie însuși criminalul.

El înjură printre dinți, cuprins de frustrare, schimbând imaginea de pe monitorul PC-ului și cercetând o imagine digitală care reprezenta harta orașului New Orleans și a împrejurimilor sale. Era destul de mare pentru a cuprinde

locațiile unde avuseseră loc cele două duble asasinate. Locurile în care descoperiseră cadavrele fuseseră hașurate cu roșu. Cele din care fuseseră sechestrate victimele erau colorate în albastru, iar cele în care fuseseră descoperite automobilele lor fuseseră marcate cu oranj. De asemenea, casa și locul de muncă al fiecărei victime erau marcate cu o anumită culoare. Montoya se uită atent la hartă, dar oricât se strădui, nu observă nici cea mai mică legătură.

Crease chiar și un joc, colorând diferit casa, locul de muncă și locul de sechestrare și de asasinare al primei victime, hașurându-le, după care alesese o alta pentru cea de a doua victimă ș.a.m.d..., dar niciun indiciu nu-i atrăgea atenția.

El se încruntă, clătinând din cap. Pornise într-o direcție greșită. Apoi studie asasinatele. Victimele nu păreau deloc obișnuite. În primul rând, opoziția yin-yang era evidentă, victimele fiind alese astfel încât diferența dintre ele să fie una dramatică, alcătuind contrastul dintre bine și rău. Și bineînțeles că victimele avuseseră o legătură, fie ea cât de mică, cu sanatoriul de boli mintale. El nu-și putea alunga deloc ideea asta din minte.

Tocmai reflecta asupra fostului sanatoriu, când se auzi soneria telefonului său mobil.

– Montoya, răspunse el.

– Salut. Sunt Maury Taylor, de la WSLJ.

Mușchii lui Montoya se încordară brusc.

– Daa, și?

– În fine, mi-ai zis să-ți dau telefon dacă mai apare vreun bilețel ca acela. Și uite că a apărut. Astăzi.

Montoya își luase deja haina.

– Să nu faci nimic în privința lui. Sosesc imediat.

– Mă gândeam să dialoghez cu individul ăsta în timpul emisiunii. Știi, să-l fac să iasă din ascunzătoare...

– Nu!

Ținând telefonul într-o mână, el îmbrăcă mâneca cealaltă a hainei, scuturând brațul ușor, astfel ca pielea țeapănă să treacă dincolo de cureaua de la teaca armei.

– Hei, cred că am dreptul să...

– În chestiunea asta, nu ai absolut niciun drept. Pricepi? Nu atinge plicul, nu-l deschide și...

– L-am deschis deja.

Cretinul dracului.

– Am vrut să mă asigur că biletul a fost expediat de același individ. Nu-ți face griji, nu l-am atins... în fine, nu chiar atât de mult.

– Ascultă-mă, Taylor, să nu faci absolut nimic! Ai înțeles? Nimic! El închise mobilul, după care îl vârî în buzunar. Și ieși pe ușă.

25

Pe bilet se putea citi:

ISPĂȘIRE
L A W

Aflându-se în biroul lui Eleanor Cavallier, alături de directorul de programe și de Maury Taylor, Montoya ținea în mâinile înmănușate bucățica albă de hârtie. El verifică ștampila. Plicul fusese expediat tot din New Orleans, prin același oficiu poștal. Ba, chiar mai mult de atât, plicurile erau identice. Montoya citi și reciti biletul de mai multe ori, după care îl vârî într-o pungă de plastic, destinată colectării dovezilor.

– Asta-i tot ce ai primit? întrebă el, iar Maury aprobă.

– Puteți cerceta și restul corespondenței, dacă doriți, îl invită Eleanor, dar, după toate aparențele, a fost vorba doar de plicul acesta.

Privind prin punga de plastic, Montoya citi încă o dată bilețelul. Care era motivul acestor indicații cu tematică religioasă? Mai întâi, CĂINȚĂ, după care urmase semnătura A L. Acum, ISPĂȘIRE, semnătura fiind L A W. Era într-adevăr o semnătură? El nu era de aceeași părere. După toate aparențele, ucigașul încerca să le transmită ceva, dar ce anume?

– Cred că ar trebui să mi se permită să pomenesc în timpul emisiunii live faptul că ucigașul a luat legătura cu WSLJ. Acesta era evident un șiretlic prin care încerca să măgulească dorința lui Eleanor pentru ratinguri din ce în ce mai mari.

– Noi decidem asta, îi zise Montoya.

– Dar a sosit pe adresa *acestui* post de radio, a emisiunii *mele*. Nouă ne-ar reveni dreptul de-a preveni publicul.

– În legătură cu ce anume? întrebă Montoya.

– Poate că un apropiat al ucigașului a văzut acest bilet, sugeră Maury. Dar habar nu au că prietenul sau soțul uneia dintre ele e chiar ucigașul-psihopat.

– Aici are dreptate. Eleanor începea și ea să încline către capitolul „rating".

Montoya reuși să-și țină în frâu mânia.

– Bine, uitați cum vom proceda. O să-l iau cu mine pentru a fi analizat de cei de la laborator și de experții grafologi și criptologi. Dacă vom decide să facem publică existența biletului, atunci voi veți fi primii care vă veți ocupa de asta.

– Mă gândeam că vom fi și singurii, zise Maury, forțându-și norocul.

– Asta dacă va fi de acord și FBI-ul. Montoya ridică din umeri. Ura să-i ofere ceva viermelui ăstuia, dar decizia nu-i aparținea.

– Am făcut o plângere împotriva ta, zise Eleanor. Poate voi reuși să retrag toate acele vorbe dezgustătoare pe care le-am spus față de Melinda Jaskiel.

– Prea târziu. Răul a fost deja făcut. Telefonul lui mobil se porni să sune, iar el aruncă o privire spre ecran. Dacă mai primiți și alte scrisori, dați-mi de veste. O să vorbesc cu șefa mea și cu ofițerul de la Informații cu publicul pentru a obține exclusivitatea de care vorbeați. Ei vor lua legătură cu agenții federali, iar apoi vă vom da de veste.

Maury tocmai voia să protesteze, în clipa în care telefonul țârâi din nou. Se răzgândi în vreme ce Montoya cu telefonul la ureche o porni spre capătul coridorului, îndreptându-se spre ieșire. Melba, recepționera, îi zâmbi și îi făcu un gest cu mâna în semn de salut, în loc să fie bosumflată, fiindcă dăduse buzna

înăuntru, pregătit să-l stranguleze pe Taylor. Montoya bănuia că, în secret, toată lumea era fericită că era dispus cineva să-i ofere câteva scatoalce nemernicului aceluia înfumurat.

– Montoya, răspunse el, după cel de-al treilea apel, deschizând ușa cu umărul.

– Bună ziua, domnule detectiv. Vă salută din nou maica superioară a mănăstirii „A noastră Doamnă a Virtuților", se prezentă ea. Am vorbit cu câțiva anchetatori din momentul în care v-am anunțat de dispariția Mariei și le-am dat toate informațiile pe care le aveam, inclusiv pe cele cuprinse în fișele personale ale pacienților.

– Perfect.

– Dar ar trebui să mai știți ceva, și, mă rog, e ceva personal. Ea părea nehotărâtă. Trebuie să vă vorbesc. Între patru ochi.

El avu senzația aceea, acel declic, care-l avertiza că urma să se schimbe ceva.

– Știți, din pricina relației mele cu Maria, nu mă mai ocup de caz.

– Ceea ce am de spus e doar pentru urechile tale. E o informație care trebuie tratată cu cea mai mare discreție. Tonul ei nu permitea nici urmă de protest.

El se gândi la anchetă și la faptul că superiorii săi îl considerau un polițist neascultător, dar când venea vorba de o provocare, lui nu-i mai păsa deloc de ceea ce ar fi putut păți. Dacă era să-și piardă legitimația, atunci așa să fie.

El nu ar face absolut nimic care să compromită ancheta.

Cu excepția cazului în care l-ar elimina pe ucigaș. Ar fi fost în stare să facă asta fără să se gândească la consecințe. Ar fi o faptă în numele justiției, scutind, în plus, statul Louisiana de cheltuiala unei sume importante de bani.

– Sosesc într-o oră, zise el.

– Mulțam, Pedro.

– Numele meu e Reuben.

– Da, da, știu, dar mi-aduc aminte că sorei Maria îi plăcea să-ți spună pe numele tău de botez. Te rog să vii direct la mine în birou, după ce ajungi aici.

– Mai trebuie să mă opresc undeva, dar într-un ceas-două sunt la dumneavoastră.

– Foarte bine.

El închise telefonul, o porni repede spre Mustangul său și se urcă la volan, sub imperiul unui imbold nou. Norii se risipiră, iar turlele spiralate ale Catedralei St. Louis erau de un alb strălucitor. Fu întâmpinat de o melodie, saxofonul acompaniind o chitară, alături de aglomerația trecătorilor, și de zumzetul traficului și de cel al căruțelot trase de măgari care treceau pe lângă șirul de mașini. Dincolo de dig, Mississippi aluneca calm spre golf.

Una peste alta, New Orleans avea parte de o zi frumoasă.

Și totuși, Montoya zărea, în spatele fiecărui zâmbet, un criminal. Oriunde s-ar fi aflat blestematul acela, părea să se afle peste tot. În afara apelurilor primite la secție – din partea celor care se grăbeau să raporteze vreo acțiune suspectă a vecinilor lor, a prietenilor, a membrilor de familie sau a dușmanilor – nu aflaseră absolut nimic. Liniile telefonice fuseseră asaltate de nenumărate apeluri, operatorii fuseseră de-a dreptul copleșiți, dar după tot ceea ce se spusese și întreprinsese, niciuna dintre activitățile suspecte menționate nu putuse fi pusă pe seama ucigașului.

Poate că biletul acesta va reprezenta breșa de care era nevoie.

El apăsă pe accelerație, în drum spre secție și revenind cu gândul la cele scrise pe bilețel. Oare L A W putea fi interpreptat ca „law"(lege, justiție)? Adică se referea la „dreptul penal"? Sau la altceva? Ceva mult mai la îndemână, care părea că iese la iveală, fără ca el să-și poată da seama despre ce anume era vorba?

Existau acolo câteva conexiuni care săreau în ochi. L A W putea reprezenta inițialele unor nume proprii, cum ar fi Lawrence DeLuc, îngrijitorul de la mănăstire. Lui Montoya nu-i plăcu deloc ideea aceea. Părea mult prea simplă. Aproape o capcană. Tipul nu era un idiot. În realitate, era destul de deștept pentru a fura arme, pentru a sechestra persoane, pentru a lăsa mult prea puține dovezi la locul crimei, astfel încât

poliția să-și facă treaba cu greutate. Dacă tot urma să aibă o întâlnire cu maica stareță a mănăstirii, el intenționa să-i adreseze câteva întrebări în legătură cu DeLuc.

Montoya apăsă din nou pe accelerație, trecând pe galben, după care o coti pe o alee lăturalnică. Și dacă fiecare dintre biletele reprezenta un simbol? Oare scrisoarea o simboliza pe victimă?

L de la Luke Gierman.

A de la Asa Pomeroy.

W de la... William. Pulsul lui Montoya o luă la goană. Numele oficial al pastorului Billy Ray Furlough era, fără îndoială, Wiliam. L A W – oare asta să fi fost explicația? I se păru din nou mult prea simplu, dar și logic.

Groaza puse stăpânire pe inima lui. Dacă teoria lui se dovedea adevărată, atunci predicatorul murise deja; altfel ucigașul nu ar fi expediat biletul. Și dacă exista un cadavru, era musai să existe și un al doilea, aparținând unei femei, pentru a completa opoziția yin-yang. Montoya realiză că în cazul în care presupunerea sa se dovedea corectă, existau foarte puține dubii că mătușa Maria fusese asasinată.

Furia se dezlănțui, accelerându-i ritmul pulsului. Nu se mai simțise nicicând atât de neputincios. Deși știa că nu trebuie să considere crimele ca pe o vendetă personală, Montoya avu impresia că ucigașul îl provoca și-l enerva.

Nu-ți pierde sângele rece.

Nu te înfierbânta.

Rămâi obiectiv.

Poate că Maria trăiește.

El se rugă în tăcere, în timp ce-și parcă mașina cât mai aproape de secția de poliție. Străzile erau pline cu noile care tv, fiecare dintre ele purtând emblema posturilor pe care le reprezentau. Sistemele satelit și antenele de recepție se vedeau dincolo de capotele acestora. Mai mulți reporteri și cameramani se postaseră pe treptele de la intrare – ușile reprezentând fundalul înregistrărilor lor. Un grup de trecători se opri pentru a arunca o privire.

Montoya se strecură înăuntru pe ușa care dădea în parcare

și urcă rapid la etajul 2, unde fu întâmpinat de țăcănitul ritmic al tastelor și de zumzetul conversațiiilor. Anchetatorii îi interogau pe suspecți, discutau diverse cazuri sau stăteau la birou, cercetând teancurile de documente sau vorbind grăbiți în receptoarele strecurate între umăr și ureche.

Zaroster stătea la biroul ei. El împinse ușor spre ea biletul învelit în punga de plastic.

– Se pare că amicul nostru a reapărut.

Zaroster aruncă privirea spre bilet, fluierând ușor.

– Deci s-a comis încă un dublu asasinat undeva, în orașul nostru?

– Dacă nu cumva a scris mai întâi biletul și abia apoi și-a lichidat victimele.

Ea îi aruncă o privire prin care-l acuza că știe mai mult de atât.

– Hei, eu am puțină treabă. Poți să duci tu asta la laborator și să faci o copie pentru criptolog?

– Cum ai intrat în posesia lui? Credeam că ți s-a interzis să te mai ocupi de anchetă.

– M-a sunat Maury Taylor de la WSLJ. Am devenit din nou prieteni la cataramă.

– Pe naiba, mormăi ea, însă luă biletul și zise: O să-l duc la laborator, să vedem cât de mult se potrivește cu celălalt.

El se rezemă de biroul ei.

– Cum stăm la capitolul dovezi?

– O, ce mai „capitol". Să vedem: Laboratorul încă mai cercetează problema acelui fir de păr negru, dar nu au găsit încă ADN-ul potrivit. Rochia de mireasă a fost recunoscută de patronul unui magazin ca semănând cu o creație semnată „Nancoise", indiferent ce-o fi însemnând chestia asta... bănuiesc că o versiune mai ieftină a creației Vera Wang. Am făcut cercetări, încercând să vorbim chiar cu doamna Nancoise, să vedem dacă are o evidență a clienților săi. Nu că detaliile sau orice fel de pistă ar însemna mare lucru. Cizmele sunt unele de vânătoare, luate din stoc, fiind produse, auzi aici, de Pomeroy Industries, departamentul vestimentar, așa că am căutat o pistă pe linia aceea, dar merge greu, fiindcă de ani de

zile la articolul acela de încălțăminte nu s-a mai produs nicio schimbare.

– Am reușit să aflu ceva despre grădinarul de la „A noastră Doamnă a Virtuților". Lawrence DuLoc? Are cazier, de pe vremea când era un puști, cu douăzeci de ani în urmă.

– Care a fost infracțiunea?

– Atac cu elemente agravante – dar plângerea a fost retrasă. La scurt timp, a avut loc un incident domestic cu manifestări de violență, dar plângerea a fost retrasă și de data aceasta. Ea ridică din umeri.

– Nu e foarte important, dar e totuși un indiciu. E înalt, la pantofi poartă măsura 11 și jumătate, dar are alibi pentru zilele în care au fost comise asasinatele. A verificat Brinkman. Ea oftă, clătinând din cap. Am stat de vorbă cu DuLoc. Pare suficient de inteligent pentru a se feri de chestii de genul acesta. Se încruntă: tu crezi că el e cel pe care-l căutăm?

– Nu prea pare să fie el. Psihopatul nostru vrea să ne arate că e mult mai deștept ca noi, să ne-o arunce în față. Vrea ca noi să aflăm cât de inteligent este.

– Deci...?

Montoya o pornise deja spre scară.

– Deci îl păstrăm pe DuLoc pe listă și mergem mai departe.

– Tu nu te mai ocupi de caz.

Montoya tăcu și își văzu de drum.

Durerea îl enerva.

Mâinele erau crispate pe volan, iar el simțea că se sufocă în costumul de neopren. Epuizarea punea ușor-ușor stăpânire pe el. Deși se odihnise câteva ore, simțea că trupul lui avea nevoie de somn.

Trebuia să aștepte.

Să-și termine treaba.

Planurile fuseseră deja puse în mișcare, iar el era conștient că va simți cât de curând fiorul acela care-l determina să meargă mai departe, valul de adrenalină care îi înfierbânta sângele, făcându-l să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse, ținându-l în priză.

Rana aceea blestemată îl sâcâia nespus. Îi crea niște greutăți mai mari decât s-ar fi așteptat. Lucrurile nu se petrecuseră atât de ușor cum se așteptase, adică fără a întâmpina neplăceri, așa cum se întâmplase până acum. Chiar și după ce îl subestimase pe Billy Ray Furlough, și netrebnicul îi înfipsese în piept stupida armă albă.

El strânse din dinți.

Cu grijă, ieși din oraș la volanul Lexus-ului său, îndreptându-se spre zonele pline de vegetație. Vehiculul răspunsese bine, dar, așa cum se spune, avea propriul său punct sensibil. Ceea ce reprezenta o problemă. El aruncă privirea spre bancheta din spate, acolo unde ultima lui victimă tremura asemenea unei frunze, ochii ei clipind rapid, văicărindu-se în spatele călușului de bandă adezivă, enervându-l, în vreme ce în mașină începuse să se răspândească mirosul de urină.

Chiar trebuie să fii speriat, vierme împuțit ce ești... ai să vezi tu.

Dacă avea să se vaite și mai tare, atunci va folosi eterul și arma cu șocuri electrice.

Cu câteva ore în urmă, asistase la serviciul funerar dedicat lui Luke Gierman, deși era conștient că poliția va fi, de asemenea, prezentă acolo, monitorizând fiecare mișcare.

Imbecilii!

Ce ușor puteau fi duși de nas.

Trecuse chiar pe lângă copoiul ăla care făcea fotografii mulțimii. *Clic, clic, clic.*

Ce mai ironie.

Pedro, polițistul-anchetator făcând fotografii. Profanatorul care dormise în patul lui Abby Chastain.

Gândindu-se la clipele în care cei doi făcuseră dragoste, el pierdu controlul preț de o secundă, iar Lexus-ul făcu un mic slalom pe linia de centru. Din fericire, pe drumul acesta ocolit, traficul era scăzut. Pentru a se calma, deschise radioul, auzi câteva acorduri clasice care nu-i făcură nicio plăcere, după care reuși să fixeze scala pe WSLJ. Dar emisiunea *Nemulțumirile lui Gierman* nu se transmitea în acest moment.

O altă nepotrivire.

Oare marioneta aia de moderator nu descoperise cel de-al doilea bilet? De ce nu vorbea oare în direct despre el? Își verifică ceasul. Era încă devreme, urma să se întunece abia peste câteva ceasuri, ceea ce îi îngreuna și mai mult misiunea.

Se îndreptă spre locul unde obișnuia să-și ascundă vehiculul, dar, mai întâi, trebuia să-l dezlege pe omul aflat pe bancheta din spate, acesta fiind legat cu cătușe. Enervantul dracului.

La radio se auzea o melodie lentă de jazz, care-i creștea iritarea. Îl închise rapid, spunându-și că nu trebuia să-și piardă răbdarea. Așteptase douăzeci de ani. Câteva ceasuri în plus nu mai contau.

Gândul acesta îi provocă o grimasă. Numai câteva ceasuri îl despărțeau de punctul culminant... putea aștepta încă cinci sau șapte ore. Celelalte două cupluri nu se aflau în zonă, așa că va fi obligat să aștepte – dar, oricum, avea nevoie de un moment de respiro.

Durerea îi mai slăbi un pic, anticiparea înfierbântându-i sângele. Curând avea să aibă parte de o senzație intensă și incredibilă. Se gândi la fiica ce semăna atât de mult cu mama ei... doar câteva ore.

Maica superioară părea extrem de obosită. În spatele ochelarilor de lectură, se vedeau niște pupile întunecate.

– Mi-e foarte greu, admise ea, arătând spre un pachet așezat în centrul biroului ei larg. Acestea sunt registrele pe care mi le-ai solicitat. Sora Madeline, binecuvântată-i fie inima, a știut locul din pod în care au fost depozitate, așa că i-a solicitat domnului DuLoc să le coboare de acolo. Ea se îndreptă spre cutiile care fuseseră împinse într-un colț al camerei. O să le păstrez aici, în caz că vei mai avea nevoie și de alte informații. Dar cred că aici se află tot ce ai nevoie. Ea bătu cu unghia nelăcuită în pachetul de pe masă și-l împinse spre Montoya.

– Au existat perioade în care totul era confidențial, în care încrederea nu era doar necesară, ci și acceptată de bună

voie, vremuri în care exista ceva mai multă... disciplină. Dar acum... o, în fine. Ea îi oferi un surâs fantomatic. Am reflectat îndelung și profund, cerând binecuvântarea Domnului și rugându-l să-mi ofere intuiția de care am nevoie, cerându-I să mă ajute și să înțeleagă drumul pe care vreau să-l urmez. În cele din urmă, EL m-a lăsat pe mine să iau această decizie grea.

Ridicându-se în picioare, ea păru oarecum nesigură, în vreme ce se îndrepta către fereastră.

– Presupun că ar fi trebuit să-ți spun mai de mult. Mătușa ta mi-a mărturisit că a avut un fiu nelegitim. A venit aici după ce băiatul a fost dat spre adopție.

Montoya privi cum bătrâna călugăriță își mângâie rozariul.

– Știu, spuse el.

Ea aprobă cu o mișcare a capului, privind mai departe pe fereastră. Băiatul acela a crescut, a devenit una dintre celebritățile orașului, un altlet, un bursier și, în final, un mesager al Domnului.

– Billy Ray Furlough? întrebă Montoya, uimit peste măsură.

– Ea așa mi-a spus.

Furlough avea vârsta potrivită și dacă se gândea puțin, exista o oarecare asemănare între predicatorul flamboaiant și descendenții familiei Montoya – păr negru, pielea bronzată și constituția atletică.

– După ce am aflat că domnul Furlough și Maria au dispărut în același timp, fiind mai mult ca sigur sechestrați în aceeași zi, mi-am dat seama că trebuie să te contactez. Și nu am vrut să le spun absolut nimic polițiștilor care au fost aici, pentru că știu că sora Maria ar fi preferat să-ți spun ție. Ea se răsuci spre el, stând cu spatele la fereastră. Ești preferatul ei, să știi. Dintre toți nepoții și nepoatele ei.

Montoya se simți săgetat de sentimentul vinovăției. Se întrebă dacă ucigașul știa că omorâse pe mamă și pe fiul acesteia. Bineînțeles că știa. Crimele nu fuseseră comise la întâmplare. Fuseseră plănuite cu meticulozitate.

– Ce-mi puteți spune de Lawrence DuLoc? întrebă Montoya, hotărât să abordeze, mai întâi, această temă.

– Domnul DuLoc e de-a dreptul neprețuit aici, ne ajută enorm. Ea inspiră adânc. A fost unul dintre pacienții sanatoriului. În tinerețe, nu reușea să-și domine furia. De fapt, nu ar trebui să-ți povestesc toate astea. Ea își întoarse palmele în semn de implorare, cuprinsă parcă de euforie, fericită să deschidă temnița secretului. Da, acum ceva vreme a fost acuzat că a comis câteva infracțiuni, dar asta s-a petrecut demult. Din punct de vedere al muncii sale, nu i se poate reproșa absolut nimic. Ridică privirea spre Montoya. Pot garanta personal pentru el.

– Cei de la poliție trebuie să cerceteze toate pistele și dovezile.

– Cred că a fost interogat deja de colegii tăi. Ea trecu pe partea opusă a biroului, se aplecă peste suprafața lăcuită, și-i luă mâna lui Montoya.

– Larry nu e un criminal.

Montoya voia să fie de acord cu ea, dar nu se lăsă convins.

– E un bărbat înalt, așa e. Peste 1,80 metri?

– E înalt, e adevărat, recunoscu ea, îndreptându-și spatele și încrucișându-și brațele la piept. Poți să vorbești cu el. Larry nu-și dorește decât să te ajute să o găsești pe mătușa ta. Larry DuLoc e um om extrem de devotat, detective. Are multă credință. Ea făcu semn către fereastră: Acum e în grădină.

– Vă mulțumesc. Montoya ezită, privind-o atent pe călugăriță. După o clipă o întrebă: Și despre Faith Chastain ce știți?

Ea își încrucișă degetele.

– A căzut pe fereastră chiar de ziua ei, zise ea, recitând parcă o poveste veche. Spitalul a fost dat în judecată, fiindcă ferestrele sale nu erau securizate așa cum se cuvine. Grilajul era defect.

– Ea s-a prăbușit prin geamul ferestrei.

Călugărița aprobă.

– Dacă ar fi existat bare metalice sau dacă ornamentele ar fi fost montate transversal, deasupra încuietorii ferestrei, tragedia ar fi putut fi evitată, așa au sugerat cei care au dat spitalul în judecată.

– Cine v-a dat în judecată? Statul Louisiana?

Surâsul era unul parțial, răbdător.

– Statul s-a implicat și el ulterior, dar am fost dați în judecată de familia ei. De soțul lui Faith, Jacques. Bineînțeles, nu s-a ajuns la proces. Am rezolvat totul „în ograda noastră".

Montoya o privi, simțind-o că ezită.

– Ar mai fi ceva?

Maica stareță își cuprinse crucea între degete, părând că se luptă cu un demon interior. Montoya așteptă, iar ea recunoscu în cele din urmă.

– Presupun că acum nu mai contează. S-a întâmplat și dacă, într-un fel, asta te va ajuta să dai de Maria, atunci... Ea făcu repede semnul crucii, părând să rostească o rugăciune mută. S-a spus că a fost vorba de violență fizică și abuz – că unul dintre medicii noștri și doamna Chastain aveau o relație cu implicații sexuale. La început, bărbatul respectiv a negat totul. După care au apărut și alții care au pledat în favorea ideii respective: angajați care au declarat că nu au spus nimic despre relația celor doi pentru a nu-și pierde slujbele. După aceea, el a declarat că fusese o relație de comun acord. Buzele ei se strâmbară în semn de dezgust. De comun acord? Îți închipui? Într-o relație cu o femeie care suferea de o boală psihică? Nările ei se înfiorară a furie. A fost concediat imediat, zise ea.

– Nu i s-a intentat proces?

Ea clătină din cap.

– Familia a intentat un proces civil pentru moartea lui Faith, și asta a fost tot. Poate că nu a aflat niciodată de povestea cealaltă. Privirea ei alunecă spre podea. „A noastră Doamnă a Virtuților" a trecut printr-o perioadă nu tocmai fericită atunci.

– Cine era bărbatul?

Ea se uită în ochii lui.

– Doctorul Heller a fost un psihiatru eminent. În anumite privințe, era cu mult înaintea epocii sale. Dar, pe undeva, era cam leneș, ca să zic așa. Coloana ei deveni și mai țeapănă, ca și cum ar fi fost trasă în sus de un mecanism. Îi era greu. Cel mai mare critic al lui a fost Gina Jefferson. Pe vreme aceea, ea lucra la noi.

– Ea a fost martorul acelor abuzuri? întrebă Montoya, care simțea că pornise, în fârșit, pe pista potrivită.

– Nu-mi aduc aminte, dar știu că nu era o admiratoare a lui Simon Heller.

– Știți unde se află în prezent doctorul Heller? întrebă Montoya.

– Nu... nu mai știu nimic despre el. S-a mutat din statul nostru. Undeva în vest, cred.

– Doctor Simon Heller. Avea și o inițială la mijloc?

– Da... Îmi amintesc că era afișată pe plăcuța de pe ușa cabinetului său. Ea se concentră, iar Montoya se strădui din răsputeri să rămână nemișcat. Secundele se scurgeu. Mătușa sa și Billy Ray era posibil să fi murit deja, iar mama lui Abby era într-un fel implicată în povestea asta. Ea era „cheia". Simon T. Heller, așa scria pe plăcuță. Nu-mi amintesc de la ce venea „T"-ul. Theodore sau Thaddeus, ceva de genul acesta.

– Numele și numărul lui de asigurare se află și ele în dosar? întrebă Montoya, luând pachetul de pe birou.

– Da. Și o fotografie de a sa, cred.

Montoya nu pierdu vremea și desfăcu clapetele așezate peste foile de culoare galbenă.

– Heller era un bărbat corpolent?

– Înalt, dar nu corpolent. Semăna cumva cu o sperietoare de ciori. Unul dintre pacienți a văzut fotografia într-o carte de biologie, a arătat cu degetul spre ea și apoi a rostit „Heller". Ea zâmbi în ciuda propriei voințe. Nu a fost prea drăgut, dar chestia asta era, oarecum, adevărată. El purta ochelari cu lentile imense și avea niște picioare extrem de lungi.

Montoya descoperi o fotografie micuță a lui Heller, atașată la fișa de angajare, întocmită cu mulți ani în urmă. Culoarea se estompase, dar trăsăturile lui Heller erau clare. Avea părul negru, o mustață groasă, iar ochii priveau înainte printr-o pereche de ochelari cu rame mari, de metal, așa cum obișnuiau să poarte aviatorii.

– Nu era prea bătrân.

– De-abia terminase Facultatea de Medicină, recunoscu maica stareță. Avea sub treizeci de ani.

– Vă mai aduceți aminte și altceva despre el?

– Se credea superior și încerca să mascheze asta prin anumite comportamente. Nu-i reușea întotdeauna. Era cam singuratic și obișnuia să alerge, o, Doamne, cum mai alerga. Cred că a participat la maraton de mai multe ori, dar... ah, în fine, nu știu sigur. Au trecut mulți ani de atunci.

Montoya arătă spre fotografia în tonuri șterse.

– Aveți fotografii cu toți cei care au locuit aici?

– Doar ale personalului, pentru a putea fi identificați.

– Heller mai lucra aici la moartea lui Faith?

– Era în salon, alături de ea, recunoscu călugărița. A fost martor la prăbușirea ei, dar n-a putut să o salveze. A fost acuzat de abuz abia după decesul ei. În clipa aceea, și-a cerut transferul.

El cercetă atent figura bărbatului din fotografie, observând că acesta nu zâmbea. Aroganța i se citea clar pe chip. Montoya își aminti fotografia mamei lui Abby, cea pe care o zărise pe raftul bibliotecii. O femeie frumoasă cu un surâs sexy – un zâmbet pe care îl moștenise și fiica sa. Faith fusese fără voie iubita lui Heller.

Stomacul lui Montoya se strânse brusc. Oare ce se întâmplase în realitate în ziua morții lui Faith Chastain? Căderea ei fusese întâmplătoare? Sau Heller, conștient de abuzul pe care-l comisese, se trezise la realitate și-și împinsese victima?

Maica stareță își drese vocea.

– Și fiica lui Faith a fost martoră la căderea acesteia. A intrat alergând în cameră, chiar cu câteva clipe înainte de tragedie.

– Care dintre ele? întrebă Montoya, deși cunoștea deja răspunsul. Fusese martor la unul dintre coșmarurile lui Abby.

– Cea mică...

– Abby.

– Da, așa o cheamă. Abigail, deși Faith îi spunea adesea „Hannah“.

– Știți și de ce?

– Ooo, s-a petrecut cu atâta amar de vreme în urmă și, cu toate că pe vremea aceea lucram la spital, nu-mi amintesc.

Fetița avea doar cincisprezece ani. Ea și Faith erau născute în aceeași zi. Se pare că ea a dat buzna în salon și l-a văzut pe Heller... asta e tot ce știm. Nu se știe cum a căzut Faith prin geamul ferestrei. Hannah era atât de traumatizată, că a leșinat. Când s-a trezit, și-a amintit foarte puțin din cele petrecute. Tulburată de cele povestite, maica stareță reveni la biroul său. Mi-e teamă că asta e tot ceea ce îți pot spune.

– S-ar putea să fie de ajuns, zise el, crezând în ceea ce spunea. Simon Heller. Montoya știa acum direcția în care să caute. Spera însă că nu era prea târziu pentru a împiedica producerea unui alt asasinat.

26

Ascuns în pădurea din apropiere, el îi supraveghea casa. Pentru că era încă ziuă afară, se ținea la distanță, având grijă ca lentilele ochelarilor săi să nu reflecte cumva razele soarelui, avertizând-o. Se asigurase că nu stă în bătaia vântului, pentru a fi adulmecat de idioata aia de cățea.

Câtă suferință.

Totul era pus la punct, înscenarea era gata. Mai avea nevoie doar de protagoniști, iar doi dintre ei se aflau acum în casă. Plănuise să aștepte până ce surorile vor adormi, și asta însemna că va mai avea de așteptat câteva ceasuri bune.

Răbdare, își aminti el. *Nu te grăbi. Ai așteptat atât de mult, ce importanță mai au câteva ceasuri în plus.*

Însă era neliniștit.

Nerăbdător, avid.

Iar durerea din piept se intensifica, ca și cum ar fi fost vorba de o infecție. În plus, în spatele globilor oculari, îl chinuia o atroce durere de cap.

Nu dormise aproape deloc, dar în clipa aceea era interesat de cu totul altceva. Așa că rămase în așteptare, supraveghind casa.

Zoey stătea într-o rână pe canapea, cu picioarele

atârnâdu-i dincolo de brațul acesteia, cu paharul de vin așezat pe măsuța de cafea și cu telecomanda tv în mână. Perfect. *Bea, dragă surioară mai mare. Lasă vinul să-ți adoarmă creierul și să-ți moleșească trupul. Da, adormi mult mai devreme... oh, da.*

Zoey va fi o pradă ușoară.

Dar nu și Abby... ea era cât se poate de vigilentă; simțea lucrul acesta. Privind-o cum adună diverse lucruri din garaj și din bucătărie, ducându-le apoi în mașină, el începu să-și facă griji. După toate aparențele, ea se hotărâse să plece. El nu putea permite una ca asta. Ea luase o cutie cu scule, o bară și câteva lanterne.

Pentru ce?

Durerea de cap deveni mai puternică, iar agitația sa crescu. El își scărpină pieptul prin materialul costumului, până când realiză ceea ce făcea. *Calmează-te. Privește cu atenție. Sigur nu pleacă prea departe. Nu ai văzut nicio valiză, corect? Nici geamantan.* Dar asta nu însemna că ea nu-l pregătise deja, înainte ca el să-și înceapă pânda. Oare plănuia un soi de excursie? Copoiul? Stomacul începu să-l doară în clipa când își reaminti de cei doi, și fu obligat să clipească des, pentru a-și limpezi mintea. Nu putea s-o lasă să plece, nu acum, când risca să fie prins. Oare reușea să le ia pe amândouă în clipa asta? Și cățeaua? Putea să se folosească de pistol sau de o cârpă îmbibată în eter? Nu voia să le amenințe cu arma, deoarece fiind două și ținând cont de actuala sa condiție fizică, oricând putea apărea ceva neprevăzut. Ele erau tinere, aveau o constituție atletică și, dacă nu se speriau de moarte, îi puteau opune rezistență.

Soluția era simplă.

O să strice automobilul.

Se strecură rapid printre arbori, mergând pe vine, speriind păsările originare din Alaska și un iepure de câmp, care dispărură rapid din calea sa. Scoțând din rucsac arma albă care-i provocase o suferință atât de mare, lăsă pe pământ pachetul cu cheile și ochelarii de teren, aproape de intrarea

casei, scoase revolverul, după care se strecură spre ușa deschisă a garajului, unde se zărea partea din spate a Hondei.

Ușa care permitea accesul în casă era întredeschisă, iar el se întrebă dacă nu cumva cățeaua sesizase că el se afla prin preajmă. Dracu' s-o ia. Cu inima bătându-i nebunește, el se strecură înăuntru, atent să nu calce peste o săpăligă și o lopată care fuseseră înghesuite lângă o roabă.

Fără zgomot, scoase unealta și deschise o lamă mică și ascuțită. Tocmai începu să taie anvelopa cauciucului de pe față, când auzi zgomot de pași ce se apropiau. *La naiba!*

Se lăsă și mai mult pe vine, ascunzându-se între mașină și perete.

Să nu fie cățeaua. Nu, cățeaua. Nu, cățeaua. Degetele se contractară pe unealta marca Pomeroy, iar privirea îi fu tulburată de broboanele de sudoare. Observă un păianjen prins în plasa lui, în apropierea podelei, acolo unde el se chircise, cu capul aproape lipit de cimentul pătat de ulei. Abia îndrăznind să respire, el dădu să se strecoare pe sub portbagajul Hondei, spre partea din față, de unde urmări cum adidașii ei înaintau grăbit. Ea deschise portiera șoferului, iar el nu îndrăzni să miște nici măcar un mușchi. El auzi un clinchet ușor al unui obiect care se lovea de portiera din dreptul capului lui, și ghici că ea aruncase ceva pe locul pasagerului din dreapta.

Geanta ei?

Panica se scurse înăuntrul lui.

Și dacă ea pleca în secunda asta? Dacă se urca la volan și în mai puțin de o secundă motorul Hondei va fi pus în mișcare pe neașteptate? Ea va schimba viteza și va da automobilul în marșarier, lăsându-l descoperit.

Nu avea cum să nu-l vadă.

Nu avea unde să se ascundă.

Într-o mână avea revolverul calibrul 38, în cealaltă, unealta cu mai multe lame. Spera să nu aibă ocazia să le folosească pe niciuna dintre ele. Nu încă. Nu după ce îi pregătise atâta amar de vreme o moarte perfectă, în care ea se va sfârși încet-încet.

Ar fi trebuit să anticipeze un obstacol ca acesta.

Ezita. Își pierdea prestanța.

Dar norocul era de partea sa. Ea o porni din nou spre casă. El îi urmări picioarele, tivul franjurat al blugilor care se freca de marginea adidașilor Nike, până se făcu nevăzută înăuntru. Ușa se închise în urma ei, țăcănind ușor.

Într-o clipă, el făcu o gaură în primul cauciuc de pe față, dându-se puțin înapoi, pentru „a-l lucra“ și pe cel de-al doilea. Un cauciuc dezumflat nu era suficient. Ea avea destulă forță pentru a-l schimba singură, așa că el fu gata să înțepe și cauciucul de pe spate, însă se opri... Ea va deveni bănuitoare, văzând două cauciucuri dezumflate... Nu, trebuia să o ia prin surprindere. Dădu să iasă din garaj, făcându-se nevăzut în întuneric, însă în clipa aceea își aminti că ea aruncase ceva pe scaunul pasagerului.

Merse spre partea din față a automobilului, se uită pe geamul uneia dintre portierele Hondei, și dădu cu ochii de rucsac. Rămase o clipă nemișcat. Ceea ce ieșea în afară nu era oare marginea de sus a telefonului ei mobil? Chiar putea să aibă un asemenea noroc?

Deschise fără zgomot portiera. Da! Era telefonul mobil! Cu îndemânare și cu mare grijă, el îl extrase cu două degete din rucsacul uitat cu fermoarul deschis, după care se strecură rapid afară. Abia când se află în adâncul protector al pădurii, adulmecând mirosul greu și umed al mlaștinii, îndrăzni din nou să respire.

Până acum, totul decursese bine.

Ritmul inimii îi bubuia în urechi, gândindu-se la mașina aceea micuță cu cauciucul dezumflat. Dacă timpul avea să țină cu el, va lua legătura cu ea și va juca rolul „Bunului Samaritean“.

Nu-ți forța norocul.

Mai întâi, surioara și apoi Abby...

Totul se desfășura din nou conform planului.

După-amiaza se scursese mult prea repede pentru Abby. Intenționase să o lase acasă pe Zoey și apoi să se ducă, pe

lumină, la spital, să intre, indiferent cum, înăuntru, să se urce la etaj și, folosindu-se de ranga pe care deja o pusese în mașină, să reușească să deschidă afurisitul acela de salon cu nr. 307. Dar conversația telefonică cu fratele lui Montoya, în legătură cu montarea sistemului de securitate, cea în care Charlene le raporta că tatăl lor „se odihnea fără probleme", apelul a trei potențiali cumpărători cu care stabilise la ce oră vor veni a doua zi, și telefoanele câtorva clienți care voiau să obțină „cât mai curând posibil" niște informații, o ținuseră pe loc. Până și Alicia o sunase și, cum de o săptămână își tot promiteau că vor sta de vorbă, Abby petrecuse cu ea o jumătate de ceas, punându-se la curent una pe alta. În tot acest timp, Zoey stătuse lungită pe canapea, sorbind din când în când dintr-un pahar cu vin, plimbându-se de la un canal tv de știri la altul. Reporterii transmiteau vești despre cele patru asasinate și un lung metraj despre serviciul funerar dedicat lui Luke.

– Mă gândeam că ne vor filma și pe noi, din moment ce tu ai fost nevasta lui ș.a.m.d.

– Ce porcărie.

– Nu e mai porcărie decît revenirea ta la acel sanatoriu. Și ține minte, zise ea, sorbindu-și Rieslingul din paharul cu picior lung, eu nu sunt de acord cu chestia asta.

– Trebuie să o fac.

– Montoya știe?

– Nu.

– O să-l suni?

– Și ce să-i spun? Că simt nevoia să mă întorc în locul acela unde a început toată povestea asta? Că trebuie să înfrunt demonii trecutului, că nu sunt în stare să merg înainte până nu fac o tură în trecut?

Zoey înălță din umeri.

– Mie îmi sună a boală psihică.

– Trebuie să fac asta, zise Abby.

– Atunci du-te. Zoey ridică brațele în semn de resemnare.

Abby expiră aerul cu putere și cu zgomot.

– Tu și tata ați mințit vreme de douăzeci de ani. E al

dracului de mult. Cred că merit și eu câteva ore în care să pun capăt poveștii ăsteia și...

Zoey sorbi vinul dintr-o singură înghițitură.

– Așa că du-te odată. Scapă de demonii ăia dinăuntrul tău.

– Asta și fac.

Zoey se duse repede la bucătărie, deschise frigiderul, luă sticla cu vin și îi scoase dopul.

– Cred că eu voi rămâne acasă, de pază.

Abby se uită afară, la asfințitul care cobora ușor.

– Nu am timp să discut acum despre asta, Zoey. Când mă întorc, o să lămurim totul și o să bem câteva păhărele cu vin, da? O să ne gândim și poate o să urmărim un film vechi, în caz că găsim un post tv care să nu fie preocupat de asasinate și de „noutățile de la ora 11“ legate de acestea.

Zoey își umplu paharul, după care înfipse din nou dopul în sticlă.

– Dacă așa trebuie să procedezi, fie. Îmi pare rău că sunt atât de nesuferită. Încă mă lupt cu urmările călătoriei, dar găsesesc eu o cale să-mi treacă. Femeia care stătea în avion chiar în spatele meu tușea atât de tare, încât mi-am zis că o să-și dea afară un plămân. Cred că gripa e de vină.

– Găsești ibuprofen în cutiuța cu medicamente din baie.

– Cred că ăsta ajunge deocamdată. Zoey ridică paharul după care sorbi. Poate vrei să te însoțesc? întrebă ea, ezitând.

– Nu-ți face griji. Cred că va trebui să mă descurc de una singură.

– Ce-ar fi să mă iei și pe mine? Dacă vrei să intri de una singură în sanatoriu, atunci eu o să te aștept în mașină.

– Mă descurc.

– Bine, dar ia arma mea la tine.

– Arma ta?

– Mda, de obicei, o păstrez în geantă, dar din pricina regulilor de la aeropot a trebuit să o pun în bagaje. Așteaptă o secundă. Ea lăsă paharul pe tejghea, traversă repede holul încălțată doar în ciorapi și se întoarse ținând în mână un cuțit cu o formă ciudată.

– Ce e asta?

– O variantă ceva mai ieftină a „stiletului Pomeroy“. Se strânge, dar îl poți desface apăsând pe butonul acesta, uite... Ea făcu o demonstrație, apăsând ușor pe butonul mic și roșu. Se deschide foarte rapid.

– Chestiile astea nu sunt ilegale?

– Tot ce știu eu e că *nu* ai voie să le iei cu tine în avion, așa că am fost obligată să-l pun în valiză. Ea închise lama, depunând apoi micul stilet în palma lui Abby.

– Bine, zise Abby, ușor nehotărâtă. Mulțam. Strecură cuțitașul în buzunar. Era mai pregătită ca oricând; totul era pus în mașină. Lăsase deja înăuntru geanta, telefonul mobil cu cameră foto și, ca măsură de siguranță, tubul cu piper sub formă de spray, pe care-l purta cu ea de aproape doi ani de zile, dar pe care nu-l folosise niciodată. Pe bancheta din spate, așezase deja ranga din fier, chibriturile și o lanternă.

Hershey, care observase că ea așezase lucrurile în mașină, începu să scheaune, așezându-se apoi în dreptul portierei, gata „de plimbare“. Abby ezită. Să ia și cățeaua cu ea?

– Mai târziu, zise Abby, mângâind-o pe cap pe Hershey. Promit... sau poate că „mătușa Zoey“ o să te scoată la o mică plimbare.

– Eu nu sunt „mătușa“ cățelei, ne-am înțeles? Când vei avea copii, atunci sigur voi fi „mătușica Zoey“, dar nu și pentru cățea.

– Cum vrei. Ne vedem mai târziu. Fă focul și bea încă un pahar cu vin, o îndemnă Abby. Dacă în trei ceasuri nu apar, trimiți cavaleria.

– Îl sun pe Montoya.

– Și mai bine, zise ea, gândindu-se că ar trebui să-i telefoneze. Dar dacă i-ar spune ce are de gând, lui nu i-ar conveni. N-ar înțelege, la fel ca și Zoey. N-ar face altceva decât să-i ceară cu și mai multă încăpățânare să rămână acasă. În afară de asta, era un om ocupat – un polițist care încerca să rezolve enigma câtorva asasinate, unul mai îngrozitor ca altul. Propria lui mătușă dispăruse.

Abby se urcă în Honda și o porni în marșarier, ieșind din garaj. Cum spunea proverbul?

Azi e prima zi din restul vieții tale.

Pentru ea era exact invers. *Azi era ultima zi a celor treizeci și cinci de ani trăiți până acum.*

Mâine avea să fie prima zi a noii ei vieți.

– ... Exact. Mai verifică o dată alibiul lui Lawrence DuLoc și află tot ce poți despre un anume Simon Thaddeus Heller. Am numărul asigurării lui sociale, zise Montoya, rostind numărul asigurării sociale a lui Simon Heller, în vreme ce conducea cu o singură mână și o punea la curent pe Zaroster. A avut o relație cu Faith Chastain, pe vremea când ea era pacienta sanatoriului. Din cauza asta, a fost concediat. Apoi s-a mutat în vest, dar asta e doar o presupunere. Ia legătura cu FBI-ul și cere-le să verifice. Poate reușesc să obțină mai repede informațiile necesare.

– Așa vom face, zise ea și închise.

Heller revenise în oraș? El era cel care se răzbuna pe toți cei care fuseseră aproape de Faith Chastain, creându-și un iad personal?... Și atunci, cum se explica implicarea lui Asa Pomeroy și Luke Gierman... sau ei fuseseră niște victime colaterale? Asa avusese un fiu internat în sanatoriul respectiv, iar Luke Gierman se căsătorise cu fiica lui Faith Chastain, cea care se întâmplase să fie prezentă în salon în momentul morții lui Faith. Mary LaBelle era fiica celor care lucraseră în spitalul respectiv. Gina Jefferson lucrase ca asistent social în aceeași instituție.

Pe vremea când Heller era medic acolo.

Pe vremea când DuLoc era pacientul sanatoriului.

Se apropia de adevăr, simțea asta, dar încă nu reușise să pună punctul pe i.

Aproape că ajunsese în oraș când auzi soneria telefonului. Răspunse, chiar în momentul în care lua ultima curbă, ieșind pe autostradă și părăsind drumul de provincie.

– Montoya.

– Zaroster.

– Ce rapidă ești.

– Nu e vorba despre Heller sau DuLoc. Despre ei nu am aflat nimic, deocamdată. Ea ezită, în timp ce Montoya privea la câmpurile aflate de-o parte și de alta a șoselei. Știu că tu nu te mai ocupi de caz, dar m-am gândit că trebuie să afli. A fost localizat automobilul lui Asa Pomeroy, parcat în zona mlăștinoasă, în partea sudică a orașului.

Montoya știa ce-o să urmeze.

– Mașina a fost zărită de un tânăr care transporta cu elicopterul un grup de turiști, deasupra terenului mlăștinos. A văzut mașina, și-a dat seama că n-avea ce căuta acolo, după care și-a adus aminte de informațiile oferite de poliție și a sunat. Primii care au ajuns acolo au fost cei de la Cabinetul șerifului. La locul crimei au fost descoperite două cadavre. Un bărbat și o femeie, pe care am fost tentați să-i identificăm ca fiind Billy Ray Furlough și călugărița Maria Montoya.

– La dracu', mormăi el, în timp ce stomacul lui se dădu peste cap. Cu toate că se așteptase la asta, vestea fusese totuși o lovitură.

– Îmi pare rău.

– Jigodia dracului. Furia îl cuprinse. Lacrimile îi ardeau ochii. Amintiri legate de mătușa lui, imagini imortalizate de timp, se perindară prin fața lui. Și-o aminti la tinerețe, plină de speranță și fericită, lucrând cu copiii. Râzând la ghidușiile nepoților și nepoatelor.

În ea se ghicise întotdeauna o anume tristețe, cugetă el, dar cu toate astea se bucurase de anii petrecuți la mănăstire.

– O să-l prindem, zicea Zaroster.

Montoya nu avea nici cea mai mică îndoială. Dacă va fi nevoie, își va petrece toată viața urmărindu-l pe psihopatul acela. Nimic nu-i va sta în cale. Monstrul va fi doborât.

– Dă-mi și mie adresa. El apăsă pe accelerație până la podea, aprinse luminile și conduse ca și cum Lucifer însuși îi sufla în ceafă.

O pană?

Cauciucul ei avea pană *tocmai acum?*

– *Grozav*, zise Abby, privind la roata din partea pasagerului. Se uită rapid spre bolta cerului, observând că în curând avea să se lase seara. Nemaipomenit. Singura soluție era să schimbe roata. Spera să ajungă totuși la spital și să mai prindă măcar puțin din lumina zilei pentru a rezolva ceea ce avea de făcut. Avea două variante, să schimbe singură cauciucul – ceea ce-i va lua pe puțin o jumătate de ceas, iar Dumnezeu îi era martor că trebuia să economisească cât mai mult timp – ori să-i cheme pe cei de la Asistența Tehnică Mobilă, ceea ce îi va lua și mai mult timp.

Sau putea să facă drumul pe jos. Cu toate că de pe autostradă până la spital erau cinci kilometri, ar face mai puțin de un kilometru dacă o lua pe câmp, pe lângă ferme, ignorând plăcuța „Accesul interzis". În schimb, va fi obligată să-și încarce ustensilele în rucsacul de spate, asta însemnând că nu vor încăpea toate.

– Pare a fi opțiunea numărul unu, își zise ea, găsind cricul și instrucțiunile de folosire.

Poate că ar fi bine să suni la Depanare și să te întorci acasă – ținând cont de „semnele" lui Zoey care te sfătuiau să nu dai buzna în sanatoriu.

– Nu, zise ea cu voce tare. Varianta cu întoarcerea nu era o soluție în acest moment. Trebuia să afle adevărul și încă în seara aceea.

Ar fi trebuit să o însoțească pe Abby.

Luptându-se să termine al treilea pahar de vin și urmărind un science-fiction pe care-l văzuse deja de mai multe ori, Zoey realiză că făcuse o mare greșeală. Oare ce naiba fusese în mintea ei când o lăsase pe Abby să se întoarcă de una singură în sanatoriul acela îngrozitor? Ar fi trebuit să se ducă cu ea.

Dar ea nu-și dorise asta. Locul acela era, pur și simplu, înfricoșător. Nu-i plăcuse niciodată. Și nici nu-și dorea să revină vreodată acolo.

Cățeaua, întinsă lângă șemineu, își înălță capul și scoase un „hhaau" înfundat și ușor.

Zoey ridică privirea, așteptând. Inima ei tresări. Poate că Abby reflectase asupra planului ei și hotărâse să se întoarcă.

Hershey era deja în picioare. Lătratul acela înfundat se repetă.

Nu... nu era Abby. Era vorba de altceva. Zoey simți un fior pe spinare.

– Ce e? întrebă ea, oprind sonorul televizorului. Cățeaua, cu mușchii încordați se plimba de la o fereastră la alta, privind afară. Termină, îi ordonă Zoey. Ce-i spusese ei Abby? Că Hershey fusese mai tot timpul agitată sau vorbise de pisoi? După părerea ei, ambele animale erau puțin cam nevrotice. Ei bine, mormi ea, golind paharul de Riesling. Ia mai scutește-mă. Ea mări din nou volumul sonorului, schimbă canalele și dădu peste un post de știri care vorbea despre asasinatele în serie ce îngroziseră New Orleansul.

Cine dracu' era individul ăsta și ce urmărea? Se gândi la Abby, simțindu-se vinovată. Nimeni, și mai ales o femeie, nu trebuia să circule de una singură, mai ales după căderea întunericului. Privi spre ferestre, încruntându-se. Asfințitul cobora cu repeziciune.

– Ce porcărie, murmură ea, în vreme ce la Știri se vorbea acum despre problemele Orientului Mijlociu.

Cățeaua se agita și lătră mai tare.

– Bine. Du-te afară! Fă ce te taie capul. Zoey se ridică în picioare, simțindu-se ușor „aburită“, nu beată în adevăratul sens al cuvântului, ci oarecum amețită. Nu se putea pune problema să se urce la volan. Sau să mai soarbă încă un pahar cu vin. Adevărul era că se simțea la fel de obosită, vinul nefăcând altceva decât să exacerbeze starea de moleșeală pe care o căpătase în călătoria cu avionul.

Cățeaua se fâțâia la ușa din spate.

– Ajunge, mormăi Zoey. Crede-mă, nicio veveriță nu merită atâta agitație. Ea descuie ușa, o deschise, și cățeaua o zbughi afară, lătrând și mârâind. Ansel, aflat pe unul dintre scaunele fără spătar așezate lângă tejghea, începu să sâsâie a agitație, speriind-o și mai tare pe Zoey care nu observase

prezența pisoiului. Iisuse, ia potolește-te și tu. Inima ei bătea nebunește, în timp ce din hol se auzi un țăcănit.

Era televizorul? Nu, nu asta era.

Zgomotul nu părea să vină dinspre living.

Ansel sâsâi din nou, zbughind-o spre locul de servire a cinei.

Aici e ca la Zoo, își zise ea, neliniștită. Ascultă cu atenție, încordată la maximum, dar nu auzi decât lătratul agitat al cățelei și zumzetul televizorului.

Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

Agitația animalelor i se transmise și ei. Nu dorea decât să se urce la volanul automobilului și s-o pornească pe urmele lui Abby.

Nu, n-ar îndrăzni să se urce la volan, dar putea s-o sune pe Abby, să vadă dacă e OK. Mai bine l-ar suna pe Montoya; așa ar fi fost mult mai bine. Se gândi la polițistul cu părul negru și cu surâsul adolescentin și ușor malițios. Era mult prea atrăgător, bietul om. Ori mai bine, biata Abby. Poate că Zoey ar fi trebuit să-l sune și să-i povestească despre intențiile surorii ei. Sigur Abby notase numărul lui pe undeva pe aici...

N-o face.

Nu-l suna.

Nu ții minte ce s-a întâmplat cu Luke?

Era să-ți pierzi sora din pricina lui. Nu te mai implica.

Cățeaua lătra mai departe ca nebuna. Zoey privi prin geamul uși, și o zări pe Hershey care lătra și se învârtea pe la colțurile casei, în apropierea spălătoriei.

– Grozav. Și dacă era un dihor?

Merse în living și își luă poșeta. Scotocind înăuntru, se uită la televizor. Papa era pe ecran, stând într-un balcon și făcând cu mâna spre mulțimea adunată în piațetă și pe străzile adiacente.

Își găsi telefonul.

Scârț.

Ce naiba fusese asta? O ușă care se deschidea încet?

Zoey formă grăbită numărul lui Abby. Nu avea de gând să se lase cuprinsă de panică. Nici gând!

Ea ascultă cum se face legătura, după care se auzi tonul unei sonerii telefonice undeva, în interiorul casei. Oare Abby își uitase telefonul? Ooo, nu... Ținând mai departe telefonul la ureche, ieși în hol. Melodia aceea venea dinspre spălătorie.

– Ooo, Abby, mormăi ea, pășind dincolo de ușa deschisă și zărind mobilul, care suna în continuare, așezat pe pervazul ferestrei deschise....

Deschise?

Era chiar fereastra aceea în fața căreia Hershey lătra și mârâia și... ooo, Doamne.

Zoey simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Întrerupse apelul și se răsuci pe călcâie.

Frica puse stăpânire pe ea.

Aproape că leșină.

În prag se afla un bărbat masiv, îmbrăcat în negru!

Ea vru să țipe, dar dădu cu ochii de arma aceea ciudată.

Asta e. Are de gând să te omoare.

Reacționând din instinct, ea se urcă pe mașina de spălat și apoi pe fereastra deschisă. Simți noroiul sub picioare. Rapid, fără a îndrăzni să se uite în urmă, se ridică cu greu în picioare, și o rupse la fugă.

Încotro? O, Doamne, unde ar fi putut să se ducă? Spre automobilul pe care-l închiriase! Lăsase cheile sub scaun. Prinsese viteză, îndreptându-se spre aleea din fața casei, cu telefonul în mână.

Cu degete tremurânde, ea încheie apelul precedent, apăsând pe butonul destinat apelului de urgență 911. Auzi o ușă care se deschidea în spatele ei.

Fugi, fugi, fugi!

O luă după colț. Cățeaua alerga în urma ei.

Mașina era parcată la marginea aleii. Auzi un telefon care suna la celălalt capăt al acesteia.

Răspunde! gândi ea, disperată, tălpile goale alunecându-i pe pavaj. O, Doamne, unde era el în clipa aia? Se uită în urmă, și-l văzu la nici douăzeci de metri.

Panica explodă înăuntrul ei.

– Dispeceratul 9-1-1. Ce urgență...

– El e aici! Ucigașul e aici, în Cambrai. Mă aflu în casa lui Abby Chastain...

Ajunsese în dreptul mașinii și văzu arma aceea care se înălța din nou.

– Grăbiți-vă! Degetele ei trăgeau de clanța portierei.

În clipa aceea, el trase.

Montoya își parcă automobilul la capătul zonei unde poliția fixase deja o barieră, de care aveau grijă doi ofițeri pe care nu-i cunoștea. Își arătă legitimația, strecurându-se printre mașinile parcate, evită primul grup de reporteri sosiți la fața locului și parcurse aleea strâmtă, acoperită cu nisip. Zona aceasta se adâncea atât de mult în pădure, încât era deja învăluită în întuneric, având un aer lugubru, cu toate că mai era un ceas până la căderea serii.

Locul crimei era un haos în toată regula. Niște polițiști împrejmuiau perimetrul cu bandă galbenă, fixând lumini de jur împrejur; alții luau amprente sau făceau fotografii rulotei aceleia spațioase și împrejurimilor acesteia. Un automobil ruginit, căruia nu i se putea stabili identitatea zăcea lângă elegantul Jaguar al lui Asa Pomeroy.

Știa că va fi luat la rost fiindcă se afla aici, însă el păși în spațiul respectiv ca și cum i-ar fi aparținut. Dacă cineva avea de gând să-l abordeze, se va descurca. Nu voia decât să arunce o privire. Nimic mai mult.

Nu punea la îndoială faptul că mătușa sa era una dintre victime, însă voia să vadă cu ochii lui fapta acelui psihopat.

În apropierea Jaguarului, Brinkman stătea de vorbă cu doi dintre agenții șerifului, în timp ce Bentz și un alt polițist de la Cabinetul șerifului examinau porțiunea de teren care cobora spre un doc părăginit.

În momentul acela, nimeni nu-i dădea atenție.

Acum, ori niciodată.

Urcă treptele care duceau spre ușa întredeschisă și pătrunse direct în iad.

Interiorul rulotei era luminat de strălucirea ciudată și albastră a unor reflectoare cu arc, în vreme ce pe podeaua

prăfuită se aflau două cadavre, îmbrățișate, ca și în cazul asasinatelor anterioare: mătușa sa, îmbrăcată în veșmântul de călugăriță, acoperind trupul gol al fiului ei, Billy Ray Furlough. Petele de sânge, în cazul în care existaseră, fuseseră acoperite de vopseaua roșu cu negru cu care erau mânjite și trupurile victimelor. Pe unul dintre pereți, sta scris, într-o nuanță de roșu țipător:

PĂCATELE SE PLĂTESC CU MOARTEA.

Bonita Washington, care tocmai examina cadavrele, privi peste umăr.

– Montoya? Ea făcu ochii mari. Ce dracu' cauți tu aici?

El nu răspunse, ci se răsuci pe călcâie, dând să facă stânga-mprejur. Ajunsese deja la jumătatea peluzei în momentul în care Bentz îl prinse din urmă.

– Stai pe loc! îi ordonă el. Tonul lui ridicat îl deranjă pe Montoya.

El se opri și se întoarse cu fața privindu-l atent pe bărbatul mai în vârstă.

– Ce s-a întâmplat?

– Știi prea bine, zise Bentz nervos. Ce mama dracului e în capu' tău? Montoya nu-i răspunse. La naiba. Va trebui să raportez asta.

– Atunci fă-o. Fă-ți meseria.

– Fir-ar a naibii de treabă, Montoya, nu face asta! Vrem să procedăm ca la carte, ca să-l prindem pe nemernicul acesta. Credeam că ai priceput chestia asta.

– Cât se poate de bine.

– Atunci pleacă naibii de aici și nu te mai întoarce. Strânse din dinți în clipa în care Montoya îl privi în ochi. Hei, știu că e o situație dificilă, dar nu te încăpățâna. O să-l prindem, adăugă el.

Nu și dacă îl prind eu înaintea voastră, își zise Montoya, revăzând cu ochii minții chipul lipsit de viață al mătușii sale, vopseaua aceea care fusese turnată deasupra trupului ei.

Montoya reveni cu pași mari la mașina sa, cuprins de o

furie cumplită. Se gândi la mesajul pictat pe peretele rulotei: PĂCATELE SE PLĂTESC CU MOARTEA.

Așa e, psihopat nemernic, aprobă el în gând. *Iar tu ai păcătuit din plin.*

Așa că, pregătește-te.

27

Ajută-mă, Doamne. Abby se îndreptă spre fostul sanatoriu, simțind un fior care-i îngheța sângele în vene. Asfințitul se lăsa ușor deasupra regiunii, umbrele apărând și dispărând din păduricea aflată în împrejurimi, în timp ce țânțarii bâzâiau zgomotos, iar greierii cântau în surdină. Se opri lângă fântâna cu îngeri triști și bazinul crăpat. Simți o prezență, ca un soi de spirit al răului, în vreme ce clădirea însăși o privea parcă „de sus".

E doar imaginația ta.

Clădirea aceea devastată, cu aerul ei amenințător, era doar o îmbinare de cărămidă și mortar, lemn și sticlă. Nu era bântuită de sufletele celor care fuseseră găzduiți înăuntrul ei. Nu se holba la ea, avertizând-o că era pe cale să comită cea mai mare greșeală a vieții ei. Totuși își auzea pulsul în urechi...

Ești o proastă, își zise ea, adunându-și tot curajul de care era capabilă. În clipa aceea, nu avea cum să mai dea înapoi. Nu acum, când mai era atât de puțin. Inima îi bătea nebunește, iar nervii îi erau întinși la maximum.

Aici s-a petrecut totul, cugetă ea, privind spre locul acela cu pavajul ciobit unde mama ei își găsise sfârșitul.

Du-te. Acum. Nu mai aștepta.

Își făcu repede semnul crucii și își puse pe umăr una din bretelele rucsacului. Traversă de-a curmezișul peluzele altădată îngrijite. Își aminti de niște copii ai căror ochi le urmăriseră, în vreme ce ea și Zoey alergau în jurul copacului de magnolia, jucându-se de-a prinsa.

Pe vremea aceea, îi considera niște ciudați, cu toate că

tatăl său o sfătuia întotdeauna să-i fie milă de ei. „În numele bunului Dumnezeu, merg mai departe“, îi reamintise el..., dar ea continuase să-i considere niște copii ciudați. Abby aruncă o privire spre colțul verandei, acolo unde obișnuiau să se adune, și, chiar și acum, când pavajul de piatră era gol, ea ocoli zona, îndreptându-se spre intrarea din spate.

Dar „spiritele lor“ nu-i dădură pace, urmând-o, nu ei, adolescenții, ci fetița aceea blondă, care nu vorbea niciodată, dar care desena cu creta niște forme ciudate pe dalele de piatră; băiatul care-i urmărea fiecare mișcare, smulgându-și șuvițe de păr; bătrâna care îi asculta pe ceilalți din scaunul ei cu rotile, cu un braț atârnându-i în afară, cu gura adesea deschisă, cu ochii larg deschiși a mirare în spatele lentilelor groase. Fusese o regină a frumuseții, așa i se spusese lui Abby, însă anii și demența o transformaseră într-o epavă. Mai fusese și tânărul acela care mai avea puțin și devenea adult, cel care se uita la ea și la mama ei într-un fel care o făcea să-și dorească să se evapore. De câte ori nu fusese el acolo, cu părul lui negru și cu ochii aceia imenși; pe hol, aproape de ușa salonului mamei ei, strângând în palmă o minge antistres, încet și metodic, privind-o în ochi pe Abby și făcând-o să se simtă murdară? Mesajul de ordin sexual era unul cât se pare de clar, el ar fi vrut să facă mult mai multe cu mâinile sale mari.

Ea se cutremură, gândindu-te la toate acele suflete chinuite care locuiseră aici, suflete îngrijite de doctori, de asistente, de asistenți sociali și de restul personalului. Mama sa ar fi trebuit să fie în siguranță aici; sanatoriul ar fi trebuit să fie un loc unde să se vindece și să aibă parte de liniște. Nu de durere. Nu de groază. Nu de abuzuri cu conotație sexuală.

Abby ocoli un colț al clădirii acoperit cu viță-de-vie, rostind o rugăciune pentru biata și delicata sa mamă.

– O, mamă, cât de rău îmi pare, zise ea cu glas tare.

Te iert. Vorbele lui Faith păreau că vin de undeva, din Paradis, astfel că Abby aproape că se opri din drum, rămânând nemișcată. Oare asta voia să spună? Un fior rece îi străbătu coloana, ca semn că pricepea, în sfârșit. Traversând repede aleea crăpată din ciment care ducea spre intrarea din spate, ea

se gândi la monstrul acela care o abuzase pe Faith, la doctorul care se strecurase în salonul 307 și, sub pretextul că o ajuta și o vindeca, recursese la perversiuni, la suferință și durere.

– Sper să putrezești și să te perpelești în iad! murmură ea, în lumina difuză a asfințitului.

Lumina zilei dispărea cu repeziciune, soarele făcându-se nevăzut dincolo de norii denși. Mirosul ploii plutea deja în aer. Grăbindu-se, ea o porni pe o alee laterală, cu pavajul crăpat, care ducea spre intrarea din spate. Ușa era încuiată bine, ca și data trecută, dar fereastra prin care se strecurase cu ocazia vizitei anterioare era tot nezăvorâtă și parțial deschisă. Sora Maria uitase s-o închidă și s-o zăvorască, ori să-i spună îngrijitorului să verifice dacă era ferecată. Dar sora Maria nici nu avusese prea mult timp la dispoziție, își zise Abby, mâhnită, neavând nicio îndoială că aceasta murise deja.

Ea se apropie de fereastra întredeschisă.

Un noroc chior?

Sau o presimțire proastă?

O parte a ființei era încă înfricoșată; încă avea ezitări în privința intenției ei.

Mantra tatălui ei apăru ca un fulger în mintea ei.

Când lucrurile se dovedesc dificile...

– Mda, mda. Știu. E suficient! Se concentră, alungându-și temerile, își aruncă rucsacul pe fereastră, apoi se strecură ea însăși peste pervaz, aterizând pe podea.

Sosise!

Acolo jos, în camera lui sacră, el auzi zgomotul înfundat al tălpilor care se loveau de podea. Bătăile inimii își măriră ritmul, iar el inspiră adânc. Știa că ea va veni. Bântuită de trecut, fiica lui Faith trebuia să se întoarcă aici, unde începuse suferința ei. El își linse buzele și clipi.

Suferința lui începuse, bineînțeles, cu mult înainte.

Se uită la pereți și văzu pasajele acelea pe care le scrisese cu conștiinciozitate. Pasaje din Scriptură, citate din marii filosofi ce făceau referire la păcat, teoriile sale, formulate de

către mama sa și întărite de strictețea Școlilor Catolice, care îl exmatriculaseră, în cele din urmă.

Își ascuți auzul. Pași apăsați. Ai fiicei.

Simți din nou, în măruntaie, excitația aceea pe care o simțea în preajma lui Faith Chastain, mânia pe care o resimțise la gândul că ea i se dăruia și doctorului.

Păcatele se plătesc cu moartea.

De câte ori nu auzise propoziția asta rostită de mama lui, în timp ce aceasta stătea în dreptul ferestrei, cu Biblia deschisă în poală, cu țigara arzând, uitată în scrumieră, în timp ce cuburile de gheață se topeau în paharul cu bere.

– El o să plătească, îi spusese ea mult prea des unicului său fiu. Tatăl tău și târfa aia de nevastă pe care și-a luat-o sunt niște păcătoși, așa că vor plăti. Băuse un strop de bere, limba ei mică lingând de pe buze un strop de lichid. Toți plătim. Ea se uitase apoi spre el și, în privirea ei, nu se zărea nici urmă de dragoste maternă. Și tu o să plătești. Ai sângele lui în vene, așa că vei plăti. Mai sorbise încă o înghițitură, înainte de a întoarce spre el zâmbetul acela strâmb și sarcastic pe care, cu vremea, el începuse să-l urască. Dar tu deja plătești, n-am dreptate? Așa mi-au zis măicuțele de la școală.

În clipa aceea, el simțea cum prin vene îi pulsează aceeași rușine, în timp ce ea vorbea neîncetat despre păcatele cu care ei însăși îi împuiase capul încă din copilărie. Aprinzându-și o altă țigară, ea se concentrase asupra indecențelor lui. Măicuțele îi spuseseră că el copiase la ore, ceea ce fusese o minciună, bineînțeles, dar ea le crezuse pe călugărițe, așa că drept pedeapsă, pentru a-l face să reflecteze asupra păcatelor comise, îl închisese în dulap.

Și nu o făcuse pentru prima dată.

Mai înainte de asta, ele îl surprinseseră sărutând o fată, la școală. Revenind acasă, se trezise în fața unei mame hotărâte, rușinate și plină de furie. Ea îl dezbrăcase și-l ținuse închis vreme de trei zile, lăsându-l să zacă în urină și în propriile excremente, fără pic de apă. I se ordonase, ca pedeapsă, să scrie pe pereți următoarea propoziție: *Păcatele se plătesc cu*

moartea. În cele trei zile cât stătuse închis, crezuse că va muri în dulapul acela, în care tatăl său îți ținea, mai de mult, armele.

Bineînțeles că fusese eliberat. Așa cum se întâmplase de fiecare dată când mama lui, duhnind a alcool, decidea, în sfârșit, că îl pedepsise suficient. Apoi, ea plângea și îl implora să o ierte, îmbăindu-l, oferindu-i haine noi, o jucărie nouă, sărutându-l... peste tot, îngrijindu-i cu grijă vânătăile, tăieturile de pe suprafața corpului, zgârieturile pe care și le făcuse singur, încercând să evadeze.

În clipele acelea, ea se purta cu tandrețe, mângâindu-l cu dragoste, asigurându-l că, dacă se va căi și va avea remușcări pentru păcatele comise, va deveni unul dintre favoriții Domnului. Și al ei.

O dată, după o perioadă mai lungă petrecută în dulap, el nu fusese doar înfricoșat, ci și furios. Când auzise cheia răsucindu-se în broască și zărise prima rază de lumină, orbitoare, el se ridicase în picioare și trecuse pe lângă ea, nelăsând-o să-l atingă, aruncându-i în față darurile pline de căință. O amenințase că o părăsește, că-i va povesti tatălui său despre purtarea ei față de el. Ea se zbătuse și plânsese, însă recunoscuse că bărbatul care-l procrease nu-l dorise de la bun început. Tatăl lui plătise avortul, dar ea îl refuzase. Și după aceea, după ce ea îl adusese pe lume, tatăl lui rămăsese alături de ei? Oo, câțiva ani, doar atât, mai puțin de zece, și ăștia ca vai de capul lor. Mariajul se destrămase, iar tatăl lui se înstrăinase și-i părăsise.

În momentul în care ea îi povestise despre voința tatălui său și despre avort, când ea plânsese și se căinase, fără a fi în stare să țină țigara între degetele-i tremurânde, el realizase că ea îi spunea, pentru prima dată, adevărul. Tatăl său îi abandonase, pe amândoi, de dragul târfei ăleia.

În momentul acela, știuse că misiunea sa era de a îndrepta lucrurile, ca semn al regretului său că fuseese un copil nedorit.

Fusese nerăbdător să-și pună în aplicare răzbunarea.

Soția lui cea nouă nu murise?

Nu-l căutaseră, plini de îndoieli?

Nu ajunsese el aici, în cele din urmă... prizonier pentru

totdeauna al acestui spațiu, până când sanatoriul fusese închis, iar el fusese mutat de la o instituție la alta, de fiecare dată fiind vorba de una privată, având în jurul său tot felul de călugărițe, preoți, crucifixuri, știind bine că fiecare greșeală și păcat comis erau observate și catalogate, fără a fi vreodată date uitarii sau iertate. Încercase să rămână fidel misiunii sale, fără a ceda în fața propriilor sale nevoi și porniri. Încercase să lupte contra propriilor sale dorinți.

Și totuși... în privința lui Faith... riscase totul, condamnându-și sufletul să ajungă în văgăunile iadului, numai s-o poată atinge și să se poată culca cu ea, să-i simtă trupul catifelat și fierbinte lipit de al lui.

Iar fiica, cea care semăna atât de mult cu Faith, încât păreau gemene, se afla aici.

El aruncă din nou o privire spre frazele înșiruite pe pereții camerei lui. Deasupra pasajelor scrijelite în perete, pictase paisprezece cuvinte pline de simplitate, corespunzătoare celor paisprezece victime, păcătoșii și sfinții, cei ce urmau a fi pedepsiți și cei care urmau a aplica pedeapsa.

Dacă Faith ar fi aici... ar înțelege. L-ar susține. L-ar *iubi*. Din păcate, era imposibil. Doctorul acela puturos o omorâse. Mai întâi, o regulase, după care, fiind descoperit de fiica ei, o împinsese pe Faith, pe frumoasa Faith, prin geamul ferestrei.

Trupul lui tresări violent în clipa în care își aminti strigătul ei, sunetul produs de trupul ei, în secunda în care se izbise de pavaj. Lacrimi fierbinți se iviră în spatele pleoapelor lui, iar prin vene i se scurse o furie fără margini.

Moartea lui Faith nu fusese un accident, așa cum crezuseră mulți.

El știa lucrul acesta.

El fusese acolo.

Așa că doctorul urma să-și plătească păcatele.

Chiar în seara asta.

Înăuntrul sanatoriului, încăperile erau umbrite și încremenite, apusul strecurându-se prin ferestrele fără pervaz. Aerul dinăuntru era stătut și mirosea a putregai și mizerie.

Abby simți cum temperatura scade, iar atmosfera devine îmbâcsită.

Nu-i adevărat, te sperii de una singură. Nu te lăsa, mergi înainte!

Deschise fermoarul rucsacului și scoase lanterna. O parte a creierului ei striga din răsputeri că gestul ei era o nebunie curată, că era la fel de nebună precum o mare parte dintre cei care fuseseră internați aici, că, în cazul în care ar avea măcar o fărâmă de minte, ar face cale întoarsă.

De ce să nu revină a doua zi, de dimineață?

Pe lumină?

Însoțită de un câine de atac, de Montoya și de un revolver?

Pentru că ea voia un răspuns chiar în clipa aceea.

Pentru că momentul de față o îndemna să continue.

Pentru că nu mai suporta ideea de a mai aștepta nici măcar o secundă.

Pentru că era „acum, ori niciodată".

Își agăță din nou rucsacul pe umăr. Degetele unei mâini strângeau ranga de fier, iar ale celeilalte țineau strâns lanterna. Ea îndreptă lumina spre podeaua prăfuită și spre pereți. Dădu cu ochii de tapetul găurit și jupuit, de pânzele de păianjen agățate de colțurile candelabrelor vechi, în vreme ce urca încet spre primul etaj. Fiecare film pe care-l vizionase în copilărie începu a-și derula imaginile, în mod separat, în cotloanele întunecate ale minții ei.

Nu se mai simțise niciodată atât de singură.

Nu se mai simțise nicicând atât de hotărâtă.

Trebuie să faci asta. Trebuie să-ți amintești.

Clădirea scârțâi abia auzit.

Abby își înăbuși un strigăt.

Nu s-a întâmplat nimic, sunt doar căpriori vechi care se reașază. Și la tine acasă auzi exact același scârțâit.

Făcu doi pași în interiorul bucătăriei, după care auzi alt zgomot. Inima îi sări din piept.

Scârț, scârț, scârț.

Zgomotul produs de niște gheruțe. Ea învârti lanterna împrejur, lumina acesteia sărind de la o tejghea veche la alta,

apoi pe partea de sus a aragazului, după care se fixă asupra chiuvetei pline de rugină, acolo unde zări dosul unui șobolan care tocmai se strecura în scurgător.

– Iisuse, șopt ea, cu inima bătându-i nebunește.

Înaintă încet, ascultând zgomotul propriilor săi pași și bătăile inimii.

Închise ochii, părându-i-se că aude un vaiet surd.

Nu-ți face una ca asta. Nu-i nimeni aici. Nu lăsa frica să te domine. Nu deveni victima paranoiei de care suferea mama ta.

Inspirând lung și întretăiat, strânse ranga între degete, ca și cum aceasta ar fi reprezentat unica ei salvare. Își alungă frica, dar putea jura că aude hohotele mute și vaietele disperate ale foștilor pacienți care suferiseră în sanatoriul acesta.

Încetează. Nu e nimeni în clădirea asta blestemată, nimeni nu se vaită sau plânge. Acum, mergi mai departe! E gata să se întunece. Haide, Abby, termină odată cu povestea asta!

Montoya apăsă pe accelerație, ignorând limitele de viteză. Depăși alte autoturisme și camioane, cu fălcile încleștate și cu pulsul bătându-i ritmic în tâmple. Imaginea cadavrului mătușii care zăcea deasupra trupului lui Billy Ray era vie în mintea lui, iar degetele i se strânseră și mai tare pe volan. Dacă monstrul acela se dusese acum după Abby?

– Fir-ar al dracului, mormăi el, depășind un camion cu remorcă.

La primul ambuteiaj, luă telefonul mobil, formând la repezeală numărul ei.

Numără apelul soneriei, tot mai îngrozit.

– Haide, o îndemnă el. Haide! Dar nu veni niciun răspuns.

Frica îi explodă în creier.

Și ce-i cu asta? Poate a ieșit undeva.

Formă rapid numărul telefonului ei mobil.

Apelul intră direct în afurisita aia de căsuță vocală.

Nu-i plăcu chestia asta. Existau un milion de motive pentru care ea nu preluase apelul, fără legătură cu asasinatele comise, dar el era totuși nespus de nervos.

Instinctiv, știa că moartea lui Faith era, într-un fel, legată de crimele petrecute în ultimul timp. Nu știa care era această legătură, fiindcă nu reușise, deocamdată, să pună datele cap la cap. Tot ce știa era că Abby avea de-a face cu toată povestea aceasta.

Drumul de provincie se deschise spre un șir de ferme și spre un pâlc de pădure, în vreme ce el se străduia să țină panica la cote minime.

Care dracu' era legătura dintre gestul tragic comis de Faith Chastain, aceasta aruncându-se prin fereastra de la etajul trei al fostului sanatoriu, și crimele care avuseseră loc în ultima perioadă?

Păcatele se plătesc cu moartea.

De ce fusese ales mesajul acesta? Care era semnificația lui?

Uitându-se pieziș prin parbriz, văzu norii roșietici-purpurii care se zăreau la orizont. Reflectă asupra primului mesaj pe care-l primiseră cei de la WSLJ.

Căință.

Pentru ce? Pentru vreun păcat? Care păcat? Încetinind într-o curbă, ignorând pârâiturile stației radio a poliției, cu frica alergându-i prin vene, încercă din răsputeri să pună în ordine datele puzzle-ului. În minte îi apăru cel de-al doilea mesaj:

Plată.

Ca și cum ar fi fost vorba de pretinderea unor compensații? Pentru ce anume? Pentru alte greșeli? Care erau acestea? Și ce era cu toate aceste mesaje cu conotații religioase? *Gândește-te. Pune datele cap la cap. Trebuie s-o faci. Timpul se scurge, iar ucigașul îți transmite un mesaj anume... are legătură cu păcatul...*

Oare de ce cele două victime fuseseră așezate una peste alta?

Care fuseseră păcatele lor?

Mușchiul maxilarului îi zvâcni spasmodic, iar capul începu să-l doară de la atâta concentrare. Era gata-gata să găsească răspunsul, o simțea. Fiecare victimă fusese aleasă dintr-un anumit motiv. El sau ea comisese o anumită greșeală. Față de cine? De ucigaș? Față de umanitate? De Dumnezeu?

Iisuse, Montoya, trebuie să găsești răspunsul!

Reduse viteza zărind în fața lui capătul podului îngust. O motocicletă venea cu viteză din direcția opusă, farul din față luminând precum un ochi strălucitor. Țevile de eșapament scoaseră un zgomot asurzitor în momentul în care trecu pe lângă el.

Montoya se concentra mai departe asupra acelor afurisite de bilete expediate de ucigaș.

Scrisorile fuseseră semnate cu următoartele inițiale: Al W... nu, A. L. W. Mesajul respectiv avea o anumită semnificație. Neapărat. Ce încerca să transmită criminalul?

Răspunsul cel mai evident era unul simplu.

L de la Luke?

A de la Asa.

W de la William.

Dar de ce nu se pomenea și de victimele de gen feminin?

Fără C de la Courtney.

Fără G de la Gina.

Fără M de la Maria.

De ce fata cea virgină purtase rochie de mireasă? De ce existaseră acele bancnote înșirate în jurul cadavrului lui Asa Pomeroy și al Ginei Jefferson? De ce folosise amestecul acela de sânge și vopsea neagră și de ce existase inscripția aceea furioasă pe peretele încăperii în care fuseseră uciși William și Maria, mama și fiul ei?

Care fuseseră păcatele lor? Și de ce atâta mânie, exprimată cât se poate de evident, la cel din urmă loc al crimei, de ce atâta furie? De ce atâta violență? În cazul celorlalte crime fusese altfel?

– La dracu' cu totul. El dădu drumul la semnalizare și pătrunse pe următoarea stradă îngustă, accelerând în momentul în care trecu pe lângă o camionetă veche pe care era imprimat următorul text: *Claxonează dacă îl iubești pe Iisus.*

Luând-o iar la dreapta, el apucă telefonul și încercă să o apeleze din nou pe Abby. Simțea nevoia să-i audă vocea, să se asigure că e teafără.

Apăsând pe butonul de redare automată a numărului, privi

atent prin parbrizul pătat de insecte, ascultând cum telefonul de la celălalt capăt al firului suna, în vreme ce mintea lui se concentra mai departe asupra puzzle-ului acestui caz. Părți accidentale, indicii apăreau în mintea lui, îl provocau, făcându-i în ciudă că nu reușea să le așeze în ordinea firească. Oare ce încerca să demonstreze nemernicul acela cu mințile pierdute?

Ce însemna aceasta alăturare de tip yin-yang? Lumină și întuneric? Bun și rău?

Nu!

Nu era neapărat vorba de opoziția bine-rău. Mai degrabă de cea dintre păcătos și sfânt!

Apasă pe frână, alunecând apoi spre marginea drumului. În timp ce el trase pe dreapta, furgoneta care se afla chiar în spatele său claxonă cu putere în momentul în care îl depăși. Inima lui Montoya bătea nebunește. Păcătos și sfânt... Luke Gierman, adulterinul cu gura mare, în timp ce Courtney LaBelle era virgina. Asa Pomeroy, industriașul lacom, și Gina Jefferson, filantroapa. Billy Ray Furlough, nu fiul Mariei... nu, asta era singura „nepotrivire". Era un predicator furios și exaltat, care se baza foarte mult pe pedeapsa divină, în vreme ce Maria fusese o fire blajină, care credea cu adevărat într-un Dumnezeu plin de blândețe.

Putea fi acesta „răspunsul"?

Unul atât de simplu?

Ultimul apel nu fusese încă întrerupt, așa că ascultă în ureche vocea lui Abby care-l ruga să lase mesajul dorit. O, Doamne, spera ca ea să fie în siguranță. Continua să creadă că ea avea de-a face, de-o manieră intimă, cu povestea asta oribilă.

În vreme ce Mustangul lui înainta încet pe marginea șoselei, el îi ceru lui Abby să-l sune imediat, după care întrerupse apelul și sună de urgență la Departamentul Omucideri.

Secundele se scurgeau.

– Zaroster, răspunse Lynn, la cel de-al doilea țârâit al soneriei.

– Sunt Montoya. Ești aproape de computer? o întrebă el,

mintea lui învârtindu-se în cerc, în vreme ce primul strop de ploaie se lovi de parbriz.

– Da, sunt chiar aici. La birou. De ce?

– Am nevoie să cauți ceva pe Google. Sau pe orice alt motor de căutare obișnuiești tu să obții informații.

– Pe Google. Sigur... O secundă, te rog.

O auzi cum lovea testele.

– În regulă, sunt chiar acolo. Ce vrei să caut?

– Începe cu cele șapte păcate capitale.

Urmă o pauză.

– Cele șapte păcate capitale... Bine.

Ploaia se întețea, lovind capota Mustangului său, ca apoi să se scurgă ușor pe parbriz. Dădu drumul ștergătoarelor, în vreme ce mașinile treceau în fugă pe lângă el. Asculta nerăbdător cum ea lovește tastele, scriind.

– Bun, am aici o mulțime de variante.

– Alege una dintre ele... un site catolic, dacă poți. Citește-mi-le.

– Cum poftești. Alt țăcănit de taste. Gata. Le-am găsit.

Adrenalina, alimentată de groază, invada cu viteză sângele lui Montoya. Încheieturile i se albiseră în timp ce strângea cu putere de volan.

– Ia să vedem, zise ea. Aici avem niște „suspecți“ obișnuiți: mândria, furia, invidia, preacurvia, lăcomia, leneveala și avariția.

– OK. Perfect, zise el, cu toate că inima lui bubuia cu putere, cuprinsă de teamă. Dacă raționamentul lui era corect, dacă înțelesese, în sfârșit, ce se petrece, partea cea mai groaznică a poveștii abia urma. Cu mulți ani în urmă, când am participat la cursul de catehism, am învățat despre toate aceste păcate. Dar mai e ceva.

– Îmi pare rău, sunt doar șapte.

– Nu, adică, scrie ceva acolo și despre... virtuțile care contrabalansează aceste păcate?

– Virtuțile? repetă ea. Vrei să-mi spui și mie ce anume încerci să demonstrezi?

– Imediat ce aflu, îi replică Montoya printre dinți, fiindu-i

groază de posibilul răspuns. Auzi din nou țăcănitul tastelor. Trebuie că sunt șapte.

– Virtuți... la fel ca numele spitalului, „A noastră Doamnă a Virtuților"? întrebă ea, iar teama lui Montoya deveni și mai profundă.

– Mda.

– Ei bine, să vedem. Altă tastare, urmată de o pauză lungă de câteva secunde. El simți că-și pierde mințile. O, iată-le. Ah, să fiu a naibii. Nici nu știam că există. Ia te uită.

– Ce e?

– Am aici o listă a virtuților, fiecare din ele corespunzând unui păcat.

Cerurile se deschiseră și ploaia începu să cadă torențial.

– Care sunt acelea?

– Pentru mândrie avem umilință, pentru furie avem blândețe, invidia are drept contrapunct caritatea, în timp ce virginitatea contrabalansează, bineînțeles, preacurvia. Apoi avem moderație pentru lăcomie, zel pentru lenevealǎ și generozitatea care e opusul pentru...

– Avariție, zise el, punând din nou mașina în mișcare. Zaroster trase adânc aer în piept.

– Literele A, L, W? Avariție? Lust?* Wrath?**.

– Bingo. De ce nu-și dăduse seama mai curând? Indiciile erau acolo, ucigașul vrând să-l ațâțe cu ajutorul acelor bilețele, nu numai prin numele victimelor, ci și datorită presupuselor lor păcate și virtuți. Tocmai am vizitat locația ultimului dublu asasinat, și furia era exprimată peste tot, în scris chiar. La celelalte locații, nici urmă de așa ceva. Ba din contră. Ucigașul nostru e lipsit de sentimentalisme și este bolnav, atunci care e motivul acestei schimbări? Pentru început, m-am gândit că el voia, pur și simplu, să clarifice misterul, dar apoi mi-am amintit că Billy Ray Furlough era un predicator furios, iar numele lui William, începea cu „W" exact ca și „Wrath".

---

* Preacurvie – nota trad.

** Furie – nota trad.

Mătușa mea, dimpotrivă, era personificarea blândeții*, iar numele său era Maria...

– Adică începea cu litera „M", îl întrerupse Zaroster. Iar Courtney LaBelle, a noastră „Fecioară Maria" avea „C" de la Courtney și de la „Chastity"**, iar în cazul lui Luke Giernan, avem „L" de la „Lust". Iisuse, ce grozăvie pshiopată mai e și asta?

– Păcatul lui Asa Pomeroy era avariția, zise Montoya, gândindu-se la industriașul lacom, iar Gina Jefferson era încarnarea generozității sau a filantropiei.

– „A" și „G", șopti ea. Dacă raționamentul tău e corect, atunci n-a ajuns nici la jumătate. Sunt șapte păcate și șapte virtuți...

– Paisprezece victime. Montoya întoarse scurt, după care apăsă din nou pe accelerație, cauciucurile scârțâind în vreme ce se frecau de pavaj. Și totul a început la Sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuților".

– La naiba! Acolo a lucrat Simon Heller, zise ea, iar el își închipui cum buzele ei se strâng din cauza furiei. El trebuie să fie cel pe care-l căutăm. Tocmai mi s-a confirmat ultima lui adresă. Ghici? Heller a revenit în New Orleans cu trei luni în urmă. A închiriat o casă în Districtul Garden.

Inima lui Montoya încetă o clipă să bată. Furia îi făcu sângele să clocotească.

– Trimite pe cineva acolo. Poate reușesc să-l oprească pe nenorocit până nu e prea târziu.

– Am plecat deja, zise ea, iar el și-o imagină cum își lua haina și arma pe care o purta, de obicei, la șold.

– Ia pe cineva cu tine. Și anunță-l și pe Bentz.

– Așa voi face.

– Ai grijă, Lynn. Individul e periculos.

– Nu-ți face griji, îl liniști ea. La fel sunt și eu.

Ploaia cădea în ropote pe acoperișul azilului.

Cu nervii întinși la maximun, Abby trecu pe lângă vitraliul

---

* Meekness – nota trad.

** Castitate, virginitate – nota trad.

de pe coridor, lumina neclară a zilei abia îndrăznind să pătrundă dincolo de sticla colorată a ferestrei. Gâtul îi era uscat, iar pulsul îi bubuia în urechi. Se strădui să perceapă chiar și cel mai mic sunet, încercând să zărească prin întunericul pe care lumina slabă a lanternei reușea cu greu să-l pătrundă.

Urcă treptele uzate, care duceau spre cel de-al treilea etaj, al cărui coridor era întunecat.

Etajul mamei ei.

Acolo unde Faith își dăduse sufletul.

Afară, vântul șuiera, aducând cu el ploaia, înfiorându-i lui Abby pielea. Acesta era coridorul unde dăduse nas în nas cu Heller, care se ivise brusc și amenințător în pragul ușii.

Cu ochii minții, Abby rememoră momentul în care deschisese ușa și dăduse cu ochii de el. Palmele lui mari mângâiau sânii mamei ei. Abby oftase. El se întorsese apoi cu fața spre ea, roșu în obraji și cu o figură extrem de dură. Ochii îi străluceau, vena de la tâmplă îi pulsa ritmic, iar erecția era evidentă pe dedesubtul halatului său de spital.

Stomacul lui Abby se întorsese pe dos, în semn de revoltă și doar privirea rugătoare a mamei, care se uita la ea peste umărul lui Heller, o împiedicase pe Abby să țipe.

Acum, Abby plimbă lumina lanternei de-a lungul coridorului. Toate ușile de pe coridorul acela întunecat erau deschise, fie date de perete, fie doar întredeschise, cu excepția salonului 307. Acesta avea ușa bine închisă.

Asta nu înseamnă nimic, își zise ea, verificând încă o dată, prin îndreptarea slabului fascicul de lumină spre celelalte uși, învăluite în întuneric.

Deschide odată blestemata aia de ușă!

Cu palmele umede din pricina transpirației, cu pielea ca de găină din pricina groazei, ea vârî ranga sub braț, după care apucă de ivor. Închizând ochii, încercă clanța.

Ivorul se răsuci în palma ei.

Fără niciun fel de efort.

Pulsul ei crescu brusc. Data trecută ușa fusese încuiată.

Ea împinse și ușa se deschise încet spre interior, fără zgomot, ca și cum balamalele ar fi fost unse de curând.

Frica explodă în adâncul ei.

Ceva nu era în regulă. Ceva din povestea asta nu se potrivea deloc. Cu toate astea, păși înăuntru, mirosul de antiseptic pătrunzându-i în nări. Plimbă becul lanternei de-a lungul podelei acelei camere familiare, după care trecu fasciculul de lumină de-a lungul pereților și al mobilierului.

Abby încremeni, nevenindu-i a crede.

Totul era așa cum își amintea ea.

Patul din fier, vopsit în alb, împins într-un colț al salonului.

Pe noptieră se afla o vază cu flori proaspăt culese.

Rama dublă care conținea fotografiile lui Abby și Zoey, așa cum erau ele în copilărie.

Cuvertura croșetată în nuanțe de roz-pal și piersică, pe care o lucrase chiar bunica lui Abby.

Crucifixul agățat sus, pe perete.

Timpul se oprise în salonul 307.

– Nu, șopti Abby, făcând alți câțiva pași în interiorul camerei. Oare mirosul acela ceva mai puternic decât al solvenților era parfumul mamei ei?

Imposibil.

Mama ei nu era aici.

Ca într-o reluare rapidă, mintea ei reveni la seara aceea, în care viața ei se schimbase pentru totdeauna.

Își aminti cum dăduse buzna înăuntru, grăbindu-se să-i povestească mamei ei despre petrecerea dansantă și despre Trey Hillard.

– Mami? năvăli Abby în cameră, cu respirația tăiată, fiindcă urcase câte două trepte deodată. Mami? Știi ceva?

Mama ei se afla lângă fereastra înaltă, luminile dense ale asfințitului zărindu-se dincolo de panourile transparente. Dar Faith, pe jumătate dezbrăcată, nu era singură. Un medic, Simon Heller, tocmai se lupta cu ea.

Abby se opri brusc, holbându-se la ei.

– Mami?

Heller o împingea prin geamul ferestrei sau încerca să o salveze?

– Hei, ce se petrece?

Heller se răsuci pe călcâie. Fața lui era roșie din pricina furiei și avea spume pe la colțurile gurii.

– Nu știi că acesta este un salon? întrebă el înfuriat, ochii lui strălucind sub sprâncenele stufoase, în vreme ce nările nasului acvilin se lărgiră. Ar trebui să ciocănești înainte să dai buzna!

– Dar... Abby se uită la mama ei care, în mod evident, era stânjenită și încerca să-și aranjeze veșmintele.

Faith nu-și putea masca rușinea. Ochii ei înotau în lacrimi, iar obrajii erau roșii ca para focului. Ea privi dincolo de umărul lui Heller și văzu expresia confuză și plină de dezgust de pe chipul lui Abby.

– Nu, te rog... murmură ea, după care zise cu voce tare: Abby Hannah, îmi pare atât de rău.

Înainte ca Abby să scoată un cuvânt, Faith se răsuci, ca și cum Heller tocmai ar fi învârtit-o și ar fi forțat-o să se întoarcă. Trupul ei se lovi de geam.

Geamul se crăpă, scoțând un sunet îngrozitor de sticlă spartă.

– Nu!

Abby se repezi înainte, încercând s-o prindă pe mama ei, dar Heller o apucă de braț, împingând-o înapoi.

Pentru a o împiedica să o salveze pe Faith sau pentru a nu o lăsa să cadă odată cu ea?

– Te iert... strigă mama ei, cu ochii larg deschiși și cu pupilele dilatate.

Fereastra se făcu țăndări, cioburile translucide erau pătate de sânge, în vreme ce Faith se prăbuși prin resturile geamului, țipătul ei îngrozit reverberând asurzitor în creierul lui Abby.

– Nu! Mami! Nu! strigă Abby, încercând să se smulgă din strânsoarea lui Heller. Ea auzi ceva – cineva își ținea brusc respirația? – peste bubuitura înfundată produsă în clipa în care trupul mamei sale se izbi de pavaj.

Oripilată, cu lacrimile brăzdându-i obrajii, Abby privi pavajul crăpat și trupul lui Faith care suferise multiple fracturi.

– Nu! se văită Abby, nevenindu-i a crede, smulgându-se din strânsoarea lui Heller. Nu! Nu! Nuuuuu!

Sub trupul mamei se întindea o baltă de sânge. Ochii lui Faith priveau țintă în sus, lipsiți de viață. Insectele nopții continuau să bâzâie, iar vocile se transformaseră brusc în țipete, în strigăte și ordine rostite asemenea unor lătrături, însă mami lui Abby murise deja.

Plângând în hohote, Abby se dădu înapoi, împleticindu-se, îndepărtându-se de priveliștea aceea înfiorătoare.

Undeva, în spatele ei, se auzi un alt oftat ușor, aproape insesizabil.

Răsucindu-se, observă că ușa dulapului era întredeschisă. Foarte puțin. O mică fantă întunecată. Iar înăuntru... strălucirea unor ochi răutăcioși.

Cineva urmărise întreaga scenă? Un privitor care se extazia privind cum doctorul Heller o forța pe mama ei la perversiuni și la alte fapte necuvenite?

Ochii aceia, pătrunzători și insistenți, îi întâlniră o secundă privirea, într-o secundă de intimă și incredibilă înțelegere...

Doamne Sfinte, gândi ea acum cu inima bătându-i nebunește, viziunea aceea din trecut era atât de reală, încât simți chiar și căldura umedă a serii aceleia.

Lanterna îi tremura în mână, lumina ei slabă rotindu-se prin încăpere.

Privirea ei se întoarse încet spre ușa dulapului.

Aceasta era ușor întredeschisă, o crăpătură mică între ușă și cadrul de lemn.

Iar dinăuntru, se holbau spre ea doi ochi plini de ură.

28

Abby își înăbuși un strigăt.

Pulsul îi bubui în urechi.

Ea lăsă lumina să întârzie asupra acelei crăpături negre, iar becul slab dezvălui silueta unui bărbat în vârstă, extrem de speriat, care se uita în sus, la ea. Avea mâinile legate la spate,

gleznele legate și lipite și ele una de cealaltă, și gura lipită cu bandă adezivă.

Îl mai văzuse undeva, cugetă ea, în momentul în care făcu un pas în față. Mirosul acru de sudoare, urină și teamă îi invadă simțurile. Bărbatul avea ochii larg deschiși și țipa din spatele călușului, dar sunetele erau înfundate.

Vru să-i desfacă călușul, însă se răzgândi.

Bineînțeles că-l recunoștea. În cei douăzeci de ani îmbătrânise, dar trăsăturile lui nu se schimbaseră: un maxilar dur, sprâncene stufoase, nas acvilin. Tresărind, ea își dădu seama că se uita la doctorul Simon Heller.

Cel care abuzase de mama ei.

Ea tresări în clipa în care realiză în fața cui se afla.

– Ucigaș nemernic și pervers, zise ea.

El se agita, scuturând din cap, țipând cu disperare în spatele călușului.

Nemernicul!

– Ar trebui să te las să putrezești aici! Oare cine-l așezase acolo? se întrebă ea. Cine-l legase și-i pusese călușul? Fiorul fricii, una cu totul nouă, îi alunecă pe spinare în secunda în care, apucând de unul dintre colțurile benzii adezive, trase cu putere, lipiciul smulgându-se odată cu câteva firișoare din barbă și cu bucățele de piele. Din punctul ei de vedere, merita un rău cu mult mai mare. El se văicări, dar, dincolo de strigătul lui Heller și de șuierul vântului, i se păru că mai aude un alt zgomot.

Scârțâitul podelei de lemn?

Un pas?

Ea lăsă ranga să-i alunece în palmă, dar fu prea târziu.

– Fii atentă! țipă Heller.

Ea se răsuci, învârtind ranga cu toată foța de care era în stare, însă în secunda aceea, simți ceva tare și rece lipit de ceafa ei.

Zbang!

Ranga izbi. Cu putere.

– Cățea! zbieră o voce de bărbat, în vreme ce individul apăsă pe trăgaciul armei cu șocuri electrice. Miile de volți se

descărcară în trupul lui Abby, transformând-o într-o cârpă. În vreme ce ea se prăbușea pe podea, ranga de fier alunecă spre partea opusă a încăperii, lovindu-se cu zgomot de stinghia podelei.

Ea se cutremură, neputând se facă altceva decât să privească spre chipul furios și roșu ca focul al bărbatului pe care avu impresia că ar trebui să-l cunoască de undeva.

– Scorpie blestemată, mormăi el, trăgând din nou în ea.

Mintea ei o lua razna. Nu reușea să-și controleze membrele. Dar în întunericul acela care se lăsa ușor, ușor în creierul ei, recunoscu ochii aceia în care scăpăra o furie tăcută, în timp ce se holbau la ea, aceeași ochi pe care îi văzuse pe vremea când el era mult mai tânăr și se juca cu mingea sa antistres, pe coridor, la cafenea, ori pe veranda sanatoriului, același bărbat/puști pe care ea îl descoperise ascuns în dulap, urmărindu-l pe Heller care profita de mama ei.

Pervers nemernic ce ești, încercă ea să strige, dar chiar și pentru urechile ei, glasul părea neputincios, transformându-se într-o serie de mormăieli neinteligibile.

El zâmbi în fața neputinței ei, rânjetul fiind întruchiparea neechivocă și pură a răutății. Licărul privirii lui era de-a dreptul diavolesc. Ea își aminti felul cum el strângea în palmă mingea, ca și cum ar fi ștrangulat-o cu încetinitorul.

Își simți gura uscată.

Christian Pomeroy!

Fiul lui Asa.

Cum de-l uitase?

O, Dumnezeule, el nu avea de gând s-o omoare, pur și simplu, ci s-o ucidă încet provocându-i suferință, chinuind-o, satisfăcându-și fanteziile sexuale tenebroase.

Abby încercă să se ridice. În secunda în care el se aplecă spre ea pentru a-i mângâia părul, Abby încercă, fără succes, să întoarcă capul și să-l muște.

Iar el o știa.

– Bine ai venit acasă, Faith, șopti el.

Poftim? Faith? Nu! O confunda cu mama ei.

– Am așteptat clipa asta, de dragul nostru, de multă, multă vreme.

Despre ce naiba vorbește perversul ăsta?

Stomacul ei se strânse în clipa în care el se apleacă și mai mult, iar ea își imagină că o s-o sărute.

Dar, el o curentă încă o dată, provocându-i o nouă durere.

Poc.

Poc.

Poc.

Sunetul apei care pica pe podea era constant și limpede.

Unde mă aflu? se miră Zoey, ridicându-se și gemând, căci o durea fiecare mușchi. Spațiul acela era rece și umed. O singură lumină într-unul din colțurile încăperii de mici dimensiuni, ce semăna izbitor cu o celulă. Brațele îi fuseseră legate la spate, ca de altfel și gleznele.

Frica izbucni puternic în adâncul ei.

Iisuse, Dumnezeule, ce se petrecea? Își aminti cum fusese atacată acasă la Abby, cum bărbatul acela înalt și musculos o urmărise și după ce ieșise din mica cabană, luând-o spre aleea unde mai apoi o capturase. Ca prin ceață, își aminti că el purta un costum negru, care semăna cu unul de scafandru. Trăsese în ea cu o armă cu electroșocuri, ori cu una de tip Taser, chiar în secunda în care ea voia să urce la volanul automobilului pe care îl închiriase. Fusese trează, dar nu reușise să se miște sau să opună rezistență, în vreme ce el îi fixase călușul, îi forțase mâinile la spate și îi legase încheieturile și gleznele cu bandă adezivă. Imediat ce se asigurase că ea nu reprezenta un pericol pentru el, o luase în brațe, după care o aruncase pe bancheta din spate a mașinii închiriate, o Toyota argintie. Părea un bărbat puternic și înspăimântător, dar în secunda în care o ridicase în brațe, ea sesizase respirația lui șuierătoare și grimasa provocată de efort. El mormăise o obscenitate, ca și cum gestul respectiv i-ar fi provocat o anume suferință. Poate că suferise o ruptură musculară.

Ea spera din tot sufletul să fi avut dreptate.

Dar de ce s-o răpească? De ce s-o aducă în... locul acesta îngrozitor?

Panica îi arse măruntaiele, iar ea privi disperată în jur, căutând o cale de scăpare.

Poc.

Trebuia să existe o cale de scăpare din temnița în care se afla, dar mintea ei era răvășită și încețoșată. Concentrându-se își fixă privirea asupra luminii felinarului care arunca umbre tremurătoare ce se înălțau pe pereții mucegăiți și placați cu faianță. Nu se zărea nicio fereastră. Doar plăcile murdare, o podea plină de crăpături și o ușă îngustă.

Atunci cum de picura apa aceea din tavan. Picăturile formaseră o mică băltoacă, care devenea din ce în ce mai mare? Ea se uită spre tavan, acolo unde instalația de lumină neutilizabilă era protejată de un suport metalic.

Oare se afla într-un soi de celulă? Într-un spațiu închis... sau într-un buncăr? Se gândi la Abby și la cât de fascinată era ea de fostul sanatoriu, la faptul că moartea mamei lor reprezenta pentru ea o obsesie.

Poc.

În clipa în care picătura micuță căzu cu zgomot în băltoacă, ea își dădu seama.

Cu o claritate care-i înfioră trupul.

Se afla undeva, pe vasta proprietate „A noastră Doamnă a Virtuților". Poate chiar în interiorul sanatoriului.... cu toate că nu-și amintea nicio încăpere-temniță atât de mică.

Fiindcă te afli dedesubt! Într-un subsol.

Nu!

Valul de adrenalină explodă înăuntrul ei.

Trebuia să scape din temnița asta! Ura subsolurile. Înnebunea dacă era închisă undeva. Iar nebunul acela, oricine ar fi fost, avea să se întoarcă. *Ieși de aici, Zoey! Ieși! ACUM!*

Auzi un mieunat ciudat și își dădu seama că zgomotul respectiv fusese produs chiar de gâtlejul ei. Strângând din dinți, încercă să alunge panica care-i paraliza musculatura.

Doamne, ajută-mă.

Ea inspiră profund.

Fii calmă, Zoey. Ai mai fost și altădată în spații atât de strâmte.

Dar nu cu un psihopat ucigaș!

Ea nu se îndoi nicio secundă că avea de-a face cu ucigașul care îngrozise New Orleansul, cel care-l ucisese pe Luke, care-i ucisese pe ceilalți... oh, la naiba... trebuia să se salveze, *neapărat!* Era prea tânără ca să moară, să aibă parte de chinul pe care i-l plănuise el.

Oare unde era el acum?

Dar Abby? Nu urma să ajungă aici? Doamne, oare monstrul ăsta o ucisese deja? Zoey începu să tremure, pierzându-și controlul. Se rugă ca sora ei să fie în siguranță, ca Abby să-l fi păcălit, cine știe cum, pe nemernicul acela, ca ea să fi fugit după ajutor.

Dar, în adâncul ei, știa că șansele erau foarte mici.

Era posibil ca Abby să fi murit deja.

Ochii i se umplură de lacrimi, gândindu-se la sora ei.

Ooo, Abby, cugetă ea, începând să tragă de legăturile din bandă adezivă. Trebuia să se elibereze! Nu-i stătea în fire să cedeze fără luptă, iar nemernicul ăla nici nu va ști ce anume l-a lovit, dacă ea reușea să-l domine cumva. Luptându-se cu banda care o ținea prizonieră și așteptându-se, oarecum, ca psihopatul să-și facă apariția din umbra încăperii, ea scană cu privirea spațiul acesteia.

Era singură.

Se concentră, ascuțindu-și auzul, încercând să surprindă fiecare mișcare, dar în afara bătăilor ritmice și puternice ale propriei inimi și a respirației sale greoaie, nu percepu decât sfârâitul molcom al lampionului și zgomotul apei care se scurgea din tavan.

Ești singură, Zoey. Asta-i foarte bine. Ai timp la dispoziție. Folosește-l cât mai eficient.

Dar mesajele din mintea ei nu-și găsiră direcția corectă, iar ea se luptă din răsputeri să se așeze în șezut. Cel puțin să scape de banda care-i lega încheieturile brațelor și gambele.

Poți. Important e să găsești o soluție pentru a reuși. Haide, Zoey, concentrează-te.

Cam cum crezi tu că ar putea fi învins un individ ca el? Cum vei putea găsi o cale pentru a ieși de aici?

Cel care te-a răpit e un psihopat. Este un ucigaş. Poţi să te păcăleşti cât vrei, dar având în vedere evenimentele care au avut loc în ultima vreme, ştii bine că vrea să te omoare, ca şi pe ceilalţi.

Simţi cum începe să cedeze, gata să se ghemuiască pe podea şi să izbucnească într-un plâns amarnic. Totul era atât de aiurea. De nedrept. Lacrimile se pregăteau să-i inunde ochii, dar ea se admonestă rapid, schimbându-şi brusc starea de spirit.

Faptul că vei pufni în plâns ca un bebeluş n-o să-ţi fie de niciun folos. Fă ceva! Acţionează, ACUM!

Folosindu-şi fiecare fărâmă de putere, ea se târî spre uşa metalică, dar, bineînţeles că era închisă. Îşi imagină că, în cazul în care reuşea să se ridice în picioare şi să stea cu spatele la uşă, putea să manevreze clanţa. Încheieturile mâinilor erau strâns legate una de alta, iar umerii o dureau îngrozitor, dar ştia că nu avea o altă variantă la dispoziţie. Uşa aceea îngustă din fier era singura ei şansă de salvare.

Încet, ea se târî şi se împinse centimetru cu centimetru de-a lungul acelui spaţiu îngust. Îi veni în minte micuţul felinar şi se gândi că, trântindu-l cumva pe podea, putea provoca un incendiu, dar la ce bun? În plus, nimic din încăperea aceea austeră nu părea a fi inflamabil. Ar însemna să rămână prinsă în celula asta, fără ca cineva să vină să o salveze.

Nu. Asta nu era o soluţie.

Se târi încet, ignorând mizeria şi noroiul.

În cele din urmă, ajunse lângă perete. Încercă să se ridice în picioare, să se avânte în sus, sprijinindu-şi tălpile de suportul aflat în faţa ei.

Căzu cât ai clipi.

Julindu-şi antebraţul, fu cuprinsă de o durere nouă, arzătoare.

Nu-l lăsa pe nenorocitul ăsta să te învingă.

Înjurând încet, încercă din nou. Alunecă pe lângă perete, în vreme ce braţul îi lua foc.

Fă asta, Zoey. Încearcă cu mai multă forţă. Nu renunţa.

Tălpile ei erau goale, aşa că îşi îndoi degetele, încercând să le înfigă în podeaua rece din ciment şi reuşi să-şi ridice

trupul în dreptul ușii. Menținându-și echilibrul, ea încercă să împingă în ușă și s-o deschidă, dar clanța micuță nu se mișcă. Era încuiată. Încercă iar, sperând că încuietoarea veche avea să cedeze.

Nimic.

Luând-o de la capăt, strângând din dinți își canaliza toată forța spre clanța aceea, dorindu-și ca ea să se învârtă.

Dar aceasta nu cedă.

La naiba, la naiba, la naiba și încă de două ori la naiba. Ar fi vrut să se lase pe o parte și să plângă.

Era prizonieră!

Nebunul acela o închisese aici și avea de gând fie s-o lase să moară într-un fel groaznic, încetul cu încetul, fie să se întoarcă pentru a-i oferi un sfârșit și mai terifiant.

Nu putea să se dea bătută. Singura ei șansă, decise ea, rămânea felinarul. Dacă cineva avea să deschidă ușa, va arunca felinarul alimentat cu cherosen, care ardea cu o flacără micuță, asupra celui care va intra.

Altfel, avea să moară.

– Să te ia dracu', Montoya! mormăi Bentz, așezându-și arma în teaca de la șold. Ce naiba era în mintea partenerului său? Și unde se afla el acum?

După ce primise apelul lui Zaroster, Bentz plecase rapid de la locul crimei, ale căror victime fuseseră Billy Ray Furlough și Maria Montoya. Lăsându-l pe Brinkman la locul faptei, Bentz se îndreptase ca o vijelie spre casa lui Heller, o clădire cu două etaje, construită în stilul Renașterii grecești, care avea două coloane mari albe, arbori ornamentali în curtea din față și o verandă generoasă.

În momentul în care el ajunsese la destinație, Zaroster era deja înăuntru, dar în casă nu găsise pe nimeni. Bentz se năpustise înăuntru, strigând că era acompaniat de forțele de poliție, dar o descoperi doar pe Zaroster.

– Aici s-a petrecut cu siguranță ceva, îi zisese ea, conducându-l într-un birou situat la parterul casei, unde se observa că avusese loc o încăierare.

Scaunul biroului era răsturnat într-o parte. Monitorul computerului fusese azvârlit pe podea, ecranul acestuia fiind crăpat.

Pe un taburet din piele se puteau observa pete de sânge, paginile ziarului erau împrăștiate pe podeaua lăcuită, un stilou se afla lângă bordura șemineului din marmură și niște ochelari cu ramă metalică zăceau cu lentilele sparte, peste o foaie de ziar.

Zaroster verificase deja restul casei, dar Bentz făcu, la rândul lui, o nouă cercetare. În restul casei, cel puțin la o cercetare preliminară, nu părea să fie nimic deranjat. Paturile erau făcute, vesela era spălată, și nu există niciun indiciu că înăuntru s-ar mai afla și altcineva. Mașina lui Heller, un Lexus SUV, cu număr de California, potrivit celor de la DMV, nu se vedea nicăieri. Nici în garajul destinat unui singur vehicul, nici pe alee și, în mod cert, nici pe strada din fața casei, străjuită de stejari. Bentz verificase deja.

Dar cum aflase Montoya despre Heller?

Nemernicul ăsta băgăcios, care ignorase regulile, avusese destul curaj să se afișeze la locul crimei a cărei victimă fusese mătușa sa, strecurându-se abil printre cei care stăteau de pază pentru a vedea interiorul acelei rulote unde fuseseră uciși și apoi părăsiți călugărița Maria și Billy Furlough. Și, imediat după aceea, fără a-i adresa prea multe vorbe lui Bentz, Montoya plecase să ducă la bun sfârșit un soi de vendetă personală. Fără a mărturisi nimănui nimic.

Cu excepția lui Zaroster, după toate aparențele.

– Unde e Montoya acum? întrebă el poruncitor, după ce mai căutase o dată Lexusul și revenise în biroul lui Heller.

– La sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuților", zise Zaroster, relatându-i rapid lui Bentz conversația avută cu Montoya și teoria acestuia, potrivit căreia crimele aveau legătură cu cele șapte păcate capitale și cu cele șapte virtuți corespunzătoare acestora. Dar asta nu e tot, continuă ea, Montoya era de părere că fiecare persoană implicată în această poveste are o legătură directă sau indirectă cu fostul spital. Noi credeam că ucigașul e Heller, dar – ea privi în jur, luând

seama la dezordinea din biroul medicului – se pare că nu e decât o nouă victimă.

– Teoria ta ar fi aceea că fiecare victimă e ucisă, fiind asociată cu un păcat sau cu o ...?

– Cu o virtute care contrabalansează păcatul. În cazul lui Simon Thaddeus Heller, pariez că păcatul cu pricina e lenevia.

Bentz aruncă o privire prin casă. Cu excepția biroului, aceasta era în perfectă ordine.

– Mie nu-mi pare leneș.

Zaroster ridică din umeri.

– A fost un simplu comentariu.

– Știu.

– În afară de asta, e posibil ca tipul ăsta să aibă o nevastă sau o iubită care face curat în urma lui.

– Ori e posibil ca teoria de față să nu fie valabilă, gândi Bentz cu voce tare, dar, cu cât se uita mai atent la casa lui Heller, cu atât începea să creadă în valabilitatea ei. Heller, medicul care lucrase la azilul-sanatoriu. Ceva din direcția pe care se îndrepta această poveste dădea de înțeles că teoria lui Montoya despre păcate și virtuți cauzatoare de moarte era adevărată. Cu toate astea, Montoya nu era îndreptățit să acționeze de unul singur, încălcând regulile până dincolo de limite. Riscând să compromită cazul.

De parcă tu nu ai fi făcut la fel, îl tachină propria minte.

El o ignoră.

Se îndreptară spre intrarea acelei case elegante și vechi, plină de mobilier scump și de obiecte de artă originale, lucruri care, în momentul acela, nu-i erau de niciun folos lui Heller.

– În cazul în care Montoya are dreptate, ucigașul nu și-a încheiat încă planul.

– Mai are un drum lung. Să mergem. Ea se îndrepta deja spre mașina ei.

– Așteaptă! Rămâi aici. Securizează acest spațiu. Cheamă întăriri. Eu plec la spital. Sună-l pe Montoya și pune-l în temă. Mie nu o să-mi răspundă la telefon, dar nici nu se pune problema să intre în clădirea aceea. Și, mai ales, nu de unul singur!

– Crezi că îl pot convinge?

– La naiba, cel mai bine ar fi să te străduiești. Bentz traversa deja peluza bine tunsă în drum spre mașina poliției, parcată la colțul străzii. Ești familiarizată cu dezlănțuirile? strigă el, deschizând portiera și privind peste umăr prin perdeaua ploii.

Cu mobilul la ureche, Zaroster rămăsese în dreptul intrării imense a casei lui Heller. Ridică privirea spre el, așteptând continuarea.

– Poate o să ai chef să studiezi problema, fiindcă, după ce mă întorc, o să-ți citesc totul, literă cu literă. Cunoșteai intențiile lui Montoya, așa că e posibil să fi contribuit și tu la compromiterea definitivă a cazului. Afurisitul ăsta de polițai nu are ce să caute, mă auzi? – nu are ce să caute în anchetă. Se urcă la volan, trânti portiera, porni motorul și sirena, demarând pe strada pustie.

– Idiotul, mormăi Bentz, luând telefonul mobil și pregătindu-se să cheme întăriri, la numărul de telefon al secției de poliție. Înțelegea motivele lui Montoya, dar nu-i plăcea deloc. Oare ce avea de gând colegul lui mai tânăr, punând în pericol cazul acesta blestemat?

Zoey tocmai se îndrepta spre felinarul aprins, în secunda în care auzi niște zgomote dincolo de ușă. *Pași!*

Doamne, dă să fie poliția! Să mă salveze și pe mine cineva.

Inima îi bătea nebunește și frica o copleși, în clipa în care auzi cum ușa se descuia cu zgomot. Scârțâind înfundat, ușa se deschise larg.

Făcându-și apariția dincolo de pragul ușii, trăsăturile omului rămânând în umbră datorită luminii insuficiente, acesta părea întruchiparea lui Satana.

Ooo, Doamne! Ajută-mă!

Ea se îndepărtă cât putu de repede și de mult de el, retrăgându-se până ce spatele ei se lipi de faianța zgrunțuroasă.

Pe chipul lui era întipărit un rânjet strâmb.

Diavolesc.

Lacom.

Ea fu gata să leşine, cuprinsă de teamă, în secunda în care el păşi în celula aceea strâmtă.

– Mi-am închipuit că ești trează, zise el. Perfect. Vreau ca tu să afli ce se petrece.

Aceasta era o veste proastă. Ea se aștepta la o nouă porție de volți oferită prin intermediul armei cu șocuri electrice, însă el făcu câțiva pași, o ridică fără menajamente în picioare și, înainte ca ea să poată reacționa, o aruncă pe umăr, ținând-o de gambele legate fedeleş. Ea auzi din nou respirația aceea șuierătoare provocată de o durere anume, în clipa în care el se îndreptă, și-și dădu seama că, din punct de vedere fizic, el avea un punct vulnerabil undeva. Trebuia imediat să-l descopere și să se folosească de acesta. Să-l rănească pe psihopatul acesta, să-l oblige, cumva, să îngenuncheze.

În timp ce el o căra, cu un mers nesigur, ca și cum acesta îi provoca o anumită suferință, ea se foi, se agită, îi opuse rezistență, dar eforturile ei se dovediră zadarnice. El o manevra cu ușurință, purtând-o, în ciuda protestelor ei, pe coridoarele întunecate și urât mirositoare, trecând pe lângă șirul încăperilor luminate doar cu ajutorul felinarelor. Capul ei se bălăbănea pe spinarea lui, părul îi căzuse peste ochi, dar prin perdeaua șuvițelor ce se legănau încoace și încolo, ea reuși să zărească în treacăt porțiuni din interiorul încăperilor respective. Privirea ei recunoscu acele instrumente de tortură – aparate care emiteau șocuri electrice, instrumente chirurgicale, cămăși de forță, seringi.

Locul acesta blestemat era o casă a torturii.

Bănuielile ei fuseseră corecte. Perversul acesta o adusese pe Zoey chiar în subsolul sanatoriului în care Faith Chastain fusese molestată și batjocorită, în azilul unde ea avusese parte de un sfârșit cumplit.

În clipa asta, se temea Zoey, venise și rândul ei.

Montoya apăsă cu putere pe frână când ajunse în parcarea mănăstirii, chiar lângă Honda cea micuță a lui Abby.

– La dracu'. El bănui că putea fi vorba de mașina unuia dintre polițiștii care supravegheau zona, dar, până acum, nu

cercetase nimeni împrejurimile mănăstirii. El nu chemase întăriri și nici nu răspunsese la telefon ori de câte ori apăruse pe ecran numărul lui Bentz. Nu avea nevoie de o predică. Sau de un ordin pe care, oricum, l-ar fi încălcat.

Ar fi vrut să-i împărtășească totul partenerului său, dar nu putea să-l facă părtaș la situația de față. Până nu era sigur, n-avea rost. Bentz va trebui să aibă răbdare.

Mașina lui Abby era un indiciu cât se poate de important.

Unul major.

Opri motorul, coborî de la volan, după care se asigură că are asupra sa încă o armă, un pistolet, pe care-l vârî în teaca de la gambă. Avea asupra sa un spray paralizant, și în compartimentul pentru mănuși descoperi o lanternă. Odată, înarmat, o luă la fugă spre poartă.

Mobilul lui sună pe neașteptate, iar el privi ecranul, dorind să verifice numărul apelantului. Era Zaroster.

Fu cuprins de o teamă paralizantă. Dacă aflase ceva despre Abby? Dacă era deja prea târziu? El răspunse chiar în clipa în care se strecura pe sub crengile pletoase ale arborelui vieții.

– Montoya.

Vocea lui Zaroster era gravă.

– Casa lui Heller e goală și se pare că aici a avut loc o confruntare.

– Drăcia dracului!

– Sunt de aceeași părere.

– Și mașina lui?

– Nu e nicăieri. E vorba de un Lexus SUV alb. După cum arată casa, mașina și tot restul, cred că doctorul duce o viață bună. Sau ducea, mă rog. Bentz a trecut și el pe aici și, după părerea lui, Heller poate fi o nouă victimă. Altfel, ce sens ar avea confruntarea care a avut loc la el acasă? Se pare că a fost atacat chiar la el în birou. Am descoperit urme de sânge și o pereche de ochelari cu lentilele sparte și rama strivită, o pereche identică celei pe care Heller o purta în fotografia de pe șemineu.

Lui Montoya nu-i plăcură veștile. El crezuse că Heller era criminalul. Dacă nu era Heller, atunci cine?

– Bentz a plecat spre sanatoriu, continuă Zaroster, în timp ce Montoya se strecură dincolo de poartă. A cerut întăriri. În plus, e foarte supărat. Mi-a spus că, în cazul în care dau de tine, să-ți interzic să pui piciorul în perimetrul spitalului.

– Prea târziu. Sunt deja aici. Mașina lui Abby Chastain se află în parcarea mănăstirii și, după mine, ea nu cred că are de gând să se călugărească. Am încercat să iau legătura cu ea, dar nu răspunde la telefonul mobil. Ați verificat unde e?

– Din câte știu eu, nu. Deocamdată, nu.

– Fir-ar să fie. El știa care era adevărul. Mașina ei se afla *aici*. Ea se afla aici. El se ruga ca ea să fie singură și nu cu psihopatul acela ucigaș, care făcuse deja destule victime. Din informațiile lor, șase la număr. Puteau să mai urmeze încă opt. Abby Chastain... Oare ce păcat sau virtute ar fi putut reprezenta ea?

A de la Abby. A de la avariție?

Nu. La capitolul acesta, îl alesese deja pe Asa Pomeroy.

Chastain. C. Castitate?

Dar, dacă teoria lui era corectă, castitatea fusese reprezentată de Courtney LaBelle, fata virgină... greșise din nou.

C de la caritate? Virtutea care contrabalansa invidia?

Inima lui fu gata să se oprească. Asta era! Dar cum rămânea cu Heller? Simon T. Heller, victimă, la rândul său... S... de la „sloth“*. Dar nu se potrivea. Virtutea care contrabalansa păcatul leneviei era umilința.

Zaroster era încă la telefon, încercând să-l determine să aștepte sosirea unui coleg.

– ... Cei de la Departamentul șerifului îți pot trimite în doar câteva minute un ofițer de poliție.

Montoya se săturase să asculte.

– Trimite-i aici. Repede. Dar eu nu am de gând să aștept. Dacă lui Bentz nu-i convine, cu atât mai rău!

– Bentz a fost foarte clar...

– N-are decât să crape. Știu bine ce a spus. Tu m-ai prevenit. Nu ai de ce să-ți faci probleme, nu vei fi afectată.

---

* Lenevie – nota trad.

– Nu-i vorba despre asta, Montoya.

El nu avu răbdare să-i asculte explicația. Nici nu-i păsa de ea.

– Te sun imediat când voi afla care e situația. El încheie conversația, vârî telefonul în buzunar, setându-l, mai întâi pe vibrații, după care o porni mai departe pe cărarea udă. O luă la fugă, tălpile afundându-i-se în pământul reavăn, mirosul greu inundându-i nările. Frica îl împingea înainte. Se gândea cu groază la Abby și la ce ar fi putut descoperi înăuntru.

Oare ucigașul era cu ea?

Era deja prea târziu?

Sau era doar o alarmă falsă?

C de la caritate... C de la Chastain.

Nu!

Care era al doilea nume de botez pe care-l purta? Îl auzise, ori îl văzuse. Abigail Hannah Chastain Gierman. *Hannah! H de la Humility**! Drăcia naibii!

Pentru prima dată în viață, se rugă ca instinctele sale să nu se confirme, alergând neauzit prin verdeața deasă și prin ploaia care cădea în rafale din înaltul cerului, scurgându-se pe trunchiurile și pe crengile arborilor.

Se întreba dacă o va mai găsi în viață, refuzând să se gândească la alternativă.

Dacă e nevoie, omoară-l pe nenorocitul ăla!

Omoară-l și dacă nu e nevoie.

Se strecură sub un pâlc de arbori cu flori albe, de unde zări, printre crengile copacilor, clădirea impozantă și cu un aer sinistru, un maldăr de cărămizi crăpate, susținute de mortarul ce stătea să cadă pe alocuri.

Câte atrocități găzduise clădirea asta?

Câte răutăți nu se petrecuseră pe coridoarele ei întunecate?

Câte fapte reprobabile nu avuseseră, oare, loc aici, sub pretextul calmării pacienților cuprinși de furie, pentru a-i ține sub control pe cei care sufereau de tulburări psihice grave, ori, ca în cazul lui Heller, pentru ca pacienții să devină și mai neputincioși și manipulabili, spre a ceda în fața poftelor sale?

---

* Umilință – nota trad.

Montoya se apucă să verifice fiecare ușă.
Toate era încuiate.
Verifică ferestrele.
Erau zăvorâte. Sau blocate cu bare de lemn.
Cu toate astea, simțea că înăuntru se afla cineva.
Fir-ar a dracului de treabă!
Timpul se scurgea în defavoarea lui. Simțea cum secundele fug și, odată cu ele, și șansele lui Abby de a supraviețui. Trebuia să o găsească. *Neapărat!* Cercetă din nou clădirea.
Nu îndrăznea să spargă o fereastră.
Elementul-surpriză trebuia să-i aparțină.
El mai înconjură încă o dată, în fugă, imensul edificiu, trecând pe lângă fântâna în al cărei bazin murdar începuse deja să se strângă apa de ploaie. Apoi porni încet spre spatele clădirii, apropiindu-se de ceea ce părea a fi o bucătărie.
Ușa acesteia era încuiată, dar undeva, în apropierea ei, chiar lângă veranda al cărei pavaj din ciment era plin de crăpături, se afla o fereastră parțial deschisă.
Și urmele unor tălpi.
Mici.
Inima lui se strânse brusc.
Abby!
Fără nici cea mai mică ezitare, el se strecură peste pervaz, aterizând încet pe podeaua încăperii.
Se rugă ca ea să fie singură, dar nu o strigă, nu lăsă pe nimeni să-i ghicească prezența.
Pentru orice eventualitate.

29

Abby respira cu greutate. Închisă în dulap, cu bandă adezivă peste gură, cu gambele legate fedeleș și cu mâinile aduse cu forța la spate și legate, de asemenea, Abby fusese obligată să privească prin crăpătura șifonierului, așa cum procedase și Pomeroy cu mulți ani în urmă.

De ce oare?

Și cum de nu-și mai adusese aminte de el?

Fiindcă îți ștersesesi absolut totul din minte... nu-ți mai aminteai nici de Heller, nici de Christian Pomeroy... așa că termină cu povestea asta și găsește o cale prin care să te salvezi!

Întunericul nopții coborâse deja în încăpere, dar Pomeroy, înainte să plece, scosese la iveală niște pături negre cu care astupase fereastra, astfel ca lumina să nu poată fi zărită nici dinăuntru, nici dinafară. Un felinar mic fusese așezat în cămin. Acesta ardea molcom dând o lumină slabă, suficientă însă pentru a oferi o strălucire ireală și tremurătoare.

Ea nu era singură. Pomeroy îl legase de pat pe Simon Heller, țintuindu-l acolo întins pe spate cu ajutorul unor lanțuri.

Abby își schimbă poziția. Umerii o dureau îngrozitor. Abia dacă se putea mișca. El o agățase de un cui bătut în fundul dulapului. Cu cât ea se foia mai mult, cu atât legăturile brațelor se strângeau și mai tare.

Se gândi la spray-ul paralizant din rucsacul ei, care acum nu-i era de niciun folos, sau la ranga de fier care zăcea rezemată de perete. Nu avea cum să ajungă la ea. La naiba!

Nu te da bătută! Gândește, Abby. Găsește o cale să scapi de aici. El nu-i aici. Acum ai șansa să te eliberezi!

Dulapul strâmt era gol, după cum reușise ea să-și dea seama. Pipăise interiorul, atât cât putuse, ținând cont că avea brațele legate. Nu mai existau alte cuie, alte protuberanțe, dar de-a lungul dulapului exista o bordură, ca și cum aceasta ar fi reprezentat în trecut baza de susținere a unui raft, iar marginea acesteia era ascuțită. Dacă reușea să se mențină pe vârfuri, frecându-și încheieturile de marginea cu pricina, poate că va avea șansa să rupă banda adezivă cu care era legată.

Trebuia să se chinuie mult, dar era unica ei șansă.

Ignorând durerea arzătoare din umeri, și faptul că gambele îi tremurau atunci când încerca să se mențină pe vârfuri, ea se apucă de treabă. Repede. Intens. Frecând. Resimțind fierbințeala acelui gest repetitiv.

Dă-i bătaie, Abby.

Ploaia bătea în geamuri, iar vântul, prinzând viteză, șuiera printre grinzi. Ea acționa cu și mai multă forță. Gambele îi ardeau, iar umerii o dureau groaznic.

Nu te opri!

Asudând și respirând greu în spatele măștii pe care o detesta, se strădui să continue, alunecând cu banda în sus și în jos, julindu-și încheieturile.

Apoi acoperind bătăile grăbite ale inimii ei și șuierul vântului, auzi zgomotul pașilor grei care urcau treptele, zgomotul pașilor care urcau la etajul trei.

Nu!

Inima ei, care bătea deja într-un ritm necontrolat, sta să explodeze.

Freacă, freacă, freacă!

Simțea oare cum banda aceea ceda, fie și puțin? Ori era vorba doar de imaginația ei care o luase razna, de speranțele sale de-a dreptul disperate?

Ea lucra cu o rapiditate maximă, simțindu-și degetele de la picioare ca și cum i-ar fi fost fracturate, încheieturile fierbinți și pielea jupuită în locul în care se frecaseră de scândura aceea ascuțită.

Pașii se apropiau, traversând coridorul și oprindu-se dincolo de ușă.

Oh, nu! Nu încă! Te rog, Doamne!

Abby își stăpâni teama. Picăturile de sudoare i se scurgeau pe nas. Ea continua să frece banda în sus și în jos de marginea aceea ascuțită, în timp ce pielea îi lua foc. Din ce în ce mai repede, trăgând cu putere de banda adezivă, străduindu-se cu disperare s-o sfâșie, conștientă că șansele de a se elibera erau aproape nule.

Păstrează-ți limpezimea minții.

Încuietoarea scârțâi și ușa se deschise cu zgomot.

Prin crăpătura mică formată de ușa întredeschisă a dulapului, Abby îl văzu pe Pomeroy intrând în încăpere. Căra ceva, nu, pe cineva... o femeie.

O, Dumnezeule, nu se poate!

Toate speranțele ei se duseră pe apa sâmbetei în secunda în care își recunoscu sora.

Zoey!

Bentz apăsă cu putere pe accelerație. Conducea ca un nebun prin ploaia aceea continuă. Ștergătoarele mașinii făceau cu greu față potopului, alungând stropii de pe parbriz la fel de rapid cum cădeau aceștia din înaltul cerului întunecat. Anvelopele automobilului de mare viteză traversau rapid bălțile, parcă plutind.

Nicio veste din partea lui Montoya.

Bineînțeles.

Bentz îi alertase deja pe oamenii șerifului. Din păcate, omul era cam prins din cauza unui accident în care fuseseră implicate două autovehicule, unul dintre ele fiind aruncat dincolo de bara de protecție a unui râu, celălalt răsturnându-se pe marginea drumului. Unul dintre șoferi decedase, iar ambulanța fusese chemată pentru pasagerul din dreapta. Celălalt șofer și doi pasageri din mașina acestuia se aflau în drum spre spital.

Forțele de ordine, atât ale statului, cât și cele locale erau concentrate în zona respectivă.

El apăsă și mai tare accelerația.

Vântul urla. Mușchiul spaniol se legăna fantomatic printre crengile copacilor, în momentul în care el o coti spre sanatoriu.

Strânse din dinți, înaintând cu aceeași viteză. Sirena nu funcționa, iar farurile fuseseră stinse.

Avea o presimțire vizavi de ceea ce se petrecea în clipa aceea înăuntru și dacă gândea bine, dacă el era primul care sosea la fața locului, atunci trebuia să-l ia prin surprindere.

Luând-o după colț, zări o alee ce se bifurca: un drum ducea către mănăstire, iar celălalt spre spital. Viră către fostul azil și înaintă cât mai mult posibil, după care, luându-și arma, coborî din mașină.

Bineînțeles că porțile erau închise. Încuiate. Dar puteau fi escaladate. El fusese luptător profesionist și jucător de fotbal în timpul colegiului. În ultmii ani de liceu, fusese cel mai

rapid cățărător pe frânghia agățată de tavanul sălii de gimnastică. Și ce dacă de atunci trecuseră douăzeci și cinci de ani și că el avea aproape dublul greutății corporale? Ce dacă ploua cu găleata și metalul porții era alunecos? Nu era decât o afurisită de poartă. De vreo 2,80-3,15 metri înălțime.

Floare la ureche.

Abby fu gata să leșine când o zări pe Zoey.

Ce avea de gând să facă monstrul acela?

Nu se îndoia că Pomeroy era, în realitate, criminalul care-și omorâse victimele, împerechindu-le două câte două, ca într-un ritual bolnăvicios.

Cum ar fi putut, se întrebă ea disperată, să se salveze pe sine, pe sora ei și pe Haller? Privi spre patul în care stătuse mama ei, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Psihiatrul zăcea întins în pat, cu un alt căluș, cu fața la saltea și tremurând din tot corpul. Avea ochii larg deschiși, pantalonii pătați, behăia în spatele măștii precum un miel dus la tăiere. Ea îl ura, dar nu-l putea lăsa să moară. Dacă reușea să găsească o cale de scăpare, va încerca să-l salveze și pe Heller, după care urma să-l dea pe nemernic pe mâna justiției.

Pomeroy, șchiopătând ușor, o trânti nepăsător pe Zoey pe podea. Ea căzu grămadă și părea totalmente buimacă, incapabilă să se miște. Ochii i se dădeau peste cap, iar Abby se gândi că ori fusese speriată, ori îi dăduse tranchilizante sau fusese împușcată cu arma cu electroșocuri.

Nemernicul! Observă satisfacția din ochii lui Pomeroy, în clipa în care el aruncă privirea spre dulap. Savura momentul oferit de vulnerabilitatea și groaza victimelor lui.

Sora ei nu avea cum s-o ajute.

Trebuie să te descurci singură. Fie cum o fi, trebuie să-l păcălești. E prea mare, prea puternic și prea hotărât, ca să-l poți domina din punct de vedere fizic, așa că trebuie să-ți pui la bătaie inteligența...

Știa foarte puține lucruri despre el, doar că fusese internat în acest spital și în aceeași perioadă cu mama sa. El era primul

copil al lui Asa Pomeroy, un copil aproape dat uitării, în clipa în care Asa o părăsise pe Karen, mama lui Christian, în favoarea celei de-a doua soții și a fiului lor Jeremy.

Făcându-i rapid cu ochiul, Pomeroy își frecă toracele cu palma, privind-o apoi atât de intens, încât ea simți furnicături pe sub piele. El i se adresase cu numele mamei ei, iar felul cum o spusese sugera că fusese apropiat de Faith. Poate avuseseră o relație intimă. Pofta carnală îi animase privirea în clipa în care șoptise: „Bine ai venit acasă, Faith".

Stomacul ei se strânse dureros, gândindu-se la ce era posibil să-i fi făcut mamei ei. Sau poate că totul se petrecuse de comun acord? Ooo, Doamne...

Folosește-te de ce crezi. Prefă-te că ești Faith. Alimentează-i fantezia. Pomeroy nu-și dorește ca Faith să moară a doua oară. În numele Cerului, poartă-te ca și cum ai fi Faith. Amintește-ți că nu el a omorât-o..., ci Heller!

Cu coada ochiului, ea îl văzu pe ucigașul mamei ei, legat cu lanțuri și speriat de moarte, ca și cum ar fi retrăit cu o claritate maximă clipa în care el o împinsese pe Faith prin geamul ferestrei, pretinzând că o ajuta și nepermițându-i lui Abby să sară după ea.

În timp ce felinarul pâlpâi, iar Zoey scoase un vaiet lung pe podea, Pomeroy se duse lângă noptieră, deschise sertarul și extrase de acolo două arme.

Prima era 38-ul lui Luke.

O, Iisuse. Psihopatul *chiar intrase* în casa ei, strecurându-se pe holurile acesteia, atingându-i lucrurile, ca apoi să se furișeze în dormitorul ei și să se întindă în patul ei.

Tremurând din tot corpul, ea încerca să-și păstreze calmul însă fără succes.

Nu te lăsa, Abby, încearcă să tai blestemata asta de bandă adezivă!

Dar ea nu reușea să-și ia ochii de la agresorul său, fascinată și dezgustată, totodată, în vreme ce Pomeroy scotea cea de-a doua armă din sertar, un pistol lung, cu butoiaș, pe care-l aținti spre fața îngrozită a lui Heller.

Psihiatrul se feri de Pomeroy, trăgând de lanțuri, mișcând cu putere cătușele, încercând să se smulgă din toate legăturile, asemenea unei vulpi prinse în capcană. Pe gambe și la încheieturile mâinilor se iviră pete de sânge, în timp ce el zbiera în gura mare, agitându-se pe pat.

– N-ai cum să scapi, zise Pomeroy. Soarta ți-e decisă, Simon.

Heller clătina din cap.

– Tu ai omorât-o.

Capul lui se agită și mai tare, cu ochii măriți de groază.

– Te-am văzut. Ai împins-o prin fereastră.

În spatele călușului se auzi un vaiet în semn de protest.

– Și chiar dacă nu ai făcut-o cu mâna ta, drogurile pe care i le administrai întruna au condamnat-o la moarte, pentru că medicația o transformase într-o ființă docilă și dornică, permițându-ți să abuzezi de ea după bunul plac. Pomeroy rânji ironic și răutăcios spre victima sa. Ești un pervers, Heller. Și un trândav. În loc să-ți folosești cunoștințele, în loc să cauți o cale de-a o vindeca, tu ai ales calea cea mai ușoară.

În clipa aceea, Heller izbucni în plâns. Hohote întrerupte și chinuitoare erupseră din gâtul lui, în spatele benzii adezive care-i ținea buzele lipite una de alta.

– Și va trebui să plătești, doctore. Tu ești întruchiparea leneviei, înțelegi, iar împotriva păcatului leneviei nu poți lupta decît printr-o virtute, și anume „zelul".

Heller înțepeni brusc.

Lenevie și zel? cugetă Abby. Despre ce vorbea?

– Așa că ți-am adus un înger al providenței. Pe cineva care va distruge păcatul leneviei tale cu virtutea zelului*. Se uită spre podea, la Zoey. Admit că ea și-a pierdut partial zelul de a trăi, dar starea asta va dura foarte puțin și e opera mea.

Zoey părea pe altă lume. Încercă să ridice capul, dar acesta căzu la loc, pe podea, mușchii refuzând să-i dea ascultare.

Oare ce fantezie macabră punea nebunul acesta la cale?

---

* „Zeal", în limba engleză – nota trad.

În dulap, Abby muncea de zor la legăturile ei, neluând în seamă durerea, mişcându-le în sus şi în jos pe marginea aceea de lemn, ştiind că timpul se scurge în defavoarea lor.

Sesiză zgomote. Voci. Plânsete în surdină. Vaiete înfundate.

Montoya nici nu voia să se gândească la ce urma să descopere, dar îşi dădea seama că victimele erau încă în viaţă. Abby? Heller?

Urcând scara fără să facă nici cel mai mic zgomot, Montoya o luă după colţ. Folosi cu cumpătare lanterna din dotare, mişcând rapid fasciculul de lumină înaintea sa, ca să nu se împiedice. În cealaltă mână, Glockul său era pregătit, gata să tragă primul foc.

Ploaia şi vântul se abătuseră asupra clădirii, iar coridoarele erau întunecate precum noaptea. Zgomotele ce răzbăteau de la etajul trei se auziră mult mai clar în clipa în care depăşi vitraliul de pe palier. El nu se opri, urcând şi mai sus pentru a reuşi să privească podeaua coridorului, unde zări o dungă de lumină ce se strecura pe dedesubtul uneia dintre uşi, singura uşă închisă de pe întregul etaj.

Fără îndoială că dâra aceea subţire de lumină care se răspândea pe coridor venea din salonul 307.

Salonul unde murise Faith Chastain.

Acolo unde auzi zgomot de lanţuri ce se agitau şi strigăte de groază.

Nu avea timp să solicite ajutoare.

Îndată ce va ajunge la uşă, va intra.

Banda adezivă era gata să cedeze, sfâşiindu-se pe margini. În depărtare, dincolo de sunetul furtunii ce se apropia, lui Abby i se păru că aude şuierul slab şi îndepărtat al unor sirene. *O, te rog, te rog.* Pe întuneric, ea îşi balansă mai departe încheieturile mâinilor, frecând banda adezivă, care devenea din ce în ce mai fragilă.

Îngrozită, urmări cum Pomeroy scoase un cuţit din sertarul noptierei. Inima îi stătu în loc de frică în secunda în care el ridică arma albă tăişul ei străluci în lumina cu reflexe aurii a felinarului.

Era convinsă că el avea de gând să-i taie gâtul lui Heller, dar, în loc să facă asta, el se întoarse spre Zoey, care zăcea pe podea în fața lui.

Nu! Oh, nu!

Ea se apucă să frece cu disperare banda adezivă, rugându-se ca aceasta să cedeze în timp util. Dar Pomeroy era foarte agil. Se lăsă pe vine lângă Zoey și, cu o mișcare rapidă, tăie banda care lega încheieturile și gambele lui Zoey.

De ce?

Avea de gând să-i dea drumul surorii ei? Pentru că o avea pe Abby? O femeie care semăna mult mai mult cu mama ei?

Abby se simți ușurată, până când realiză că Zoey nu avea să fie lăsată să plece. Nu, ea făcea parte din planul pervers pus la cale de Pomeroy.

– A venit vremea să plătești pentru păcatele tale, doctore, zise Pomeroy cu un calm care-ți dădea fiori.

Pe pat, Heller începu să se zbată cu disperare. Țipând cu călușul în gură, el începu să se întoarcă de pe-o parte pe alta, mișcând atât de tare marginea patului, încât aceasta se săltă de la locul ei. Porțiunile de metal se loviră și se agățară una de alta, zgomotul lor reverberând în încăpere, mai puternic decât al ploii care bătea în ferestre.

Pomeroy o ridică pe Zoey, ajutând-o să se sprijine pe picioarele ca de gumă.

– Tu, Simon Heller, rosti Pomeroy cu furie, ești condamnat. Ai vrut să devii medic, ai jurat că îi vei ajuta și vindeca pe semenii tăi. Cu toate astea, ai fugit de răspundere. Tu nu doar ai abuzat de pacienți, dar ai suferit de unul dintre cele șapte păcate capitale, păcatul leneviei.

Abby nu-și credea urechilor. *Cele șapte păcate capitale? Lenevia? El își justifica crimele găsindu-le o logică? Se juca de-a Dumnezeu? Cât de nebun putea fi?*

Urmări cu groază cum Pomeroy o prinse pe Zoey de talie. Cu mișcări dure, o lipi pe Zoey de el, forțând-o să țină arma între degete. Pe buzele lui apăru un surâs, plin de satisfacție, când se frecă de fesele lui Zoey.

Lui Abby i se făcu greață. *Perversul! Bolnav, rău și pervers!*

Zoey ridică privirea, și o observă pe Abby într-un moment de luciditate.

Într-o clipă, Abby pricepu. Zoey nu era nicidecum atât de pierdută cum pretindea a fi. Dar ce ar fi putut face?

Nimic! Trebuie să o ajuți!

Abby frecă cu furie banda adezivă de scândură. Brațele o dureau îngrozitor, dar ea simți din nou cum banda ceda ușor-ușor, fibrele ei destrămându-se, în timp ce încheieturile îi ardeau ca para focului.

Pomeroy zise:

– Iar tu, Zoey Chastain, fiica cea mare a lui Faith, ești binecuvântată cu virtutea zelului, așa că trebuie să scapi lumea de trândavi.

Heller înlemni.

Pomeroy își aținti privirea asupra lui Abby.

Ea înghență. Oare observase că ea încerca să se elibereze? Inima îi bătea nebunește.

– Nici tu nu vei rămâne mai prejos, Hannah. Tu, care ai fost umilită de soțul infidel și dornic de aventură. El își lăsă capul într-o parte, încruntându-se. Privirea i se încețoșă brusc. Faith? șopti el, confuz... Faith?

Ea aprobă, sperând că el o va crede, dar confuzia dispăru, și Pomeroy clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge ceața.

– Nu... Nu Faith. Hannah... de la umilință. El zâmbi pe neașteptate, ca și cum sinapsele creierului ar fi funcționat din nou la capacitate maximă. Mândria* vine și ea, sigur, încoace.

*Mândrie? Umilință? Lenevie? Zel? Păcate și virtuți? Ce poveste mai era și asta?Și cine reprezenta oare pe „pride“**? Cineva al cărui nume începea cu litera „P“?* Își aminti păcatele și virtuțile despre care învățase în adolescență, în școlile catolice private pe care le frecventase. Dar ce legătură aveau ele cu mama ei?

Virtuți!

---

* Pride – nota trad.

** Mândrie – nota trad.

A noastră Doamnă a Virtuților!

Despre asta era vorba? Nu că ar fi contat. Nu mai conta absolut nimic. Important era să poată scăpa. Să-l păcălească cumva pe nemernicul acesta.

Trebuia să facă *ceva! Orice!* Nu voia să stea cu brațele încrucișate și să devină martora unei crime comise cu sânge rece.

– Știi la cine mă refer, zise Pomeroy, frecându-se de zor de fesele lui Zoey și privind în dulapul întunecat, căutând privirea lui Abby. Cât de dement putea fi? Cum ți se pare? Iubitul tău? Pedro?

Clopoțeii răsunară pe neașteptate în mintea ei. *Pedro!* Nu-l numea sora Maria Pedro pe Montoya?

– Polițaiul, zise Pomeroy batjocoritor.

O, Doamne, monstrul acesta avea de gând să-l ucidă și pe Montoya.

– Acum, zise Pomeroy, îndreptând arma chiar spre inima lui Simon Heller. A sosit timpul.

Zoey era moale. Neputincioasă. Sau poate că era doar o impresie? Ea își privi din nou sora printre șuvițele care-i cădeau alandala.

Pomeroy ținti.

Heller țipă în spatele călușului.

Ucigașul apăsă pe trăgaci, chiar în momentul în care Zoey îl lovi cu cotul în piept.

Poc!

Arma se descărcă.

Heller se arcui de-a dreptul oribil, după care deveni o masă amorfă, sângele țâșnindu-i din piept. În secunda aceea, Zoey îl izbi din nou pe bărbat cu cotul în torace, iar acesta gâfâi, respirația devenindu-i un șuier prelung. Ea îl lovi la fluierul piciorului, iar el scoase un strigăt de durere.

– Cățea. Ambițioasă și zeloasă!

El răsuci arma aflată în mâna ei, forțând țeava să se lipească de tâmpla lui Zoey.

– Acum e rândul tău!

*

Bang!

O armă se descărcă, ecoul ei răsunând până pe coridor.

După aceea se auziră niște țipete.

Iisuse, nu! Abby! Nu!

Furia și teama se scurseră în adâncul lui Montoya.

Sosise prea târziu!

La naiba, sosise mult prea târziu!

Cu arma pregătită, se năsputi în ușa salonului 307.

Încuietoarea veche cedă pârâind, în vreme ce așchiile de lemn săriră cât colo. Montoya se năpusti pe ușă chiar în secunda în care Pomeroy îndrepta arma spre tâmpla lui Zoey.

– Poliția! urlă Montoya. Aruncă arma!

Un foc de armă!

La dracu'!

Bentz nu mai pierdu nicio secundă. Folosind patul Glockului său, el sparse o fereastră aflată la parter, îndepărtând apoi sticla crăpată a acesteia. Sări, simțind cum cioburile ascuțite îi pătrund în palmă, după care se aruncă dincolo de pervaz, aterizând pe podeaua unuia dintre saloanele sanatoriului.

Imediat ce ateriză pe podea, luă mobilul, și formă cât putu de repede 911.

– 9-1-1. Care este urgența...

– Rick Bentz de la Secția de Poliție din New Orleans. Rosti într-un suflet numărul legitimației, solicitând asistență și oferind adresa fostului sanatoriu. S-au auzit focuri de armă în incinta sanatoriului, mai adăugă el, după care întrerupse convorbirea, vârî mobilul în buzunar și, cu arma încărcată, începu să străbată clădirea aceea lăsată în paragină, ale cărei coridoare erau negre precum noaptea.

Abby se lăsă cu toată greutatea asupra legăturilor care-o țineau prizonieră, chiar în secunda în care Montoya dădu buzna în încăpere. Banda adezivă cedă încă puțin.

– Retrage-te! îl avertiză Pomeroy, încercând să-și impună voința față de Zoey, țeava pistolului fiind și acum lipită de tâmpla acesteia, în momentul în care Montoya îndreptă arma în direcția lui.

Pupilele lui Zoey se dilataseră din pricina fricii.

– Aruncă arma! îi ordonă Montoya. Acum!

Pomeroy îi replică ironic.

– Mândru* până la final.

Pe pat, Heller agoniza și sângera, lumina din ochii lui dispărând încetul cu încetul.

Abby se chinuia în continuare să-și elibereze brațele. Fără teamă. Cu hotărâre.

– Tu trebuia să urmezi, zise Pomeroy, aruncând o privire piezișă în dulap, retrăgându-se câțiva centimetri spre fereastră, folosindu-se de Zoey, care, cu arma la tâmplă, devenise scutul lui.

– Stai pe loc! îi ordonă Montoya.

Dar Christian Pomeroy nu-și lua ochii de la Abby, în timp ce buzele începură să-i tremure.

– Atât de frumoasă.

– Stai sau trag! Chipul lui Montoya era împietrit, cu maxilarele încordate, cu ochii ațintiți asupra lui Pomeroy, arma sa fiind îndreptată spre capul bărbatului. S-a sfârșit!

– Aici te înșeli, Pedro, zise Pomeroy pe un ton calm, care-i îngheță măduva în oase lui Abby. Orice s-ar întâmpla, seara asta e abia începutul.

– Tu mai ai puțin și te prăbușești.

– Și tu la fel.

Zoey se mișcă puțin, dându-și capul pe spate și lovindu-l din nou cu cotul în piept pe ucigaș. Pomeroy gemu. Arma din mâna lui începu să tremure.

Montoya trase.

Poc!

Glonțul tras de Glockul lui Montoya străpunse umărul lui Pomeroy, chiar în secunda în care acesta apăsa pe trăgaci.

Poc!

---

* Prideful – nota trad.

Zoey, cu sângele țâșnindu-i din cap, se prăbuși pe podea.
Banda adezivă cedă și Abby, țâșnind din dulap, se aruncă lângă sora ei.
Montoya trase din nou *Poc!* Și încă o dată. *Poc!*
Gloanțele pătrunseră în toracele ucigașului. Sângele țâșni.
Pomeroy se aruncă prin pătura care acoperea fereastra. Geamul se sparse și se făcu țăndări, cioburile însângerate plutind prin aer, în vreme ce trupul lui Pomeray se roti în noaptea umedă și întunecată.
Abby țipă cu călușul lipit la gură.
Bum!
Auzi sunetul oaselor trosnind, în secunda în care trupul lui se izbi de asfaltul ud.
Abby se târî cât putu de repede lângă sora ei care zăcea pe podea, sângele țâșnindu-i din rana de sub ochi.
– O să te faci bine, zise ea, în vreme ce Montoya se lăsă în genunchi lângă ea, pentru a-i lua pulsul lui Zoey. O să te faci bine, Zoey... Trebuie. Rezistă... te rog, te rog, rezistă.
Folosindu-se de cuțitul lui Pomeroy, Montoya tăie legăturile lui Abby. După care vorbi la telefonul său mobil, dând în mare grabă câteva ordine.
În mintea lui Abby, totul era învăluit în ceață. O durea fiecare mușchi, iar mintea ei o lua razna, în vreme ce ea se străduia să rămână lucidă. Prin fereastra deschisă și distrusă, ploaia și vântul năvăliră în încăpere, noaptea caldă aducând cu ea mirosul golfului.
Sirenele urlau, din ce în ce mai aproape, iar ei i se păru că zărește luminile lor multicolore pe pereții salonului unde locuise mama sa. Se auziră strigăte, pași duduind și un bărbat dădu buzna în încăpere. Ei i se păru că-l recunoaște, probabil că era tot polițist? Bentz? Dar totul părea ireal. Ea încerca să fugă de întuneric, iar Zoey... Zoey zăcea acolo, nemișcată, în vreme ce sângele i se scurgea pe față.
– Abby? Abby? Ea îi auzi vocea și privi în ochii aceia negri. Montoya! Inima îi tresări. El venise să o caute. Încercă să surâdă, dar nu reuși.
– Ea e în stare de șoc, strigă și o lipi de el. O să te doară.

Dezlipi cu îndemânare banda adezivă care-i astupa gura. Nu-i păsa de durere, ci se ghemui lângă trupul țeapăn al surorii ei.

– Zoey...

– Ambulanța e deja pe drum, zise el, îmbrățișând-o și mai strâns. Ea se îmbătă cu aroma lui, simțindu-i trupul viguros lipit de al ei.

– Zoey... nu și Zoey.

– O să fie bine, îi zise el la ureche, iar ea ar fi vrut să-l creadă, dar în camera aceasta nu se petrecuse și nici n-avea să se petreacă vreodată ceva bun.

– Știi cine era criminalul?

Ea clipi, vocea fiindu-i o șoaptă răgușită atunci când rosti:

– Christian Pomeroy.

– Fiul lui Asa? întrebă Bentz.

– Cu ani în urmă, a fost pacientul spitalului. I-am văzut numele pe listă, zise Montoya, iar ea auzi cum cineva forța o yală la unul dintre etajele inferioare, și apoi pași care înaintau duduind. Prin fereastra găurită răsună huruitul elicei unui elicopter.

– Elicopterul Serviciului de Urgență, zise Bentz, încăperea umplându-se brusc de oameni. Ofițeri de poliție. Și paramedici.

– Domnule? zise un paramedic către Montoya și se repezi spre Zoey, pentru a-i verifica semnele vitale și a încerca să oprească hemoragia. Dați-vă la o parte. Vă rog.

Un al doilea paramedic, o femeie minionă, o cercetă cu privirea pe Abby.

– Se simte bine?

– Sunt OK, insistă Abby, lipindu-se și mai tare de Montoya și rugându-se în tăcere pentru viața surorii ei. Urmări cum Zoey fu urcată pe o targă, în timp ce trupul lui Heller fu vârât într-un sac cu fermoar.

– Și ea? Întrebă Abby, arătând către Zoey. Sora mea? O să-și revină?

– Momentan, nu ne putem pronunța, zise unul dintre medici, dar starea sa e stabilă. El rămase locului o secundă, privind-o pe Abby. Vom face tot posibilul.

– Tipul de-afară? Cel care a căzut pe pavaj?

– E mort, replică unul dintre polițiști, arătând cu bărbia spre sacul în care fusese introdus Heller. La fel ca și el.

Abby începu să tremure în brațele lui Montoya. În sfârșit, trecutul putea fi lăsat în urmă. Iar viitorul nu avea să mai fie umbrit de incertitudine... sau poate că da? Ce vrusese să spună, oare, Christian Pomeroy, rostind propoziția aceea criptică, ca și cum ar fi deținut un alt secret, pe care nu-l împărtășise nimănui?

Ea se încruntă. Mințise, bineînțeles. Acesta era, probabil, sfârșitul poveștii. Și totuși vorbele criminalului, rostite cu atâta convingere, răsunau mai departe în mintea ei.

Seara asta e doar începutul...

– Totul va fi bine, spuse Montoya, ajutând-o să iasă din încăperea în care se petrecuseră atâtea evenimente tragice.

– Ești sigur?

– Da! El o sărută pe creștet. Ai încredere în mine.

Epilog

Nu cred că mai ai nevoie de asta. Montoya smulse de la locul său plăcuța pe care scria *De vânzare,* și o aruncă pe un strat de frunze moarte aflat lângă tomberonul pentru gunoi.

– Presupui că n-am să mă mut? întrebă Abby, tachinându-l.

– Nuuu. Brațele lui puternice se strânseră în jurul taliei ei. Cel puțin, nu atât de departe.

Avea dreptate, bineînțeles. În cele două săptămâni ce se scurseseră de la moartea lui Christian Pomeroy, Abby nu mai avusese niciun chef să se mute.

Sora ei, Zoey, petrecuse o săptămâmă în spital, după care alte trei zile în casa lui Abby, înainte de a se întoarce în Seattle. Fața lui Zoey arăta ca și cum ar fi fost bătută zdravăn. Era plină de vânătăi negre-albăstrui, dar chirurgii plasticieni îi reconstruiseră osatura obrazului care fusese distrusă de glonțul lui Pomeroy, care pătrunsese prin țesutul moale și

ieșise pe partea opusă a feței. O așteptau alte operații estetice și câteva lucrări dentare, dar era în viață și-și dorise să se întoarcă acasă, în partea de nord-vest a Pacificului.

Abby n-o condamnase. Îi promisese că va merge să o viziteze și că va fi alături de ea la următoarea rundă de intervenții chirurgicale.

– Grozav. Când se va termina totul, o să fiu extrem de frumoasă, insistase Zoey, nedorind să se lase copleșită de gândul următoarelor reconstrucții. Or să mă caute și de la Hollywood. Ba chiar aș putea să obțin un post la una dintre emisiunile de divertisment, pun pariu. Mary Hart, păzea că vin! Ea pufnise în râs, după care gemuse de durere. Ei, în fine.

Cât despre Abby, nu avea de gând în ruptul capului să plece departe de Montoya, care fusese alături de ea zi și noapte. Hershey, bineînțeles, era superîncântată, fiindcă Montoya aproape că se mutase la ele acasă în decursul acestor ultime zile. În schimb, Ansel abia dacă îl băgase în seamă pe detectiv, intrând și ieșind din casă mai tot timpul.

În clipa aceea, Abby ridică ochii spre Montoya. Soarele se strecura printre crengile de deasupra capetelor lor. Razele pline de strălucire se așternură în părul lui negru, licărind apoi în privirea lui. Privindu-l, Abby simți cum inima sa prinde aripi și renunță să lupte contra atracției.

După trădarea lui Luke și după divorț, Abby jurase că nu se va mai îndrăgosti niciodată. Dar se înșelase. Amarnic. Ceea ce simțea în preajma lui Montoya era mai mult decât bucurie. De câte ori nu încercase să-și vorbească șieși despre euforia aceea ridicolă. Apoi hotărâse că trebuie să-și recapete încrederea, să iubească din nou, să lase lucrurile să curgă așa cum vor ele. În seara când Pomeroy fusese ucis, el o rugase să aibă încredere în el, iar ea făcuse întocmai. În mod cert, era un om care merita încredere.

– Știi, e posibil să fi greșit, zise Montoya, punându-și brațul în jurul umerilor ei, în vreme ce se îndreptau împreună spre cabană, Hershey învârtindu-se pe lângă călcâiele lor. În momentul în care trecură pe lângă pancarda *De vânzare* trântită la pământ, el o lovi cu piciorul. Poate că tu vrei să te muți.

Zâmbetul lui dădu la iveală dantura albă, în contrast cu barba lui neagră.

Ea lăsă capul într-o parte.

– Ce e asta, un fel de propunere mascată?

– Nici n-am apucat s-o fac! El pufni în râs, strângând-o ușor de umeri. Te pricepi să tai elanul oamenilor.

Ea așteptă. Oare unde avea să ducă această discuție?

– Prin urmare, uite care-i treaba: am avut ocazia să cumpăr casa de lângă mine. Doamna Alexander are de gând să plece în nord, pentru a fi alături de copiii săi. Mi-a oferit casa ei, și am încheiat contractul. E o afacere pe cinste și m-am gândit s-o reamenajez, știi tu, să măresc spațiul, să creez o casă mai mare din două mai mici. M-am gândit că poate ai vrea să te muți acolo.

– Poate, zise ea, privind împrejurimile micii sale cabane. Dar, într-un fel, îmi place locul acesta.

– Să locuiești singură?

– Nu neapărat. Ea îi făcu cu ochiul. De ce nu te muți tu aici?

– Ooo! Din mai multe motive. Pentru început, amândoi avem serviciu în oraș, deci am putea locui acolo, aproape de locul de muncă, de distracțiile nocturne și de prieteni. O să păstrăm și casa aceasta. Știi, ca să venim aici când vrem să fim departe de oraș.

– Dar nu foarte departe.

El o strânse în brațe, lipindu-și fruntea de a ei. Cercelușul de aur din lobul urechii lui străluci în lumina după-amiezii.

– Ar fi perfect, zise el. Respirația lui îi mângâie obrazul și inima ei porni să bată cu putere.

– Și, în felul acesta, dacă lucrurile nu vor ieși cum ne dorim, mă pot întoarce aici, zise ea.

– Or să iasă cum ne dorim. El părea extrem de optimist. OK, poate că Reuben Diego Montoya nu era doar puțin cam mândru. Știi, până și colegii de la secție se interesează de chestia asta. S-au făcut și pariuri. Bentz mi-a zis că scorul e 2-1 în favoarea ideii și că, până la sfârșitul anului, voi fi un om însurat.

– Da? Atunci trebuie să acționezi cât se poate de repede, domnule polițist.

– Știam asta deja, zise el, iar ea simți acel fior al poftei trupești ce se strecura în venele ei, reflectat și în licărul dorinței din ochii lui negri.

– O să am și bagaje, îl avertiză ea, și nu mă refer la ceea ce s-a petrecut în fostul sanatoriu și la toate acele „fantome“ ale trecutului.

– N-ar fi de ajuns?

Ea îl înghionti în braț.

– Nuuu. Mă refeream la Ansel și la Hershey.

El mormăi nemulțumit.

– Nu știu. Un câine și o felină suspicioasă.

– Și o soră zeloasă.

El râse.

– Asta-i tot. Bine, Chastain. Poți să le aduci. Mai ai și altceva?

– Ești imposibil, zise ea și chicoti, simțindu-se liniștită și ușurată, așa cum nu mai fusese de ani buni.

– Știam.

– O să reflectez asupra mutării, zise ea, în vreme ce urcau împreună treptele verandei, dar nu-ți promit nimic.

Oricât de mult îi plăcuseră aceste două săptămâni petrecute în compania lui Montoya, ele reprezentaseră o perioadă dificilă. Reporterii o căutaseră fără încetare, numele ei fiind asociat cu al lui Faith Chastain și al lui Christian Pomeroy. Sean Erwin fusese extrem de supărat în momentul în care încercase să cumpere casa la un preț mai mic cu câteva mii de dolari, iar ea îl refuzase. Maury Taylor continuase să profite de moartea lui Luke, vorbind despre asasinatele în serie în cadrul emisiunii de la WSLJ, iar clientela ei crescuse exponențial cu noua infamie la care fusese expusă.

Poveștile despre Christian Pomeroy, bogatul și bolnavul fiu al milionarului local, care reușise să păcălească sistemul medical, mai ales pe cei de la psihiatrie, ieșiseră la lumină, în profunzimea lor, detaliile provocând fiori de groază.

Aflându-se în conflict cu tatăl său, Christian se folosise chiar

de armele produse de fabrica lui Asa Pomeroy pentru a-l răpi și a-l ucide. Suferind de nevroză, pe fondul unei tulburări psihice, exacerbate de fanatismul religios al mamei lui care, după cum arătau niște date ceva mai vechi, abuzase de fiul ei, se pare că Christian o ucisese pe cea de-a doua doamnă Pomeroy.

Pentru a nu înfunda pușcăria, Christian ajunsese, în cele din urmă, la sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuților“, unde se alăturase unui grup de tineri furioși și sociopați, de aceeași vârstă cu el, fiecare dintre ei având anumite obsesii manifestate prin violență. În perioada internării sale, Christian o cunoscuse pe Faith Chastain, de care se îndrăgostise, speculându-se, în consecință, că cei doi întreținuseră relații intime.

Douăzeci de ani mai târziu, el își pusese în aplicare planul criminal.

Christian murise în seara aceea, la spital, ca urmare a aruncării de la înălțime, exact cum i se întâmplase și iubitei lui, în urmă cu douăzeci de ani. În subsolul spitalului poliția descoperise sanctuarul lui Pomeroy, o fostă sală de operație, care fusese transformată într-un bizar spațiu de locuit, destinat unui individ care suferea de demență.

Citate care făceau trimitere la păcat și la remușcare, versete din Scriptură și citate cu caracter religios fuseseră scrijelite pe pereți. Deasupra cuvintelor, Pomeroy scrijelise cele șapte păcate capitale, unul câte unul, folosind vopsea în culori vii, fiecărui păcat corespunzându-i virtutea salvatoare, acestea fiind notate într-un stil încâlcit și cu aceeași vopsea de tip fosforescent, care sclipea fantomatic la lumina slabă a felinarelor lui.

Mai găsiseră o pătură și un sac de dormit în secreterul unde Pomeroy își păstrase „comorile“ luate de la victimele sale. Inelul lui Courtney LaBelle, prin care fata promitea să aparțină lui Dumnezeu, fusese depozitat într-o nișă micuță, alături de Rolexul lui Luke Gierman; portmoneul din aur al lui Asa Pomeroy avea în jurul său lănțișorul din aur cu cruciuliță al Ginei Jefferson, iar revolverul scump al lui Billy Ray Furlough fusese înghesuit deasupra rozariului favorit al Mariei Montoya...

Da, decise Abby, fusese nebun de legat.

Se pare că Christian Pomeroy își plănuise răzbunarea ani și ani de zile, iar revanșa aceasta, inspirată și instigată de viziunea vindicativă a mamei lui asupra păcatului, dăduse naștere unei psihoze periculoase și generatoare de moarte. Ba mai mult, el o îmbrăcase pe Courtney LaBelle cu rochia de nuntă a mamei lui, pe care o păstrase timp de atâția ani și care fusese identificată de un designer.

Poliția descoperise cele paisprezece nume ale potențialelor sale victime, pentru fiecare dintre ele alocând, în mod imaginar, anumite păcate și virtuți, care fuseseră înșiruite pe o coală de hârtie, vârâtă în sertarul lateral al biroului său. Șase dintre nume fuseseră tăiate cu un „x“ și aparțineau celor șase victime care fuseseră ucise în cele trei duble asasinate. Dintre cele rămase, patru erau încercuite, și anume: Pedro Montoya, Hannah Chastain, Simon Heller și Zoey Chastain. Ultimele patru persoane de pe listă, pe care ea nu le cunoștea, asociați cu invidia, filantropia, avariția și moderația, scăpaseră cu viață. Sau, cel puțin, asta era opinia generală. Poliția încerca în continuare să le localizeze.

Cu toate acestea, ultima propoziție rostită de Pomeroy o bântuia pe Abby în continuare.

Seara asta e doar începutul.

Aiurea! El era mort. Iar ea nu credea că ar putea învia.

Atunci de ce simțea acel fior de teamă ori de câte ori se gândea la el? Pentru ce simțea un sloi de gheață în adâncul inimii?

De ce coșmarurile sale îl includeau în prezent și pe el?

– Te frământă ceva? întrebă Montoya, închizând ușa cu zgomot în urma lor.

– Vechea poveste, recunoscu ea, refuzând să se lase dominată de Pomeroy și de teroarea pe care el o crease. Se terminase. Totul era rezolvat. *Gata!* Ce-ai zice dacă ți-aș oferi o bere?

– Grozav.

Intrară în bucătărie, iar ea deschise frigiderul, chiar în secunda în care mobilul lui Montoya începu să sune. El scoase aparatul din buzunar și verifică identitatea apelantului.

– Mă cheamă datoria. E Bentz, zise el, zâmbind, după care apăsă pe buton și răspunse: Montoya.

Abby desfăcu cele două sticle, oferindu-i una lui Montoya. În clipa aceea observă că expresia lui se schimbase brusc. El strânse din dinți și unul dintre colțurile gurii se strâmbă a nemulțumire.

– Nu, habar n-am, răspunse el. E o noutate pentru mine. El luă o gură de bere, ascultându-și interlocutorul, cu ochii la Abby.

Măruntaiele lui Abby tresăriră. Ceva nu era în regulă.

– E lângă mine... Daaa, o întreb și te sun.

– Ce anume? zise ea, în clipa în care el încheie convorbirea telefonică, apăsând pe buton. Degetele ei se crispară pe sticla rece de Coors.

– Ceva legat de mama ta.

Abby simți cum fiorul rece al groazei îi mângâie ceafa.

– Ce-i cu mama? întrebă ea.

– N-a mai avut alți copii, în afară de tine și de Zoey, corect?

– Corect. Doar pe Zoey și pe mine. Dar ce întrebare mai e și asta? Simți un nod în stomac și puse sticla cu bere pe masă.

– Ai fost născută prin cezariană?

– Nu! Abby clătină din cap.

– Dar Zoey?

– Nu. Sunt sigură că nu. Am auzit niște povești legate de nașterea noastră, de la mama și de la tata. În plus, odată am intrat în dormitor și am văzut-o pe mama dezbrăcată. Nici urmă de cicatrice. De ce?

– Bentz tocmai a verificat datele medicale ale mamei tale, inclusiv raportul medicului legist, zise Montoya, scărpinându-și bărbuța. Se pare că ea avea o cicatrice care indica existența unei nașteri prin cezariană. Bentz a verificat și fișele medicale mai vechi, și acolo nu se menționa absolut nimic despre sarcină sau naștere.

– Dar e imposibil... Mama și tata nici măcar nu stăteau împreună, zise Abby, ascultându-și propriile vorbe condamnabile, în vreme ce o trecu un fior rece. Nu avusese Faith o aventură, atât cu Simon Heller, cât și cu Christian Pomeroy? Nu era posibil să fi dat naștere unui copil care putea fi al unuia dintre ei... astfel că ea ar putea avea, cine știe pe unde, un frate vitreg sau o soră de care habar nu avusese? Copilul unui ucigaș? Inima ei împietri.

Nu știu, admise ea, vorbind în șoaptă. Nu prea cred, dar realitatea e că nu sunt sigură. Ea își drese glasul, luptând contra negărilor pe care ar fi vrut să le strige în gura mare. Eu bănu... bănuiesc că orice e posibil.

– Crezi că asta a vrut să spună Pomeroy atunci când a afirmat „seara asta e doar începutul"?

Ea se înfioră, fiindu-i groază să se gândească la consecințe.

– Eu – oh, Doamne – cred că ar fi mai bine să aflăm. Detesta să se gândească la așa ceva și dorea să îngroape trecutul pentru totdeauna. Dar, după toate aparențele, era imposibil. Trase adânc aer în piept, privind în ochii plini de îngrijorare ai lui Montoya. Ca atare, domnule polițist, cu ce începem?

Montoya se concentră, apoi luă o înghițitură zdravănă din sticla sa de bere, după care o așeză pe tejghea.

– Cu începutul, zise el, cu locul unde a început totul. El îi susținu privirea. Cu sanatoriul de boli psihice „A noastră Doamnă a Virtuților".

– Doamne Sfinte, povestea asta nu se va sfârși niciodată?

– Bineînțeles că se va sfârși, zise el, reușind să zâmbească, în vreme ce o trăgea în brațele sale puternice. Vom înfrunta totul împreună. O sărută ușor pe buze. Știi, iubito, s-ar putea ca Bentz să câștige pariul, până la urmă.

– Pe bune? întrebă ea și, în ciuda tuturor celor întâmplate, nu se putu abține să nu zâmbească. Se afla alături de Montoya, bărbatul pe care îl iubea.

– Înfrico-șător-de-sigur. Sunt șanse ca, până la sfârșitul anului, să fiu un bărbat însurat.

– Și cine e norocoasa? glumi ea, înseninându-se.

Montoya îi făcu cu ochiul.

– Ia să vedem, ghicești?

– Of, domnule polițist. Fără ghicitori. Mă interesează doar lucrurile sigure.

– În cazul acesta, Abby, nu cred că vei fi dezamăgită vreodată.

– Nici tu, domnule polițist, zise ea. Nici tu.

– Sfârșit –